

BİR İHTİMAL DAHA

REBECCA

NEW YORK TIMES VE USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

YARROS

OLİMPOS

HENÜZ BİRİNCİ ŞANSI BİLE ELDE EDEMEMİŞKEN YAŞADIĞIMIZ ŞEYE İKİNCİ ŞANS DİYE BİLİR MİYİZ?

Izzy Astor eve dönmek üzere uçağa bindiğinde başına gelecekleri kestirememişti. Havaalanına her zamanki tatil dönemi yoğunluğu, kalabalığı ve stresi hâkimdi.

Sonra esmer, mavi gözlü koltuk arkadaşını fark etti. Nate Phelan, Izzy'nin karşı koyamayacağı kadar çekiciydi. Aralarındaki inkâr edilemez çekimi hissetmişti. Izzy daha önce kadere inanmazdı ama artık inanmaya başlamıştı.

Uçakları kalkıştan çok kısa bir süre sonra Missouri Nehri'ne düştüğünde hayatları baştan sona değişti.

Onlar da değişti.

Yıllar içinde birkaç tesadüfi karşılaşma dışında birlikte olabilmek için asla doğru zamanı bulamadılar.

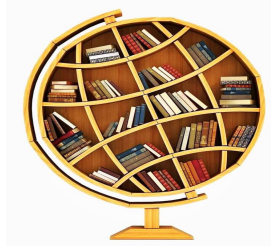
Nate orduda kariyerine devam ederken Izzy politikaya atıldı. 2021'de savaşın tahrip ettiği Afganistan'da yeniden buluştuklarında Izzy bir kongre danışmanı, Nate ise onu korumakla görevlendirilmiş bir Özel Kuvvetler askeriydi.

Amerikan askerlerinin çekilmeye başladığı Afganistan'da hiçbir yer güvenli değildi ama Nate, Izzy'yi güvende tutmak ve kalbini yeniden kazanmak için her şeyi yapacaktı.

BİR İHTİMAL DAHA REBECCA YARRROS

Çeviren: Kerime Dalyan

Kız kardeşim Kate'e.
Senin için savaşı bile girerim.
Ciddiyim. Seni çok seviyorum.

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

Kabil, Afganistan
Ağustos 2021

Burası Maldivler değildi.

Gözlerimi kapayıp başımı geriye, kavurucu öğleden sonra güneşine doğru yatırdım. Esintiyle birlikte boynumdan aşağıya akarak yakamdan içeri süzülen şey ter değil de tuzlu suymuş, ben de sanki az önce denizden çıkmışım gibi davranabilirdim.

Ama bunun yerine Kabil’de asfaltın üzerinde durmuş, bu sıcakta botlarımın nasıl olup da erimediğini merak ediyordum. Belki de uçağımı kaçırmam, onsuz gittiğim için karmanın bana ödettiği bir bedeldi.

Tanıdık bir ses sağımdan, “İzinde olman gerekiyordu,” dedi.

“Şşşt. İzinliyim. Görmüyor musun?” Tek gözümü açtığımda Torres’in yanımda durduğunu gördüm, asker şapkasının siperliği kalın kaşlarına gölge yapıyordu.

“Neyi görmüyor muyum? Uçuş yolunda Coppertone reklamından fırlamış gibi başını arkaya yatırmış dikilmeni mi?”

Dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Burası uçuş yolu değil. Maldivler’de suyun üzerinde küçük bir bungalow. Dalgaların sesini duymuyor musun?”

Uzaktaki pervanelerin ritmik sesi havayı doldurdu.

“Ben sadece aklını kaçırdığını duyuyorum,” diye mırıldandı.

“Görünüşe bakılırsa geldiler.”

İsteksizce gözlerimi açıp ufukta yaklaşan uçağı aradım ve saniyeler içinde buldum.

İşte yine başlıyoruz. Her ne kadar işimin aksiyonlu olmasını sevsem de bunun artık kabak tadı verdiğini kabul etmek zorundaydım. Barış kulağa sürekli devam eden bir savaştan çok daha iyi geliyordu.

“Nasıl oldu da kendini bu işe bulaştırdın? Bu görevin Jenkins’e verildiğini sanıyordum,” dedi Torres.

“Jenkins dün gece bir tür virüs yüzünden hastalandı, Ward’un iznini iptal etmesini istemedim. Çocukları var.” C-130 piste inerken tüfeğimin omuz askısını kaydırdım. “Şimdi buradayım ve Senatör Lauren’in yardımcısının bebek bakıcılığını yapıyorum.”

“Her zamanki gibi ben de yanındayım.”

“Minnettarım.”

En yakın arkadaşım Özel Kuvvetler seçmelerinden beri yanımdan hiç ayrılmamıştı. Hatta ondan öncesinde bile yanı başımdaydı.

“Umarım önümüzdeki haftaya kadar Jenkins iyileşmiş olur da ben de senatörler gelmeden Maldivler’e doğru yola çıkmış olurum.” Şu anda neredeyse o şemsiyeli meyveli içeceklerin tadını alabiliyordum... ah, bir dakika! Doğru ya, bu jet yakıtının keskin metalik kokusuydu.

“Yani, tanıdığım çoğu adam izinlerini evlerine gidip ailesi görmek için kullanır.” Torres, bize doğru gelmekte olan ekibin kalanına baktı. Sanki bu ülkede geçirecekleri dört ayda içine etmeyeceklermiş gibi muharebe üniformalarını düzeltiyorlardı.

“O çoğu kişinin ailesinin benimki gibi olmadığına eminim.” Omuz silktim. Annem öleli beş yıl olmuştu ve babamı da sadece cenazesinde görmek istiyordum.

Ekibin geri kalanı bize ulaşip uçağa bakacak şekilde sıraya girdi. Graham diğer tarafıma geçti. “Benim kullanmamı ister misin?”

“Evet,” diye cevap verdim. Jenkins dönene kadar yanımda olmasını istediğim adamları çoktan seçmiştim. Parker ve Elston elçilikte bekliyorlardı.

Binbaşı Webb yanıma vardığında, “Herkes burada mı?” diye sordu çenesini kaşıyarak.

“Vay be! Yüzünü en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum.” Graham komutanımıza sıırttı, parlak dişleri koyu kahverengi teniyle tezat oluştıuruyordu.

Uçak hava trafik kontrolörlerinin yönlendirdiğı istikamete doğru taksi yaparken Webb politikacılar hakkında bir şeyler mırıldandı.

Özel Kuvvetler’in elit grubu olmanın bazı ayrıcalıkları vardı. Laubali dostluklar ve tıraş zorunluluğı olmaması kesinlikle bunlardan ikisiydi. Fakat bu ayrıcalıkların arasında, bazı meclis üyelerinin öncü birliğinin güvenliğinden sorumlu olmak için izinden mahrum bırakılmak yoktu. Bu sabah bir saatimi Greg Newcastle’ın dosyasını incelemekle geçirmiştim. Görevim, Senatör Lauren’in, Harvard Hukuk’tan mezun olur olmaz Kongre’ye girecek kadar parlak bir tip olan otuz üç yaşındaki özel kalem müdür yardımcısını korumaktı. ABD’nin ülkeden çekilme sürecinin nasıl gittiğine dair rapor vermek için buraya sık sık “inceleme” yapmak üzere bir grup gönderirlerdi. Gerçi burada buldukları şeyden memnun olacaklarından şüpheliydim.

“Hafızamızı tazeleyelim...” dedi Webb, cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp güvenlik ekibi liderlerine baktı. Bu görev için halk içinde kullanacağımız isimlerimizle hitap ederek, “Maroon, ekibin Kongre Üyesi Garcia’nın ofisinden Baker’ı alacak,” diye başladı. “Gold, sen Kongre Üyesi Murphy’nin ofisinde Turner’la ilgileniyorsun. White, sen de Senatör Liu’nun ofisinden Holt’la ilgileniyorsun. Green, Senatör Lauren’in ofisinden Astor’dan sorumlusun...”

“Bana Greg Newcastle’ın dosyası verilmişti,” diye araya girdim.

Webb elindeki kâğıda göz attı. “Görünüşe göre bir son dakika değişikliği olmuş. Artık Astor sende. Görev hâlâ aynı. Bu ofis güney vilayetlerine odaklanıyor. Kız satranç takımını Amerika’ya götürmek için uğraşanlardan biri.”

Astor. Midem çalkalanmaya başladı. Olamazdı. Kesinlikle olamazdı. “Sakin ol,” diye fısıldadı Torres. “Bu yaygın bir soyadı.”

Doğru ya. Ayrıca ondan son haber aldığım da New York’ta bir şirkette çalışıyordu ama bu üç yıl önceydi.

Paltom yağmurdan ıslanmıştı ve—

Yer ekibinin yönlendirdiği uçak önümüze park ederken pervasız düşüncelerimi bastırdım. Arka kapı indirilirken pilotlar motorları durdurdu. Asfalttan yanardöner dalgalar hâlinde yayılan ısı görüşümü buğulandırıyordu.

C-130’dan önce üniformalı havacılar indi, kongre danışmanları olduğunu tahmin ettiğim bir grup sivil öncülük ediyorlardı. Bir görevli, takım elbiselilerden birinin rampadan inmesine yardımcı oldu.

Kaşlarım kalktı. Adam rampadan kendi başına bile inemezken Afganistan’ı gezmenin iyi bir fikir olacağını mı düşünmüştü?

“Cidden mi?” diye dalga geçti Kellman, ya da bu görevdeki ismiyle Çavuş White. “Lütfen onun benim adamım olmadığını söyleyin.”

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı yanımda duran Torres.

Ona kadar sayarak derin bir nefes aldım ve sıfıra ulaştığımda sabrın mucizevi bir şekilde yükleneceğini umdum. Öyle olmadı. Bu nefes terapisi tam bir vakit kaybıydı.

Havacılar arkalarından gelenleri gözlerden gizleyerek bize doğru yürürken gülümsüyorlardı. Elbette mutluydular. Takım elbiselileri bırakmak için buradaydılar. Acaba aktif savaş bölgelerini turistik gezideymişçesine ziyaret eden bilgisiz, kendini

beğenmiş sivillere birkaç İOÜ¹'ye¹ kadar eşlik etmek zorunda kalsalardı yine böyle sırtırlar mıydı diye düşünmeden edemedim. Ama sırtılabileceklerini sanmıyordum.

Binbaşı Webb öne çıkarken havacılar politikacıları küçük sürülerinin önüne doğru yönlendirdi. Altı kişiydiler ve...

Resmen. Kalbim. Durdu.

Sıcak hava dalgası bir rüzgârla dağılırken yavaşça gözlerimi kırıştırdım. Bal sarısı saçlarını ya da o milyon dolarlık gülümsemesini tanınamamanın imkânı yoktu. O büyük boy güneş gözlüğünün ardında kalın kirpiklerle çerçevelenmiş koyu kahverengi gözler olduğuna hayatım üzerine bahse girebilirdim. Ellerimi sıktım, sanki bunca yıl sonra hâlâ vücudunun kıvrımlarını hissedebiliyordum.

Bu *oydu*.

“İyi misin?” diye sordu Torres fısıldayarak. “Kahvaltıda yediğin her şeyi çıkarıverecekmişsin gibi görünüyorsun.”

Hayır, *iyi* değildim. New York Afganistan’dan ne kadar uzaksa ben de iyi olmaktan o kadar uzaktım. Kelimeleri bile bir araya getiremiyordum. Çok farklı bir pistte tanışmamızın üzerinden tam on yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ onu görünce nutkum tutuluyordu.

Sağ elini Webb’e uzatıp sol eliyle tanıdık asker yeşili kargo sırt çantasının askısını yukarı kaydırды. Hâlâ o çantayı mı kullanıyordu? Güneş ışığı parmaklarına vurup bir sinyal aynasından daha parlak şekilde geri yansıdı.

Nasıl olur? Kalbim tekleyip tekrar atmaya başladı, gerçeği inkâr etmek istercesine o kadar sert çarpıyordu ki resmen canımı *acıtıyordu*.

Sevdiğim tek kadın burada, boktan bir savaş bölgesindeydi ve başka bir adamın yüzüğünü takıyordu. Başka bir adamın

1 İOÜ: İleri Operasyon Üssü. Stratejik ve taktiksel amaçla kurularak geçici konuşlandırma ve eğitim için kullanılan operasyonel askerî üs. -ç.n.

karısı olacaktı. O piçi tanıımıyordum bile ama şimdiden ondan nefret etmişim çünkü karşımdaki kadın için yeterince iyi olmadığını biliyordum. Ben de değildim. Aramızdaki sorunların kaynağı da buydu zaten.

Bana döndüğünde gülümsemesi soldu. Güneş gözlüğünü titreyen parmaklarıyla başının tepesine ittiğinde en az benim hissettiğim kadar şaşkın görünen kahverengi gözleri ortaya çıktı.

Göğsüm sanki bir mendeneyle sıkıştırılıyordu.

Webb sırayla ilerleyip politikacılara güvenlik detaylarını aktarıyor, biz birbirimize bakarken nükleer bir geri sayım gibi bize doğru geliyordu. Aramızda dört metre, belki de daha az mesafe vardı ve her nasılsa bu hem çok uzak hem de çok yakın bir mesafeydi.

İleriye doğru yürüyüp irkildi, ardından rüzgâr şiddetlenip kollarını dirseğine kadar kıvırdığı beyaz bluz da dâhil olmak üzere her şeyi kum ve kirle kaplayınca saçlarını avuçlarının arasına aldı. Burada ne işi vardı? Buraya ait değildi. Hiçbir şeyin ona dokunamayacağı –özellikle benim– rahat bir yönetim ofisine aitti.

Webb, “Bayan Astor, bu–” diye başladı.

O, “Nathaniel Phelan,” diye bitirdi. Yüzümü bir daha asla göremeyecekmiş gibi inceliyordu, sanki son üç yılda yaşadığım her değişikliği, edindiğim her yarayı hafızasına kaydediyordu.

“Izzy,” dedim sadece, elindeki milyarlarca karatlık taş bir uyarı ışığı gibi parlarken tek yapabildiğim buydu. Hangi hıyara evet demişti?

“Siz birbirinizi tanıyor musunuz?” dedi Webb, kaşlarını kaldırmış, bir ona bir bana bakıyordu.

“Evet,” dedim.

“Artık değil,” diye cevap verdi aynı anda.

Kahretsin.

Bu tuhaf ânı fark eden Webb bakışlarını tekrar aramızda gezdirip, “Peki, bu sorun olur mu?” diye sordu.

Evet. Büyük sorun olur hem de. Söylenmemiş milyonlarca kelime sanki havada şiddetle patlamış gibiydi, uçuş hattından gelen kum kadar yoğun ve acımasızdılar.

“Bakın, yeni bir görevlendirme yapabilirim–” diye başladı Webb.

“Hayır,” diye tersledim. Onun güvenliğini başka birine emanet edemezdim. Hoşuna gitse de gitmese de benimle kalacaktı.

Webb gözlerini kırpıştırarak –genelde gösterdiği tek şaşkınlık emaresi bu olurdu– Izzy’ye baktı. “Bayan Astor?”

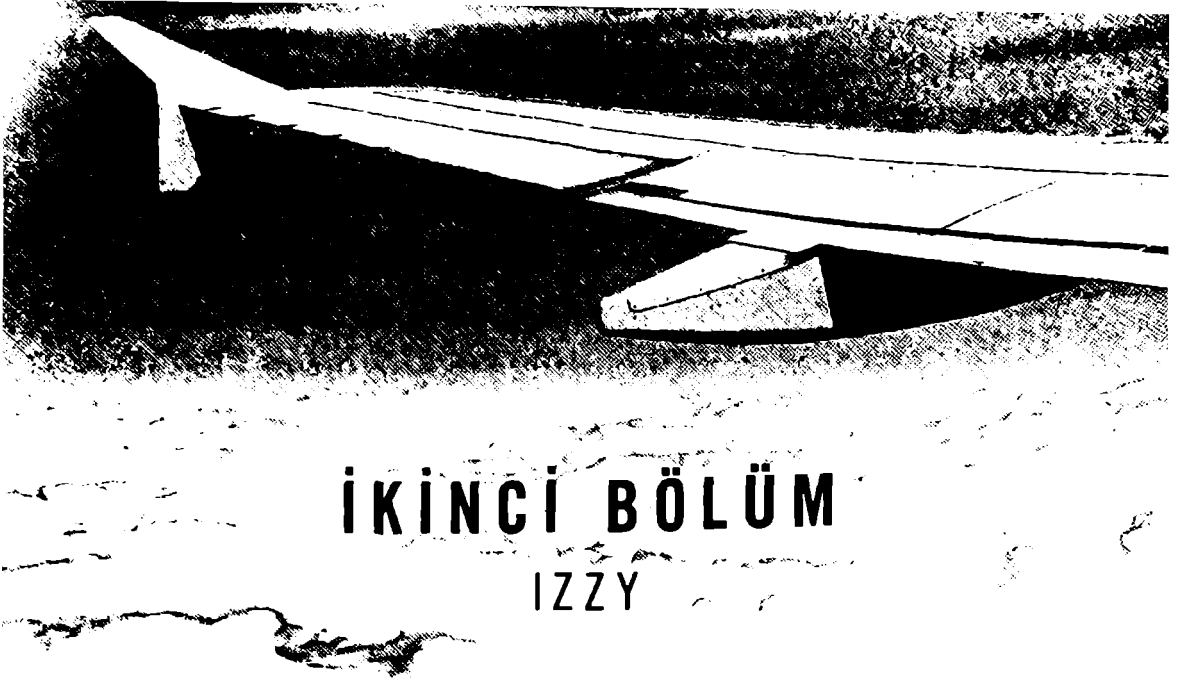
“Sorun yok. Lütfen kendinizi sıkıntıya sokmayın,” diye cevap verdi tüylerimi diken diken eden kibar, sahte bir gülümsemeyle.

“Tamam o zaman,” dedi Webb yavaşça ve yoluna devam etmeden önce bana dönüp sessizce iyi şanslar diledi.

Izzy’yle birbirimize bakarken son üç yıldır gömmek için savaştığım her bir duygu pençesini etime geçirip yüzeye doğru tırmanarak hiçbir zaman tamamen iyileşmemiş yaralarımı tekrar kanattı. Şu işe bakın ki yine aynı şekilde karşılaşmıştık. Her zaman en kötü zamanlarda ve en uygunsuz yerlerde burun buruna gelmek gibi bir alışkanlığımız vardı. Bu seferki karşılaşmanın bir savaş alanında olması durumumuza epey uygun görünüyordu.

“New York’ta olduğunu sanıyordum,” diyebilirdim sonunda, sesim sanki az önce kaldırımdan kazınmışım gibi çıkıyordu. *Gerçi kimse bilfiil beni havaya uçurmaya falan çalışmıyordu.*

“Öyle mi?” Tek kaşını kaldırdı ve kayan çantasını omzuna doğru çekti. “Çok tuhaf çünkü ben senin öldüğünü sanıyordum. Sanırım ikimiz de yanılmışız.”

İKİNCİ BÖLÜM

IZZY

Saint Louis

Kasım 2011

“On beş A. On beş A,” diye mırıldandım. Commuter uçağının² kalabalık koridorunda ilerlerken koltuk numaralarını tarıyordum. Her adımda el bagajım nemli ellerimin arasından kayıyordu. Sıramı bulduğumda baş üstü bölmesinin hâlâ boş olduğunu görerek rahat bir nefes aldım, ardından A koltuğunun pencere kenarı olduğunu fark edince içimden küfrettim.

Midem düğümlendi. Kendime gerçekten pencere kenarında yer mi ayırtmıştım? Yolumuza çıkacak her olası felaketi görebileceğim bir yer?

Ama bir dakika. Pencere kenarında oturan bir adam vardı, başı eğikti, şapkasında sadece Saint Louis Blues amblemi görünüyordu. Belki de biletimi yanlış okumuştum.

Sırama ulaştım, parmak uçlarımda durup el bagajımı kollarımın uzanabildiği kadar yukarı iterek baş üstü bölmesini hedefledim. Kenarla temas etti ama tamamen içeri sokabilmek için tek şansım koltuğa tırmanmak ya da boyumun on santim daha uzamasıydı.

2 Genelde otuzdan az koltuklu ve nispeten kısa rotalarda sefer yapan uçak.
-ç.n.

Ellerimden kayan parlak, mor valizim yüzüme doğru düştü. Nefes almaya vakit bulamadan iri bir el asi valizimi yakalayarak burnumdan birkaç santim ötede durdurdu.

Vay canına.

“Ucuz yırttık,” dedi valizimin arkasından tok bir ses. “Sana yardım etmemi ister misin?”

“Evet, lütfen,” diye cevap verdim sabit durmaya çalışarak.

İlk gördüğüm şey sadece Blues şapkası olmuştu. Adam her nasılsa iki büklüm hâlde yerinden kalkmayı başarıp koridora adım attı ve valizimi tek bir yumuşak hareketle dengelemeyi başardı. *Etkileyici.*

“Şimdi oldu.” Valizi kolaylıkla baş üstü bölmesine yerleştirdi.

“Teşekkürler. Bir an üzerime düşüp beni yere serecek sandım.” Gülümsedim ve başımı hafifçe kaldırarak yukarı –biraz daha yukarı– baktım.

Vay be. Çok seksiydi. Çabuk yangın alarmını çalıştırın dedirtecek, dudak uçuklatacak kadar seksiydi hem de. Keskin çene hattı kirli sakalla kaplıydı. Alt dudağının sağ yarısındaki kesik ve morluk bile yüzünü bozmuyordu çünkü gözleri... *vay canına.* Gerçekten... *vay canına.* O kristal berraklığındaki bebek mavisi gözleri dilimin tutulmasına neden olmuştu.

Gözümü dikmiş ona bakıyordum. Ama bu bakış Serena’nın hiç utanmadan telefon numarasını istediği adamlara attığı sevimli, flörtöz bakışlardan değildi. Hayır, bu, engel olamadığım, ağzımın açık kaldığı garip bir bakıştı.

Ağzını kapat.

Hâlâ bakıyordum. Baktım. Baktım.

“Ben de,” dedi, dudaklarının bir köşesi hafifçe kalkarken.

Gözlerimi kırıştırdım. *Ben de derken?* “Affedersin, anlamadım?”

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Ben de,” diye tekrarladı. “O şeyin yüzünü çarpacağını sandım.”

“Doğru.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmaya yelten-dim ancak dağınık topuz yaptığımı ve bu nedenle sıkıştıracak saçım olmadığını hatırladım, bu tuhaf davranışlarımı daha da tuhaflaştırdı. Şimdi yüzüm yanıyordu, yani muhtemelen kırmızının on tonuna dönüşmüştüm.

Adam koltuğuna oturduğunda aramızda geçen konuşma-nın yolcuların yerlerine yerleşmelerini engellediğini fark ettim.

Arkamda bekleyen yolcuya, “Özür dilerim,” diye mırıl-danıp on beş B’ye geçtim. “Garip ama biletimin cam kenarı olduğuna eminim.” Çantamın askısını başımın üzerinden ge-çirip montumun fermuarını açtım ve mümkün olduğunca az kıpırdanarak üzerimden çıkardım. Bu gidişle muhtemelen Mavi Göz’e dirseğimle vuracak ve kendimi daha büyük bir aptal durumuna düşürecektim.

“Ah, kahretsin.” Başını benden tarafa çevirip yüzünü bu-ruşturdu. “Çocuğunun yanına oturabilsin diye yedi A’daki bir kadınla yer değiştirdim. Yanlışlıkla seninkine oturmuşum sa-nırım.” Önündeki koltuğun altındaki asker yeşili sırt çantasına uzandı, omuzları o kadar genişti ki öne doğru eğildiğinde sol dizime değdi. “Hadi yer değiştirelim.”

“Hayır!” diye atıldım.

Durdu, sonra başını yavaşça çevirip bana baktı. “Hayır mı?”

“Yani cam kenarından nefret ederim. Aslında uçmaktan çok korkuyorum, bu yüzden böylesi daha iyi.” Kahretsin, yine çenem açılmıştı. “Tabii koridor tarafını istemiyorsan?” İsteme-yeceğini umarak nefesimi tuttum.

Tekrar oturup başını iki yana salladı. “Hayır, burada iyiyim. Uçmaktan korkuyorsun demek?” Ses tonunda hiç alay yoktu.

“Evet.” Omuzlarım rahatladı, montumu katlayıp çantamla birlikte önümdeki koltuğun altına sıkıştırdım.

“Neden?” diye sordu. “Sormamın sakıncası yoksa tabii?”

Yanaklarım iyice kızardı. “Uçmaktan hep korkmuşum-dur. Uçmakla ilgili bir şey...” Başımı iki yana salladım. “Yani

istatistiksel olarak bakıldığında durum gayet iyi. Geçen yılki kaza oranı 1.3 milyonda birdi, bu oran bir önceki yılın 1.5 milyonda bir oranından daha yüksek. Ancak uçuş sayısı düşünlüğünde sanırım araba kullanmak kadar kötü değil çünkü kaza yapma olasılığı 103'te 1 ama yine de geçen yıl 828 kişi öldü ve ben 828 kişiden biri olmak istemiyorum.” *Yine çenen düştü.* Dudaklarımı dişleyerek beynimin buna bir son vermesi için dua ettim.

“Hah.” Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. “Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Bahse girerim sen uçaktan korkmuyorsundur?” Bu adam dünyadaki hiçbir şey onu korkutamazmış gibi görünüyordu.

“Bilemiyorum. Daha önce hiç uçmadım ama şimdi sen istatistiklerin üzerinden geçince seçimlerimi sorguluyorum.”

“Aman Tanrım. Çok özür dilerim.” Ellerimi ağzıma kapadım. “Gergin olduğumda böyle gevezelik ederim. DEHB var bende. Bu sabah ilacımı almadım, portakal suyumun yanına rezgâha koymuştum ama sonra Serena portakal suyumu içti, ben de biraz daha koyayım derken ilacı almayı unuttum, muhtemelen hap hâlâ orada duruyor...” Bir anda durup gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi açtım ve onu kaşlarını kaldırmış beni izlerken buldum. “Özür dilerim. Hemen her şeyi fazla düşündüğüm gerçeğini de ekleyince işte durum bu. Çenem düşüyor.”

Yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı. “Endişelenme. Peki neden uçağa bindin?” Başının üstündeki havalandırmayı ayarladı, sonra siyah gömleğinin manşetlerini kıvrarak bronz kollarını açıkta bıraktı. Adam yapılıydı. Ön kolları böyle görünüyorsa vücudunun geri kalanının da aynı şekilde olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

“Şükran Günü.” Omuzlarımı silktim. “Annemle babam beni kampüse bıraktıktan sonra dünya turuna çıktılar, ablam Serena da Washington Üniversitesi’nde gazetecilik okuyor. Ben

ta Syracuse'da yaşadığım ve tatili birlikte geçirmek istediğimiz için uçakla gitmek en mantıklı yoldu. Ya sen?"

"Fort Benning'deki temel eğitime gidiyorum. Bu arada adım Nathaniel Phelan. Arkadaşlarım bana Nate der." Koridorda artık sadece geç kaldıkları için aceleyle ilerleyen yolcular vardı.

"Merhaba, Nate. Ben Izzy." Elimi uzattığımda tuttu. "Izzy Astor." Tüm dikkatimle nasırlı elinin yarattığı hisse ve dokunuşunun sıcaklığıyla midemde peyda olan kıpırtıya odaklanmışken adımın tamamını söylemeyi nasıl başardığımı bilmiyorum.

Aşk romanlarında olduğu gibi ilk dolunuştaki elektrik çarpmasına inanan insanlardan değildim ama işte tam olarak bunu yaşıyordum ve iliklerime kadar sarsılmıştım. Sanki o da aynı şeyi hissetmiş gibi gözleri hafifçe parladı. Bu bir şoktan ziyade neredeyse tarif edilemez, cızırtılı bir farkındalık hissiydi... bir bağlantı, son yapboz parçası tık diye oturduğunda yaşanan o tatmin gibi.

Serena buna kader derdi ama o umutsuz bir romantikti.

Ben çekim olarak adlandırdım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Izzy." Elimi yavaşça sıktı, sonra ondan bile yavaş bir biçimde bıraktı, parmakları avucumdan kayarken tüm sinir uçlarım uyanmıştı. "Sanırım Isabelle'in kısaltması?"

"Aslında Isabeau." Kemerimi ayarlamakla meşguldüm.

"Isabeau," diye tekrarladı kendi kemerini bağlarken.

"Evet. Annem *Ladyhawke*'a bayılırdı." Koridor nihayet boşalmıştı. Sanırım herkes uçağa binmişti.

Nate kaşlarını hafifçe çatarak, "*Ladyhawke* ne?" diye sordu.

"Seksenlerden bir film. Filmde çiftin birbirine duyduğu aşka çok sinirlenen kötü bir Orta Çağ piskoposu var. Piskopos kızı kendine istiyor ama kız Navarre'a âşık, bu yüzden piskopos onları lanetliyor. Navarre geceleri kurda, kız da gündüzleri şahine dönüşüyor, böylece birbirlerini sadece güneş doğup baktarken görebiliyorlar. Isabeau da bu hikâyedeki kız oluyor, yani şahin." Ah, *kes şu boşboğazlığı!* Tanrım, ben neden böyleyim?

“Kulağa epey trajik geliyor.”

Uçuş görevlisi hoparlörden, “Hanımlar ve beyler, Transcontinental Havayolları’nın 826 sefer sayılı uçuşuna hoş geldiniz,” dedi.

“Esasında tamamen trajik değil. Çift laneti bozuyor ve film mutlu sonla bitiyor.” Öne doğru eğilip çantamı komple çıkarmadan içinden cep telefonumu almayı başardım.

Ekranda Serena’dan iki mesaj vardı.

Serena: Uçağa bindiğinde bana mesaj at.

Serena: Şaka yapmıyorum!

Mesajlar on beş dakika arayla gelmişti.

Uçuş görevlisi, “Lütfen el bagajlarınızı baş üstü bölmelerine ya da önünüzdeki koltuğun altına yerleştirin. Yerinize oturun ve emniyet kemerinizi bağlayın,” diye devam etti, sesi neşeli ama profesyoneldi.

Ablama mesaj attım.

Isabeau: Bindim.

Serena: Beni endişelendirdin.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Serena’nın endişelendiği tek şey bendim.

Isabeau: Endişelendin mi? Güvenlikle uçuş kapısı arasında kaybolacağımdan mı?

Serena: Senin işin belli olmaz.

O kadar da kötü değildim.

Isabeau: Seni seviyorum. Bu hafta için teşekkürler.

Serena: Ben seni daha çok seviyorum. İndiğinde mesaj at.

Anons devam ediyordu. “Acil çıkış kapısının yanında oturuyorsanız lütfen önünüzdeki koltuğun arkasında bulunan talimat kartını okuyun. Acil bir durumda belirtilen görevleri yerine getirmek istemiyorsanız lütfen uçuş görevlisinden koltuğunuzu değiştirmesini isteyin.”

Nate’e bakıp, “Bu biziz,” dedim. “Çıkış kapılarının yanında oturuyoruz.”

Kapıdaki işaretlere baktıktan sonra güvenlik kartını almak için ileri uzandı, bu sırada anons bunun sigara içilmeyen bir uçuş olduğunu bildiriyordu.

Görevli anonslarını bitirip kapıyı kapatırken Nate kartı okudu. Kalp atışlarım hızlandı, anksiyete tam zamanında ortaya çıkmıştı. Instagram’a ve Twitter’a baktıktan sonra telefonumu uçak moduna alıp yeleğimin ön cebine koydum ve fermuarını çektim. Boğazım düğümlenince tepedeki havalandırmayı ayarlayıp maksimum seviyeye getirdim.

Nate güvenlik kartını tekrar önündeki koltuğun arkasına yerleştirdi ve pencereden dışarı bakmaya koyuldu. Sis bu sabah çok yoğundu ve bizi şimdiden yirmi dakika geciktirmişti.

“Telefonunu unutma,” dedim görevli aynı şeyi söylemeden hemen önce. “Uçak modunda olması gerekiyor.”

“Telefonum yok, o yüzden sıkıntı yok,” diyerek gülümsedi, sonra yüzünü buruşturup dilini dudağındaki kesğin üzerinde gezdirdi.

Kendi dudağımı işaret ederek, “Ne oldu?” diye sordum. “Bu sefer benim sormamın sakıncası yoksa.”

Gülümsemesi soldu. “Biriyle ufak bir anlaşmazlık yaşadım. Uzun hikâye.” Ön koltuğa uzanıp çantasının gözünden bir kitap çıkardı, Jon Krakauer’ın *Everest Günlüğü* kitabıydı.

Kitap kurdu muydu? Bu adam giderek daha seksi oluyordu.

Kastettiğini anlayıp ben de çantamdan kendi kitabımı çıkardım. Ayracım, Jennifer L. Armentrout'nun *Melez* kitabının on birinci bölümünün ortasındaydı.

Az öncekinden daha tok bir ses hoparlörlerden, "Uçuş görevlileri, lütfen kalkış için hazırlanın," dedi.

Uçak uçuş kapısından geri geri çıkarken Nate, "Kitap iyi mi?" diye sordu.

"Bayıldım. Gerçi sen daha çok kurgu dışı kitaplardan hoşlanıyorsun gibi görünüyor," dedim başımla kitabını işaret ederek. "Seninki nasıl?" Yarisına gelmiş gibi görünüyordu.

Uçak sağa dönüp öne doğru ilerlemeye başladığında burumdan nefes alıp ağzımdan verdim.

"İyi. Gerçekten güzel. Otuz yaşına gelene kadar okunması gereken yüz kitaplık bir liste buldum. Listeyi yavaş yavaş tamamlıyorum." Bana baktı ve kaşları çatıldı. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdim midem âdeta altüst olurken. "Uçuşta en tehlikeli zamanların kalkıştan sonraki ilk üç dakika ve inişten önceki son sekiz dakika olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum."

Güçlkle yutkundum. "Eskiden sakinleştirici alırdım. Doktorumun reçetesiyle tabii ki. Yasa dışı haplarla ilgilenmiyorum. Tabii senin öyle şeylere merakın varsa sıkıntı yok." Kendi sözlerimle irkildim. Neden beynim benim en büyük düşmanımdı?

"Bana göre değil. Neden artık sakinleştirici almıyorsun?" Kitabını kapadı.

"Çok uyku yapıyor, bir keresinde neredeyse Philly'deki aktarma uçağımı kaçıırıyordum. Uçuş görevlisi beni sarsarak uyandırmak zorunda kalmıştı, sonra da uçuş kapısına doğru koşmaya başlamıştım. Kapı çoktan kapanmıştı ama beni uçağa aldılar. Yani artık sakinleştirici almıyorum."

Uçak, taksi yapmaya hazırlanan diğer uçakların sırasına döndü. *Pencereden dışarı bakmayı kes. Biliyorsun, bu durumu daha da kötüleştiriyor.*

“Mantıklı.” Boğazını temizledi. “Syracuse’da ne okuyorsun?” Dikkatimi dağıtmaya yönelik bariz çabası dudaklarımın yukarı kıvrılmasına neden oldu.

“Halkla ilişkiler.” Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Genelde insanlarla aram iyidir, ta ki uçağa binene kadar.”

“Bence gayet iyi gidiyorsun.” Sırıttı ve ah, Tanrı yardımcım olsun, sağ yanağında bir gamze belirdi.

“Peki ya sen? Neden orduya girdin? Neden üniversiteye gitmedin?” Kendi kitabımı kapatıp kucağıma koydum.

“Öyle bir seçeneğim yoktu. Notlarım iyiydi ama burs alacak kadar iyi değildi. Ayrıca bırak üniversiteyi, kablolu TV için bile param yoktu. Açıkçası ailemin yardımına ihtiyacı vardı. Illinois, Shipman’ın hemen güneyinde küçük bir çiftlikleri var.” Gözlerini kaçırdı. “Aslında annemin çiftliği. Büyükbabam ona bırakmış. Her neyse, ordu üniversite masraflarımı karşılayacak, ben de bu yüzden girdim işte.”

Başımı anlıyorum dercesine salladım ama anladığımı düşünecek kadar aptal değildim. Ben hiç böyle bir hayat yaşamamıştım; üniversiteye gitmek benim için hiç mesele olmamıştı, asıl sorun daha ziyade *nereye* gideceğimdi. Annem ve babam eğitim masraflarımı karşıladıkları için okul harcıma şakayla karışık *ebeveyn bursu* diyorlardı. Nate’in yaptığı türden bir seçimle karşı karşıya kalmamıştım. “Peki, mezun olduktan sonra ne yapmak istiyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Henüz o kadar ilerisini düşünmedim. Belki öğretmenlik. Edebiyatı severim. Edebiyatla ilgili bir şey olabilir. Ama belki de orduyu sevip orada kalırım. Özel Kuvvetler harika görünüyor.”

“Hanımlar ve beyler, kaptanınız konuşuyor. Öncelikle hepiniz Atlanta’ya aktarmasız gidecek olan 826 sefer sayılı uçuşumuza hoş geldiniz. Belki fark etmişsinizdir ama bu sabah herkesi yavaşlatan son derece yoğun bir sis var ve görünüşe göre kalkış

için yirmi ikinci sıradayız, bu da havalanmamızın yaklaşık kırk dakika ya da daha uzun süreceği anlamına geliyor.”

Ben de dâhil olmak üzere tüm yolculardan toplu bir ho-murtu yükseldi. Kırk dakika Syracuse’a olan aktarma uçağını kaçırmama neden olmazdı ama zamanımı daraltacaktı.

“İyi haber şu ki sisten kurtulduğumuzda hava iyi görünüyor, bu yüzden havalandığımızda kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışacağız. Sabırlı olmanızı rica ediyorum, bizimle uçtuğunuz için teşekkürler.”

Etrafımızda aktarma yapacakları için şimdiden strese giren insanlar çağrı düğmelerine bastıkça bir dizi *ping* sesi duyuldu.

“Atlanta’da aktarma yapacak mısınız?” diye sordum Nate’e.

“Evet, Columbus’a ama ondan önce birkaç saatim var.” Dudağındaki yarığa parmağıyla dokunup koltuğunda kaykıldı.

“Çantamda biraz antibiyotik merhem var,” diye önerdim. “Eğer acıyorsa Tylenol da var.”

Kaşları kalktı. “Çantanda ilk yardım seti mi taşıyorsun?”

Yanaklarım tekrar ısındı. “Sadece temel ihtiyaçlar. Dudağı yarılmış bir yabancıyla ne zaman karşılaşacağını asla bilemezsiniz.” Yavaşça gülümsedim.

Gülüşü yumuşaktı, zar zor işitebilmişim. “Bana bir şey olmaz. Daha kötülerini de yaşadım.”

“Bu pek iç rahatlatıcı olmadı.” Hah. Burnunda hafif bir çıkıntı vardı, eski bir kırık olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bu sefer daha yüksek sesle güldü. “Güven bana. Sorun yok.”

“Bir anlaşmazlık yaşandı sanırım.”

“Genellikle öyle olur, evet.” Sessizleşti ve hiç işim olmayan bir konuya burnumu soktuğumu fark edince göğsüm sıkışmaya başladı. Tekrar.

“Peki, okunması gereken yüz kitaptan başka neler okudun?” diye sordum.

“Hımm.” Düşünüyormuş gibi yukarı baktı. “*Dışarıdakiler—*”

“S. E. Hinton’ın kitabı,” diye tamamladım cümlesini. *Kah-
retsin, sözünü kesmiştim.* “Bak şu işe. Lisedeki ilk yıllarında her
kötü çocuk adayına bunu verdiklerine eminim.” Gülümsememi
engelleyemedim.

“Dur bir dakika, tipime bakıp–” İncinmiş gibi geri çekildi
ve kendini işaret ederek, “kötü çocuk olduğumu söyleyemezsin,”
dedi. “Ben bir çiftlikte büyüdüm.”

Kalkış sırasında durmaksızın ilerlediğimizi unutarak gül-
düm. “Bu vücutla? Bu yüzle? Ve dudağındaki o kesikle mi? Derisi
sıyrılmış parmak eklemlerine ne demeli?” Gömleğinin kolunun
teniyle birleştiği yere baktım ve kıvrımlı dövmeleri olduğunu gördüm.
“Ah, dövmelerin de varmış! Tipik kötü çocuk göstergeleri. Eminim
ardında sürüsüne bereket kırık kalp bırakmışsındır.”

“Normal bir konuşmada kim *sürüsüne bereket* der ki?” Gülümsemesi
benimkinin daha da genişlemesine neden oldu. Kötü çocuk olsun ya da
olmasın, Nate’in gülümsemesinin pek çok kızı yatağa atmaya yettiğine
emindim çünkü bu uçakta olmasaydık ilk tek gecelik ilişkiyi yaşamayı
düşünebilirdim. “Dur sana söyleyeyim. Uslu, küçük üniversiteli kızlar.”

“Suçluyum.” Kaşlarımı kaldırdım. “Hem seksi hem düşün-
meyi seven hem de okumaya meraklı bir havan bile var. Tam bir Jess
Mariano gibisin.”

“Jess kim?” Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Jess Mariano,” demeyi başardım. Ah, o gözler, o gözler beni
öldürecekti. Gözlerinin tonu Silverton’daki Buz Gölleri’ni anımsatıyordu
ama öyle buz gibi değildi, sadece tonu aynıydı. “*Gilmore Girls*’ten.”

“Hiç izlemedim.” Başını iki yana salladı.

“Bir gün izlersen dizideki Jess’e çok benzediğini hatırla, sadece
daha uzun ve daha seksisin.” Ağzımı hışımla kapadım.

“Daha seksi, ha?” dedi vücut ısımı bir iki derece daha yükselten
alaycı bir bakış atarak.

“Bunu söylemedim sayalım.” Mahcup bakışlarımı onunkilerden ayırıp yeleğimin fermuarını açtım. Burası ne kadar sıcaktı? “Okuma listende başka neler var?”

Gözlerini hafifçe kıssa da konuyu değiştirme girişimimi kabul etti. “*Fahrenheit 451*’i, *Sineklerin Tanrısı*’nı, *Son Mohikan*’ı okudum—”

“İşte o harika bir filmdi.” İç geçirdim. “Şelaleden atlama-
dan hemen önce onu bulacağını söylemesi var ya? İnanılmazdı.
Tam bir aşk hikâyesi.”

“Filmini izlemek sayılmaz!” Gülerek başını iki yana salladı.
“Ayrıca o bir aşk hikâyesi değildi. İçinde birazcık romantizm
barındıran bir macera filmiydi ama ana tema aşk değildi.”

“O filmin bir aşk hikâyesi olmadığını nasıl söylersin?”

“Çünkü kitap filmde biraz farklı.” Omuz silkti.

“Nasıl farklı?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet!” O filmi çok seviyordum. Kalbim kırıldığında don-
durma seanslarıma eşlik eden bir filmdi.

“Cora ölüyor.”

Ağzım bir karış açık kaldı.

Nate yüzünü buruşturdu. “Sen sordun.”

“Artık asla okumayacağımdan eminim. Film yeter bana,”
diye mırıldandım uçak sırada ilerlerken. Dışarıya bakmak pek
iyi gelmemişti. Görüş mesafesi berbattı.

Listesindeki diğer birkaç kitabı karşılaştırırken dakikalar
hızla geçti. *Muhteşem Gatsby* gibi bazı kitapları lisede okumuştum
ama kalanları, mesela *Kardeşler Takımı*’nı henüz okumamıştım.

“Peki, senin yüz kitap listende neler var?” diye sordu.

“Güzel soru.” Uçak ilerlemeye devam ederken başımı eğip
düşündüm. “*Gurur ve Önyargı*, kesinlikle. Sonra *Cennetin Do-
ğusu*—”

“Tanrım, *Gazap Üzümleri*’ni okuyunca bu kadar Steinbeck
yeter diye düşünmüştüm.”

“*Cennetin Doğusu* çok daha iyi.” Sanki benim görüşüm bunu doğruluyormuş gibi başımla onayladım. “Başka ne var? *Damızlık Kızın Öyküsü* ve *Henrietta Lacks’ın Ölümsüz Yaşamı* da çok iyiydi... *Açlık Oyunları*’nı okudun mu? Üçüncü kitap geçen yıl çıktı, inanılmazdı.”

“Okumadım. Buna başlamadan *Huckleberry Finn’in Maceraları*’nı bitirdim.” Kitabına bir göz attı. “Belki de daha modern bir listeye göz atmalıyım.”

“Ay, *Huck Finn* harikadır. Mississippi’de yelken açmak gibisi yok.”

“İyiydi,” dedi. “Temel eğitimdeyken hiç kitap okuyamayacağım ama her ihtimale karşı yanıma birkaç tane aldım,” dedi usulca. “Geçen yıl giden bir arkadaşım kayıt yaptırırken hemen hemen her şeyimize el koyduklarını söyledi ama ben her ihtimale karşı iPod’umu etiketli bir kilitli poşete koydum.”

“Kaç ya—” Sorunun geri kalanı ağzımdan çıkmadan önce ağzımı kapadım. Kaç yaşında olduğu beni ilgilendirmezdi ama benim yaşlarımda görünüyordu.

“Kaç yaşındayım?” diye tamamladı cümlemi.

Başımla onayladım.

“Geçen ay on dokuz oldum. Peki sen?”

“Marta kadar on sekiz. Henüz birinci sınıftayım.” Ellerimi meşgul etmek için başparmağımı kitabımın kenarında gezdirdim... “Gergin değil misin?”

“Uçmak konusunda mı?” Kaşlarını hafifçe çattı.

“Hayır, askere gitmek konusunda. Devam eden birkaç savaş var.” Oda arkadaşım Margo birkaç yıl önce en büyük abisini Irak’ta kaybetmişti ama bunu Nate’e söyleyecek değildim.

Buz çözme işlemi yapılırken uçağın kanatlarına bir şey püskürtüldü.

“Evet, bu konuda bir şeyler duymuştum.” Yine o gamze meydana çıktı. Derin bir nefes aldı, ne cevap vereceğini düşünüyormuş gibi öne doğru baktı. “Ölümü ve ölmeyi hiç düşünme-

dim desem yalan olur. Ama şöyle bir baktığımda dünyada pek çok savaş olduğunu görüyorum. Sadece bazıları diğerlerinden daha göz önünde. İlk defa saldırıya uğrayacak olmasam bile en azından bu sefer silahlı olacağım. Ayrıca mevcut koşullarım düşünülürse sonunda kazanacağım ödül bu riski almama değiyor. Bir düşünsene, eğer bu uçağa binmeseydin asla tanışamayacaktık. Risk ve ödül böyle bir şey olmalı, değil mi?” Bana baktı, gözlerimiz kenetlendi.

Birdenbire uçaktan inme isteğimin uçak korkumla hiçbir ilgisi kalmadı, tamamen Nathaniel’la ilgili olmaya başladı. Kampüste ya da benim şehrimde, yani Denver’da buluşmuş olsaydık bu konuşma Atlanta’ya vardığımızda sona ermek zorunda kalmayacaktı.

Tabii şu da vardı ki kampüste ya da Denver’da olsaydık en başta sohbet girişiminde bulunabileceğimizi kim bilebilirdi? Seksi erkeklerle sohbet etmek gibi bir alışkanlığım yoktu. Bu işi Margo’ya bırakmıştım. Benim tipim sessiz ve ulaşılabilir olanlardı.

“Sana kitap gönderebilirim,” dedim usulca. “Eğer okumaya iznin varsa ve oradayken yeterince kitap bulamazsan.”

“Bunu yapar mısın?” Gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Başımınla onayladım, bana gülümseyerek karşılık vermesi nabzımın yükselmesine neden oldu.

Pilot hoparlörlerden, “Uçuş görevlileri, kalkışa hazırlanın,” dedi.

Sanırım sıra bizdeydi.

Bize en yakın görevli birkaç sıra ilerideki birine önündeki masayı kaldırmasını söyledi, ardından koltuğuna doğru ilerledi ve yüzü bize bakacak şekilde oturup kemerini bağladı.

Motorların devri yükselip uçak ileri doğru hızlanırken her iki kolçağı da kavrayıp ivmeyle koltuğa geri yapıştım. Sis hafiflemişti, hızla ilerlerken pistin kenarını görebiliyordum.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve sakinleşmemi sağlayacak birkaç derin nefes aldıktan sonra tekrar açtım.

Nate bana baktı, sonra avucu yukarı bakar vaziyette elini bana uzattı.

“Ben iyiyim,” dedim dişlerimi sıkarak, burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeyi hatırlamaya çalışıyordum.

“Tut işte. Isırmam.”

Kahretsin.

Elini kavradım, parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde nemli, buz gibi tenime bir sıcaklık yayıldı.

“İstedığın kadar sıkabilirsin. Acımaz.”

“Bunu söylediğine pişman olabilirsin.” Elini sımsıkı tuttum, kalkışa yaklaşırken soluğum gittikçe hızlandı.

“Nedense bundan şüpheliyim.” Başparmağı benimkinin üzerinde gezindi. “Üç dakika. Değil mi? Kalkıştan sonraki ilk üç dakika mıydı?”

“Evet.”

Sol bileğini birleşen ellerimize doğru uzatıp birkaç düğmeye basarak kronometresini çalıştırdı. “İşte. Üç dakikaya ulaştıktan sonra inene kadar rahat edebilirsin.”

“Gerçekten çok tatlısın.” Hızlandıkça lastikler gümbürdedi ve uçak altımızda sarsıldı. Elini öyle sert sıkıyordum ki muhtemelen kan akışını kesiyordum ama nefes almaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki utanacak enerjim yoktu.

Havalanırken elimi sıkarak, “Pek çok farklı şekilde adlandırıldım ama hiç *tatlı* diyen olmamıştı,” dedi.

Aklımdan en kötü senaryolar geçerken, “Bana bir şey sor,” deyiverdim, “Herhangi bir şey.” Nabzım iyice yükselmişti.

“Tamam.” Kaşlarını düşünceli bir tavırla çatı. “Çam ağaçlarının sallandığını hiç fark ettin mi?”

“Ne?”

“Çam ağaçları.” Saatini kontrol etti. “İnsanlar hep palmiye ağaçlarının sallandığından bahseder ama çam ağaçları da sallanıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en huzurlu şey.”

“Çam ağaçları,” diye düşündüm. “Hiç fark etmemiştim.”

“Evet. En sevdiğin film hangisi?”

“*Titanik*,” diye cevap verdim düşünmeden.

Uçak yukarı yükselip tırmanışa geçerken midem bulandı.

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim.” Çabucak başımla onayladım. “Yani kesinlikle kapının üstünde Jack’e yer vardı ama filmin geri kalanına bayıldım.”

Hafifçe gülüp başını salladı. “İki dakika kaldı.”

“İki dakika,” diye tekrarladım, soluğumun yavaşlamasını ve boğazımdaki düğümün çözülmesini dileyerek. Bir uçak kazası geçirme ihtimalim çok düşüktü ama yine de işte bu hâldeydim ve muhtemelen kafadan kontak olduğumu düşünen muhteşem bir yabancıya tutunmuştum.

“Günün en sevdiğin zamanı hangisi?” diye sordu. “Hey, sadece dikkatini dağıtıyorum.”

“Gün batımı,” dedim. “Sen?”

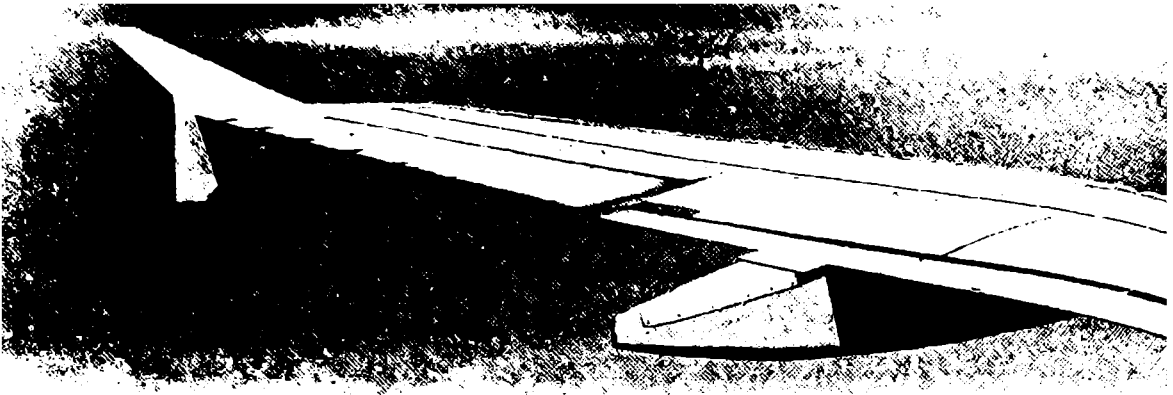
“Gün doğumu. Yeni bir günün sunduğu olasılıkları seviyorum.”

Pencereyi dolduran gri bulanıklığa baktığında ben de bir göz atmak için öne doğru eğildim. Yoğun sisin ardından kanadın ucunu görebiliyordum ama geri kalan her şey hâlâ bulanıktı. Belki de yeri görememek o kadar da kötü değildi.

Motorlar daha yüksek bir sesle vınlamaya başladı.

Nate, “Lanet—” diyecek oldu.

Metalin metale çarpma sesiyle kalbim durdu ve kanat bir ateş topunun içinde patladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NATHANIEL

Kabil, Afganistan
Ağustos 2021

“İyi gitti sanki,” dedi Torres alaycı bir tavırla, Izzy’nin heyetin geri kalanıyla birlikte uzaklaşmasını izlerken. Webb’in peşi sıra pistin kenarındaki zırhlı araçlara doğru gitmeden önce tepinmemiş, öfkelenmemiş, hatta bana ters ters bakmamıştı. Sanki aramızda on yıllık bir geçmiş yokmuş gibi beni başından savmıştı.

Homurdandıysam da dudaklarımın takdirle kıvrılmasına engel olamadım. *Güzel hamleydi.*

Politikacıların peşinden ilerlediğimiz sırada Torres, “Bu o, değil mi?” diye sordu. “Kahretsin, onu tanıyamadım.”

Politikacı. Izzy politikadan nefret ederdi, en azından eskiden ederdi. Kâr amacı gütmeyen bir sektöre girmeyi kafaya öyle bir takmıştı ki kariyerinden fayda sağlamak isteyen ailesinin yaptığı onca baskıya rağmen asla boyun eğmemişti. Ama bakın şimdi ne iş yapıyordu.

Nihayetinde o gün bir seçim yapmıştı.

İşler ciddiye binince bir Astor olduğu aklına gelmişti.

Aniden içimde alev gibi bir öfke yükseldi ama bu duyguyu bir kenara ittim. Mantıken ailesini seçeceğini hep biliyordum ama bu seçimin gerçekleştiğini görmek kör bıçakla kesilmek gibiydi.

“Çavuş Green.” Graham yanıma geldi. “Bu konuda bana bilgi vermek ister misin?”

“Bilgi verecek bir şey yok,” diye mırıldandım, bakışlarımı Izzy’nin dalgalanan saçlarından ayırıp çevreyi taradım. Gözlerimi güneşten korumak için Wiley X gözlüğümü gözlerime indirdim.

Kahretsin, nasıl *burada* olabilirdi ki?

“Doğru ya. Çünkü eski sevgilinle pistte karşılaşmadın.” Graham’ın sesinden alaycılık akıyordu.

“O benim eski sevgilim değil.” O noktaya hiç gelmemiştik. “Yüzündeki sırtışı da sil.”

Torres, “Eski sevgiliden bile öte,” diye mırıldandı. “O senin ‘ya olsaydı’n.”

“Pek bir duygusalız, ha?” Graham’ın sırtışı silindi. “Chinook’u geri çevirdiklerine inanamıyorum.”

Ben de aynı şeye homurdandım. Bugün erken saatlerde, politikacıların zırhlı Chinook’u –ya da bizim deyimimizle Elçilik Havayolları’nı– havaalanından ABD elçiliğine götürmeyi reddetmeleri umurumda bile değildi. Yedi kilometrelik yol şimdilik yeterince güvenliydi. Ama bu taşıyacağımız kişinin Izzy olduğunu bilmeden önceki düşüncelerimdi. Her şeyin kurşun geçirmez olmasını istiyordum. Kahretsin, onun buradan gitmesini istiyordum. Nokta.

Konvoya ulaştık ve danışmanlar dört siyah cipin ortasındaki iki araca dağıldılar. Holt –Kellman’ın sorumlu olduğu yardımcı– ikinci aracın arkasına bindi, Izzy de onu takip etti.

Sırt çantası omzundan kaydığında kaldırırma düşmeden kayışından yakaladım. Sıradan asker yeşili kumaşı yumuşaktı ve yıpranmıştı, yıllarca kullanılmaktan incelmışti ama fermuarın yanındaki silindirik yanık izini fark etmemek imkânsızdı.

Nefesim âdeta ciğerlerimden dışarı fırladı, çantayı kaldırdığımda dudaklarım keyifle kıvrılırken bakışlarımı onunkilere çevirdim ama ikimiz de güneş gözlüğümüzün ardına saklanıyorduk. Camlar onu okumayı zorlaştırıyordu. Vücut dili sakın

ve kendindeydi ama ne düşündüğünü anlamamanın en iyi yolu her zaman gözleri olmuştu. O da benim gibi darmaduman olmuş muydu yoksa üç yıllık sessizlik onu gerçekten böylesine kayıtsız birine mi dönüştürmüştü?

Havalandırmanın esintisi yüzüme vururken, “Çantanız, Bayan Astor,” dedim usulca.

Dudakları aralandı ve çantayı ellerimden alıp kucağına koymadan önce yutkundu. “Teşekkür ederim.”

Holt şoföre, “Havalandırmayı biraz daha açabilir misin?” diye sordu, yüzü pancar gibi olmuştu, boynundan aşağı ter damlarken kravatını çekiştirdi.

Direksiyon başındaki Graham omzunun üzerinden arkasına bakıp hafifçe güldü. “Üzgünüm. Zaten maksimumda. Burası bu kadar sıcak işte.”

Holt koltuğa yaslandı, sanki biri köpeğini vurmuş gibi görünüyordu.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Kellman, arka taraftaki taktik koltuklarına doğru yönelmişti bile.

Hızlıca bagajların arka araca yüklenip yüklenmediğini ve bütün yardımcılarının güvende olup olmadığını kontrol ettim. Aynı şeyi yapan altı Özel Kuvvet personeli daha olmasına rağmen çevreyi tekrar taradım ve Webb’in öndeki araca binmeden önce başını aşağı yukarı salladığını gördüm.

Gitme vakti gelmişti.

Izzy’ye, “Kemerini bağla,” dedim ama cevap vermesini beklemeden kapısını kapadım. İşte. Artık elimizdeki en iyi kurşun geçirmez camın arkasındaydı.

Yolcu koltuğuna geçip kapıyı kapadım. “Gidelim.” Bir görevli önümüzdeki kapıyı açarken hareket hâlindeki öncü arabayı işaret ettim.

Limon ve Chanel No. 5’in tatlı kokusu burnuma doldu. Göğsümü saran mengene bir kademe daha sıkılaşıırken şu anda hiç vakit ayıramayacağım anı sağanağıyla mücadele ettim. Par-

mağındaki yüzük yeni olabilirdi ama bazı şeyler değişmemişti. Hâlâ uzun yaz geceleri gibi kokuyordu.

Graham arabayı vitesle takip bizi Kabil'e götüren yolu takip etti. Tüm duyu organlarım teyakkuzdaydı, güzergâhı, yanı-
mızda ilerleyen arabaları ve sürücüleri dikkatle inceliyor, olası tehditleri gözden geçiriyordum.

Holt boynundaki teri silerek, "Elçiliğe varmamıza ne kadar var?" diye sordu.

Kellman'ın bu adamla işi zordu. Önümüzdeki bir hafta boyunca başına bela olacaktı. Gerçi benim durumum da pek farklı sayılmazdı.

Isabeau Astor arkamdaydı, New York'ta her şeyin fena hâlde ters gittiği o yağmurlu geceden beri ilk kez iki adımdan daha yakın bir mesafede duruyorduk. O şirketten ne zaman ayrılmıştı? Ne zaman bir senatör için çalışmaya karar vermişti? Ailesinin havalara uçtuğundan emindim. Statü odaklı şeylere çok meraklıydılar. Son birkaç yılda başka neler değişmişti acaba?

Odaklan.

"Trafığe ve gelişinizin siyasi tavırlarını RPG'lerle³ ortaya koymaktan hoşlanan adamlara sızdırılıp sızdırılmadığına bağlı," diye cevap verdi Graham, güneyli aksanıyla RPG'yi vurgulayarak söylemişti.

Ensem ısındı ve arkamı dönersem Izzy'nin bakışlarının bana kilitlendiğini göreceğimi biliyordum, tıpkı pozisyonlarımız ters olsaydı benimkilerin ona kilitleneceği gibi. Bir kilometre işaretini geçip trafik yoğunlaştıkça tüm dikkatimi etrafımıza verdim. Yakında Yeşil Bölge'de olacaktık.

Ceketinin içinde kıvranan Holt, "Yani beş dakika falan mı? Yoksa on mu?" diye sordu.

Gözlerimi devirmemek için vücudumdaki tüm kasları kontrol altında tutmaya çalıştım.

3 Bir tür tanksavar silah. -y.h.n.

Kellman arkadan, “Helikoptere binmiş olsaydık şimdiye orada olurduk,” dedi.

Izzy kucağındaki sırt çantasını düzeltirken, “Bunun geri çekilme sürecinde güvenliğe olan inancımız konusunda yanlış mesaj vereceğine karar verildi,” dedi.

“Savaş bölgesinde imajın çok daha önemli bir faktör olduğuna kim karar verdi?” Omzumun üzerinden geriye baktığımda çenesini iki santim kadar dikleştirdiğini gördüm.

“Senatör Liu,” diye cevap verdi Holt.

Graham öndeki araçla arasına yeterli mesafe koyarak, “Ne hikmetse haftaya buraya geldiklerinde zırhlı helikopterlere binecek olanlar size araba kullanmanızı söyleyenlerle aynı adamlar,” dedi. “Politikacılar işte!”

İki kilometre işaretini geçmiştik; hızlı yol alıyorduk.

Izzy, “Ziyaretin nasıl algılandığı *önemli*,” diye karşı çıktı.

Ne? Bütün içgüdülerim onun buradan kalkan ilk uçağa binmesini isterken o bunun nasıl algılanacağından mı endişe ediyordu?

“Güvenlikten ziyade algıya değer veriyor olmanız tam da burada olmamanız gerektiğinin kanıtı,” diye tersledim omzumun üzerinden, kaşlarımı da kaldırdım ki onunla konuştuğumu anlasın.

Başımı çeviremeden dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını gördüm. *Dikkatini ver.*

“Biz sadece görevimizi yapıyoruz—” diye lafa başladı Holt.

Izzy gözlerini kısıp dik dik bakarak, “Sanki nerede olup olmamam gerektiği konusunda söz hakkın varmış gibi,” diye karşılık verdi.

Graham’ın kaşları neredeyse tavana kadar kalksa da dikkatini yoldan ayırmadı.

“Bu tartışmayı burada yapmak mı istiyorsun?” Arabada ona dokunamayacağıma göre belki de en iyisi buydu, gerçi biraz

sağduyu kazanması için onu sarstmak mı yoksa o lanet yüzük düşene kadar onu öpmek mi istediğimden emin değildim.

Nişanlısı kimdi acaba? Babasının onayladığı varlıklı bir ailenin oğlu muydu? Her zaman kızları için istedikleri siyasi bağlantıları ve soyağacını elinde bulunduran biri miydi?

“*Bunu* üç yıl önce yapmak istemiştım,” diye meydan okudu ve kilit mekanizmasından klik sesi gelene dek emniyet kemerine doğru eğildi.

Holt gömleğinin üst düğmesini açarken, “Bir şey mi kaçırıyorum?” diye sordu yavaşça.

“Hayır!” diye tersledi Izzy.

Ben de aynı anda, “Evet,” diye cevap verdim.

“Hah.” Holt bir ona bir bana baktı ama bir şey demedi.

“Daha az gerilimli çatışmalarda bulundum,” diye mırıldandı Graham.

“Kapa çeneni.” Dişlerimi sıktım. Haklıydı ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

Sonraki dört kilometreyi sessizlik içinde katederek Yeşil Bölge’ye girdik ancak büyükelçiliğin göreceli güvenliğine ulaştığımızda gerginlik çok az eksilmişti. Binanın ön cephesindeki V şeklini oluşturan dekoratif pencereler, adı üstünde sadece dekoratifti. Hemen ardına çekilen beton duvar patlamaya dayanacak şekilde inşa edilmişti. Ama Izzy’yle ikimizin aynı çatı altında olmasına dayanabileceğinden emin değildim.

Graham arabayı park etti. Araçtan inip silahımı ayarladıktan sonra Izzy’nin kapısını açtığımda onu emniyet kemeriyle boğuşurken buldum.

“Bu. Aptal. Şey.” Kemerini çeğiştirirken başparmağını sıkıştırdı.

Bu manzara alevlenmiş öfkemi soğuttu ve şaşırtıcı biçimde içimden gülümsemek geldi ama buna karşı koydum. Bu tam... Izzylik hareketti. Böyle telaşlı olmaya devam ederse sadece beceriksizleşmekle kalmayacak çenesi de düşecekti.

Tanrım, onun filtresiz konuşmalarını özlemiştim.

“Bırak yardım edeyim.” Üzerine eğildim.

“Ben hallederim.” Güneş gözlüğünü başının üstüne iterek bana söze gerek bırakmayan bir bakış attı.

O öfkeyle kayışı çekiştirirken ellerimi havaya kaldırarak geri çekildim. Sonra çevreyi tekrar taradım ve artık gölgede olduğumuz için kendi gözlüğümü çıkardım.

Webb öndeki arabadan inmişti bile.

“Burada. Olmamalı.” Izzy sözlerimi alayla tekrar ederken kemeri her çekişinde daha da öfkeleniyordu.

“Olmaman gerekir. Burası dünyada ait olabileceğin son yer, Iz.” Ölmek mi istiyordu?

“Hâlâ bir pislik olduğunu görmek ne güzel.” Her çekişinde emniyet kemeri daha da kısalıyordu. “Bu şeyin *nesi* var böyle?”

İzin almadan içeri dalıp tokaya sert, hızlı bir biçimde bastırarak emniyet kemerini serbest bıraktım. Temastan dolayı ellerini geri çekerken yüzüğü avucumu sıyırdı. “En azından emniyet kemerini çözebilen bir pisliğim.”

Bakışlarımız buluştuğunda aramızdaki kısacık boşluk, kalbim denen dört odacıklı organı durduracak kadar elektrikle doldu. *Çok yakındık.*

Geri geri giderek arabadan indim ve bir ciğer dolusu ıstırabı içime çekerek ona –ve bana– biraz alan açtım.

Graham ön koltuktan, “Üzgünüm, kemer takılıyor,” diye seslendi.

“Bunu şimdi mi söylüyorsun?” diye mırıldandı Izzy, yanakları pembeleşmişti.

Elçiliğin korumalı kapısına doğru ilerlerken Holt arkamdan, “İsa, her şey yolunda mı?” diye sordu.

Izzy sırt çantasını omzuna atarak arabadan indiğinde başımı geri çekerek, “*İsa mı?*” diye sordum.

“Evet, benim,” diye karşılık verdi Izzy ve dönüp yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gitti.

“Adı Isab–” diye başladı Holt.

“Adını biliyorum,” diyerek sözünü kestim.

Ekip toparlanıp içeri girerken Webb kenarda durdu ve beş dakika içinde bunun hesabını soracağını belli eden bir tavırla başını eğerek bizi izledi. Izzy’nin gerçek adımı bilmesi yeterince kötüydü –ki bu konuda onunla konuşmam gerekecekti– ama aptal gibi davrandığımın farkındaydım.

Daha da kötüsü, duracak gibi görünmüyordum.

“Sen hep Izzy’ydin.” Elçiliğin önündeki üçüncü ağaç sırasının yanından geçerek kapıya doğru ilerlerken onu takip ettim.

Kaskatı kesildi. Sonra dönüp Webb’in tam önünde benimle yüz yüze geldi. “Izzy elinin tutulmasına ihtiyaç duyan on sekiz yaşında bir kızdı. Ben artık o kız değilim ve eğer burada olmamla ilgili bir sorunun varsa o zaman benim için başka birini görevlendirin çünkü önümüzdeki iki haftayı sana *bir şey* kanıtlamak için harcamaktan daha önemli işlerim var.” Parmağını göğsüme temas etmeyecek şekilde salladıktan sonra arkasına dönüp elçilikten içeri girdi.

“Anlaşılan hâlâ kızgın?” dedi Torres.

Onu ve göğsümdeki sızıyı duymazdan gelerek uzun, bıkkın bir iç çektim.

Onları takip ederken Webb bana yetişti, “Bir kez daha soracağım, Çavuş Green. Burada bir sorun çıkacak mı? Çünkü seni hiç böyle dikkati dağınık görmemiştim. Hiç.”

Çünkü hiçbir şey benim dikkatimi Isabeau Astor kadar dağıtamazdı. O sadece küçük, pırıltılı bir dikkat dağıtıcı değildi. Bu kadın bir meteor, imkânsız dilekleri gerçekleştirebilecek ya da yaşamı yok edebilecek bir kayan yıldızdı.

Ve şu anda tam karşımdaki konferans salonunun cam duvarının arkasında, nereden kaynaklandığını hiç bilmediğim bir tecrübe ve rahatlıkla büyükelçiyle selamlaşıyordu. Belki de haklıydı, o artık benim Izzy’m değildi... Zaten hiç benim olmamıştı. Tam anlamıyla olmamıştı.

“Bir geçmişimiz var,” diye itiraf ettim. *Geçmiş* kelimesi pek yeterli değildi. Aramızda hiç anlamadığım bir bağ vardı.

“O kadarını anladık. Peki bu bizim için bir sorun olur mu? Çünkü yerine geçecek kişi birkaç güne hazır olur ve sen de Maldivler’e doğru yola çıkabilirsin.”

“Düşünüyorum.” Izzy piste adımını attığından bu yana denizin üstünde yer alan, ön ödemesini yaptığım o küçük bungalov aklımın ucundan bile geçmemişti.

Göz ucuyla Torres’e baktım.

“Neden bana sanki bilmediğin bir şey söyleyecekmişim gibi bakıyorsun?”

Başını yana eğdi.

Izzy gülümseyip büyükelçinin elini sıkarken çenem kasıldı.

Webb, “Bu akşama kadar bana haber ver,” diye emretti ve sonra konferans odasına doğru yollandı. Giderken omzunun üzerinden, “Seyahat programına iki durak daha eklendi, o yüzden yarın sabah işe koyulacağız,” diye seslendi.

Kendimi toparlamak için boş bir koridora geçtim. “Onu Jenkins’e mi teslim edeceksin?” diye sordu Torres yanımdaki duvara yaslanarak.

“Bütün içgüdülerim bunu yapmamamı söylüyor,” dedim sessizce. “Ama en azından Jenkins ona uğraştığı diğer ayrıntılardan biri gibi davranır.”

“Görev gibi.” Torres başıyla onayladı. “Bu doğru bak.”

Jenkins onun gözlerine, gülümsemesine, kıvrımlarına tek bir bakış bile atmazdı. Yüzde yüz işine odaklanırdı. “Benimle daha güvende olur.”

“Ona âşık olduğundan mı?” diye sordu Torres.

Başımı iki yana salladım. “Jenkins onun için canını feda etmeyeceğinden.”

“Biri için canını feda etmenin sanıldığı kadar iyi bir şey olmadığı hiç aklından geçti mi?”

“Her gün.” Vicdan azabı midemi burktu.

“Öyle demek istemedim. Bir gün bu suçluluk duygusundan kurtulman gerek.”

“Ama bugün o gün değil.”

Burnunun köprüsünü ovuşturarak iç çekti. “Bak, bunu benimle konuşmanın bir faydası olmayacak. İkimiz de ne yapacağımızı zaten biliyoruz.”

Başımınla onayladım. Izzy’yi çok uzun zamandır koruyordum, sırf rahatsız edici davranacak diye şimdi buna son veremezdim.

Graham koridorda yanımdan geçti, sonra dönüp bir daha baktı. “Hey, patron, işte buradasın.” Bir kâğıt parçası salladı. “Yeni güzergâh.”

Torres’le beraber duvar dibinden ayrıldık ve Graham’dan yeni güzergâhı aldım.

Torres omzumun üzerinden kâğıdı okudu. “Kunduz mu?”

“Kuzeyde iki vilayet ekledi,” dedi Graham. “Senatör Lauren’ın güneye odaklandığını sanıyordum. Şu kız satranç takımı, öyle değil miydi?”

“Doğru,” dedim Izzy’nin yaptığı belli olan değişiklikleri gözden geçirerek.

Bir şeyler dönüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İZZY

Saint Louis

Kasım 2011

Yan yattığımızda midem resmen ağzıma geldi, bir Anka kuşunun uçuşan kuyruğu misali motordan korkunç biçimde alevler fışkırıyordu. Motor dumanlar içinde sessizliğe gömülürken yerini başka sesler aldı.

Hem insan hem de metal sesleri. Mekanik sesler. Diğer motor yükü taşımak için savaşıırken tiz bir vınlama duyduk.

Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, sadece yolculardan gelen çığlıkları duyabiliyordum çünkü düşüşe geçmiştik ve sola doğru savruluyorduk. Kolçak kaburgalarımıza çarparken baş üstü dolapları açıldı ve bagajlar üzerimize yağdı. Sert bir şey omzuma çarptığında çığlıklarım yükseldi.

Korkuyla Nathaniel'in elini kavradım.

"Motorlardan biri gitti." Elimi sımsıkı tutuyordu. "Ama yine de gü..."

Derken sağdaki motor tekleyerek durdu.

Etrafımızda çığlıklar koptu.

Bu nasıl olabilirdi? *İki* motor da durmuştu. O anda anladım. *Düşüyorduk.*

Bunu yüksek sesle söylemiş –ya da feryat etmiş– olmalıyım ki Nate bana döndü, eliyle yanağımı kavrayarak her nasılsa etrafımızdaki her şeyi engelleyebilirmiş gibi üzerime eğildi.

“Bana bak,” diye emretti.

Bakışlarımı dışarıdaki kıyametten çevirdiğimde gözlerim mavi gözleriyle buluştu, delici bakışlarıyla tüm görüş alanımı kapladı, ta ki tek görebildiğim sadece o olana kadar.

“Her şey yoluna girecek.” Çok sakindi, kendinden emindi.

“Hiçbir şey yolunda değil ama!” Aşağı düşerken sesim boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü, uçak dikey değil yatay olarak düşerken açımız çok az azalıyordu.

Uçak sarsılırken uçuş görevlilerinden biri, “Sakin olun!” diye seslendi, metal her an parçalanacakmış gibi titriyorduk.

Boğazımdaki çığlığı yutkunarak Nate’e odaklandım.

“Ben kaptanınız,” dedi gergin bir ses hoparlörden. “Çarpmaya hazır olun.”

Öleceğiz.

Nabzım öylesine yüksek atıyordu ki sesi kulaklarımda bir uğultuya dönüşerek diğer yolculardan gelen korku dolu çığlıkların kakofonisine karıştı.

Nate’in gözleri irileşti ve yanağımı bıraktı ama talimatları takip etmek için hazırlanırken elimi tutmaya devam etti.

Uçuş görevlileri, “Sıkı tutunun! Sıkı tutunun! Sıkı tutunun” diye bağırdı. “Başınızı eğin! Eğilin!”

Vücudumu ikiye katlayıp yüzümü dizlerimin yanına eğdim ve sağ elimle başımı kolladım. Gökyüzünden düşerken sol elim Nate’inkine sıkıca tutunmaya devam ediyordu.

“Her şey yoluna girecek,” diye söz verdi Nate. Uçuş görevlileri komutlarını tekrarlarlarken o da elinden geldiğince benim pozisyonumda durmaya çalışıyordu. “Sadece bana bakmaya devam et. Yalnız değilsin.”

“Yalnız değilim,” diye tekrarladım, ellerimiz o kadar sıkı kenetlenmişti ki âdeta birbirimize kaynaşmış gibiydik.

Hayatım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçmedi. Ruhumda, bu gezegende geçirdiğim on sekiz yılda kayda değer hiçbir şey başaramadığıma dair bir feryat kopmadı. İnsanların

ölüme yakın deneyimler yaşadıktan sonra bahsettikleri hislerin hiçbiri yoktu. Çünkü bu ölüme yakın bir deneyim değildi.

Bu gerçek ölümdü. Nokta.

Serena...

“Sıkı tutunun!”

Sert bir şeye çarpınca yerimden fırladım, emniyet kemerim karnıma batarken uzuvlarım gevşedi ve istemsizce öne doğru savruldu.

Sola doğru devrildiğimizde yan tarafımda bir acı hissettim. Sonra bir an için boşlukta kaldık, ardından gölün üzerinde seken taş gibi tekrar zemine çarptık.

Vücudumdaki her kemik kontrolden çıkmış, âdeta gıcırdayıyordu.

Başım önümdeki katlanır masaya çarptı.

Gıcırdayan metal ve çığlık sesleri eşliğinde ne olduğunu algılayamadığımız arazide kayarken ağır bir şey sırtıma baskı yapıyordu. Altımızdaki zeminden yüksek bir gürültü koparken dünya karanlığa gömüldü.

Ve... durduk.

Başımı kaldırdığımda görüşüm bulanıktı, önümdeki koltuk karanlıkta zar zor seçilebiliyordu.

Bu muydu? Ölüm bu muydu? Şarkı söyleyen melekler ya da enerji dalgaları yoktu... sadece... bu kadar mıydı? Peki *bu* neydi? Biri beni ayağında sallıyormuş gibi hissediyordum, her nefeste biraz daha yükselip alçalıyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım.

Koridorun karşısındaki bir kadın ağzını açtı ama kulaklarımdaki çınlama çıkarmaya çalıştığı her sesi bastırıyordu. Kucağında bir bebek vardı ve o da sessiz bir çığlık atıyor gibiydi.

Yüzümün yan tarafını bir sıcaklık kaplarken başımı yana çevirdim.

Nathaniel.

Yaşıyordu... ben de yaşıyordum.

Ağız açılıp kapanıyordu, sol gözünün üstünde bir yerden yüzünün yan tarafına doğru kan akarken gözleri benimkilerle buluştu.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” diye seslendim. “Yaralısın!” Titreyen elimi yüzüne götürdüm.

Ağız tekrar hareket etti ve birden kulaklarımdaki tiz uğultuyla yarışan başka bir ses duyuldu. Hoparlörler mi çalışıyordu?

Nate, “Kalkmalıyız!” diye bağırdı. Nihayet sesini duymuştum. “Izzy! Kalkmalıyız!”

Sanki biri televizyonun sesini açmış gibi panik içinde atılan çığlık ve feryatlar zihnime doldu.

“Dışarı! Dışarı!” Komut hoparlörlerden geliyordu. Bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştık ama şimdi ne olacaktı?

“İyi misin?” diye sordum.

“Kapıya gitmem lazım!” Nate elimi sıktıktan sonra parmaklarımızı ayırdı, önce benimkini sonra kendi kemerini çözdü. “Siz de kendinizinkini açabilir misiniz?” diye bağırdı koridor boyunca.

“Hallediyorum!” diye cevap verdi bir ses.

Nate ayağa kalktı, kapı koluyla uğraşırken devasa sırtı acil çıkış kapısını görmemizi engelliyordu.

Aniden yeri buz gibi bir şey kapladı, ânında ayaklarımı donduğunu hissettim.

“Aman Tanrım, suyun içindeyiz,” dedim kendi kendime. Nehir. İnsanlar telaşla, tökezleyerek koridorlara doğru hareket ediyorlardı.

Nate kapıyı yerinden çıkardı ve sonra iki elini kullanarak dışarı doğru fırlattı.

“Dışarı! Dışarı!”

Önce kendi koltuğumun altını sonra onunkini kurcalayıp şişme can yeleklerini aldım ve yeleğimin içine sokup fermuarımı çektim. Onları giymek için daha sonra zamanımız olacaktı.

Koridorun karşısındaki adam kapısıyla boğuşurken küfrediyor, bebek ağlıyordu.

“Izzy!” Nate uzanıp elimi tuttu ve su ayak bileklerimden bacaklarıma, oradan daha da yukarı çıkarken beni ayağa kaldırdı.

Uçağın tamamında panik artarken biri omzumu itti.

Nate acil durum kapısından geçerken elimi hiç bırakmadı, beni arkasından çekiştirerek kapı aralığından buzla kaplı kanada çıkardı.

Missouri Nehri’nin ortasıdaydık.

Su kanadın ön tarafını yalayıp geçerken, “Şu tarafa geç!” diye bağırdım ona.

Çenesi gerildi, başını iki yana sallamaya başladı ama her ikimiz de kapının bir tarafına doğru ilerlerken elimi bıraktı.

“Ver elini!” Elimi çıkışta çırpınan kadına doğru uzattım, kadın da kendi ellerini bana uzattı. Nate ve ben birer elini tutarak onu kanadın üzerine kaldırdık.

Nate bir sonraki adamın çıkmasına yardım etmeden önce, “Bırakın lanet valizleri!” diye bağırdı.

“Az önce diğer kapıyı açtılar,” diye bağırdı bir kadın dışarı çıkarken, ayakları buz tutmuş metalin üzerinde kayıyordu.

“Dikkat et!” diye bağırarak kadını tuttum.

Tekrar tekrar, art arda yolcuları kanadın üzerine çektik.

“Bebegi bana verin!” Başka bir kadının kucağındaki bebeğe uzandım ve Nate anneyi dışarı çekerken pembelere sarılmış, hüngür hüngür ağlayan kız bebeği göğsüme bastırdım.

“Teşekkür ederim!” Annesi küçük kızını alıp yoldan çekildi.

Su kanadın üzerinde yükseliyordu; Nate başka bir yolcunun çıkmasına yardım ederken uçağın ön tarafını görebilmek için yana doğru hareket ettim. Ön çıkış kapıları açıktı, görevliler yolcuların suya inmesine yardım etmek üzere botları yerleştirmişti. Bir adam hızla dolan bota doğru ilerlerken uçağın içindeki su artık dize kadar yükselmişti.

“Batıyoruz.”

Nate başıyla onayladı.

Kaç yolcu vardı? Suyun tüm gövdeyi doldurmasına ne kadar kalmıştı?

Bir adam. Bir kadın. Başka bir adam. Korkmuş bir çocuk. Kanadın üzeri insan dolana ve içeride başka kimse yardım çağrısında bulunmayana kadar hepsini kabinden çıkardık.

Nate kabinin içine doğru, “Başka kimse var mı?” diye bağırdı.

Koltuk minderleri ıslanmaya başlamıştı ama içeriden ses gelmiyordu.

Su sıçrama sesi duyup da dönüp baktığımda yolculardan birkaçının nehre atladığını gördüm. Kıyıdan kırk-kırk beş metre uzaktaydık.

Nate yanıma gelip elimi tuttu.

“Yüzmek zorundayız,” dedim elimden geldiğince sakın konuşarak. Bizimkisi meşhur Hudson kazası gibi olmayacak, bizi kurtarmaya kimse gelmeyecekti.

“Evet.”

“Ben yüzmeyi bilmiyorum!” diye bağırdı yanımdaki çocuk, yüzünü babasının ceketine gömerek.

Can yelekleri.

“Al.” Yeleğimin içine uzanıp plastik paketi çıkardım, ambalajını dişimle yırtarak açıp babaya verdim.

Baba şaşkınlıkla bana baktı. “Bizimkini almadım.”

“Benimkini alabilirsiniz. Ben iyiyim.” Kendimden emin bir edayla gülümseyip başımla onayladım ve yeleğimdeki diğer paketi çıkardım. “Seninkini de aldım,” dedim Nate’e, paketi göğsüne doğru iterek.

Şaşkınlıkla yeleğe bakıp başını iki yana salladı. “Giy şunu.”

“İhtiyacım yok,” diye güvence verdim ona. “Altı yıldır yüzmeyi takımıyım.”

Birkaç kez bir bana bir yeleğe baktı, sonra yolculara döndü. “Bebekli anne nerede?” diye seslendi.

Kadın kanadın ortasında bir yerden elini havaya kaldırdı. Nate yanımızdaki babaya, “Bunu ona ver,” diye talimat verince adam, yelek kadına ulaşıncaya kadar elden ele uzatılmasını sağladı.

Yolcular yelekleri giyip şişirmeye başlayınca etrafım parlak sarı yelekli insanlarla doldu.

Kanadın kenarlarından su yükseliyordu, hepimiz geri çekildik; elbette ağırlığımız uçağı dengeleyecek ya da nehir yatağına batmasını engelleyecek değildi.

Uçak alçaldı, iki yolcu suya düşerken kanadın üzerindeki kalabalıktan panik çığlıkları yükseldi.

Nate baş ve işaret parmaklarıyla çenemi tutup kaldırarak, “Bana bak,” dedi.

Hep böyle bulanık mı görünüyordu?

“Kahretsin, göz bebeklerin kocaman,” diye mırıldandı, parmaklarını alnımda gezdirirken birden irkildi. “Ve kafanda kocaman bir şişlik var. Kulaklarında çınlama var mı? Bulanık görme?”

“İkisi de var.”

“Beyin sarsıntısı geçiriyorsun.” Başımın üstünden baktı, sonra dönüp suya gömülmeye başlayan kokpite göz attı. Sular camlara ulaşmaya başlamıştı. “Herkes çıktı, yapabileceğimiz başka bir şey yok, birkaç dakika içinde su altında kalacağız. Kıyıya doğru yüzmek zorundayız. Bunu yapabilir misin?”

Yan tarafım sızlıyordu, ince, keskin bir ağrıydı bu. “Yapabilirim.”

Başıyla onayladıktan sonra elimi sıkıca kavradı. “Birlikte gidiyoruz. Yılın bu zamanında su donma noktasının yaklaşık on derece üzerindedir.”

Bu kez uçağın diğer tarafından su sıçrama sesi geldi.

“Üstelik üzerine çıkacak bir kapımız bile yok. En sevdiğin filmi bizzat yaşamak gibisi yoktur, değil mi?” Zorla sıırıttım.

“Bak sen, espri de yapabiliyor. Aferin sana.”

Uçak burnu aşağı bakarak öne doğru eğildiğinde etrafımızdaki insanlar çığlıklar atarak suya düşerken benim de ayaklarım kaydı.

“Kahretsin!” Kenara doğru sürüklenirken Nate’in eli beni bir mengene gibi kavradı, kolunu belime dolayıp beni geri çekti.

Kaburgalarımın arkasına müthiş bir acı saplandı. Acının yoğunluğu nefesimi kesti. Öyle saf ve keskin bir acıydı ki...

“Tuttum seni! Hadi, inelim artık buradan!” Uçak suya gömülürken Nate bizi aniden yükselen kanadın ucuna yönlendirdi, su ön kapıları yutup pencerelerden yukarı yükselmeye başladığında uçağın gövdesi ölüm döşegindeki bir adam gibi inledi. “Atlıyoruz,” dedi elimi tutup yüzünü kıyıya dönerek. “Hazır mısın?”

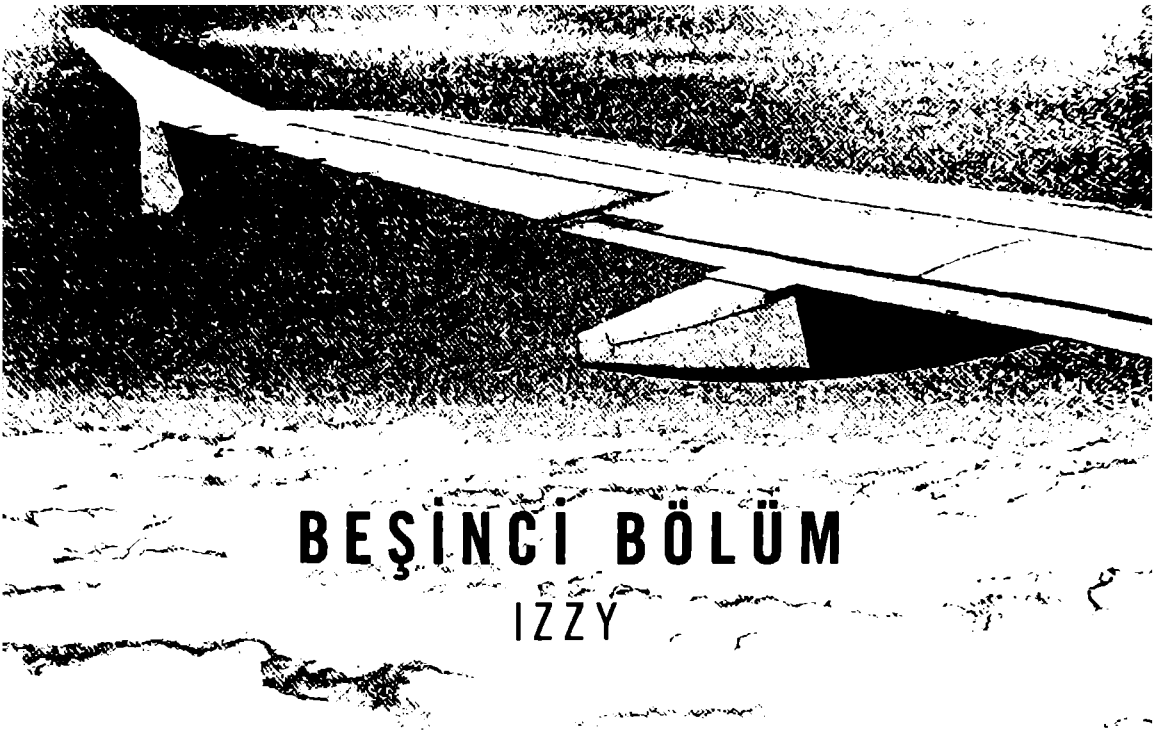
“Hazırım.” Yutkundum ve kendimi altımızdaki buz gibi suya hazırladım.

“Üç deyince.” Önce bana, sonra da iniş bölgemize baktı. “Bir.”

“İki,” dedim.

Uçak ölümcül bir soluk verip sarsılarak nehre dalarken Nate aceleyle, “Üç,” dedi.

Ve atladık.

BEŞİNCİ BÖLÜM

IZZY

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

Rakım yüzündendi, değil mi? Bu yüzden derin nefes alamıyor, ciğerlerime göğsümde büyüyen yanma hissini dindirecek kadar hava dolduramıyordum. Onunla *hiçbir* ilgisi yoktu.

Yalancı.

Yıllar içinde Nate'i tekrar görmekle ilgili hayal ettiğim milyonlarca senaryodan hiçbiri bu şekilde değildi. Yağmurlu bir gecede kapımda belirdiğini, hatta Washington'daki ofisime gelip Jeremy'yle evlenemeyeceğimi söylediğini hayal etmiştim. Tamam, bu senaryo fazla abartılıydı ama aklımdan bir iki kez geçmemiş de değildi.

Gösterişli, ağır yüzüğü parmağımın etrafında döndürüp süitimi boydan boya arşınladım.

Nate buradaydı. Eskiden ruh eşim olarak gördüğüm adam benimle aynı şehirde, aynı *binadaydı*. Nabzım yükselirken onu bulup bana yaşattıkları yüzünden suratına suratına bağırmamı ya da ikimizin de nefes alamayacağı kadar sıkıca sarılmamı, belki de ikisini birden yapmamı söyleyen içimdeki sesi bastırdım.

"Beni dinliyor musun?"

Jeremy.

Kahretsin, hâlâ telefondaydı.

“Buradayım.” Başımı iki yana sallayıp pencereden dışarı baktım ve Nate’i bir anlığına olsun görebilmeyi umarak elçiliğin avlusunu seyre daldım.

Benden mümkün olduğunca uzaklaşmak istediğini gösteren bir tavırla alelacele bana odamı göstermişti. Son üç yıl göz önüne alındığında bu hiç şaşırtıcı değildi.

“Bak, üzgün olduğumu söyledim—”

Düşüncelerim Jeremy’nin diğer mazeretlerini bastırdı.

Özürlerin bile düzeltemeyeceği bazı şeyler vardı.

“Ben de biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.” Oturma odasını bölen büyük boy koltuğa çöktüm.

“Lauren için dünyanın öbür ucuna gideceğini söylememiştin! İkimiz de biliyoruz ki o uçakta Newcastle’ın olması gerekiyordu,” diye tersledi. “Bak, eğer biraz zamana ihtiyacın varsa...” Hattın diğer ucundan bariz bir yutkunma sesi geldi. “Bir karara varman gerekiyorsa bunu Washington’da yapabilirsin ya da Serena’ya gidebilirdin—”

Serena. Yepyeni bir mide bulantısı dalgası hissettim, o kadar yoğun ki dilime yayılan acılığın tadını alabiliyordum. “Bak Jer, burada olmamın seninle ve tercihlerinle hiçbir ilgisi yok, sadece benimle ve benim seçimlerimle ilgisi var. Son altı haftadır sana söylediklerimi biraz olsun dinleseydin...” Kaşlarımın arasındaki noktayı ovuşturup kendi kendimle alay eden bir kahkaha attım. “Tabii bir sürü şeyle uğraşıyordun, öyle değil mi?” Etrafımda bir saat aradım. Burada saat 16.08’di ve jet lag canıma okuyordu. Uyumasına izin verdiğim sürece bedenim saatin kaç olduğunu umursamıyordu ama beynim mümkün olduğunca çabuk uyum sağlamam gerektiğini biliyordu ve erken yatmanın bir faydası olmayacaktı.

“Bak, ikimiz de işle meşguldük, Isa. Bunu olgun yetişkinler gibi konuşalım.” Küçümseyici tonu gerilmeme neden oldu.

“Henüz konuşmaya hazır değilim.” Kapım üç kez çalındı. “Biri geldi.” Ayağa kalkıp kapıya yöneldim.

“Dur tahmin edeyim? Ben Holt duygularını yatıştırmaya geldi,” dedi Jeremy. “Bu konuşma daha bitmedi.”

“Bu konuşma *kesinlikle* bitmiştir.” Sesim yükselirken kapıyı sarhoş bir lama zarafetiyle açtım. Kapı eşiğine çarpıp sendeledim. Büyük bir el kalçama çarpmadan önce kapıyı yakaladı... çok iyi tanıdığım bir eldi.

Nathaniel kapımın eşiğinde duruyordu, tepeden tırnağa siyah muharebe teçhizatı giymişti, buna çelik yelek ve muhtemelen bizi elçilikten çıkaran diğer ninjalarla bağlantı kurmasını sağlayan kıvrımlı kulaklık da dâhildi.

Önce kirli sakal ve isimsiz üniforma, şimdi de bu mu? Anlaşılan Nate son üç yıldır epey meşguldü.

“Konuşmamız gerek.” Başıyla odayı işaret etti. “İçeride.”

Göğsümdeki o yanma, beni tümüyle ateşe verecek gibi gelen şiddetli bir aleve dönüştü. O gözler benim ölümüm olacaktı. Bu hep böyle olmuştu, o kadar maviydiler ki kendilerine özel bir kategoriye hak ediyorlardı. Ama her zaman güvendiğim o sıcaklık soğumuştur. Karşımdaki adam bana artık Missouri Nehri’ne atladığımız o sabahtan daha yabancıydı.

O buz mavisini gözler karşısında öfkem sönmüştü.

Nate Hollywood’dan fırlamış bir aksiyon yıldızı gibi görünürken benim yüzümde doğru düzgün rimel bile yoktu.

“...partner olmak böyle bir şey değildir!” Jeremy kulağıma bağırarak dinlemediğim tiradına devam etti. “Gelip seni alayım. Aile jetiyle gelirim. Sabaha orada olabilirim.”

“Şimdi,” diye fısıldadı Nate, çenesindeki bir kas seğiriyordu.

“Kapatmam gerek,” dedim Jeremy’ye ve itiraz etmesine fırsat vermeden aramayı sonlandırdım.

Bir adım geri çekildiğimde Nate yanımdan geçip odama girdi, toprak ve nane kokusu burnuma doldu. Hâlâ aynı kokuyordu. O gel-beni-becer kokusu sadece gözeneklerinden mi yayılıyordu yoksa bir şişede mi depoluyordu?

Odamdan geçerken duraksamadı ya da konuşmadı, perdelerin arkasını kontrol ettikten sonra yatak odamın sahibiymiş gibi içeride gezindi.

En azından bu oda onun değildi.

“Duşta birini saklamıyorum, Nathaniel,” diye arkasından seslendim, popomu masanın kenarına koyup cep telefonumu bıraktım. Jeremy bekleyebilirdi. İsteddiği cevaplar bende yoktu. Henüz yoktu, belki de hiçbir zaman olmayacaktı.

“Çok komik,” diye seslendi Nate yatak odasından.

Kaslarım gerildi, Burada-Olmamalısın-Nate’le savaşmaya hazırdım ama ruhumun bir parçası bu pislikle aynı odada olduğum için sakinleşip yatışmış gibi görünüyordu.

“Sadece perdelerin ardına saklanan suikastçılar olup olmadığını kontrol ediyorum.” Kendinden emin, işini bilir adımlarla tekrar içeri girip pencereye doğru ilerledi, avludaki birine başıyla işaret verdi ve bana döndü.

“Kimse bana suikast düzenlemek istemiyor.” Patronum farklı bir hikâyeydi ama o gelecek haftaya kadar burada olmayacaktı. Zaten yaklaşan ziyareti herkesçe bilinmiyordu.

“Evet,” dedi, odanın karşı tarafından bana bakarken yüzü donuktu, “istiyorlar. Burada ne halt ediyorsun, Izzy?”

Izzy. Artık çok az insan bana böyle sesleniyordu. Senatör Lauren’in ofisine girdiğim andan itibaren Isa olmuştum. Bu kadar basitti.

“Aynısını ben de sana soracaktım,” diye karşılık verdim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Kollarımda Georgetown kapüşonlu *sweatshirt*ümün altındaki memelerimin şişkinliğini hissettiğimde yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Yatmaya hazırlandığım için üzerimde pijamam vardı ve yalınayaktım; Nate’le yüzleşecek biçimde giyinmemiştim.

Nate. Üç yıl sonra *böyle* mi karşılaşacaktık? Geri döndüğünden ya da ortadan kaybolduğu için özür dilediğinden değil, kaderin

oynamaktan asla vazgeçmeyeceği mıknaatılar olduğumuzu bir kez daha kanıtladığımız için mi kesişecekti yollarımız?

Bu tam bir saçmalıktı.

“Bu arada kulaklığın güzelmiş,” diye devam ettim. “En azından buradakiler sana nasıl ulaşacağını biliyor.” Boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalıştım. İçimde çatışma hâlinde olan çok fazla duygu vardı, her biri diğerini boğuyordu, ta ki hepsinin acısı topluca galip gelerek sözlerimi keskin ve yakıcı hâle getirene kadar.

“Ben ciddiylim”

“Ben de.”

Çenesi seğirdi. Sonra bir kere daha seğirdi. Ve bir kere daha. “Söyle. Bütün akşam içinde tuttuğun ne varsa söyle git-sin.” Kollarını göğsünde kavuşturdu, benim duruşumu taklit ediyordu ama o bunu benden çok daha iyi yapıyordu. Üzerinde o “karanlık paralı asker” havası vardı, gerçi bizim güvenlik ekibindeyse hâlâ devletten maaş alıyor olmalıydı.

“Beni terk ettin.” Kelimeler ağzımdan kaçiverdi.

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? *Ben* mi *seni* terk ettim? Olayı böyle mi hatırlıyorsun? Çünkü böyle hatırlıyorsan gerçekleri çarpıtıyorsun demektir. Sanırım artık tam bir politikacı olmuşsun, tıpkı babanın istediği gibi.”

“Ortadan kayboldun!” Yıllardır biriken öfkemle masadan hışımla uzaklaştım. “Tek bir mektup bile yazmadım! Ya da bir e-posta! Sosyal medya hesapların silinmişti. Telefonuna ulaşılmıyordu.” Öfkem beni odanın bir ucundan diğer ucuna taşırken rüyalarım ve birkaç kâbusuma musallat olan o yüze baktım. “Yok oldun!” Güvende mi, yaralı mı yoksa başına çok daha kötü bir şey mi geldi diye merak ettiğim yılların acısı her bir kelimeme yansıyor. “Seni ne kadar aradığımı biliyor musun? Planladığımız gibi Peru’ya gittim. Borneo’ya da. Ancak bir yıl geçtikten sonra meseleyi anladım.”

Yüzünden bir ifade –pişmanlık mıydı?– belirdi ama hemen sonra kayboldu. “Böyle bir yere varamayız.” Benden uzaklaşıp kapıya yöneldi. “Lanet şeyi kilitlememişsin bile.” Sürgüyü çekti ve sırtını kapıya yasladı. “New York’taki o hukuk firmasının gösterişli ofislerinden birinde olman gerekiyordu. Bu yüzden şimdi tekrar soruyorum: Burada ne yapıyorsun?”

“Bir fark yaratıyorum. Çok eskiden tanıdığım biri sanırım bana böyle yapmamı önermişti.”

Yumuşak halının üzerinde mutfığa doğru yürüyerek dolaptan iki şişe su çıkardım. “İster misin?” Ne kadar kızgın olsam da kalbim onu hâlâ önemsiyordu. Tanrım, acınacak hâldeydim.

“Olur. Teşekkür ederim,” diye cevap verdi, sesi yumuşamıştı. “Sana o tavsiyede bulunurken” –süiti işaret etti– “aklımdaki tam olarak bu değildi.” Ona attığım şişeyi yakaladı. “Ama ailenin aklındaki kesinlikle buydu, öyle değil mi?”

Omuz silkip şişenin kapağını açtım. “Kendimi burada buldum.” Boğazıma yerleşen yumruyu yerinden oynatabileceğini umarak bir yudum aldım. “Neye daha çok kızgınsın, Nate? Beni bıraktığın yerde olmadığım gerçeğine mi? Yoksa asla görmemi istemediğin bu versiyonunla tanışmama mı?”

“Burada olmak senin için güvenli değil.” Soruyu açıkça görmezden gelerek şişeyi ellerinin arasında yuvarladı. “Bu ülkede hiçbir bokun garantisi yok.”

Başımı yana yatırdım. “Ama *sen* bu yüzden buradasın, öyle değil mi? Benim gibi insanları güvende tutmak için? Şu anda yaptığın şey bu, değil mi? Son üç yıldır neredeydin?”

Çenesi titredi. “Sana son üç yıldır nerede olduğumu söyleyemem. Oyunun kuralları değişmedi, sadece daha kısıtlayıcı hâle geldi.” Şişenin kapağını çevirerek açtı ve yarısına kadar içti.

Üzerinden bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ açıklamıyordu. Sanırım onun dünyası o kadar da değişmemişti. Ama benimki *değişmişti*. “Peki, buraya New York’ta olanları açıklamak için

gelmediysen ve ben de senin önerini kabul edip gitmeyeceksem, o zaman tam olarak neden odamdasın?”

“Burada olmamam gerekiyordu.”

“Hadi canım. Holt’un güvenlik ekibinin odasındaki minibardan bir şeyler içtiğini pek sanmıyorum.”

“Demek istediğim bu değil.” Nate’in dudaklarının köşesi yukarı kalktı ama bu tam bir gülümseme değildi, yani gamzesi ortaya çıkmamıştı. En azından şimdi bir de onunla uğraşmak zorunda kalmamıştım.

Hiçbir şey IQ’mu o gamzeyi gördüğüm andaki gibi düşüremezdi. “Lütfen, asker jargonuyla konuşmayı bırak.” Gözlerimi hafifçe kıstım. “Tabii hâlâ orduda olduğunu varsayarsak?” Bize güvenliğimizi Özel Kuvvetler’in sağlayacağını söylemişlerdi ama göğsünün sol tarafında *Phelan* değil *Green* yazan siyah-beyaz bir isim bandı vardı.

Kullandığı isim ne olursa olsun hâlâ çok iyi görünüyordu. Spor salonuna gitmeyi hiç ihmal etmemişti anlaşılan.

Kes şunu.

Nathaniel Phelan’la aynı odada olduğum anda neden on sekiz yaşıma geri dönüyordum?

“Evet, hâlâ ordudayım. Sadece kimsenin bahsetme yetkisi olmayan bir bölümündeyim,” diye cevap verdi kaşlarını kaldırarak. “Telefonum, e-postalarım, sosyal medyam... hepsi kapatıldı.”

“Tamam o zaman.” Bu küçük ama açıkça paylaştığı gerçeikle midemde umuda benzer minicik bir şey filizlendi. “Yani demek bu yüzden artık... yoksun.” Ortadan kayboluşundan sonraki günlerde ve aylarda aklımı kaçıracığımı sanmıştım. Ama bir yanımda onun neden yeryüzünden silindiğini daima biliyordu. Nate’in hayali hep buydu.

O ortadan kaybolunca ben de onunla beraber kaybolmuştum.

Sözlerimi başıyla onayladı.

“Peki ya Green?” İsim etiketini gösterdim. “Birliğin adı falan mı?”

“Hayır. Bu” –isim etiketini işaret etti– “sizin için. Seni korumak için kalırsam beni bu isimle çağıracaksın. Sana burada olmamam gerektiğini söyledim.” Sanki gözlerime bakmak onun için... acı verici bir şeymiş gibi gözlerini kaçırıp pencereye baktı ama sonra bakışları tekrar bana döndü.

“Nereye gidecektin ki?” Artık hayatında başka biri mi vardı? Eve sağ salım varıp varmadığını bilmeye hakkı olan biri? Onu bekleyen biri? Midemi bulandıran bir kıskançlık duygusu içimin derinliklerine yerleşti.

“Maldivler’e, izinde olmam gerekiyordu.” Biraz suçlu görünme nezaketini gösterdi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Maldivler’e mi gidiyordun?” İçim öfkeyle yandı. “Çok komik, ben bunun bir ekim geleneği olduğunu sanıyordum.” Anlaşmamız onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu? *Tabii ki etmiyordu.* Son üç yıldır bunu bana açıkça göstermişti.

“Evet.” İrkildi. “Ama Çavuş Brown rahatsızlanınca yerini ben doldurdum.”

“Dur tahmin edeyim. Onun da gerçek adı *Çavuş Brown* değil, doğru mu?”

“Kabullen artık.” Suyunu bitirip kapağını tekrar kapadı. “Mesele şu ki bürokratları getiren o uçaktan sen çıkıverdin.”

“Ne olmuş yani?” Omuz silkip kendimi gülümsemeye zorladım. “Hâlâ Maldivler’e gidebilirsin. Benim için başka birini görevlendirmen yeterli.” Laflarım kulağa boş ve sahte geliyordu çünkü öyleydi. Nate’e ne kadar kızgın olduğum, en son aynı odada bulunduğumuzda işlerin ne kadar yanlış gittiği önemli değildi; çekip gitmesine katlanamazdım. Tekrar olmazdı. Bu şekilde olmazdı.

“Tabii canım.” Alaycı bir kahkaha patlatıp bana sert bir bakış attı. “Çünkü o kadar kolaydı.”

Kalbim tekledi. Biz öylece dururken etrafımızdaki hava yoğunlaştı, ağırlaştı ve gözlerimiz aramızdaki küçük, mayın

yüklü mesafede birbirine kilitlendi. Yanlış bir adım atarsak ikimiz de havaya uçabilirdik.

“Biliyorum,” diye itiraf ettim usulca. “Kolay değil. Hiçbir zaman da olmadı.” Sertçe başını salladı ve büyüyü bozarak başka tarafa baktı.

Derin bir nefes aldım.

“Anlamıyorum. İki hafta boyunca dünyanın en misafirperver olmayan bölgelerinden birinde şehirden şehre gezmek üzeresin. Tüm bunları ne için yapacaksın? Bu ülkenin ne kadar *istikrarsız* olduğunu gözlerinle görüp rahatlamak ve *durum tespiti*ni raporlamak için mi?”

Sırtım kaskatı kesildi. “Geri çekilmenin nasıl gittiğine dair gözlemlerimizi raporlamak için buradayız, bunu sen de biliyorsun.”

“Yani eve dönmeyeceksin, öyle mi?” Gözleri benimkilerle buluştu, resmen bana yalvararak bakıyordu.

“Hayır.” Dilimin ucuna kadar gelen gerçeği yutkundum. Gerçekten neden burada olduğumu bilseydi yardım eder miydi? Yoksa beni direkt ülke dışı mı ederdi? “Senatör Lauren’in istediği turu yapacak, gelecek hafta onunla buluşacağım. Ve burada olduğumu—”

“Kimsenin bilmemesi gerekiyor. Evet, bu sıkça karşılaştığım bir şey.” Elini güre, siyah saçlarının arasından geçirerek derin bir iç çekti.

İç çekişini vücudumun her bir kemiğinde hissettim.

“Pekâlâ. O zaman şöyle yapacağız.” Kapıdan uzaklaştı ve şişeyi mükemmel bir atışla çöpe fırlattı. “Ben senin için Çavuş Green'im. Nate değil. Bana asla Nate diyemezsin. Dışarıda, içeride, hiçbir yerde olmaz. Anladın mı?”

“Madem ısrar ediyorsun.” O yaklaştıkça göz temasını korumak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım; benim yalınayak, onun postallar içinde olmasından mı yoksa üç yıldır

ayrı olmamızdan mı bilinmez, yanımda dururken bana *dev* gibi geldi.

“İsrar ediyorum. Bu işte ismin gizli kalması kesin bir gerekliliktir. Burada istediğin kadar tartışabiliriz...” Bir kelime bulmakta zorlandı. “İstedığın kadar *kendin* olabilirsin ama dışarıda” –kapıyı işaret etti– “dışarıda söylediklerimi dinleyecek, ben söyler söylemez yapacaksın.”

“Nate–” Yüzümü buruşturdum. Kahretsin, bunu asla doğru şekilde yapamayacaktım.

Bir kaşını kaldırdı. “Ben. Söyler. Söylemez.”

“Hep böyle bir baş belası mıydın?” diye karşılık verdim.

“Bunu senin söylüyor olman gerçekten çok komik.”

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Yere baktı, yüzünü buruşturup derin bir nefes daha aldıktan sonra bakışlarını başımın üzerindeki bir noktaya çevirdi. “Tüm toplantılarda ve yemeklerde yanında olacağım, sen işerken bile kapının önünde bekleyeceğim.”

“Bu kadar detaya gerek yoktu.”

“Bana ihtiyacın olursa bu gece ve Afganistan’da olduğun her gece koridorun karşısında olacağım. Hayatın tehlikede olduğu anda bu düğmeye basacaksın.” Başparmağım büyüklüğünde bir kumandayı elime tutuşturup siyah plastik zincirini serbest bıraktı. “Ve ben geleceğim.”

Cihaza bakıp alaycı bir kahkaha attım. “Telefon numaranı almak için bu mu gerekiyor yani? Bir kızın kendini savaş alanına atması?”

Geri çekilip aramıza bir iki metre mesafe koydu ve “Izzy,” diye fısıldadı.

“Ah, hayır.” Sihirli kumandayı cebime attım. “Ben sana Nate diyemiyorsam sen de bana Izzy diyemezsin. Adil olan budur.”

“Sana Isa demeyeceğim, bu kesin,” diye karşılık verdi. “Ben senin baban değilim.”

Babam. Çünkü bunun babamın bana taktığı isim olduğunu biliyordu. Bilmemesi gereken her şeyi biliyordu çünkü o Nate'ti ve ben Izzy'ydim, burası ne kadar berbat bir yer olsa da bunlar gerçeklerdi. Bizim bir mazimiz vardı.

“O zaman Bayan Astor gayet uygun olacaktır.”

“O zaman iyi akşamlar, *Bayan Astor*.” Bana yapmacık bir selam verip kapıya yöneldi. “Yarınki ilk ziyaretimiz için sizi almak üzere erkenden burada olacağım.”

Bunca zaman sonra *bu* noktaya mı gelmiştik? Tam olarak yabancı ya da düşman değil ama... birbirine kinayeli davranan tanıdıklar mı olmuştuk?

“Yani benim korumam olmaya devam mı edeceksin?” Sesim titriyordu ve o da bunu duymuştu, yarı yolda duraksayıp benden tarafa döndü.

“Sen gitmeyeceksen ben de gidemem. Basit fizik kuralları.” Bakışları ciddileşti. “Ama senin burada olmaman gerekiyordu, öyle değil mi? Bu odada Greg Newcastle'ın olması gerekiyordu.”

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. “Beni başka birine atayabilirsin,” diye tekrar teklif ettim aceleyle.

Beni duymazdan geldi. “Peki sen neden uçağa bindin? Newcastle da mı hastalandı?”

Yutkundum.

“Belli ki hastalanmamış. Buraya gelmeyi sen istedin.” Başını yana eğdi. “Neden seyahat programına Kunduz ve Samangan'ı ekledin? Sen o uçağa binmeden önce bunlar listede yoktu.” Bana doğru yürüdü.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

“Bütün küçük politikacı arkadaşların doğuya takılmış durumda, Newcastle da Kandahar'a odaklanmıştı. Senatör Lauren'ın çıkarmaya çalıştığı kız satranç takımıyla ilgili bir durum var.”

“Hey, o aslında *benim* projemdi. Her şeyi koordine eden bendim. Newcastle sadece övgüleri almak istedi.”

Tam önümde durdu, yeterince zorlarsa içimi görebilecekmiş gibi bakıyordu. “Yine de kuzeye iki vilayet ekledin.”

“Nate,” diye fısıldadım, kuralları şimdiden çiğnemiştım.

“Bana söylemediğin şey ne?”

“Ben...” Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapadım. Başka birine yalan söyleyebilirdim ama ona değil.

“Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme.” Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup hafifçe kaldırdı. “Neler oluyor?”

Gözlerimi açmamla kalbim sıkıştı. Bütün bu zırhın altında Nate saklıydı. *Benim* Nate'im. Kendimi tehlikeye atmadığım sürece bana yardım ederdi, edeceğini biliyordum. Çizgiyi ancak o zaman çekerdi. Ve eğer burada olduğum için zaten tehlikede olduğumu düşünüyorsa ona gerçeği söylediğimde beni eve dönen ilk uçağın koltuğuna bağlayabilirdi.

“Kuzeyde ne var, Isabeau?” Adım dudaklarından bir fısıltı gibi döküldü.

“Serena.”

ALTINCI BÖLÜM

NATHANIEL

Saint Louis

Kasım 2011

Kıyıya doğru –en azından kıyının o tarafta olduğunu sanıyordum– çılgınca yüzmeye başladık. Su *buz gibiydi*, ciğerlerimde şok etkisi yaratıyordu. Sis işimizi zorlaştırıyordu, akıntı da öyle, kıyıya doğru ilerlerken bizi ve diğer yolcuları sürüklüyordu.

Etrafımızdaki insanlar soğukkanlılıktan düpedüz histeriye kadar değişen tepkiler gösterirken ben işler sarpa sardığında her zaman işe yarayan şeyi yaparak odağımı tek bir hedefe yönelttim. Şu anda o hedef Isabeau’yu hayatta tutmaktı.

“İyi misin?” diye sordum Izzy’ye, bu arada arkamızda uçak tamamen batarak Missouri’nin dalgaları arasında gözden kaybolmuştu, gövdesinden denizin yüzeyine doğru hava kabarcıkları fışkırıyordu.

Vay anasını, az önce neler olmuştu öyle.

Izzy takırdayan dişlerinin arasından, “Daha önce hiç ayak-kabıyla yüzmemiştim,” diye cevap verdi. Gülümsemekten çok yüzünü buruşturuyor gibiydi.

“Bugün ilklerin günü.” Ona doğru yüzdüm, akıntıya karşı savaşırken kalbim gümbürdüyordu.

Uzaklardan birinin yardım çağlığını duyduğumda başka bir yolcu ona cevap verdi. Botlarına bizleri, özellikle de yüzmeye

bilmeyenleri alabileceğini umuyordum ama etrafımızdaki insanların ilerliyor gibi görünmesine bile şükrediyordum.

Sisin içinden ağaçlıklı kıyı görüldüğünde paniğim bir miktar yatıştı. “İşte orada,” dedim Izzy’ye, kulaç kulaç ona yetişmeye çalışarak.

“Tanrı’ya şükür.” Yüzü buruşup nefesi kesilse de ilerlemeye devam etti.

“Sorun ne?” Sol gözüm kırmızı görmeye başlayıp görüntü bulanıklaşırken göğsüm sıkıştı. Alnımı hızlıca sildiğimde elime kan bulaştığını gördüm. *Harika.*

“Uçak kazası dışında mı?” Titremesine rağmen alayla kesik kesik gülümsedi. “Ben iyiyim, sadece kaburgalarımda biraz ağrı var. Eminim önemli bir şey değildir. Kanaması olan sensin.”

Göz bebekleri irileşen de oydu. Geçmişte beyin sarsıntısının belirtilerini bilecek kadar hırpalanmıştım.

“Muhtemelen önemli değildir. Seni kıyıya çıkaralım da önce.” Midem bulandı ve ara sıra içime çöreklenen o hisse kapıldım; bana dikkat etmemi, herhangi bir durumun görünenden çok farklı olabileceğini söyleyen o hisse. İçgüdülerim her zaman iyiydi. Babamın çatısı altında on dokuz yıl hayatta kalmamı sağlayan şey içgüdülerimdi.

Önümüzde yolculardan birkaçı diğerlerini güvenli bir yere doğru sürüklüyordu. Baba ve oğul nehrin yukarısındaydı, neredeyse varmışlardı ama anne ve bebeğini göremiyordum.

Sadece Izzy’ye odaklan.

Ayaklarım kayalık kıyıda basacak bir yer bulurken kolumu hemen Izzy’nin beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Nehrin eğimli bir kıyısını bulmamız Tanrı’nın lütfuydu. Fakat zaten bugünle ilgili hemen her şey onun mucizesiydi.

Kaburgalarına dikkat ederek ikimizi yukarı çektim, sonra da yaklaşık altmış santim yukarıda bulunan ağaçlık alana çıktık. Neredeydik biz?

“Yardım edin!” diye bağırdı arkamızdan bir çocuk.

Omzumun üzerinden baktığımda kadınlardan birinin can yeleği içindeki bir çocuğu çekmek için kıyıya doğru koştuğunu gördüm.

Izzy'yi en yakın ağacın dibine oturturken bana gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedi. Eliyle göğüs kafesinin sol tarafını tutarken, "Yardım edebilirim," diye teklif etti.

Yanında dizlerimin üzerine çökerken moraran dudaklarının sebebinin soğuk olması için dua ettim. "Bakabilir miyim?" diye sordum yeleğine uzanarak.

Başıyla onaylayıp kafasını ağaca yasladı, yüzünden su damlacıkları akıyordu.

Uyuşmuş parmaklarıma rağmen yeleğinin fermuarını açmayı ve gömleğinin bir ucunu kaldırmayı başardım. Sonra sessizce küfrettim. "Kan yok ama çok kötü bir çürük var. Kaburgalarını kırdıysan şaşırmayacağım."

"Bu yüzden acıyor demek ki. Sanırım omzuma da bir şey oldu." Elini alnıma ve saçlarıma götürdü. "Saç çizginin hemen altında kötü bir kesik var."

"Sorun değil. Sadece çekiciliğimi artıracak. Kızlar yara izlerine bayılır, bilirsin." O güzel kahverengi gözlerini inceledim. Göz bebekleri kocaman olmuştu.

"Yardım edin!" diye bağırdı başka biri.

Izzy hemen harekete geçti.

"Hayır. Sen burada kal. Ciddiyim. Burada kal. Hemen döneceğim."

"Sadece... ölme." Ağaca yaslandı.

"Öyle bir planım yok." Kıyıda atlayıp diğerlerini yukarı çekmek için yardıma koştum. Anneyle bebeğinin kıyıya ulaştığını görünce bir oh çekmeden edemedim. Nehrin aşağısına doğru sürüklenen botlar hariç herkesi sudan çıkarmak on dakika kadar sürdü.

Ağlayan yolcu kalabalığının arasından geçip Izzy'nin yanına vardığımda kaslarım soğuktan ve adrenalinden titriyordu.

“Gördün mü?” Bitap, titrek bir gülümsemeyle sağ elini kaldırdı. “Hâlâ beni bıraktığın yerdeyim.”

“Güzel. Peşinden koşacak durumda değilim.” Yanına oturup onu kolumun altına çekerek sağlam tarafını kendime yasladım. Görüş mesafesi artıyordu, artık nehrin yarısını görebiliyordum. “Hadi seni ısıtalım.”

“Bir uçak kazasından sağ kurtulduk.” Eğildi, başını kalbimin tam üzerindeki o tatlı noktaya yasladı.

Nabzımın atışı değişti, yavaşladı, sonra düzene girdi.

“Bir uçak kazasından kurtulduk,” diye tekrarladım, elimle yüzünü kavrayıp başımı ona doğru eğdim. “Şimdi tek yapmamız gereken kurtarılmayı beklemek.”

“Havaalanından o kadar uzakta olamayız. Yakında burada olurlar.”

“Evet.” Diğer yolcular yanımıza oturdu, her biri hafifçe ağlamaktan yüksek sesle ağlamaya ya da hiç ağlamamaya kadar çeşitli şok emareleri gösteriyordu.

“Düşünsene, bu bir kitap olsaydı Alaska’nın vahşi doğasını ya da terk edilmiş bir kulübeyi paylaşmak zorunda kalan yalnız kazazedeler olurduk.”

Her şeye rağmen göğsümden bir kahkaha yükseldi. “O evde de kesin ihtiyacımız olan her türlü erzak bulunurdu.”

Benim neyim vardı böyle? Hayatımda ilk kez uçak yolculuğuna çıkmış, ilk uçak kazamdan sağ kurtulmuştum ve burada oturmuş yeni tanıştığım bir kızla şakalaşıyor, sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi birbirimize sokulmuş oturuyorduk.

Güldüğünde bir homurtu çıkardı, buna gülümsedim fakat sonra gerildiğini hissettim ve gülümsemem soldu. “Ben... Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Elimi yüzünden boynuna indirip nabzını buldum ve kaşlarım çatıldı. Çok hızlı atıyordu. Bu bilgiyle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama solgun teni, beyin sarsıntısı ve uçak kazasıyla ilgili tüm meseleler bir araya getirildiğinde bunun

pek hayra alamet olamayacağını düşündüm. “Az daha dayan. Gelmek üzereler.” Uzaktan siren sesleri geliyordu. “Duydun mu? Bahse girerim onlardır. Umalım da buralarda bir yol olsun.”

“Yorgun musun?” diye sordu bana doğru eğilerek. “Ben çok bitkinim.”

“Uyanık kalmalısın.” Korku, sırlıklam giysilerimden daha soğuk bir şekilde sırtımdan aşağı süzüldü. Şu ortamı ısıtma sorularından başka neler vardı? Onu konuşturmaya devam etmeliydim. “Patlamış mısır ve M&M’s arasında seçim yapmak zorunda olsaydın hangisini seçerdin?”

“Ne?”

“Patlamış mısır mı, M&M’s mi?” diye tekrar ettim.

“İkisi de.”

İlginç.

“Herhangi bir eyalette yaşayabilecek olsaydın hangisi olurdu?”

Başı sallandı.

“Izzy. Hangi eyalet?”

“Maine.”

“Maine mi?” Siren sesleri nereden geliyor diye anlamaya çalıştım ama anlayamadım.

“Ailemden kimse orada yaşamıyor,” diye mırıldandı. “Orada hiç beklenti olmaz yani.”

Sirenler yaklaşırken omzumun üzerinden ağacın etrafına bakındım. “Bizi buldular.”

Bir polis arabası durdu ve polis memuru dışarı fırlayıp telsiziyle konuşmaya başladı. “Yardım çağırıyoruz, millet! Ambulans dört dakika uzaklıkta!”

Küçük çocuğun babası polise doğru koştu, oğlunun kolu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü ve birkaç kişi daha onu takip etti.

O his yine göğsüme çörekledi. “Izzy, kan grubun nedir?”

“0 pozitif,” diye mırıldandı. “Senin kız tavlama cümle de bu mu?” Kelimeleri ağzında yuvarlamaya başlamıştı.

“Keşke,” diye fısıldadım. Benim gibi bir adamın onun gibi bir kızla ufacık bir şansı bile olamazdı. Çenesinin düşüklüğü bile klastı. “Peki alerji?”

“Ne?”

“Neye alerjin var?”

Bir başka siren sesi daha yaklaşıyor gibiydi.

“Kabuklu deniz ürünleri. Peki ya senin?”

“Hiçbir şeye alerjim yok,” diye cevap verdim. “Bu kadar mı? Sadece kabuklu deniz ürünleri mi?”

“Ah. Penisilin.” Başını arkaya yatırıp donuk gözlerle bana baktı. “Tıbbi geçmişimi de ister misin?”

“Evet.” Başımla onayladım, siren sesleri yaklaştıkça kalbim daha hızla çarpmaya başlamıştı.

Sanki kelimeleri geveleyen benmişim gibi bana baktı. “Yedi yaşımdayken bir kez kolumu kırmıştım. Ama o bir trambolin kazasıydı ve Serena—” Gözleri titreyip kapandı.

“Izzy!” Onu hafifçe sarstım. “Uyan.”

Gözlerini açtı.

“Bana Serena’dan biraz daha bahset.” Bacaklarımı zorlayarak ayağa kalktım ve iki ambulandan ilki geldiğinde Izzy’yi kollarıma aldım. “Nasıl biri?”

“Mükemmel.” İç geçirdi, başını göğsüme yasladı. “Güzel, akıllı ve her zaman ne söyleyeceğini bilir.”

“Aileden gelen bir özellik olmalı.” Zaten kalabalıklaşmakta olan ilk ambulansla uğraşmayarak doğruca ikinciye yöneldim.

“Nate?”

“Hımm?” Ambulansı durmaya zorlamak için yol denilebilecek şeyin tam ortasında durdum.

“Beni bırakma, tamam mı?” dedi, sesi siren sesleri arasında ancak fısıltı gibi çıkıyordu.

“Bırakmayacağım.” Sağlık görevlileri sirenleri kapatıp araçtan inerken ben bakışlarımı doğrudan birinin gözlerine diktim. “Ona yardım etmen gerek!”

Kollarımda gevşedi, gözleri kapandı.

“Onu kurtar!” Kapılar açılıp biri sedyeyi aşağı indirirken sağlık görevlisi koşarak aracın arkasına gitti.

“Onu buraya koyun,” dediğinde Izzy’yi beyaz çarşafların üzerine yatırdım. “Nesi var?” Kontrollerine başlamak için beni iterek içeri atladı.

“Kaburgalarının ağrıdığını söyledi.” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Orada kocaman bir çürük var ve nabızı...”

“Kahretsin,” diye fısıldadı sağlık görevlisi, bir diğeri tansiyon aletini takarken nabzını ölçüyordu.

“...çok hızlı,” diye bitirdim. “Gevelemeye başladı ve...” Kahretsin, başka ne söylemişti? “Omzu ağrıyordu. Sol omzu.”

Sağlık görevlilerinden biri, “Hipotansif durumda,” dedi ve ikisi bu koşulda hiç hayra alamet sayılamayacak şekilde birbirine baktı. “Gitmemiz gerek.”

İki kişi Izzy’yi sedyeye bağlayıp ambulansa bindirirken biri bana, “Adı ne?” diye sordu.

Birini kenara itip yanına binmemek için içimdeki dürtüyle savaşıp, “Izzy,” diye cevap verdim. “Isabeau...” Neydi? Kahretsin neydi? “Astor! Penisiline alerjisi var ve kan grubu 0 pozitif.”

Şoför direksiyona geçmek için koşarak yanımdan geçti.

Arkadaki sağlık görevlisi, “Sadece ailesi binebilir,” dedi, onu çoktan bir şeye bağlamaya başlamıştı. “Sanırım siz onun...” Başını kaldırıp baktı.

Beni bırakma.

“Kocasıyım.” Kıpırdandım, tek adımda tırmanıp araca bindim. “Ben kocasıyım.”

Dalak yırtığı. Dört saat önce bana söyledikleri buydu.

Geçmek bilmeyen bir dört saatti. Kuru bir hastane önlüğü giydikten ve annemi arayıp iyi olduğuma dair güvence verdikten

sonra yaptığım tek şey bu bekleme odasında oturup ulusal bir kanalda kazayla ilgili haberleri izleyerek ve kapının üzerindeki büyük saatin saniye ibresini takip ederek beklemek olmuştu.

Ah, ayrıca önümdeki dosyayı da tamamen görmezden gelmiştim çünkü Izzy'nin sigorta şirketini ben nereden bilebilirdim ki?

Ama kocası olduğunu söyledin.

Ameliyatın sadece doksan dakika sürmesi gerekiyordu, bu da yaklaşık iki saat önce huzursuzlanmaya başlamama ve dünyanın en rahatsız sandalyesinde ağırlığımı bir o yana bir yana değiştirip durmama sebep oldu.

Ya onu kaldırarak durumu daha da kötüleştirdiysem? Ya da onu nehirden çıkarırken bir yerine zarar verdim?

Havayolu şirketinden bir temsilci, "Bir şey istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu, gözlerinde endişe ve panik vardı. Sanırım hepimiz biraz boyumuzu aşan işlere kalkışmıştık. İlk geldiğimizde isimlerimizi almıştı. Ben ona Izzy'ninkini de vermiştim ve o zamandan beri buraya gönderilen bir düzine yolcunun etrafında dolanıyordu.

Haberlere göre yolcular üç yerel hastaneye dağıtılmıştı.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim kadına. Alnımdaki on bir dikiş dışında herhangi bir tedavi görmemiştim.

"Tamam." Gülümsemesi bir güven tazeleme çabasıydı. "Ah, bir ordu temsilcisi sizi alması için yerel birini göndereceklerini söyledi ama bu birkaç saat önceydi."

Gerildim. Izzy'ye onu bırakmayacağıma söz vermiştim.

"Siz" –elindeki dosyaya baktı– "Nathaniel Phelan'sınız, değil mi? Hani şu temel eğitime giden?"

Başımla onaylayıp ıslak cüzdanımı elimde evirip çevirdim. "Eminim şu anda herkesin işi başından aşkındır."

Biraz çekinerek omzuma pat par vurdu ve diğer yolculara doğru ilerledi, ben de on dakika daha saati izledim.

Derken bir hemşire beni göstererek, “O,” dedi. Kaşlarım havaya kalktı, yanındakinin bir doktor olmasını umuyordum ama değildi.

Kadın Izzy’den biraz daha uzun boyluydu, açık kahverengi saçları ve endişeli bakan kahverengi gözleri vardı. Benzerlikleri çok açıktı.

“Izzy’nin *kocas*ı mısın?” dedi, kırmızı görmüş boğa gibi hışımla yanıma geldi.

Kalktım. “Sen kız kardeşi olmalısın. Serena, değil mi?”

Başıyla onaylayarak yüzündeki tek damla gözyaşını sildi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Ben sadece onun yanında oturan adamım. Biz evli değiliz.”

“Tabii ki,” diye fısıldadı. “Sanırım küçük kız kardeşim evli olsaydı bunu bilirdim.”

“Yalan söyledim çünkü onu bırakmayacağıma söz vermiş-tim ve sonra ameliyatı kabul ettiğime dair, şey... sahte belge düzenlemiş olabilirim.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ameliyat mı? Toplanma alanına gittiğimde bana tek söyledikleri onun burada olduğuydu. Onun uçağı olduğunu anlamam yaklaşık bir saatimi aldı ve sonra da oradan oraya koşturup durdum.” Gözlerini kapayıp titrek bir nefes aldı, kontrolünü sağlamış gibi görüldüğünde gözlerini yeniden açtı. “Bana ne ameliyatı olduğunu söyle.”

Yanımdaki sandalyeyi işaret ettim, yan yana oturduk. “Kazada dalağı yırtılmış, iki kaburgası kırılmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş. İç kanaması vardı.”

Başıyla onayladı ve saygı duyduğum bir sakinlikle bilgiyi özümsemi. “Peki. Ameliyat için imza mı attın?”

“Başka ne yapacağımı bilemedim.” Dosyayı ona uzattım. “Bunların ne olduğunu belki sen anlarsın diye umuyorum.”

“Hallederim.” Formlara yabancı bir dildeymiş gibi baktı. “Sence iyileşecek mi?”

“Umarım. Onu sağlık görevlilerine teslim edene kadar bilinci yerindeydi.” Elimdeki cüzdanımı çevirmeye ve saati izlemeye devam ettim.

“Tanrım, alerjisi var-”

“Penisilin,” dedim. “Söyledi bana. Biliyorlar.”

Sandalyede arkasına yaslanıp son birkaç saattir cerrahların girip çıktığı kapıya baktı. “Şanslıymış ki senin yanında oturuyormuş.”

“Bugün için *şanslı* ifadesini kullanabileceğimden emin değilim, bir şekilde hayatta kalmamız dışında.”

“Bundan büyük şans mı olur?”

Sol taraftaki kapı açıldı ve kamuflaj giymiş iki üniformalı adam içeri girdi. Resmen yıkıldım.

“Nathaniel Phelan?” diye sordu içlerinden biri, odayı tarayarak.

“Benim.” Bir elimi kaldırıp ayağa kalktım.

“Berbat bir gün olmuş senin için. Doktorlar gitmene izin verdi mi?” diye sordu.

Başımı onaylarcasına salladım. “Sadece dikiş atıldı.”

“Güzel. Hadi seni buradan çıkaralım.” Kapıyı işaret etti.

Kişisel eşyalarımın olduğu şeffaf çantayı alarak onlara doğru yürüdüm. “Bekleyemez miyiz? Yanında oturduğum kadının ameliyatı.”

Bakıştıklarında bu işin benim istediğim gibi gitmeyeceğini anladım. “Karın mı?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım.

“Annen mi? Kız kardeşin mi? Kızın mı?” diye sordu diğeri.

“Hayır. Sadece onun için endişeleniyorum.”

Sempatikle kaşlarını çatı. “Üzgünüm ama seni buradan çıkarmakla görevlendirildik ve ailen değilse ya da kan bağı yoksa kalmana izin veremeyiz. Emir emirdir.”

Göğsüm sıkıştıysa da başımla onayladım. “Bir saniye.” Yanına gittiğimde Serena hâlâ formları dolduruyordu. “Gitmem gerek.”

Başını çevirip bana baktı, gözleri Izzy'ninkilerden bir ton daha açıktı. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Sadece..." Başımı salladım. *Hayatımı* sikeyim, ondan beni arayıp Izzy'nin iyi olup olmadığını haber vermesini bile istemeyemedim. "Sadece ona gitmek istemediğimi söyle ama emir emirdir, buna mecburum."

"Söyleyeceğim. Teşekkür ederim." Uzanıp elimi tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim. Bunu ne kadar söylesem az."

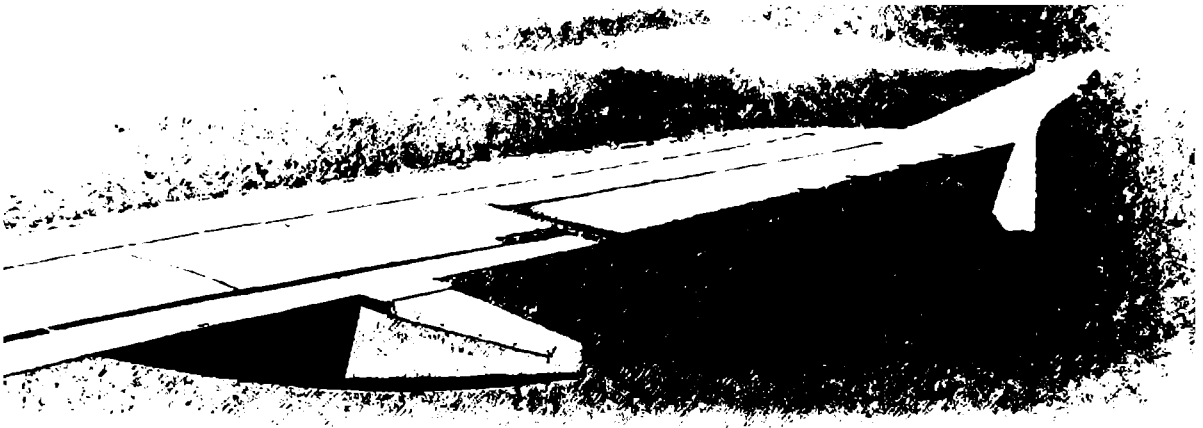
"Teşekkür edecek bir şey yapmadım." Derin bir nefes alarak askerlere doğru yürüdüm, sonra da onları takip ettim.

Isabeau iyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı. Kaderin, Tanrı'nın ya da evrenin kozmik enerjisinin, bütün bunları yaşadıktan sonra hayata veda etmesine izin vereceğine inanmak istemiyordum.

Ama bunu asla bilemeyecektim.

"Seni başka bir uçağa bindirebiliriz ya da... şu anda... uçmaya hevesli değilsen otobüsle de gidebiliriz. Ya da eminim sana bir feragatname verip temel eğitimi ertelemene izin veriler," dedi askerlerden biri hastaneden çıkarken.

"Hayır." Çantamı daha sıkı kavradım. Sahip olduğum her şey artık bunun içindeydi ve eve dönmek için kesinlikle hiçbir nedenim yoktu. "Hayır, hazırım."

YEDİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

Ertesi sabah kapısını açtığında Izzy'ye, "Fikrini değiştir," diye emrettim. Tamam, belki de emirden çok ricaydı. Yıllardır uyku sorunları yaşıyordum ama bana burada olmasının ardındaki asıl gerçeği söyledikten sonra bütün gece gözüme uyku girmemişti.

Ablasını ararken ölebilirdi. Izzy'nin elçiliğin dışında attığı her adım planlı bir riskti ve tüm güvenlik önlemlerini onun kesin güzergâhına göre hazırlamıştık. Amerikalı foto muhabirleri buralarda düşman için mükemmel propaganda hedefleri oluyordu, ülkedeki bu istikrarsızlığın ortasında Izzy'nin ziyaretini kullanarak Serena'yı bulma ihtimali çok düşüktü.

"Sana da günaydın." Tek kaşını kaldırıp içeri girebilmem için kapıyı iyice açtı. "Bana üç dakika ver, hazırlanıyorum."

"Fikrini değiştirmeye mi?" Kahretsin, çok güzel kokuyordu. Kokusu son on yılda gördüğüm rüyalardan süzülüp gelmiş gibiydi.

"Hayır." Keten bir blazer ceket gibi görünen kıyafetinin düğmelerini yakasına kadar ilikledi ve çantasına bir eşarp bir de kulak üstü kulaklık attı. "Helikoptere binmeye hazırım. Mayhew hazır mı?"

“Aşağıya indi bile.” Kıdemsiz emir subayıyla başa çıkmak Izzy’yle başa çıkmaktan çok daha kolaydı, tabii o daha önce âşık olduğum biri değildi ve bu da muhtemelen fikrimi etkileyen bir faktördü.

Tepeden tırnağa büründüğüm siyah muharebe teçhizatına bakıp, “Görüyorum ki yine bir cenazeye uygun giyinmişsin,” dedi.

“Seninki olmadığı sürece sorun yok. Bana buraya gelerek tam olarak ne planladığını söyler misin?” Kapısına yaslandım.

M4’üme baktı. “Onu gerçekten her yerde yanında taşımak zorunda mısın?”

“Evet.” Üzerimde taşıdığım diğer silahlardan bahsetmeye zahmet etmedim. “Planın neydi, Isabeau? Öylece buraya gelip Serena’nın adını haykırmak mı?”

Çantasını omzuna attıktan sonra yüzüme baktığında yanakları hafifçe kızardı ve o inatçı çenesini kaldırdı. “Onun gibi bir şey.”

Başımı bir anlığına kapıya yasladım. “Onun için her şeyi yapacağımı hep biliyordum –birbiriniz için her şeyi yapacağınızı– ama bu çok saçma. Ne kadar zamandır burada?”

“Beş aydır. Bagram aniden,” –yüzünü buruşturdu– “devredilince... ona görevini daha erken bitirme fırsatı sundular çünkü bu devir daha büyük bir...” Izzy durakladı, doğru kelimeyi arar gibiydi.

“Fiyasko anlamına geliyordu, değil mi?” dedim. “Çünkü olan bu.”

“Çekilmenin pek kolay olmayacağı belliydi zaten.” Çenesini birkaç santim kaldırdı. “Serena’nın kalmak için bu kadar inat edeceğini düşünmemiştim, özellikle de nisan ayında elçilik personeli azaltıldıktan sonra. Ama o...” Izzy omuz silkti.

“Serena.”

Başıyla onayladı. “Onu bulabilirsem onunla konuşabilir ve buradan gitmesini sağlayabilirim.”

“Heyetinizin diğer üyeleri neyin peşinde olduğunu biliyor mu?”

“Hayır.” Çantasının kulpunu o kadar sıkı kavradı ki elinde gıcırdamaya başlamasını bekledim. “Ve onlara söylemeyeceğini de biliyorum.”

Kapıdan uzaklaştım ve ona yaklaşılarak kişisel alanını düpedüz işgal ettim. “Peki sana bunu düşündüren ne?”

Gözlerini kaçırdı, bakışları tekrar benimle buluşmadan önce yutkundu. “Çünkü bana borçlusun.”

“Ben. Sana. Borçluyum?” Kaşlarım kalktı. Görünen o ki New York’ta olanları benden daha farklı hatırlıyordu.

“Beni terk ettikten sonra—” Gözlerini kapadı ve dikkatimin her zerresini üzerlerinde toplayan dudaklarının arasından usulca nefesini verdi.

O dudakların dudaklarımda ve tenimde bıraktığı yumuşacık hissi hatırlayınca midem kasıldı.

“Bana borçlusun,” dedi omuzlarını dikleştirerek, bakışlarımız buluştu. “Ayrıca gazetesine çoktan haber salıp bilgiyi bu iki eyaletle sınırlandırdım ama tabii ki bunu kongre delegasyonu ile burada olacağımı göze sokmadan yaptım. O *Times*’ın foto muhabiri, öylece ortadan kaybolamaz, Nate.” Yüzünü buruşturdu. “Yani, Çavuş Green.”

“İnsanlar burada sürekli kaybolur.”

Omuz silkti ve sanki söyledikleri ablasının burada aslında hiç var olmayan güvenliğini sağlayabilirmiş gibi inatla, “Ama Serena değil,” dedi.

“Bunu görmek için hayatını mı ortaya koyacaksın?” Ben koymayacaktım. Her ne kadar Serena’ya değer versem de ve onun Izzy için ne kadar kıymetli olduğunu bilsem de önceliklerim gün gibi ortadaydı.

“İşler o noktaya gelmeyecek.” Izzy başını iki yana salladı. “İkimiz de bu keşif heyetinin istenildiği kadar gizli olmadığını

biliyoruz. Serena burada olduğumu bilecek. Bizi bulacak, onu helikoptere bindireceğiz ve ben de onu eve götüreceğim.”

Sözlerine inanamıyordum, öfke bir anda damarlarıma hücum ederken geriye doğru bir adım attım. “Kendini *yem* olarak mı kullanacaksın?”

Gözleri kısıldı. “Lütfen benim iyiliğimi düşünüyormuş gibi davranma.”

“Son on yıldır düşündüğüm tek şey senin iyiliğin!” diye tersledim ve ağzımdan kaçan sözler yüzünden ânında pişman oldum. Kahretsin, bu kadın beni gezegendeki herkesten daha hızlı sinirlendirebiliyordu.

Sakin kalmak için mücadele ederken aramızda sessizlik uzadı.

“Hadi gidelim.” Arkamı dönüp kapıya yöneldim ama önce o geçebilsin diye kapıyı tuttum.

Merdivenden inip lobiye doğru yürürken aramızda müthiş bir gerginlik vardı.

“İsa!” Senatör Lauren’in danışmanlarından biri Kacey Pierce elinde not defteriyle camlı konferans odalarından birinden çıkıp koşarak geldi. “Sen yokken yapmamı istediğin başka bir şey var mı?”

Izzy çantasını düzelterek Kacey’nin kendisine uzattığı listeye baktı. “Sanırım her şey bu kadar.”

Ona yaklaştım ve eğilip dudaklarımı kulağına dayadım. “Ona Amerikalı gazetecilerden gelen son yazışmaları fotoğraflarıyla birlikte almasını ve döndüğümüzde hazır olacak şekilde bastırmasını söyle.”

Izzy başını o kadar hızlı çevirdi ki göz göze geldik, bütün lobi çizgiyi aştığımızı şahit olmadan önce geri çekilmek için ancak bir milisaniyem vardı. “Yardım mı ediyorsun?”

“Sadece bir öneri.” Göstere göstere geri çekildim ve kapının yanında Izzy’nin kıdemsiz asistanına direktif vermesini bekledim. İtiraf etmeliyim ki liderlik ona çok yakışıyordu.

Ekibimin beklediği konvoyla doğru yol aldık. Çantasını ondan aldığımda itiraz etti ama umursamayıp çantayı zırhlı aracın zeminine koyup ona bir çelik yelek çıkardım.

“Kollarını aç.”

“Bu çok saçma.” Kollarını iki yana açtı, yeleği başından ve bu sabah ördüğü sarı saçlarının üzerinden geçirdim.

“Senin burada olman da öyle ama en azından bu kurşunları engeller.” Yeleğin arkasındaki kayışları kollarının altından geçirip elimden geldiğince büyük bir profesyonellikle ön tarafa sabitledim.

“Çok ağır.”

“Vurulmak daha kötüdür.” Aracın içine uzanıp zırhlı bir kask çıkardım.

Bana ters ters baktı. “Ciddi misin?”

Diğer kıdemsiz danışman Mayhew içeriden, “O kadar da kötü değil!” diye seslendi.

Omuz silkererek, “Ayrıcalıklı muamele yok,” dedim. “Ya giyersin ya da burada kalırsın.” Benim gözetimimdeyken kafasından vurulmayacaktı.

Kaskı kafasına geçirdikten sonra araca tırmanıp Mayhew’un yanına geçti. Ekibin geri kalanı içeri girerken ben de dün olduğu gibi yine yolcu koltuğuna oturdum.

Birkaç dakika içinde elçilik kapısından geçerek yolun hemen aşağısında helikopterlerin hazırlandığı alana doğru ilerledik. Dikenli tellerle çevrili bir kapıdan geçtik ve altı Blackhawk’ın hazırlık aşamasında olduğu alana girdik. Onu göz göre göre tehlikenin içine sokmak içgüdülerime ters düşüyordu ama onu reddedersem beni bırakıp gideceğini biliyordum, bu yüzden arabadan inip kapısını açtım. Bu sefer emniyet kemerini kendi başına çıkarmayı başarmıştı.

Izzy arabadan inerken, “Burası... futbol sahası mı?” diye sordu.

Graham arabanın etrafından dolanırken, “Evet,” diye yanıtladım, Torres de hemen arkamızdaydı.

“Hangisi bizimki?” diye sordu Izzy.

“Öndeki ikisini alıyoruz.”

“İki mi?” Bana şaşkın şaşkın baktı.

“Evet.” Başımla onayladım. “Birinin vurulması ihtimaline karşı iki taneyle seyahat ediyoruz.”

Gözleri parladı.

Holt Mayhew’un ardından arabadan inerken yolundan çekilen Graham, “Black, Rose ve dört piyade uçakta,” dedi.

Holt boynunu esneterek, “Lanet olsun, çok *sıcak*,” diye mırıldanırken Kellman arkasından gözlerini devirdi.

“Bana uyar. İlkini biz alacağız,” dedim Graham’a ve Kellman’a döndüm. Holt ensesindeki teri silerken onu işaret edip, “Bugün sana iyi şanslar,” dedim.

Graham güneş gözlüğünü indirmeden önce, gözleri faltaşı gibi açılmış hâlde Blackhawklara bakan Izzy’e bir bakış atıp, “Aynı şeyi benim sana söylemem gerek,” dedi. “Görünüşe bakılırsa gergin bir yolcunuz var.”

Siktir, siktir, *siktir*. Buraya gelerek ne yaptığını düşünüyordu acaba?

Yanına gidip dirseğini tuttum ve motorların tiz uğultusu altında beni duyabilmesi için kulağına eğildim. “Sanırım uçma korkunu hiç yenemedin?”

“Ben iyiyim.” Dirseğini elimden çekti. “İyi olacağım.”

Birlikte ilk helikoptere doğru giderken onu uyardım: “Bunlar kulaklıklarını takıp başka bir yerdeymişsin gibi davranabileceğin büyük, rahat uçaklar değil.”

“İdare ederim,” diye bağırdı, onu götürdüğüm helikoptere adım atıp kapı nişancısının yanından geçerken omzunun üzerinden bana baktı.

Torres sırtarak, “Bu eğlenceli olacak,” dedi.

Gözlerimi devirip helikoptere bindim.

Blackhawk askerleri taşımak üzere düzenlenmişti, pilotlardan birinin sırtının tam karşısına, Izzy'ye bakan koltuğa oturdum. Pilot koltuğunda dönerek bana bir kulaklık uzattı. Başımla teşekkür edip kaskımın etrafından taktım ve kulaklığı açtım ama mikrofonun sesini kapalı tuttum.

Izzy şaşırtıcı bir beceriyle kemerini bağladı ve benim bir aylık kazancımdan daha pahalı görünen omuz çantasından çıkardığı büyük kulak üstü kulaklığına hayal kırıklığıyla bakakaldı.

Evet, onları kaskla beraber kullanması pek olası değildi ve müziksiz bir yolculuk geçirmesi benim için... düşünülemezdi, ona bunu yapamazdım.

Kulaklığı çantasına koyup hiçbir sorun yokmuş gibi dışarı baktı ama sırtı dimdikti, dudaklarını ısıırıyordu. Havalanırken koltuğu sıkıca kavradı.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda bir anda artık Blackhawk'ın içinde değilmişiz gibi hissettim. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Missouri'ye çakılırken ellerimizin birbirine kenetlendiği 826 sefer sayılı o uçaktaydık...

Gözlerini sıkıca kapayınca kemerimi çözüp tüfeğimi kenara koydum ve çelik yeleşimin kargo cebinden AirPods'umu çıkardım. Sonra kımıldanıp önünde diz çöktüm.

Dizine bir dokunuşumla gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları gözlerime kilitlendi. O kahverengi derinliklerde gördüğüm korkuyla göğsüm gerildi. Gözlerini hızla kırıştıtarak korkusunu gizlemeye çalıştı ama benden hiçbir zaman saklayamazdı.

Uzanıp AirPods'umu kulaklarına taktıktan sonra koltuğuma geri oturdum, kulaklıkları ayarlarken bakışlarının her hareketimi takip ettiğinin farkındaydım.

Helikopter neredeyse dolu olmasına rağmen sanki sadece ikimizi vardık; telefonumu çıkardım, şebeke bağlantısı kesilmişti ama indirdiğim müzikler arasında dolaşmaya başladım.

Northern Downpour'a tıkladım ve helikopter Kabil'in üzerinde yükselip Celalabad'a doğru ilerlerken gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Dudakları aralandı ve bana bakışı... kahretsin, 2011, 2014 ya da kaderin bizi bir araya getirdiği diğer yıllardan herhangi birinde olabilirdik. Bu onun en sevdiği şarkılardan ve ikimizin ortak noktalarından biriydi. Aldığı her titrek nefesle göğsünün inip kalkması beni neredeyse mahvediyordu.

Burada oturmak, onu görmek fakat ona dokunamamak, parmağındaki yüzüğü kimin taktığını öğrenememek cehennem gibiydi. Bu durumu nasıl atlatacağımı bilmiyordum ama onu son bir kez görebileceğim anlamına geliyorsa hiç tereddüt etmeden her şeye katlanabilirdim.

Ne de olsa o... Isabeau'ydu.

Şarkı sözlerine eşlik ederken bakışlarını benden ayırıp dizlerine baktı.

Öne doğru eğilip istediği şarkıyı seçebilmesi için telefonumu uzattım, sonra arkama yaslanıp son birkaç haftadır pantolonumun kargo cebinde sakladığımı *Renklerden Moru* kitabını çıkardım ve okumaya başladım.

O akşam döndüğümüzde elçiliğe gerginlik ve biraz da kaos hâkimdi.

Izzy'nin Celalabad'da liderlerle yaptığı toplantı bir saatten daha kısa sürmüştü ama duydukları ne onun ne de benim gerginliğimi azaltmıştı. Ortamda çaresizlikle birlikte kararlılık havası vardı, umarım ikincisi birincisine galip gelirdi.

Birkaç saat önce helikoptere geri döndüğümüzde aldığımız haberler herkesin zaten bildiği şeyi doğrulamıştı; ülke istikrarsızlaşıyordu. Güneydeki Nimruz Vilayeti'nde bulunan Zaranc bugün Taliban'ın eline geçmişti.

Bu beklenen bir şeydi ama yine de hayal kırıklığı yaratmıştı.

Kacey, Izzy'ye o gün yaşananlarla ilgili bilgi verdikten sonra merdivenden Izzy'nin odasına çıkarken, "Bunlar da ülkedeki Amerikalı gazetecilerin son makaleleri," diyerek ona bir dosya uzattı.

"Harika. Teşekkür ederim. Toz topraktan arınmak için duş alacağım, sonra akşam yemeği için aşağı inerim," dedi Izzy ve Kacey'yi yatak odasının kapısında bırakıp kapıyı kapadı.

Kacey'ye başımla selam verdikten sonra sanki nöbet tutuyormuşum gibi sırtımı Izzy'nin kapısına döndüm.

Otuz saniye sonra kolu çevirmeyi denedim ve açıldı. "Kahretsin, Izzy, şunu kilitleyemez misin?" Kapıyı arkamdan kapayıp sürgüyü çektim.

"Peşimden içeri geleceğini biliyordum," dedi ayakkabılarını kapı eşiğinde çıkardığı yatak odasından. "Klasör masanın üzerinde."

Elime alıp son makalelere göz attım. "Burada olmamaları gerekirdi," diye mırıldandım, Serena'nın adını bulmak için köşe yazılarını kontrol ederken. "Amerikalılar aylardır defolup gitmeleri için uyarılıyorlar."

"Serena'yı bilirsin," dedi Izzy, ceketini çıkarıp yatağının üzerine atarken. Ceketini çıkarmak istediği için onu suçlayamazdım. Dışarısı cehennem gibi sıcaktı. Üzerinde pantolonu ve dantelli atletle yürüdü.

Hayır, göğsünün kumaşın altında nasıl inip kalktığına bakamazdım.

Bakarsam sonu hiç iyi bitmezdi.

"Serena'yı biliyorum." Son makaleye ulaştığımda başımı iki yana salladım. "Bugün de dün de bir şey yazmamış, geçen haftaki yazısında da kesin bir yer belirtmemiş. Adını görene kadar her gün kontrol etmemiz gerekecek." Izzy'nin gözleri büyüdü ve dudaklarında nabzımın hızlanmasına neden olan

bir gülümseme belirdi. “Bana gerçekten yardım edeceksin, değil mi, Nate?”

Tanrım, o gülümseme, o gözler...

“Evet. Buradan olabildiğince çabuk gitmeni istiyorum. Eminim o da istiyordur,” dedim yüzüğünü işaret ederek. Keskin nefes alışını bana çizgiyi aştığımı söylüyordu ama umurumda değildi. Bizim olayımız buydu: aramızda ikimizin de diğer tarafına ait olmadığı upuzun, aşılmış bir çizgi vardı.

Dosyayı masanın üzerine bırakıp odadan çıktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

IZZY

Saint Louis

Kasım 2011

“**T**amam, Twix, Butterfinger ve şüpheli görünümlü bir paket SunChips bulmayı başardım,” dedi Serena loş hastane odama elinde ganimetlerle girerken. “Otomatlarda çok az şey kalmış.” Televizyona iki kere bakıp yatağımın üzerindeki kumandayı kaptı. “Bunları izlemenin bir faydası yok.”

Uzaktan kumandaya doğru hamle yaptım ama Serena ulaşamayacağım bir yere çekilince yüzümü buruşturdum. “Ah.” Yatağa sırtüstü düşerken sol tarafımı saran acıyla nefesim kesildi.

“Kahretsin, özür dilerim, Iz.” Serena yüzünü buruşturarak kumandayı geri verdi, sonra da yatağımın yanındaki koltuğa oturdu. Bu sabah uyandığımdan beri oradaydı. Gerçi bana dün gecedan beri orada oturduğunu söylemişti. İki kırık kaburgam vardı ve yırtılan dalağım yüzünden kan akışımda bir problem oluşmuştu ama birkaç kan naklinden sonra... en azından hâlâ hayattaydım.

O çocuk sayesinde.

Kazada kimse ölmemişti ki görüntülere bakılırsa bu bir mucizeydi.

“Görüntüleri izlemenin hafızamı tazelemeye yardımcı olacağını umuyorum,” dedim ablama biraz daha dik oturmaya

çalışarak ama bu kararımdan hemen pişmanlık duydum. “Tanrım, çok acıyor.”

Eğilip, “O zaman şu küçük düğmeye bas,” diyerek ağı kesici pompasını elime tutuşturdu. “Daha dün ameliyat oldun – ah, bir de uçak kazası vardı tabii. Kendine bir izin ver de bas şu düğmeye.”

“Bunun bir faydası olmayacak. Sadece zihnimi daha da bulanıklaştırarak beni uyutacak.” Missouri’de bulunan bir balıkçı tarafından çekilen kazanın amatör videolarını bir kez daha izledim. Dehşet vericiydi.

Bir anda ortaya çıkıyorduk, sisin içinden kükreyen bir füze gibi geçerek adamın teknesini kıl payı sıyrıp suya gömülüyorduk.

“Her şeyi hatırlamak istediğine emin misin?” diye usulca sordu Serena, bana en sevdiğim atıştırmalık olan Twix’i uzatarak.

Paketi yırtıp açtım, tatlı karameli ısırp çiğnerken sorusunu düşündüm. “Eksik olan daha çok nehirden çıktıktan sonraki kısım. Kalkışı, düşeceğimizi anladığım ânı ve hatta uçaktan çıkma telaşını hatırlıyorum. Su çok soğuktu...” Başımı iki yana salladım. “Bir türlü adını hatırlayamıyorum.”

Diğer her şey oradaydı; gözlerindeki endişe, beni kıyıya çeken ellerinin verdiği his. Hemşirelerin söylediğine göre nefes almaya devam etmemi sağlamış, beni güldürmüştü sonra da ambulansa taşımıştı.

O olmasaydı o ağacın altında iç kanamadan ölürdüm.

“Çok üzgünüm.” Serena iç geçirdikten sonra cipsleri mideye indirdi. “Keşke hatırlayabilseydim ama o kadar panik içindeydim ki dikkat etmedim.” Ben haberlerdeki kurtarma kısmını izlerken bakışları bana kaydı, gerçi haber ekipleri gelene kadar ben çoktan hastaneye kaldırılmışımdı. “Çok seksiydi, o kadarını söyleyebilirim.”

“Tipini hatırlıyorum.” Gözlerimi devirdim. Okuduğu kitabı, bir çiftlikte büyüdüğünü ve üniversite parası için orduya katıl-

dığını da. Sadece adını ve ağaca yaslandıktan sonraki hemen hemen her şeyi unutmuştum.

“Ve herkese kocan olduğunu söyleyecek kadar seni önemsiyordu. Ameliyatın için imza atmış.” Alaycı bir gülümsemeyle dudakları yukarı kalktı. “Mucizevi bir şekilde kan grubunu ve alerjilerini de biliyordu, yani bilincin bunları ona söyleyecek kadar yerinde olmalıydı.” Bakışlarını üzerime dikti. “Doktor, beyin sarsıntısı geçirirken televizyon izlememen gerektiğini söyledi.”

İç çektim ama hemşire bir kez daha değerlerimi kontrol etmek için geldiğinde kapatma düğmesine bastım. Neyse ki ışıkları kısık tutuyordu çünkü başımda sanki milyarlarca kiloluk TNT patlamış gibi hissediyordum.

“Bir istediğiniz var mı?” diye sordu, yatağımın ucunda asılı duran çizelgedeki sayıları not ederek.

Çizelge.

Ona gülümseyip, “Hayır, teşekkür ederim,” dedim ve hemşire odadan çıkıp kapıyı kapadı. “Serena, çizelgeyi al.”

Kız kardeşimin kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. “Ne?”

“Çizelge.” Elimle yatağın ucunu işaret ettim. “Ameliyat için imza attıysa ismi orada yazıyor olmalı.”

“İyi fikir!” Atıştırmalıklarını komodinin üzerine bırakarak sandalyesinden fırladı. “Sanırsın gazetecilik okuyan sensin.”

Ah, okul. Kahretsin, Syracuse’a geri dönmek zorundaydım ama uçağa binmem şu an hiç mümkün değildi. Sadece sakinleştirici değil, bir refakatçiyle birlikte tamamen baygın olmam gerekecekti, o şekilde bile körükten aşağı yürüyebileceğimden emin değildim. “Okula nasıl geri döneceğim?” Bu retorik soru bir fısıltı gibi çıktı.

Serena yatağımın yan desteğini indirdi ve sonra kenarına oturarak çizelgeyi bana uzattı. “Bir yolunu bulacağız. Seni yarın taburcu edecek olmaları New York’a dönmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor, İz. Aceleye gerek yok. Eminim annem ve babam biraz ara vermek istersen bunu anlayışla karşılayacaklardır.

Okula dönmek istersen de birkaç dersi eker, arabayla gideriz.” Omuz silkti. “Büyütülecek bir şey değil. Hem annemle babam birkaç gün içinde burada olacaklar, okula dönmek istediğinden eminsen seni Colorado’ya götürebilirler.”

“Teşekkür ederim.” Çizelgeyi alıp kucağıma koydum. “Sadece nasıl tekrar uçağa binerim, bilmiyorum.”

Peki, o binmiş miydi? Dün askerlerle birlikte ayrıldığında onu hemen Fort Benning’e giden bir sonraki uçağa bindirmişler miydi? Elbette uçmaktan korkuyordum ama en azından dün ilk uçak deneyimim değildi.

Ablam, “Bir yolunu buluruz,” derken yanımızda çalan telefonun sesiyle irkildik.

Uzandım ama ulaşamadım ve yan tarafımdaki dikişler bu girişimime mümkün olan en acı verici şekilde isyan etti. Belki de acıyan şey kırık kaburgalarım ya da dalağımdı. Kim bilebilirdi? Tüm vücudum bana epey kızgın gibiydi. Serena yatağın yanından koşarak geçti ve uzun saçlarını bir omzunun üzerine alarak telefona cevap verdi. Hastanede geçirdiği yirmi dört saatten sonra bile hâlâ mükemmel görünmeyi başarabiliyordu. Eğer onu bu kadar çok sevmeseydim sırf kıskançlıktan ondan nefret ederdim.

“Alo?” dedi ve boğuk bir ses cevap verdi. Kaşları havaya kalktı. “Ah, Tanrı’ya şükür. Gemi turu şirketi aracılığıyla bir mesaj gönderdim ama size ulaşmasının ne kadar süreceğinden emin değildim. Ne zaman dönüyorsunuz?” Annemle babam, diye mırıldandı, her ne söylüyorlarsa onları dinlemeye koyuldu. “İyi. Yarın taburcu edecekler. Yırtılan dalağı tedavi edildi, beyin sarsıntısı geçirmiş, kaburgaları kırılmış, çarpma ve morluklar var ama en kötü kısmı atlattı. Yanımda şu an, konuşmak istersen—”

Boş elimi uzattım.

“Ciddi misin?” Yüzü gerildi. “Bunu ona kendin söyleyebilirsin.” Gözlerini kapayıp yutkundu, sonra telefonu bana uzattı.

Zaten bulanık midem duyduğum korkuyla iyice buruldu. Babam, “İsa!” diye başladı. “Ah, tatlım. Çok üzgünüm.”

Gözlerim yansa da gözyaşlarımı tuttum. Serena'yı yatağımın yanında bulduğumda da aynı şey olmuştu. Sanki duygularım bedenime fazla geliyordu. Güçlkle, "Ben iyiyim," diyebilirdim.

"Serena da öyle diyor," diye ekledi annem, ikisinin de konuşmak için eğilerek ahizeyi paylaştıklarını hayal edebiliyordum. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca seninle ilgileneceği için çok mutluyum."

"O zamana kadar siz dönmüş olursunuz, değil mi?" Telefonu sağ elimle kulağım arasında tutarak çizelgeyi karıştırmaya başladım.

"Şey," diye iç çekti annem. "Tatlım, bu yolculuğa çıkmak için ne kadar beklediğimizi biliyorsun, hayati tehliken yoksa dönmemiz için bir neden yok, değil mi?"

Gözlerimi kırptırdım, ellerim donup kalmıştı.

Serena yatağımın kenarındaki yerini almış, beni dikkatle izliyordu.

"Yani, Noel'de görüşeceğiz. Sadece dört hafta var, eminim hiçbir dersi kaçırmak istemezsin. Zaten eve dönmemiz de sadece buna yarayacak," diye devam etti annem.

"Gelmiyorsunuz yani?" Bunu söylemek zorundaydım, gerçekten duyduklarımın doğruluğundan emin olmalıydım. Annemle babam kelimeler ve onları kullanma konusunda ustaydı.

Serena elimi tutup sıktı.

"Yarın taburcu olacağına göre iyileşmiş olmalısın," dedi babam, ofiste kullandığı ciddi ses tonuyla. "Büyük bir şok yaşadığını biliyorum, İsa ama bu zorlukların üstesinden gelmen ve cesaretini göstermen için gerçek bir fırsat olacak."

Fırsat mı?

"Yaşadığım şey *şok* değildi," diye karşı çıktım kalbim paramparça olurken. "Bir uçak kazasıydı. Uçağım *düştü*. Acil çıkış kapılarından kanada tırmanmak zorunda kaldım ve sonra iç kanama geçirirken kıyıya yüzdüm." Ama buna rağmen gelmiyorlardı.

“Elbette, bu yüzden seninle çok gurur duyuyoruz!” Annemin sesi sanki bir ödöl kazanmışım gibi çıkıyordu. “Sanırım yüzme takımında geçirdiğin onca yılın karşılığını aldın.”

Tek bir yarışma bile gelmemişlerdi.

“Kaza yaptığını biliyoruz, Isa,” diye araya girdi babam. “Bu yüzden Syracuse’a başka bir uçak bileti almak için kredi kartımı kullanabilirsin elbette. Hiçbir şey için endişelenme, biz karşılayacağız.”

Onların burada olması dışında hiçbir şey için endişelenmeyecektim. Anladım.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bize teşekkür etmek zorundaymışsın gibi hissetme. Elbette seyahat masraflarını karşılayacağız.” Babam güldü. “Ve Amerika’ya döndüğümüzde seni şeref listesinde görmek için sabırsızlanıyoruz.”

Benimle dalga geçiyordu herhâlde.

“Gerçekten ihtiyacın olursa tabii ki eve geliriz, Isabeau,” dedi annem daha yumuşak bir sesle. “Yolculuğun geri kalanı için para iadesi alabileceğimize eminim ve tabii ki bitirmek istersek seneye tekrar şansımızı deneyebiliriz, değil mi?”

“Ona bebek gibi davranma, Rose. Serena zaten taburcu edileceğini söyledi, bu da onun iyi olduğu anlamına geliyor. O bir Astor. Değil mi, Isa?” diye sordu babam. “Astorlar ne yapılması gerekiyorsa onu yapar.”

Gerçekten de her şeyden olduğu gibi bundan da başarıyla çıkmamı bekliyorlardı. Ne yapmam gerekiyordu ki? Babamın son on yılda ofisiyle temasını keserek çıktığı tek tatilden dönmelerini mi talep edecektim?

Kafamı kaldırıp Serena’ya baktığımda beni şefkatle ve destekleyici bir gülümsemeyle izlediğini gördüm.

“Bunu birlikte hallederiz,” diye fısıldadı. “Her zaman yaptığımız gibi.”

Başımı haklısın dercesine sallayıp nefesimi kesen düğümden kurtulmak için boğazımı temizledim. “Ben iyiyim. Serena beni okula geri götürecektir.”

“Elbette götürecektir,” dedi babam gururlu bir sesle. “Noel’de görüşürüz. Bunun korkunç olduğunu biliyorum ama seninle konuşabildiğimiz için mutluyum. Seni seviyoruz.”

“Seni seviyoruz,” dedi annem. “Bir sonraki limanda sana özel bir şey alacağız.”

Sevgi dilinizin hediye almaktan ibaret olduğunu söylemeden gösterin dedikleri de bu olsa gerek...

“Harika olur. Ben de sizi seviyorum.”

Serena ve ben onlarla vedalaştıktan sonra annem telefonu kapattı.

“Çok üzgünüm, Iz. Gerçekten düşündüm ki...” İçini çekerek koltuğa oturdu.

“Hayır, düşünmedin.” Sesim yumuşadı. “Birbirimize yalan söylemeyelim.” Annemle babamın hayatındaki öncelikler babamın şirketi ve kendileriydi. Serena ve ben onların hayatında her zaman birer aksesuar olmuştuk, parlatılmış ve statü için sergilenmiştik. Ama yine de bir sonraki nefesimi verdiğimde ciğerlerim acıdı.

“Ben varım.” Bana doğru eğildi. “Ben her zaman yanıdayım.”

“Biliyorum.” Bir an için elini sıktım ve sonra titrek bir nefes aldım. Ağlamanın bir faydası olmayacaktı, bu yüzden kucağımdaki çizelgeye odaklanarak ilk belgeleri bulana kadar sayfaları çevirdim. “İşte burada!”

Serena ayağa kalkıp yatağın üzerine eğildi. “O adamın doktor olmadığına emin misin? Çünkü el yazısı çok boktan.”

“Nathaniel,” diye fısıldadım, parmaklarımı imzanın üzerinde gezdirdim ama gerisini okuyamadım.

“Nathaniel’i o kargacık burgacık yazıdan nasıl çıkardın?” Başını iki yana salladı. “Tek gördüğüm N.”

“Nate.” Dudaklarım kıvrıldı ve uyandığımdan beri ilk kez kocaman sııttım. “Arkadaşları ona Nate diyormuş.” Hatırla-

yabildiğim tek şey buydu ve muhtemelen bileceğim tek şey de bu olacaktı ama en azından hayatımı kurtaran adamın artık bir isim vardı.

İki ay geçti. Çantamı omzuma yerleştirmiş, botlarımdaki karları yurdumun girişindeki paspasın üzerine silerek temizlemiştim. Colorado'da kar yağardı, bu yüzden yabancılık çekmiyordum ama Syracuse'da gerçekten çok kar yağıyordu, özellikle de ocak ayında.

Dışarıda belime kadar kar vardı.

Posta odasına doğru yürüdüm, öğrenciler etrafımda sohbet ederken kutumu açtım. Alınması gereken bir paketim olduğunu gösteren turuncu fişi görünce kaşlarımı kaldırdım.

Annemle babam pek ihtiyaç paketi gönderecek tipler değildi, hem onları daha geçen hafta tatilden sonra New York'a dönmeden önce görmüştüm, bu yüzden onlardan gelmiş olma ihtimali kesinlikle yoktu. Serena'dan olabilir miydi?

Posta kutumu kapadım, haftalık kredi kartı broşürlerinden birini çöpe attım ve bana gönderilenleri almak için pencerenin yanındaki sıraya yöneldim. Önümde sadece iki kişi vardı.

"Hey, Izzy!" Oda arkadaşım Margo, ağır güneyli aksanıyla lobiden seslenip çamurlu zeminde ıslak bot izleri bırakarak yanıma geldi.

"Selam," diye cevap verdim. "Psikoloji nasıldı?"

"Normal." Sırada ilerlerken omuz silkerek simsiyah saçlarındaki karı silkeledi. Anlamlı bir bakış atıp, "Travma sonrası stres bozukluğu üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Seninkini bir terapistle konuşmayı düşündün mü?"

Zarif ve zekice.

"Bende TSSB yok. Uçaklardan korkuyorum sadece." Babamın uçuş korkusunun beni engellemesine izin veremeyeceğimi

söylemesine rağmen Serena'yla birlikte tatilden sonra Colorado'dan buraya kiralık bir arabayla gelmemizin nedeni de buydu.

"Travmatik bir uçak kazası deneyiminden kaynaklanan bir korku," dedi ders verircesine, o arada sıra ilerledi.

"Kazadan önce de uçmaktan korkuyordum."

Görevli, "Fiş?" diye sorduğunda fişi uzattım. Posta odasına doğru gözden kayboldu.

"Sadece kardeşimi kaybettikten sonra bana gerçekten yardımcı olduğunu söylemeye çalışıyordum," dedi yumuşak bir sesle, ona bakmaktan kendimi alamadım.

Serena'yı kaybetme düşüncesi akıllalmaz bir şeydi.

"Belki konuşmak sana da yardımcı olabilir," diye önerdi. "Seninle birlikte yaşıyorum. Kazadan önceki gibi uyuyamadığımı biliyorum. Bir zararı olmaz ve okuduğum kadarıyla bunu bir profesyonelle ne kadar erken konuşursan o kadar iyi olur."

Belki de haklıydı. Bir terapist bana iyi olduğumu söyleyebilir ve belki de birkaç alternatif ulaşım şekli önerebilirdi. "Bunu araştıracağım."

"Güzel!" Bana sarıldı.

"Astor?" dedi görevli, elindeki kutuyu tezgâha bırakarak. Kahverengi kutu otuz santim genişliğinde, yaklaşık kırk beş santim uzunluğunda ve tahminen on beş santim boyundaydı.

"Benim." Uzattığı dosyayı aldım ve alıcı satırına adımı yazıp imzaladım.

"Kimden gelmiş?" diye sordu Margo.

"Bilmiyorum." Tezgâhtan alıp adres etiketini okuduğumda kutunun şaşırtıcı derecede hafif olduğunu fark ettim. "Transcontinental Havayolları." Göğsüm sıkıştı.

"Acı ve ıstırabın için dev bir çek mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Havayolu şirketi bana ne göndermiş olabilirdi ki? Daha iyi uyuyabilmem için bir yastık mı? Asla kullanamayacağım binlerce seyahat kuponu mu?

Asansörle üçüncü kata çıktık ve ellerim dolu olduğu için kapıyı Margo açtı. Mobilyalarımız sadeydi – birbirine eş yataklar, masalar ve mini şifonyerler – ama dekor tarzımız tamamen Margo’ya aitti. Her şey canlı pembe ve limon yeşiliydi, sanki tüm oda bir Lilly Pulitzer reklamından fırlamış gibiydi.

Kutuyu masama bıraktıktan sonra ağzını keserek açtım ve lacivert plastik bir poşetin üzerindeki mektubu elime aldım.

Bayan Astor,

826 numaralı uçuşta meydana gelen talihsiz olayla ilgili ilk soruşturmanın tamamlanmasıyla birlikte koltuğunuza ait dolapta bulunan kişisel eşyalarınızı iade ediyoruz. Uçağın su altında kalması nedeniyle pek çok kâğıt eşya sudan etkilenmiş ve kurtarılamaz hâle gelmiş olsa da elimizden geldiği kadarını iade etmek istedik.

Eşyalarınız iade edilene kadar yaşamış olabileceğiniz aksaklıklardan dolayı özür dileriz,

Transcontinental Havayolları

Kahkaha atıp son satırı Margo’ya yüksek sesle okudum. “Kaybolan bagajımla ilgili yaşadığım aksaklıklardan dolayı özür diliyorlarmış.”

“Peki ya dalağını kaybetmen?” Omzumun üzerinden baktı.

“Hey, belki o da bu kutunun içindedir!” Hevesle poşeti kaldırdım. Haftalarca Missouri Nehri’nde kaldığından muhtemelen mahvolmuştu ama ben de mahvolmuş sayılırdım, yani uyumluyduk. Parmaklarımla poşetin ağzını araladığımda yere zeytin yeşili bir askerî sırt çantasını düştü.

Kalbim durdu, tekrar atması için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

“Bu senin çantana pek benzemiyor,” dedi Margo gülerek.

“Benim değil.” Sırt çantasını masamın boş kısmına koydum. “Onun.”

Yanıma gelirken kaşları kalktı. “O derken... bir tür nehir kıyısı *Sahil Güvenlik* Beyaz Atlı Prensi gibi hayatını kurtaran olağanüstü adamı mı kastediyorsun?”

Belli ki Nate hakkında konuşarak ve onu düşünerek çok fazla zaman geçirmiştım. Sık sık nasıl olduğunu merak ediyor, onunla iletişim kurabileceğim bir yolun olmasını diliyordum. Bir teşekkürden çok daha fazlasını hak ediyordu. Hem izin verildiği takdirde temel eğitimi sırasında ona kitap göndereceğime söz vermiştim.

Hâlâ temel eğitimdeyse tabii. Ordu hakkında böyle şeylerin ne kadar sürdüğünü tahmin edecek kadar bile bilgim yoktu.

“Evet.” Sırt çantası belli ki ıslanmıştı ve her nasılsa Nate’in benimle yer değiştirmek için çantayı çıkardığı zamankiyle tamamen aynı görünüyordu. “Benim koltuğumda oturuyordu.”

“Aç hadi.” Eğildi.

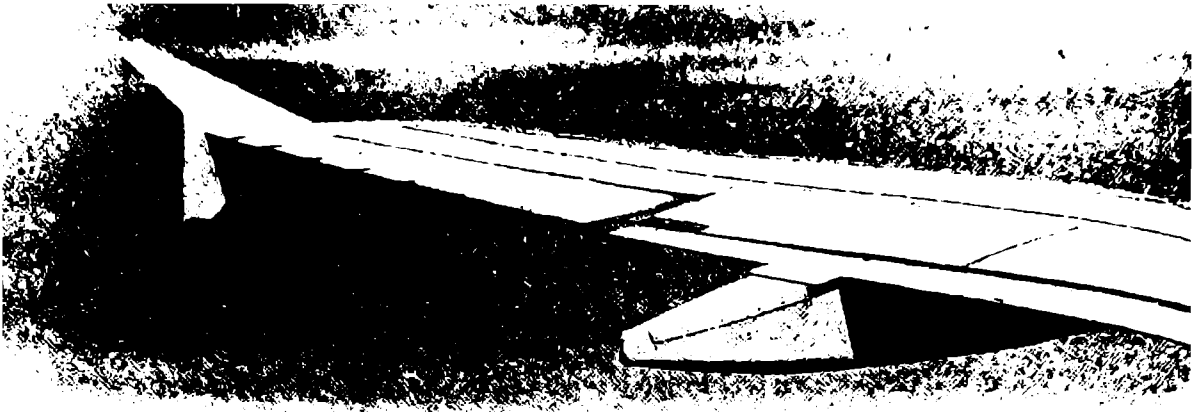
Çantanın fermuarını açıp yıpranmış, yumuşak, kapüşonlu bir Saint Louis Blues *sweatshirt*üyle kilitli bir poşetin içinde duran iPod’unu buldum. Plastik poşetin içinden düğmesine bastığımda açıldı, ekranda “Panic! at the Disco” yazısı yanıp söndü. “Sanırım diğer her şey mahvolmuş.”

“Senin çantan olmadığı için üzgünüm,” dedi Margo, odanın kendine ait tarafına dönerek.

“Ben üzgün değilim,” diye fısıldadım. Sadece birkaç saat tanıdığım birine bu kadar yakın hissetmek nasıl mümkün olabilirdi? Tek neden beni nehirden çıkarması ya da ambulansa taşınması değildi. Yol boyunca elimi tutmuş ve gözlerini üzerimden hiç ayırmamıştı.

*Sweatshirt*ü çantaya geri tıkıp derin bir nefes aldım. İşte orada, poşetin iç tarafındaki etikette *N. Phelan* yazıyordu.

Öyle bir sıırıttım ki yanaklarım gerildi. Artık adını biliyordum. Her nerede olursa olsun ya da her ne yapıyorsa yapsın artık *adını* biliyordum. Çantasını geri vermek için bile olsa onu bulacaktım. Nathaniel Phelan.

DOKUZUNCU BÖLÜM

IZZY

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

“Çavuş Green,” dedim ertesi gün. Nate’in, ekibimizin elçilikte ofis olarak kullandığı konferans odasının kapısında nöbet tuttuğu yere doğru yürürken elimdeki klasör yığınının güçbela dengelemiş, en üste de cep telefonumu koymuştum. Artık bambaşka biri gibi görüldüğünü düşünürsek ona yabancı bir isimle hitap etmek epey uygundu sanırım.

Ama dün o kulaklıkları kulağıma takmış ve helikopter havalandığında dikkatimi dağıtmak için “Northern Downpour” çalmıştı. Bu ne demek oluyordu? Bir şekilde içine düştüğümüz bu tozlu, kasvetli topraklarda esasında olduğumuz kişilere dair anlık bir görüntüydü.

“Bayan Astor.” Nate başını onaylarcasına sallarken bakışlarını karşıya dikti.

“İsa!” Ben Holt arkamdan lobiye uçarak geldi, yardım isteyen Amerikalıların oluşturduğu kalabalığın arasından sıyrılarak çizgi filmlerdeki gibi bir patinaj çekmesini beklerken bana çarpmadan durmayı başardı.

“Yangın mı var?” Klasörleri düzeltirken sordum.

“Dün gece döndüğünde Senatör Lauren’a raporunu verdin mi?” Kaşlarının arasındaki bölge endişeyle kırıışmıştı ve ben konunun nereye varacağını şimdiden görerek iç çektim.

“Evet. Dünkü yolculukla ilgili ilk izlenimlerimi döndüğümüzde gönderdim.” öğleden sonra geç vakitlerdi ve her iki uçuş sırasında da vücudumu kast ğ mdan duygusal olarak biraz bitkin d  m  t m ama i  içti. Başımla konferans odasını işaret edip, “Kacey içeride daha güzel bir versiyonunu hazırlıyor,” dedim.

“Kahretsin,” diye mırıldanıp ba ını geriye attı. “Her zaman her şeyde bu kadar  nde olmak zorunda mısınız?” Kahverengi gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. “Arada bir geri kalanımıza da yardımcı olur.”

Cep telefonum çalarken ona, “ nde değilim,” dedim. “Sadece i leri kontrol altında tutuyorum. Ben notlarımı teslim etmezsem k demsiz asistanlar da kendi notlarına başlayamazlar.” Cep telefonum her  alı ıyla klasörün üzerinde kaymaya devam ediyordu.

Jeremy’nin adı ve fotoğra ı ekranda belirmi ti.

Kahretsin. Bugün    nc  arayı ıydı.

“Yardım edeyim,” dedi Ben, telefona yarım saniye geç uzanarak. Telefon klasör y ğınından düşerek parlak zemine çarpıp zıpladı.

Ben’in çok yavaş olduğ  yerde Nate’in refleksleri bir kedininki kadar hızlıydı ve cihazı tekrar çarpmadan önce yakaladı.

Nate’in yanımdaki varlığının fazlasıyla farkındaydım ve olası bir tepki için yüzüne bakmıyor olsaydım ekranı gördüğünde kaşlarını bir saniyeliğ ne  attığını gözden ka ırabilirdim. “Sadece reddet tuşuna bas,” dedim usulca, cevap vereceğ  düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Jeremy’nin istediğ  bir tartışmaya, şu an hiç ihtiyacım olmayan türde bir sohbete ya da Nate’in onunla konuşmasına kesinlikle hazır değildim. Hayır. Bu asla olamazdı.

Nate, Jeremy’yi tanımıyor olabilirdi ama Jeremy, Nate’in kim olduğ nu kesinlikle biliyordu. Ondan nefret ettiğ  için Jeremy’yi suçlayamazdım. Ni anlımın dikkatini çekmek için bir hayaletle savaşmak benim de hoşuma gitmezdi doğrusu.

Ama Nate artık bir hayalet değildi. Kanlı canlı karşımda duruyordu ve o takıntılı olduğu naneli sakız gibi kokuyordu.

Bu da şu anda tadının nasıl olduğunu tam olarak bildiğim anlamına geliyordu.

“Emin misin?” Nate’in buz mavisi gözleri benimkilerle buluştu, parmağı reddetme düğmesinin üzerinde geziniyordu.

“Kesinlikle.” Başımı salladım, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

“Dostum, hızlısın,” dedi Ben, telefona bakmak için klasör yığınının etrafından eğilerek. “Jeremy, ha?”

Nate bir saniye daha telefona baktı, Jeremy hakkındaki her ayrıntıyı ezberlediğini, bilgileri daha sonra kullanmak üzere arşivlediğini biliyordum. Kapatma düğmesine dokundu ama telefonumu kollarımın arasındaki yığının üstüne geri koymak yerine siyah pantolonumun yan cebine soktu.

Bana elleriyle dokunmadı ama kahretsin, dokunmuş kadar olmuştu.

Ben, sanki Nate orada değilmiş gibi, “Nasıl gidiyor bu arada?” diye sordu.

“Şey...” Sertçe yutkundum ve Nate’e bakmaktan kendimi alamadım ama o çoktan geri çekilmiş, kapıdaki eski pozisyonunu almıştı. Burada durduğumuz her saniye dosyalar daha da ağırlaşıyordu. “Neyse ne.”

“Bazı söylentiler duydum da.” Ben ensesini ovuşturarak bana son altı haftadır alıştığım o acıyan bakışlardan attı. “Ama sen bir şey söylemedin...”

“Teşekkürler,” diyerek sözünü kestim. “Ama ben buradaki işimize odaklanmayı ve Washington’ı Washington’da bırakmayı tercih ederim.” Karar vermem gereken şey kamuoyunu ilgilendirmezdi, özellikle de D.C. siyaseti denen dedikodu yuvasını.

“Haklısın.” Sesi yumuşadı. “Ama konuşacak birine ihtiyacın olursa” –omzuma uzandı– “Ben buradayım.” Anlayışlı bir hareketle başını salladı ve yanımdan geçip konferans odasına girdi.

“Ver şunları bana.” Nate yanıma yaklaşip cevap vermemi beklemeden dosyaları kollarımdan aldığında neredeyse fiziksel bir rahatlamaıyla içimi çekecektim. “Senden her ne anlatmanı istiyorsa anlatma.”

“Gerçekten mi?” Yüzümü ona dönerek sordum.

“O...” Nate’in alını kırıştı, doğru kelimeleri aradığında böyle olurdu. “Bilgi koparmaya fazla hevesli biri. Sadece içgüdüsel bir his.”

“Evet.” Gülümsememi bastırdım çünkü doğru söylüyordu. “Washington’daki ilk haftamızda bana çıkma teklif etti, hayır cevabını kabul edip etmediğinden emin değilim.”

Konferans odasının cam duvarlarına bakarken kaşları çatıldı. “Ancak boktan bir erkek harekete geçmek için kadının dibi boylamasını bekler.”

“Not edildi.” Sırıtmamak için dudaklarımı ısırdım.

“Ne?”

“Sen hep böyleydin, biriyle tanıştıktan birkaç dakika sonra karakteri hakkında hüküm vermeye başlardın ve hiç yanıldığını görmedim.” Omuz silkip hızla başka tarafa baktım. “Kapıda bir korumaya ihtiyacımız olmadığını biliyorsun, değil mi? Elçilikteyiz.”

“Önümüzdeki iki hafta boyunca senden bir oda mesafesinden daha uzak olmayacağımı söyledim. Ta ki sen güvenli ve rahat bir şekilde Amerika’ya giden bir uçağa binene kadar.” Bakışlarıyla dosyaları hızlıca taradı.

“Ama sen burada kalacaksın, değil mi?” diye fısıldadım. Midem buruldu. Beni bir uçağa bindirmek sadece benim güvenliğimi garanti altına alırdı, onunkini değil. Asla onunkini değil.

“Bu isimler seyahat programımızda yok.” Tek kaşı kalktı.

“Hepsi ÖGV başvurusu,” dedim. “Özel Göçmen Vizeleri için.”

“Bizim tarafımızdan istihdam edilen insanlar için,” dedi. “Ayrıca ÖGV’lerin ne olduğunu biliyorum. Bu yığınla ne yapıyorsun?”

“Öncesinde hepsini nasıl sınıflandırmam gerektiğini öğrendim, toplantılar arasında yardımcı olabileceğimizi düşündüm.” Omzumun üzerinden baktığımda lobinin ne kadar kalabalık olduğunu fark ettim. “Bekleme odasına girdiğimde her sandalye doluydu. Çok gerginler.”

“Öyleler,” diye kabul etti. “Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel,” dedi ve konferans odasına doğru yürümeye başladı. “Hâlâ kendin hariç herkesi kurtarmaya çalışıyorsun.”

Ayaklarım buz gibi sudan ıslanmış, bütün kaslarımı ele geçiren panik, emniyet kemeriyle boğuşan parmaklarımı iyice iş görmez hâle getirmişti. Batıyorduk ve oturup boğulmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kulaklarıma çığlık sesleri dolarken kemeri daha sert çekiştirdim. Su dizlerime kadar yükselirken yardım için bağırırmaya çalıştım ama sesim çıkmıyordu.

Ani sessizlik diğer yolculara bakmama neden oldu ama hepsi gitmiş, koridorun karşısındaki acil çıkıştan tahliye edilmişlerdi.

Yalnızdım.

Hepsi beni terk etmişti.

Çığlık atmaya çalıştım, su uyluklarıma ulaştığında sesim boğuk çıkmaya başladı. Yeterince hava ve zaman yoktu. Burada ölecektim. Gövde gittikçe daha hızlı batıyor, su göğsüme doğru yükseliyordu ve aptal kemer sıkışmıştı.

Sola baktığımda acil çıkış kapısının açık olduğunu gördüm ama oraya ulaşamadım.

Bu doğru olamaz.

O beni bırakmaz. Beni hiç terk etmedi. Ta ki—

“Izzy!” Nate kapı aralığından içeriye atlayarak buz gibi suya daldı ve sonra bir hareketiyle kemerimi çözdü ama farklı görünüyordu. Daha iri. Daha yaşlı. Daha sert. Çelik yeleğinin üzerindeki isim bandında *Green* yazıyordu.

Bu bir rüyaydı.

Nefes nefese yatakta doğruldum, atletim terden sıırılsıklam olmuştu, nefes almak için çırpınırken kalbim küt küt atıyordu. Kaburgalarım bir mengene tarafından sıkılıyor gibiydi ama ciğerlerime hava girip çıkıyordu. Kâbustan kaçmak için tek gereken buydu. Sadece bunun bir kâbus olduğunu fark etmem gerekiyordu.

Yataktan düşerken dizlerimi yere çarptım ve halı çıplak tenimi tahriş etti.

İşte bu gerçektir.

“Benim. Adım. Isabeau Astor.” Düğümlenen boğazımdan bu cümleyi çıkarmayı başardım. “826 sefer sayılı uçağın yolcularından biriydim.” İşte böyle. Bu tam bir cümleydi. “Suya düştük. Kurtulmayı başardım.” Bu kelimeler, kâbusa bağlı olarak her seferinde farklı biçim alsalar da yıllarca süren terapi boyunca bana öğretilen kelimelerdi. “Güvenli bir yere yüzdüm. Hayatta kaldım.” Sözlerimi bitirdiğimde boğazım derin bir nefes alabilecek kadar açılmıştı. Sonra bir nefes daha aldım. “Hayatta kaldık.”

Saate baktım. Saat sabahın dördüydü. Temiz hava. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Bir bip sesi kapımın açıldığını haber verdi ve ardından kapı çarparak kapandı ama pencerelerden çok az ay ışığı girdiğinden net göremiyordum.

“Izzy?”

“Buradayım.” Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Bu ses tek bir kişiye ait olabilirdi.

“Çılgılık attın.” Gölgesi kapı aralığını doldurmuştu, silahını çektiğini anladım.

Kollarımı karnımın etrafına sararak, “Benden başka kimse yok,” diye onu temin ettim.

Hızla yanımdan geçip önce banyomu, sonra da pencerenin yanındaki alanı taradıktan sonra arkamdaki komodinin ışığını yaktı. “Siktir.”

Bu kelime, silahını kılıfına koyduğunu işaret eden bir ses çıkmadan önceki tek uyarıydı. Sonra beni kollarının arasına alarak göğsüne yasladı.

“Ben iyiyim,” dedim ama bu beni onun tanıdık kollarında erimekten alıkoymadı. Üzerinde kalın çelik yelek yoktu, sabahın dördünde o ağır yelege giymesini beklemiyordum zaten. Siyah yumuşak pamuklu bir giysi vardı, bir de yanağıma değen düzenli bir kalp atışı.

“Tabii, aynen öyle görünüyor.” Beni kucağından indirmeden oturma odasına geçip kanepeye oturdu ve yanımdaki masa lambasının düğmesine uzandı. “Kahretsin, sıırıslıklam olmuşsun.”

Kanepenin diğer ucuna geçmeliydim ama bunun yerine bacaklarımı kendime çekip dünya üzerindeki en güvenli yere, onun kucağına kıvrıldım.

“Sadece kâbus gördüm.” Boncuk boncuk terlemiştim, tenim ürperdi, titredim.

Nate omzunun üzerinden uzanıp kanepenin arkasındaki örtüyü üzerime çekti, sonra bir kolunu etrafıma sardı. Diğer eliyle yatıştırıcı ve tekrarlayan bir hareketle kolumu okşadı. “Sıcak bir banyo iyi gelir mi?”

“Su olmaz.” Başımı iki yana salladım ve yüzümü boynuna gömmek için kendimi zor tuttum. Bu kadar güzel kokmak yasaklanmalıydı, sabun ve nane kokuyordu.

“Uçak,” diye tahmin etti, çenesini başıma yaslayarak.

“Uçak.”

Kalp atışlarım onunkine uyacak şekilde yavaşladı, sessizlik içinde dakikalar geçti. Nate’in yanında olmayı sevmemin

nedenlerinden biri de buydu. Her boş saniyeyi konuşarak doldurmak zorunda değildik.

“Sana da oluyor mu hiç?” Kucağından inmem, kollarından ayrılmam gerektiğini biliyordum ama yapamadım.

“Artık pek olmuyor.” Kolumu yavaş hareketlerle okşamaya devam etti.

“Ne değişti?”

“Daha travmatik şeyler gördüm,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama olayla ilgili kâbuslar gördüğüm zamanlarda genelde seni çıkaramadığımı ya da akıntıya kapılıp gittiğini görüyorum. Bunun ötesine geçemiyorum. Seni kıyıya çıkarmak için sürekli mücadele ediyorum.” Eli durdu ve omzumu sıktı. “Peki ya sen? Senin başına ne sıklıkla geliyor?”

“Duruma göre değişiyor. Genellikle çok stresli bir dönemden geçiyorsam ya da kontrolüm dışında bir şey olduysa görüyorum.” *Şu an olduğu gibi.* “Yıllarca boşuna terapi görmüşüm gibi hissediyorum,” diye espri yapmaya çalıştım.

“Eskisine oranla daha az görüyorsan boşuna değildir.”

Geçmişte terapiye ne kadar karşı çıktığını düşünürsek son üç yılda bu konuda bir şey yaptığından şüphe ediyordum.

Dakikalar geçti ve bir anda mevcut durumumuz beni tam göğsümden vurdu. “Sorumlu olduğun herkesi böyle rahatlatıyor musun?”

“Pek sayılmaz,” diye alay ederek başını iki yana salladı. Başımı kaldırıp bakarsam dudaklarını bükmüş, hafifçe gülümsediğini göreceğimi biliyordum. Her zaman onu öpmek için can atmama neden olan o gülümsemeyi.

Bu vaziyette duramazdım, sanki başka birinin nişanlısı değilmişim gibi kucağına kıvrılamazdım.

Peki, gerçekten öyle misin?

Başımı hafifçe oynattığımda yanağımın altındaki yumruyu hissettim, sonra ona bakmak için geri çekildim.

“Tam giyinirken sesini duydum,” dedi ve gömleğinin altından zinciri çektiğinde künyeye benzeyen ama siyah bir bantla sarılmış şeyi çıkardı.

Yanlış hatırlamıyorsam bant hareket ederken ses çıkarmaması içindi.

Kucağından inip örtüyü yanıma alarak, “Bu yüzden ayakların çıplak,” dedim. Ona ismiyle hitap etmeme bile izin verilmezken künye takıyor olması tuhaftı. Bunca yıl sonra, ben kendi hayatımı tamamen değiştirirken o aynı hayatın içine daha da gömülmüştü.

Boğazını temizledi ve kanepenin diğer ucuna geçti. Ayaklarımı tarafsız bölgeye, yani orta mindere koydum.

“Sabahın dördünde ayakta ne yapıyordun?” Yatarken sütyen takmadığım için örtüyü çekiştirerek üzerime sardım. Sanki daha önce her santimimi çıplak görmemiş gibi.

“Spor salonundan dönüyordum.”

Bakışlarım silah kılıfının bulunduğu kalçasına kaydı. “Duştan sonra yaptığın ilk şey silahlanmak mı?”

“Laflara bak.” O güzel gamzesini göstererek sırtınca kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. “*Silahlanmakmış.*”

Tanrım, doğrudan o gözlere bakmak yerine göğsüne yaslanmak daha güvenliydi. Aradan on yıl geçmiş olmasına rağmen gözleri hâlâ kasıklarımda aynı yakıcı etkiyi bırakıyordu. Başka hiçbir şey yapmayıp bana sadece uzun uzun baksa bile orgazm olabileceğime emindim. Örtünün kenarını kavradım.

Kaşları çatıldı. “Yüzüğünü takmamışsın.”

Yanaklarım kızardı ve elimi örtünün altına geri çektim. “Uyurken takmıyorum,” diye açıkladım. Lanet olası şey biraz büyüktü ve çarşafa takılıyordu, belki de Jeremy’ye ait olduğumun sembolik nişanesini üzerimde taşımaya ara vermek istemiştım. “Rahat değil,” diye bitirdim sözümü, ses tonum öyle bitkindi ki ben bile irkildim.

“Böyle bir taşın ne kadar ağır olabileceğini tahmin edebiliyorum.” Gözlerini kaçırdı, çenesi seğirdi.

Suçluluk duygusu mideme taş gibi oturdu. Söylemek istediğim binlerce şey dilimin ucuna geldi ama sonra New York’ta, evimin koridorunda yağmurdan sıırıslıklam olmuş sırtını dönüp gidişini, adını defalarca söylediğim hâlde dönmeyi reddedişini hatırladım ve göğsüm sıkıştı. “Bunu nasıl yapacağız?”

“Neyi?” Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

“Önümüzdeki iki hafta boyunca bu kadar yakın durup... her şeyi görmezden gelmeyi?” Sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Künyesini tişörtünün içine soktu. “Sadece on iki gün daha,” diye cevap verdi sessizce. “Bunu yapmak zorundayız.”

“Nate.” Yaklaşmak için hamle yaptım fakat beni bakışıyla durdurdu.

“Yapma, Izzy.” Başını iki yana salladı. “Koca gezegende tek bir zayıf nokta var ve sen dünyanın öbür ucunda olman gerekirken sadece *bir adım* uzağımdasın.” Zırh gibi taktığı maske düştü, gözlerindeki acı nefesimi kesti. “Lütfen, hayatında bir kez olsun bana merhamet et ve sadece...” Gözleri sıkıca kapandı. “Sadece görmezden gel.”

Yüzünün hatlarını, ellerini yumruk yaptığında ön kolunda hareket eden ve dalgalanan dövmeyi inceledim. Her hattı gergindi, sanki benim göremediğim bir savaşa hazırlanıyor gibiydi. Bu onun için adil değildi. Ben kendi seçimimle buradaydım ama o sadece benim için kalıyordu. “Tamam,” dedim. “Görmezden gelebilirim.”

“Teşekkür ederim.” Kasları gevşedi, gözlerini önümüzdeki sehpaye dikti. “Nedir bu?” Dosyayı işaret etti.

“Amerikalı gazetecilerin son yazıları,” diye cevap verdim. “Kacey ben yattıktan sonra bırakmış olmalı. Erken yattım.”

“Anahtarı mı var?”

“Evet. O yalnızca kıdemsiz bir asistan. Bir tehdit değil, Nate.” Gözlerimi devirdim.

“Sürgüyü çekmen gerek,” diye mırıldandı dosyayı alırken.

“Sürgüyü çekseydim sen de içeri giremezdin, öyle değil mi?” diye meydan okudum, o dosyayı bana uzatırken bacaklarımı altına alarak.

Homurdandı. “Çığlıklarını duyarken bir metal parçası beni dışarıda tutabilirmiş gibi.”

O bir sürgüyü kırıp geçebiliyorsa başkalarının da geçebileceğini belirtme zahmetine girmedim. Onun yerine makalelere göz gezdirdim. Başlığı görünce nefesim kesildi. “Nate,” diye fısıldadım, makaleyi ona doğru iterek. “Fotoğrafta o yok ama bu Serena’nın makalesi.”

Şu an telefonumu kontrol etsem gelen kutumda bir Google Alerts bildirimi bulacağımdan eminim.

Makaleyi aldı ve iç geçirerek resmi inceledi. “Mez’de.”

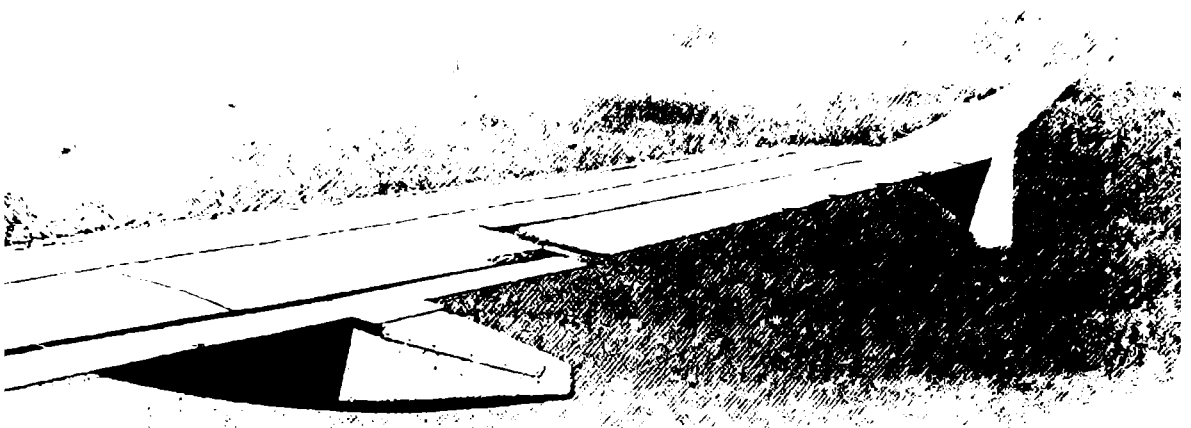
“Ne?” Yapmamam gerektiğini bile bile görebilmek için yaklaştım, omzum koluna değdi.

“Şu bina. İmam Ali Türbesi, Mavi Camii olarak da bilinir.” Fotoğrafın köşesindeki binayı işaret etti. “Ya Mezar-ı Şerif’te ya da yakın zamanda oradaydı.”

Gülümsemekten kendimi alamadım çünkü paylaşılma saatine bakılırsa makaleyi bu akşam erken bir saatlerde yayımlamıştı. “Hayatta.”

“Evet, hayatta.”

Ve artık nerede olduğunu biliyorduk.

ONUNCU BÖLÜM

NATHANIEL

Tybee Adası, Georgia

Haziran 2014

Bilardo masasının üzerine eğilip arka arkaya üçüncü atışımı yapmadan önce kepimi ters çevirip, “Yedi top, köşe cebi,” diye seslendim.

“Lanet olsun, Phelan,” diye mırıldandı Rowell, arkadaşlarımız kahkahayı basıp ellerindeki şişeleri havaya kaldırdılar. “Masayı böyle üzerime mi yıkacaksın?”

“Hey, beni oynamaya zorlayan sendin.” Tybee Adası’nda, sahildeki mesken edindiğimiz barda ele geçirdiğimiz köşedeki masaya göz gezdirirken sııttım. Yakınlarda üç başka masayla birlikte üzerinde her zaman kum varmış gibi görünen bir dans pisti vardı. Açık bara okyanus esintileri doluyordu, bu serinlik Georgia yazında saat onda bile imdadımıza yetişiyordu. Etrafta yankılanan bir ciyıklama duyduğumuzda bir grup kadının piste çıktığını anladım, o sırada atışımı yaptım.

Yine de müzik seçimine itiraz edemezdim. “Miss Jackson” benim en sevdiğim Panic! at the Disco şarkısı değildi ama dinlerdim. En sevdiğim şarkıları artık “Northern Downpour”du... 826 sefer sayılı uçağa binmeden önce dinlediğim son şarkı.

Kahretsin, neden bunu düşünmüştüm ki şimdi? Nefes kesici kahverengi gözlerin parıltısı, tıpkı son iki buçuk yıldır rüyalarımda olduğu gibi yine zihnimi istila etti. *Isabeau*.

“Bir yirmiliğim daha gitti.” Rowell sırtını duvara yasladı, belli ki bu maçtan sonra cüzdanının biraz daha hafifleyeceğini kabullenmişti.

Ben masayı tararken Torres elini kısacık kesilmiş koyu renkli saçlarının arasından geçirerek, “Adama biraz merhamet etmeyecek misin?” diye sordu. Aynı birlikte iki yıl geçirdikten sonra, ki bu yıllardan biri kum havuzunda⁴ geçmişti, hayatım boyunca en yakın arkadaşım diyeceğim biri olup çıkmıştı.

“Bunu neden yapayım ki?” Bir atış daha yaptım. “Altı top, köşe cebi.” Ve böylece Rowell’in yirmiliklerinden biri daha gitti. Omzumun üzerinden Rowell’a, “Şimdi keşke biraz daha az bahse girseydim diyorsundur, değil mi?” diye sordum.

“Seni Illinoislu bir çiftçi çocuğu sanıyordum.” Bu gece dışarı çıkan birliğin kalanına baktı. “Aranızda onun bir bilardo canavarı olduğunu bilen var mıydı?” Herkes başını salladı.

“Bunun çenesi de amma düşük.” Torres güldü ve birasından bir yudum daha aldı.

Fitz, ben masayı incelerken baktığım açığı görebilmek için sırık gibi gövdesini yana eğip, “Kahretsin,” dedi. Topa biraz fazla spin vermiş, tek top için kendime boktan bir aç yaratmıştım. “Bütün kız öğrenci birliği dansa kalktı galiba.”

Birliğimdeki neredeyse tüm kafalar o yöne döndü ama buna hiç şaşırmadım çünkü bu gece sadece bekar erkekler çıkmıştık. Evli erkeklerin çoğu görevden önceki son hafta sonlarını aileleriyle geçirmeyi tercih etmişti.

Atış yapmak için masanın diğer tarafına geçtiğimde Torres, “Bekârlığa veda partisi bu,” dedi, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Dans eden bir grup kadın gördüm, üzerlerinde canlı pembe renkte atletler vardı, ışıklı bir duvak takan bir kadının etrafını çevrelemişlerdi.

⁴ Askerî personelin çöl bölgesindeki görevlendirmeleri için kullanılan bir ifade. –ç.n.

Evet, bekarlığa veda partisiydi.

Konsantre olmak için eğilerek, “Toplarından bazılarını sokabilseydin işim daha kolay olurdu, Rowell,” dedim.

Rowell cevap olarak homurdandı.

Kafamı kaldırıp baktım, pistteki en yakın kadın kollarını kaldırmış dönerek dans ediyordu, sarı saçları etrafında uçuşuyordu.

Sadece bir anlık bir görüntüydü ama kalbim tekledi, elim kaydı ve atışı kaçırdım. Beyaz top yeşil keçe üzerinde sekerken irkildim.

“Sanırım şansının bir noktada tükenmesi gerekiyordu.” Ben ayağa kalkıp dans pistini dikkatle tararken Rowell güldü.

O değildi. Pistin kenarında başka bir sarışın vardı. Yoksa aynı sarışın mıydı? Aklım bana oyun mu oynamıştı?

Müzik yüzünden miydi? Anıları su yüzüne mi çıkarmıştı?

O olmasına imkân yoktu.

Ama damarlarımdaki adrenalin o olduğunu haykırıyordu. Bilardo sopamı en yakınımdaki kişiye atıp *harekete* geçtim.

Fitz, “Phelan!” diye seslendi ama ben daha cevap vermeyi düşünmeden dans pistinin ortasına dalmıştım bile.

Şarkı değişince yanıp sönen ışık devreye girdi ve ben önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola dönüp anlık ışık parıltıları altında yanımda dans eden pembe atletli her kadının yüz hatlarını tararken etrafımdaki yüzler bulanıklaştı. Altı tane vardı... hayır, yedi.

Ve hiçbiri o değildi.

Kahretsin. Aklımı mı kaçıırıyordum? Görev sırasında kötü şeylere şahit olmuşum ve üstünde çok durmasam da uçak kazasının da üzerimde bazı etkileri olmuştu ama halüsinasyon görmek de neyin nesiydi? O kadar da berbat durumda değildim, değil mi?

Ben dans pistinin ortasında dururken Torres solumdan yaklaşarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Birini gördüğümü sandım.”

Sağdaki kadın esmerdi. Soldaki kızıl saçlıydı. Sarışın olanınsa gülümsemesi farklıydı. Gözleri aynı değildi.

“Belli. Bir anda kışın tutuşmuş gibi harekete geçtin.”

Rowell sağımdan, “Sıra bana geldi diye seni haklayacağımdan mı korkuyorsun?” diye sordu, sesi kendinden emin çıkmasına rağmen alnı endişeyle kırışmıştı.

Kaderin cilvesi ya da bir tesadüftü bilinmez, kalabalık bir anlığına dağıldı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Lanet olsun ki barda duran kız Isabeau Astor’dur. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak profilini net görmemi sağladı. İşte o anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kalabalığın arasından geçmeden önce Rowell’a kısaca bir bakış atıp, “Yapacak daha iyi şeylerim var,” dedim.

“Yüz altmış dolar kazanmaktan daha mı iyi?” diye bağırdı müziği bastırmaya çalışarak.

Omzumun üzerinden bağırdım, “Çekiliyorum! Para senindir!”

Dans edenlerin arasından ilerleyip pistin diğer tarafına geçene kadar kalabalık tekrar toplandı, hepsi müziğe ritim tutarak zıplıyordu.

Gelin barın köşesinde, Izzy’nin yakınında duruyordu. Izzy’yi tam olarak görebileceğim bir boşluğa geçtiğimde beni bir duygu karmaşası ele geçirdi. Ağzımı bir kez, sonra iki kez açtım ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Geçirdiği beyin sarsıntısından dolayı beni hatırlamaması mümkündü. Her ne kadar onu merak edip hayalini kursam da bir kez bile onu tekrar göreceğimi ya da görürsem ne söyleyeceğimi düşünmemiştim.

Izzy dikkatini tamamen ters yöne vermiş, barmene sipariş vermeye çalışıyordu ama gelin bana baktı, sonra arkadaşına baktığımı fark edince kaşlarını kaldırdı.

Gelin beni onları rahatsız etmekle suçlamadan önce konuşmam gerekiyordu, öyle bir duruma düşmek felaket tuhaf olurdu.

“Seni milyonlarca kez rüyamda görmüşümdür,” dedim müziği bastırarak kadar yüksek sesle. *Çok etkileyici, Nate. Gerçekten çok etkileyici.*

Izzy bana bakmadan gözlerini devirdi.

“İlgilenmiyor.” Gelin, Izzy’yi görmemi engellemek istercesine araya girip başını iki yana salladı. “İnan bana istemiyor. Bektan bir ilişkiden yeni çıktı, sen de böyle bir kızı istemezsin.”

“İnan bana, ilgileniyor.” Sırıttım. Sadık dostların hakkını vermek lazımdı.

Izzy alaycı bir tavırla gülüp beni bilerek görmezden geldi ve başını başka yöne çevirdi. Tıpkı hatırladığım gibi çok güzeldi. Hele yaz tatiline çıkan erkek öğrenciler ve göreve çıkmaya hazırlanan askerlerle dolu bir barda göze çok daha güzel geliyordu. Bu gece ona kaç kişinin asılmış olabileceğini hayal bile edemiyordum.

“Onun kiminle ilgilendiğini sen nereden biliyor olabilirsin ki?” Gelin öfkeli gözlerle bakıyordu. “Kızlar gecesi yapıyoruz. O yüzden hangi” –gövdemi saran düz siyah tişörtü işaret etti– “spor salonundan çıktıysan oraya geri dön.”

“Senden hoşlandım,” dedim geline, sonra Izzy’yi görebilmek için bara doğru eğildim. “Okumayı sevdiğini ve uçmaktan nefret ettiğini de biliyorum.”

Izzy kaskatı kesildi, bakışları yer değiştirdi ama yine de bana bakmadı. Gelin kollarını kavuşturarak, “Rastgele bir tahmin,” diye homurdandı.

“Kabuklu deniz ürünlerine ve penisiline alerjisi olduğunu da biliyorum,” diye devam ettim. Izzy yavaşça bana dönerken gözleri büyüdü. “Ve çantasında Tylenol’la antibiyotik merhem bulunduruyor.”

Izzy’nin bakışları benimkilere kilitlendi, dudakları aralanırken beni tanıyan muhteşem kahverengi gözleri parladı. O da en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

“Ah, ayrıca kan grubu 0 pozitif.” Gülümsemem yüzüme iyice yayıldı. “Unuttuğum bir şey var mı?”

Gelinin yanından geçerek aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştığında nefesim kesildi. “Nathaniel Phelan?”

“Merhaba, Isabeau Astor.”

Haykırıp üzerime atılarak kollarını boynuma doladı. Onu kolayca yakaladım, ellerimi sırtında gezdirip ona sıkıca sarıldım. En ufak bir tuhaflık yoktu, aksine, yuvaya dönmüşüm gibi hissediyordum.

Kendimi en son kazadan sonra kıyıya ulaştığımızda bu kadar rahatlamış, bu kadar bütün hissetmiştim.

“Çantan bende,” diyerek geri çekildi ve kepinin sakladığı yarayı arar gibi yüzümü inceledi.

“Ne?” Onu yere indirip ellerimi üzerinden çekmek için kendimi zorladım.

“Çantan.” Gülümsediğinde göğsüm kalbime dar geldi. Uçakta aramızda hissettiğim bağ hayal değildi. Hepsi çok gerçektir ve ışıldayan yüzümün bunu yansıttığına emindim. “Havayolu şirketi bana gönderdi çünkü benim koltuğumda oturuyordun.”

“Yok artık.” Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

Başıyla onayladı, gülümsemesi en az benimki kadar kocamandı. Müziği bastırarak şekilde bağırarak, “Kapüşonlun ve iPod’un bende, kilitli bir poşete koyduğuna inanamıyorum ama işe yaramış. Çalıştığında ağzım bir karışık açık kaldı. Elbette yanımda değiller –hepsi D.C.’deki dairemdeler– ama hangi kutuda olduklarından emin değilim çünkü mezuniyet, taşınma ve şimdi de Margo’nun bekarlığa veda partisi derken bavulumu açmaya bile vaktim olmadı,” diyerek konuştukça konuştu.

Hâlâ çenesi düşüktü ama dünyada bundan daha güzel bir şey olamazdı. Gelin –Margo– hayalet görmüş gibi bana bakarak, “Vay anasını, Uçaktaki Adam bu mu?” diye sordu.

“Evet!” Izzy başıyla onayladı. “İnanabiliyor musun? Nate, bu Margo. Margo, bu Nate.” Kolunu Margo’nun koluna geçirdi. “Sırt çantayı postadan aldığımda o da benimleydi.”

“Merhaba, Uçaktaki Adam!” Izzy’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Bana ihtiyacın olursa pistteyim!” Kollarını kaldırarak nedimelerin yanına koştu.

Dört bir yanımızda bangır bangır çalan müzikle Izzy ve ben orada durup birbirimize öylece baktık.

Birden onun barda olmasının bir nedeni olduğunu hatırlayıp, “Bir şeyler içmek ister misin?” diye sordum.

Başını olur anlamında salladığında ikimiz de bara döndük, barmene işaret etmek için sağ elimi kaldırdığımda kollarımız birbirine değdi. Kahretsin, sanki on altı yaşındaydım da o masum dokunuş içime kadar işlemişti.

Alkolsüz içeceklerimizin parasını ödedikten sonra, “Sen de mi içmiyorsun?” diye sordu.

“Zaten birkaç tane içtim.” Omuz silktim. Onu bir daha görmekten bir saniye bile sıkılma ihtimalim yoktu. “Dışarıda bir masaya oturmak ister misin?”

“Kesinlikle.”

Bar kalabalığının arasından geçip kumsala bakan veranda çıktık ve burada kenardaki iki kişilik yüksek koltuklardan birini kaptık.

Sonra yine birbirimize baktık, bu sefer nispeten sessizlik içinde.

“Burası çok güzel,” dedi.

“İyi görünüyorsun,” dedim ben de aynı anda.

İkimiz de gülümsedik.

“Teşekkürler ama muhtemelen iç kanama geçirmediğim içindir,” diyerek espri yapıp omuz silkti.

“Bir an için biraz solgun göründün gözüme.” Gülümseyip içeceğimden bir yudum aldım.

“Nehrin kıyısına çıktıktan sonrasını hatırlamıyorum,” dedi sessizce, bardağındaki buğuyu silerken.

“Ama...” Kaşlarım çatıldı. “Bana sonsuz aşk ve sadakat yemini etmiştin. Üç çocuğumuz olacağına söz vermiştin.” Kahretsin, ciddi kalmak çok zordu.

Ciddi kalmaya çalışmadı bile, gözleri yumuşak dış mekân ışığında keyifle parlıyordu. “Çok komik.”

Derin bir nefes alıp o güne dair anılarımı gözden geçirdim. Tüm bunlar inanılmazdı. “Oturabilmen için seni bir ağacın gövdesine yasladık,” diye başladım ve sonra hatırlayabildiğim her şeyi anlattım.

Ambulansla ilgili kısma geldiğimde, “Hayatımı kurtardın,” dedi.

“Hayır. Teknik olarak kurtarıcın sağlık görevlileriydi.”

Fitz verandadan, “İşte buradasın!” diye seslendi. “Ortadan kayboldun.” Izzy’nin kıyafetine baktı. “Gördüğüm kadarıyla bekârlığa veda partisinin bir üyesiyle birlikte.”

“Izzy, bu Fitz.” İçkimden bir yudum aldım.

Izzy elini uzattı, Fitz de sıktı. “Merhaba, Fitz. Ben Isabeau Astor. Nate’in karısıyım.”

Masanın üzerine kola püskürtmemek için elimi ağzıma kapadım.

“Karısı mı?” Fitz kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Justin ve Julian’ın bundan haberi var mı, en yakın arkadaşları olduklarına göre?”

Rowell ve Torres bir kadın için yalan söyleyerek ambulansa bindiğimi kesinlikle bilmiyordu.

“Tıbbi kayıtlara göre karısıyım,” dedi Izzy, vücudumdaki her duyguyu uyandıran bir kahkahayla, hatta ordu dağıtımımızı yaptığında bastırmak için elimden geleni yaptığım duyguları bile.

Her nasılsa kendimi rezil etmeden yutkunmayı başardım. “Hiçbir şey hatırlamadığını söylediğini sanıyordum.”

“Ablam söyledi.” Arkasına yaslandı.

Fitz dirseklerini masaya dayayarak, “Yani evli olduğunu ablan mı söyledi sana?” diye sordu. “Lütfen, devam et. Phelan bize kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmıyor.”

“Ambulansa onunla birlikte binebilmek için sağlık görevlilerine yalan söyledim,” diye açıkladım.

“Kazadan sonra,” diye bitirdi Izzy. “Uçak düştüğünde yan yana oturuyorduk.”

Fitz aniden bana doğru dönüp, “Sen uçak kazası mı geçirdin?” diye sordu.

Omuz silktim.

“Sence bu nasıl oldu...” Izzy masanın üzerinden kepime uzandı, ben de alabilmesi için başımı eğdim. Bir eliyle kepimi çıkarıp diğer eliyle saçımın kısa tutamlarını yukarı doğru itti, Fitz’in son iki yılda defalarca gördüğü yara izini gösterdiğine şüphe yoktu. “İşte bu. Bir yara izi olduğunu biliyordum!”

“On bir dikiş attılar,” dedim Izzy’ye.

“Bu yara izi bir *uçak kazasında* mı oldu?” Fitz’in sesi çatallaştı.

“Evet,” dedi Izzy, oturmadan önce kepimi yerine takarken.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!” Fitz göğsünü tuttu.

“Öyleyiz” diye onu temin ettim.

“Arkadaşlar uçak kazası geçirdiklerinde bunu arkadaşlarına söylerler,” dedi ders verir gibi bir tavırla.

“Torres biliyor.” Tekrar omuz silktim.

“Ah, tamam, işte bu çok daha kırıncı.” Dramatik bir havaya büründü, onu yaralamışım gibi sendeledi. “Torres’e söyledin ama geri kalanımıza söylemedin, öyle mi?”

“Belki de hikâyeyi saklıyordum.”

“Ne için? Bu görev sevkine değil de sonuncusuna mı?”

“*Sevk* mi?” diye sordu Izzy, gözlerindeki endişe göğsümün sıkışmasına neden oldu. Annem dışında kimse benim için endişelenmiyordu.

Ortamın havası ânında değişti.

“Evet,” diye başımla onayladım. “Yakında gidiyoruz.”

“Ne zaman?” Kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi.

“Çok yakında.” Yarından sonraki gündü ama bu herkesin bildiği bir şey değildi.

Fitz boğazını temizledi. “Ben içeri döneyim de Rowell’in Torres’i bilardoda ezişini izleyeyim. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Phelan.”

“Teknik olarak o Bay Astor,” diye düzeltti gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle.

“Hiç şaşırmadım. Nate çok iyi bir adamdır. Her zaman gerçek bir feminist olmuştur.” Fitz omzuma vurup içeri yöneldi.

Bir an için dalgaların sesi bardan yükselen müziğin önüne geçti.

“Bana nereye gideceğini söyleyebilir misin?” diye sordu.

“Afganistan’a.” Haberlere bile çıkmıştı, yani askerî güvenliği ihlal ediyor değildim.

Yüzü asıldı. “Oraya daha önce gittin, değil mi?”

Başımla onayladım. “Bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce döndüm, birliğe geç katılıp biraz erken ayrıldım, bu yüzden şimdilik buradayım.” Bir el yapımı patlayıcı bu görevin benim için bir ay erken sonlanmasına neden olmuştu ama en azında hâlâ hayattaydım.

“Hemen geri mi dönüyorsun?” Gözleri öfkeyle parladı. “Bu hiç adil değil!”

“*Adil*, askerî hayatta pek kullanılan bir kelime değildir.” Huzursuzca kıpırdandım.

Barı işaret edip, “Gitmeden önce biraz gevşeyelim dediniz demek?”

“Evet. Hunter’da konuşlanmış durumdayız. Buradan yaklaşık yarım saat uzaklıkta.” Konuyu değiştirmek için bir fırsat yakalamıştım. “D.C.’de yaşıyorsun ama bekârlığa veda partisi için mi buradasın?”

“Hukuk fakültesi için Washington’a yeni taşındım”

Hesap yaptım ama tutmadı. “Önümüzdeki yıl son sınıf olman gerekmiyor muydu?”

“Bir yıl erken mezun oldum.” Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama sonra gözlerini kaçırdı, içeceğine uzun uzun baktığında bunun hayra alamet olmadığını anladım. “Her neyse, Margo Savannahlı ve düğün gelecek ay Syracuse’da olduğu için bekârlığa veda partisinin kız kardeşlerine yakın olmasını istedi. Yarın sabah uçuyoruz.”

“Ve sadece on iki saatliğine aynı zamanda aynı yerdeyiz.” Ona bakmaktan kendimi alamıyor, güzel yüzünün her ayrıntısını ezberlemeye özen gösteriyordum. Aradan geçen iki buçuk yılda ufak tefek değişiklikler olsa da tam olarak hatırladığım gibiydi. “Tasadüfe bak.”

“Tasadüf değil, kader,” dedi doğrudan kasıklarına etki eden bir gülümsemeyle.

Başka bir yer, başka bir zaman olsa ona çıkma teklif ederdim.

Ama sekiz yüz kilometre uzakta yaşıyordu ve ben göreve gidiyordum. “Seni bırakmak istemedim.” Kelimeler ağzımdan kaçıverdi.

Gözleri irileşti.

“Hastanede,” diye açıkladım. “Sen uyanıncaya kadar kalmak, iyi olduğunu bilmek istedim. Ama askerler beni almaya geldiler.”

“Serena söyledi.” İç çekti. “Adını hatırlayamadım. Beyin sarsıntısı yüzünden her şey biraz bulanıktı. Hastane kayıtlarımdan *Nathaniel*’ı çıkarabildim –bu arada el yazın hiç yardımcı olmadı– ve sonra çantan geldi, şu küçük kapağın altında *N. Phelan* yazıyordu. Havayolu şirketi iletişim bilgilerini vermedi ve sen... internette yoksun. Sosyal medyan yok. Hiçbir şey yok. Aradım.”

“Rastgele insanların hayatımın en önemli anlarını izlemesinden hoşlanmıyorum.” Beni araştırmıştı. *Beni*. Ailesi, temel eğitim ya

da komando mezuniyetine gelme zahmetine bile katlanmayan adamı –gerçi bunun için annemi suçluyor değildim– aramıştı.

“En azından bir telefon aldın mı?” Tek kaşını kaldırdı.

Yana kaydım ve arka cebimden telefonumu çıkarıp kanıt olarak masanın üzerinde koydum.

Telefonu aldı ve sırtarak ekran tuşuna bastı. Gülümsemesi aydınlandı, parmakları tuşlarda gezindi. “Al bakalım.” Geri uzattı. “Kendime mesaj attım, böylece en azından eşyalarını iade etmek için adresini alabilirim. Bu arada, müzik zevkin hakkında konuşabilir miyiz?”

Telefonu cebime geri koyarken, “Eşyalar sende kalsın. Panic! at the Disco’yla bir sorunun mu var?” dedim.

“Aslında yok. Beni o gruba sen alıştırdın ama Radiohead? Pearl Jam? Doksanlı yılları hiç mi geride bırakmadın?” diye dalga geçti.

“Hey, o iPod’daki müziğin yarısı bu yüzyıla ait. Sanırım.” Kaşlarım çatıldı. “Kahretsin, hatırlayamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum. Her bir şarkıyı sayabilirim.” İçeceğini yudumladı.

“Şimdi sayabilir misin?” Gülümsemek ne kadar iyi geliyordu. Ama öyle sahte olanlardan değil, gerçekten, dürüstçe gülümsemek. Onunla ilgili unuttuğum tek şey buydu: kalkış için uçağın içinde beklediğimiz o dakikalarda onunla konuşmanın ne kadar zahmetsiz olduğu.

Parmaklarıyla saymaya başladı, “Panic! at the Disco’dan *Northern Downpour*.” İkinci parmağını kaldırdı. “Radiohead’dan *Creep*,” diye devam etti, sonra her bir şarkının adını söyleyerek beni şok etti.

“Peki bunların arasında en sevdiğin hangisiydi?” diye sordum.

“*Northern Downpour*.” Gülümsedi. “Bunu yaptığını da hatırlıyorum. Yani dikkatimi dağıtmak için bana sorular sormanı.”

“Belki de sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyordum.”

“Güzel. O zaman ikimize de yaramış. Peki, hangisi *senin* favorin?”

“Tesadüfe bak ki seninkiyle aynı, *Northern Downpour*.”

Sonraki birkaç saati orada oturup müzik ve kitaplar hakkında konuşarak geçirdik. Bana üniversitenin nasıl geçtiğini anlattı, ben de ona kum havuzunda olmadığımız bir yıl boyunca almayı başardığım dersleri anlattım.

Görevle ilgili her soruyu geçiştirdim, o hayatının ayrıntılarını benimle paylaşıırken benim suskun kalmamı hak etmiyordu ama o boktan yılımı anlatarak zamanından bir saniye bile çalmak istemiyordum.

Saatler nefes almak kadar kolay geçti ve herkes gitmeye hazır olduğunda –biz hariç herkes– bir şekilde vedalaşmayı başardık.

Ona sımsıkı sarıldım, birlikte imkânsızı başardığım kıza, birlikte olabilmek için sağ kolumu vereceğim kıza. “Yarın dikkatli uç, tamam mı? Seni acil çıkış kapısından çıkarmak için yanında olmayacağım.”

“Elimden geleni yapacağım.” İç çekip bana tekrar sarıldı, benim dünyamda var olmayan bir mükemmellikle kollarıma tam uyuyordu. “Sakın oralarda öleyim deme.”

“Elimden geleni yapacağım.” Çenemi başının üstüne yaslayıp gözlerimi kapadım, tuzlu hava, limon ve ne olduğunu çıkaramadığım ama asla unutamayacağım parfümünün kokusunu içime çektim.

Kız arkadaşlarıyla birlikte, daha önce bahsettiği kiralık tatil evine doğru yürürken onu seyrettim ve bu gece onu gördüğümde bulduğum kayıp parçayı tekrar yitiriyormuşum gibi hissettim.

Torres ve Rowell hesaplarını ödedikten sonra nihayet bardan çıktıklarında neredeyse gözden kaybolmuştu.

“Dostum!” diye haykırdı Fitz. “Uçak Kazası Kızı’nı kaçırdınız!”

“Ne?” Torres yüzüme bir kez baktı ve sonra bakışlarımı takip etti.

“Izzy’ydi.” Köşeyi dönene kadar onu izledim.

“Hadi canım?” Torres’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Biricik Isabeau’yu kaçırdım mı? Seni verandada gördüm ama birine asılıyorsun diye bölmek istemedim.” Başını iki yana salladı. “Cidden o muydu?”

“Cidden oydu.” Başımla onayladım.

“Hangi uçak kazası?” diye sordu Rowell, sonra arabaya yöneldik.

Fitz çocukların bir kısmını, bense diğer kısmını görev yerine götürürken onlara hikâyeyi anlattım.

O gece saatlerce dönüp durdum, uyuduğumda rüyamda onu gördüm. Uçak yoktu. Nehir yoktu. Ambulans yoktu. Sadece o vardı.

Ertesi sabah koşumu bitirdiğimde telefonum çaldı, alan kodunu tanımiyordum. Az önce katettiğim on beş kilometre yüzünden nefes nefese cevap verdim. “Alo?”

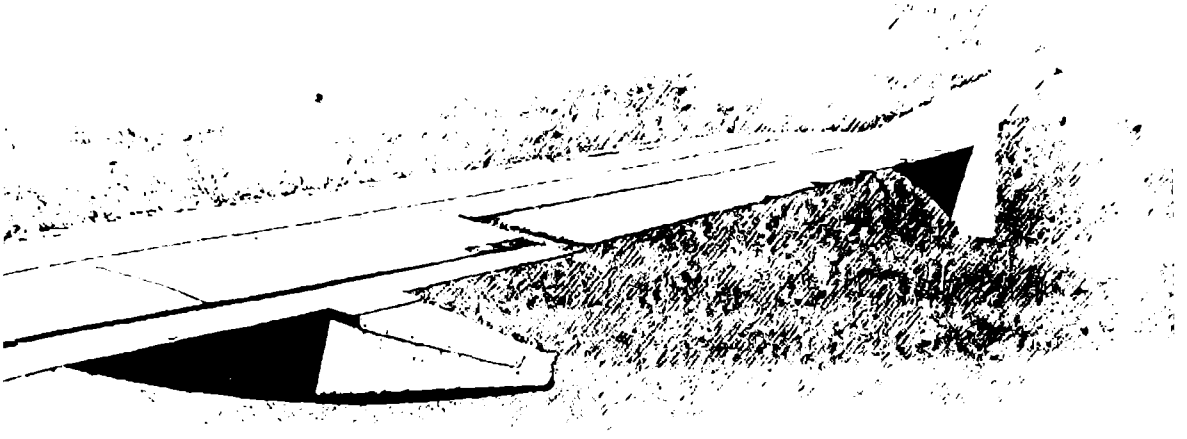
“Nate?”

Yüzüme ânında bir gülümseme yayıldı. “Izzy?”

“Evet,” deyip gergince güldü. “Bana bak, bugün gitmiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Koğuşumdaki depoya kaldırılmak üzere çoktan paketlenmiş kutu yığınınına baktım. “Neden? Her şey yolunda mı?” Bir yandan telefonu tutarken diğer yandan tişörtümü çıkardım ve bu gece yıkayacağım son çamaşır yığınının üzerine attım.

“Uçağa binmedim.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

Çelik yelegimi henüz başımdan geçirmiş, cırt cırtlarını bağlıyordum ki yatak odamın kapısı üç kez vuruldu. Kapıyı açtığımda diğer tarafta öfkeden köpüren bir kadın vardı.

“Ne demek seninle gelmiyorum?” Izzy ellerini iki yanında yumruk yaparak bana bağırdı. Siyah keten pantolon ve kayık yaka bluzuyla tipik bir ofis kıyafeti içindeydi ama topuklu ayakkabıları beni gülümsetti. Ya o parfüm? Tanrı’ya yemin ederim ki savaş bölgesinde Chanel parfüm kokabilecek tanıdığım tek kadın Izzy’ydi.

“Bir yere gittiğimi sen nereden biliyorsun?” Bir elimi kapının pervazına, diğerini de kapı koluna dayayarak sordum.

Bana dik dik baktı, gözleri muhabere teçhizatımda gezindi ve sonra kaşlarını kaldırdı. “Çünkü Orange ya da Blue, adı her ne haltsa, bugün biz çalışırken konferans salonunun dışında nöbet tutacağını söyledi ve sen gitmediğin sürece bebek bakıcılarını değiştirmeyeceğini gayet iyi biliyorum,” diye tersledi gözlerinden ateşler saçarak.

“Birincisi, o Çavuş Black’ti. İkincisi, dramatik üniversite öğrencileri gibi koridorda tartışamayız.”

“Öyle olsun.” Kolumun altından geçip odama daldı ve kollarını göğsünde kavuşturarak etrafı inceledi. Onunki gibi

bir süit değildi, sadece özel banyolu tek kişilik bir odaydı, ki bu da Amerikalı olmanın bir avantajıydı. Bu oda Afganistan'ın Ritz-Carlton'ı sayılırdı.

Izzy'yi daha büyük bir olay çıkarmadan odamdan atamayacağımı anladığımda derin bir iç çekip yalnız kalabilmemiz için kapıyı kapadım. "Serena'yı bulmak istiyorsun. Hâlâ orada olup olmadığını öğrenmek için tonla torpil yaptırıp bir uçuş ayarladım, bu yüzden Çavuş Black'ten sana göz kulak olmasını istedim çünkü maiyetinden kimsenin bugün toplantısı yok." Yarın tekrar yollarda –ya da havada– olmamız gerekiyordu ama ülkenin durumu göz önüne alındığında Serena'yı geri getirirsem Izzy'yi de bir uçağa bindirip geri gönderebileceğimi umuyordum.

"Ben de seninle geliyorum." Çenesini kaldırdı.

"Benimle gelmek için hiçbir nedenin yok." Başımı iki yana salladım. "Böyle bir şey olmayacak."

"Bana nereye gidip nereye gidemeyeceğimi söyleyemezsin!"

Botlarımın burnu onun topuklu ayakkabılarının ucuna değene kadar yaklaştım. "Güvenliğinden sorumlu şef olarak *bal gibi* de söylerim. Unutma, dışarıdaki her emri yerine getirmeyi kabul ettin," dedim kapıyı işaret ederek. "Sadece burada sinir krizi geçirebilirsin."

Şaşkınlıkla baktı. "Sinir krizi geçirmiyorum, Nathaniel Phelan."

"Geçiriyorsun." Dudaklarımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Isabeau, sen kıdemli bir kongre danışmanısın, yani kendini tehlikeye atman için bir nedenin yoksa seni düşmanın önünde lezzetli bir hedef gibi sallandırmayacağım."

"Peki ya bir nedenim varsa?"

"Yok. Bu sabah Kunduz'un bugün düşeceğine dair haberleri okur okumaz seyahat programını değiştirdim." Birkaç saat önce kucağımda kıvrılmış yatıyordu ki bu çaresizce unutmaya çalıştığım bir şeydi. Benim hatamdı ama onu yerde diz çök-

müş, yaprak gibi titrerken gördüğüm ânda her zamanki gibi içgüdülerimle hareket etmiştim. Söz konusu o olduğunda hep böyleydim. “O görüşmeye devam etme ihtimalin sıfır.”

Yutkundu ve başıyla onayladı. “Her ne kadar nefret etsem de bunu takdir ediyorum.” Gözlerini kapayarak burnunun köp-rüsünü ovuşturdu.

“Aslında hepiniz o ukala kıçlarınızı bir uçağa bindirip bu geziden vazgeçseniz kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Zararın neresinden dönsen kârdır, Izzy,” dedim kabaca.

“Yapmamız gereken bir iş var,” diye karşılık verdi. “Senatör Lauren gelecek hafta geliyor—”

“Ki bu bir hata.” Ciğerlerimi istila eden parfümünün tatlı, mükemmel kokusundan kurtulmak için bir adım geri çekildim. “Bu ülke tahmin edilenden çok daha hızlı çökecek.”

“Raporlar altı ila on iki ayımız olduğunu söylüyor,” diye karşı çıktı ama dudaklarını büzüştürme şekli söylediklerimde haklı olduğumu bildiğini gösteriyordu.

“Evet, çok iyi bildiğim bir yerde gördüklerime, dünyanın öbür ucundaki birinin en iyi senaryo analizinden daha çok güvenirim ve dışarıda olup bitenler” –penceremi işaret ettim— “çok da iyi bir senaryo gibi görünmüyor.”

“Aptal değilim, Nate. Bunu biliyorum.” Gözleri panikle alevlendi. “Ama Serena buralarda bir yerde.”

“Serena’yı tanıyorum. Bölgeyi araştırmaya başladım bile, ben oraya varana kadar umarım birileri onun izini bulmuş olur. Akşam yemeğinden önce dönerim.”

“Seni tanıyamayabilir,” diye karşılık verdi.

“Hadi ama, elindeki en iyi argüman bu mu?” Tek kaşımı kaldırdığımda bakışlarını indirdi ama bu daha önce gördüğüm, *Sen kazandın ya da İyi, pes ediyorum* tavrı değildi. Hayır... o çatık kaşların altındaki duygu suçluluktu. “Ne yaptın, Isabeau?”

Yutkundu. “Mezar-ı Şerif hâlâ güvende.”

“Böyle düşünüyor olamazsın, dalga mı geçiyorsun? Şibirgan dün Taliban’ın eline geçti. İstihbarat sadece Kunduz Vilayeti’nin değil, Sar-e Pol ve Tahar’ın da istila edildiğini gösteriyor. Bunların ortak noktası ne sence, Izzy?”

“Burada oturup onu bulup bulamayacağını görmek için seni beklemeyeceğim. Sen onu ülkeyi terk etmeye ikna edemeyebilirsin ama ben ederim. Onu helikoptere bindiremeyeceksek bulmanın hiçbir anlamı yok,” diye karşı çıktı ama sesinde bir şey vardı... benden bir şeyler gizliyordu.

“O vilayetlerin hepsi kuzeyde,” dedim gerekçelerini duymazdan gelerek. Belki bu beni bir pislik yapıyordu ama Izzy’nin bu ülkeden defolup gitmesini sağlayacaksa Serena’yı domuz bağıyla bağlayıp omzuma atmaya bile hazırdım. “Samangan düşerse geriye Belh Vilayeti –Mezar-ı Şerif– kalır. Bunu anlıyor musun?”

“Benim anladığım, Serena’nın orada kaldığı her gün bir daha çıkamama tehlikesiyle karşı karşıya olduğu, bu yüzden ben de yapmam gerekeni yaptım.”

Güzergâhı değiştirmişti. Bunu o sinir bozucu güzellikteki gözlerinde görebiliyordum. Midem kasıldı ve aynı anda kulağıma telsizden Webb’in sesi geldi.

“Çavuş Green.”

Konuşmak için düğmeye bastım. “Green.”

“Seyahat programı değişti, danışmanlara toplanmaları için yeterli zaman tanımak amacıyla yola çıkışınız ertelendi. Yeni programa göre öğlen saatlerinde Mez’de liderlerle ve bir grup esir Amerikalıyla buluşacaklar.”

Gözlerimi Izzy’den ayırmadım. “Bunun güvenli olduğunu düşünüyor musunuz, efendim?”

“Emir doğrudan Senatör Lauren’in ofisinden geldi. Görünüşe göre o grupta seçmenleri var ve biz de onları tahliye edeceğiz.”

“Anlaşıldı.” Hay sikeyim. Telsizi kapayıp Izzy’ye yaklaştım. “Arkamdan iş çevirdin.”

“Evet,” diye fısıldadı, dilini alt dudağının üzerinde endişeyle gezdirerek. “Ama kurtarmamız—”

“Hayır,” diye tersledim. “Mazeret yok. Bir daha arkamdan iş çevirirsen yokum.” Kendini doğrudan tehlikeye atıyordu ve bu damarlarımı asit gibi kemiriyordu. Serena da onun için aynı şeyi yapardı ama benim iflah olmaz biçimde âşık olduğum kişi Serena değil, Izzy’ydi. Sadece Izzy. Daima Izzy. “Ya bana güvenirsin ya da bu iş yürümez.”

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz geri almak istedim çünkü tam da bu yüzden ilişkimiz *yürümemişti*. Gerçi biz diye bir şey hiç olmamıştı. Izzy’yle aramızdaki şeyin bir kelime karşılığı yoktu.

“Ben sadece—” diye başladı.

“Ya bana güvenirsin ya da bu iş yürümez,” diye tekrarladım. Başıyla onayladı. “Özür dilerim.”

“Kurtul o topuklulardan.” Kapımı açıp koridoru işaret ettim.

İki saat sonra, bir Chinook eşliğinde Mez’e doğru yola çıkan dört Blackhawk’tan birine bindik.

Holt dönen pervanelerin gürültüsü arasında, “Chinook bizi geciktirmeyecek mi?” diye sordu.

“Onlar bizden daha hızlı,” diye bağırdı Kellman, adamının kemerini kontrol ederken. Doğal olarak diğer üç danışman da gezi duyurulduktan sonra *bilgi toplamak* için gelmeye karar vermişti. Politikacılar kendilerinin göze alamayacağı durumlara astlarını göndermekten asla çekinmezlerdi.

Izzy karşımdaki koltuğa geçip kemerini taktı, hareketleri telaşsızdı, uçma korkusundan eser yoktu. Önümdeki derli toplu kadın, bu sabah yerden kaldırdığım perişan kadına hiç benzermiyordu. Şort pijama ve atletin tam tersi kıyafetler içinde tam bir profesyoneldi. Sonra koltuğun kenarlarını sıkıca kavradı, işte o anda yüzeyin altındaki çatlağı görebildim.

Koltuğumdan eğilerek AirPods’umu yine kulaklarına taktım.

Bakışları benimkilere kilitlenince lanet nabzım yine hızlandı çünkü o bakış, on yıl önce o kaza sırasında el ele tutuşurkenki bakışın –korktuğu hâlde karşısındakine güvenen bakışın– aynısıydı. Tekrar benimmiş gibi hissettim. Ama güneşte parlayan o yüzük, onun benim olmadığını hatırlatıyordu. Dünkü telefon görüşmesine verdiği tepkiye bakılırsa Jeremy adında birine aitti. Demek Jeremy onun için yeterince iyiydi. Onun için yeterince istikrarlıydı. Taşın büyüklüğüne bakılırsa ailesini memnun edecek kadar da zengindi.

Jeremy ismini, Chad ve Blake isimleriyle birlikte dangalak erkek öğrenci birliği üyeleri isimleri listeme ekledim. Dangelak ya da değil, Izzy onu seçmişti. Ben sadece onun için savaş bölgesine dalmaya istekli o adamdım. Ne kadar zaman geçtiği önemli değildi; onu sevmekten bir türlü vazgeçemiyordum. Onu hâlâ seviyor olmam Izzy’nin suçu değildi. Benim suçumdu.

Cep telefonumu uzattım, böylece ne dinlemek istediğini seçebilecekti.

Sen seç, diye dudaklarını oynattı ve bana Savannah’daki o güneşli günleri hatırlatan bir tavırla telefonu geri verdi. Göğsüm ağırlaştı, çalma listemde gezinerek uygun bir şarkı seçtim.

Helikopter havalanırken “This Is Gospel”in akustik versiyonunu açmak için çalma tuşuna bastığımda Izzy’nin gözleri irileşti. Tam nakarat başladığında başını çevirdi. Sanki AirPods’un birini takmışım gibi *bırakmayı istemekle* ilgili sözler kafamın içinde yankılandı, şarkıyı ezbere biliyordum. Bu şarkı da onun en sevdiklerinden biriydi.

Ama asıl bir şeyleri bırakması gereken kişi bendim.

“Sadece on dakika daha bekleyebiliriz,” dedim Izzy’ye, Mezar-ı Şerif havaalanında ayarladığımız boş odaya bakarken. Yüzündeki beklenti ifadesi göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Torres yanımdan geçerken, “On dakika çok uzun olabilir,” diye mırıldandı. Onu şehrin içine ya da helikopterlerden iki dakikalık bir mesafeden daha uzağa götürme riskini göze alamazdım. Amerikalılar ve vizeye hak kazananlar son üç saattir burada toplanmış, liderlerin temsilcileri kongre danışmanlarına raporlarını verirken tahliye ihtiyaçlarını tartışıyorlardı.

Vizesi olan ve acil tahliye isteyen birkaç düzine kişi çoktan Chinook’a bindirilmiş, sadece Izzy ve diğerlerinin vize sürecini hızlandırmaya yardımcı olmak için getirdikleri evrakı toparlayan birkaç kişi kalmıştı.

Izzy, “Dışarı çıkıp aramama izin vermeyecek misin?” diye tekrar sordu, gözlerindeki umut sönüyordu.

“Oraya gidip çatılardan Serena’nın adını haykırmak ona ulaşmanı sağlamayacak.” Bu kadar saf olmasından hem nefret ediyor hem de minnet duyuyordum. Bu, onu savaşın dehşetinden uzak tutma görevimi yerine getirmiş olduğumu gösteriyordu... ta ki Izzy bizzat bu dehşetin içine düşene kadar. “Buradaki bağlantılarımıza göre onu görmek isteyen biri olduğunu biliyor.”

“Ama ben olduğumu söylemedin, değil mi?” Izzy’nin bakışları, az önce masada yardım etmeyi bitirdiği sivilden bana kaydı.

“Yani, Birleşik Devletler senatörünün danışmanının burada samanlıkta iğne aradığının reklamını yaptım mı? Hayır, yapmadım. Çünkü ölmeni istemiyorum.”

Ayağa kalkıp bana dik dik baktı, sandalyesi linolyum zeminde gıcırdamıştı. Benim ya da onun ekibinden olmayan herkesin tepkilerini izledim. Şu anda sadece birkaç kişi vardı ve Graham mekânı kapatmaya başladığından beri kapıya doğru yönelmişlerdi.

Izzy sesini alçaltarak, “Onu burada bırakmayacağım,” diye sitem etti. Yanındaki tercümana bir bakış attım, geri çekilerek bize alan açtı ama Torres tepemizde dikiliyordu. Öfkeli olduğumu hissettiğinde hep böyle yakınlarda dikilirdi.

“On dakika içinde burada olmazsa gideceğiz.” Kulağına eğilip, “Burada ne emredersem onu yapacağına söz vermiştin ve ben de bu sözünü tutacağına inanıyorum. Serena gelse de gelmese de on dakika içinde gidiyoruz,” dedim.

Izzy’nin vücudu gerildi, gözlerini kısarak bana baktı. “Peki sonra... bilmem ne kadar zamanı onun ölü mü diri mi olduğunu merak ederek mi geçireceğim? Onu eve getirebilecek bir şey yapabilir ya da söyleyebilir miydin diye merak ederek? Hayır, Na-” Yüzünü buruşturdu ama hemen toparlandı. “Çavuş Green, bunu yapmayacağım, bir daha olmaz.”

Torres geri çekilmeden önce, “Artık kız kardeşinden bahsettiğini sanmıyorum,” diye fısıldadı.

“Anlaşıldı,” diye karşılık verdiğimde Izzy inat edercesine çenesini kaldırdı. “Bayan Astor,” diye tekrar başladım, etrafımızda insanlar olduğundan sesimi alçaltarak konuşmayı sürdürdüm. “Diğer insanların verdiği kararları kontrol edemez, onların seçimlerinin sonuçlarından kendinizi sorumlu tutamazsınız.” Bu tartışmayı yapmadan buraya kadar gelebilmiş olmamız bir mucizeydi ama bu konuya şifreli bir dille girmeyeceğimden emindim, burası bunun için hiç de uygun bir yer değildi.

“Bundan emin misin?” Saçlarını örten ipek eşarbyı kaydırmamaya dikkat ederek kollarını beline doladı. “Çünkü bunu uzun uzun düşünmek için birkaç yılım oldu ve eminim ki *birine* ‘Lütfen eve gel’ deseydim belki de gelirdi.” Bakışları benimkilerle buluştuğunda kalbimi yerden kaldırmak için mücadele ettim.

Hiç dememişti. Açıkça söylememişi. Yine de kalacağımı düşünmesi için ona bir sebep vermemiştim.

“Hey, Isa, yola çıkmaya hazır mısın?” Holt yanımdan geçerken bir bana bir Izzy’ye bakıp mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırdı. “Bölüyor muyum?”

“Hayır,” diye cevap verdim.

“Evet,” diye karşılık verdi Izzy ânında.

“Tamam, ben Baker ve Turner’la birlikte çıkıyorum,” dedi Holt ve yavaşça geri çekildi.

Kellman yanımızdan geçerken ıslık çaldı, Holt’u arkamızdaki kapıdan çıkardığında odada sadece Graham ve birkaç Özel Harekât mensubu kaldı. Ona bu on dakika için söz vermemiş olsaydım Izzy şimdiye çoktan Blackhawk’a binmiş olurdu.

“Beni hiç düşündün mü?” diye sordu, sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Ona gerçeği söylememek için kendimle mücadele ederken dişlerimi sıktım. *Her lanet gün.*

“Bu zor bir soru,” diye cevapladım sonunda.

Gözlerini kırptırdı. “O anlamda değil. Demek istediğim, *yıllarca* dışarıda bir yerlerde savaşıp savaşımadığını merak etmenin ya da öldü mü kaldı mı diye endişelenmenin nasıl bir his olduğunu hiç düşündün mü?” Ölmekten söz ederken sesi boğuk çıkmıştı. “Bilmediğim bir yerlere gömüldüğün korkusuyla kaç kez ağlayarak uykuya daldım, haberin var mı? Mezarının nerede olduğunu, seni nerede ziyaret edeceğimi bile bilememenin ağırlığını tahmin edebiliyor musun?”

Kahretsin. Midem kasıldı ve ekibimin bize mesafe tanıdığının fazlasıyla farkında olarak yavaş bir nefes verdim. “Şimdi zamanı değil.”

“Hiçbir zaman zamanı olmadı,” dedi sertçe. “Sorun hep buydu, sanırım bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzel. Benden *her şeyi* görmezden gelmemi istiyorsun, sonra da gidip helikopterde o şarkıyı çalarak ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum. Üzgünüm *Çavuş Green* ama hepimizde seninki gibi arkamıza bile bakmadan çekip gitme yeteneği yok. Sen hemen bir sonraki görevinin başına geçtin, değil mi?”

Graham odanın ortasında durduğu yerde kaşlarını kaldırdı, ters bir bakışımıla bize sırtını döndü.

“Görünüşe göre hayatına gayet güzel devam etmişsin,” diye fısıldadım, imalı imalı yüzüğüne bakarak.

Yutkundu, sonra sol elini dirseğinin içine sokarak yüzüğü sakladı. Yüzündeki o bakış... kahretsin, o da neydi? Pişman mıydı yoksa? “Her gün,” dedi sessizce. “Her lanet gün adını Google’da arattım, Çavuş Green ve bir ölüm ilanıyla karşılaşacağım diye ödüm koptu. *Google Alerts* için kullandığım ilk aramanın sen olduğunu unutma. Aynı şeyi Serena için de yapmak zorunda kalırsam bu beni *yerle bir eder*.”

Kullandığı tasvir karşısında kaburgalarım ciğerlerimi acıyla sıkarken başka tarafa baktım. *Google Alerts* bildirimleri geçmişte akıl sağlığımı kurtarmıştı. Izzy benim akıl sağlığımı kurtarmıştı. Ona bu konuda ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluydum ama bu, ilişkimizi otopsi masasına yatırarak içimi boşaltmak istediğim anlamına gelmiyordu. Ona asla söyleyemeyeceğim şeyler vardı, sırf herkesin bahsettiği o çok önemli kapanışı yapabilsin diye tekrar giremeyeceğim şeyler. Ama bu? Bunu ona verebilirdim.

“En yakın akraba formumu hiç değiştirmedim,” dedim ona usulca, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltarak çünkü neredeyse bağırma tonuyla konuşuyorduk.

“Ne?” Gözlerini kırptırdı.

“Evrakı hiç değiştirmedim.” Başımı iki yana salladım. “Başıma bir şey gelseydi biri sana söylerdi. Muhtemelen nerede, nasıl ya da neden olduğuna dair detayları değil ama sana öldüğümü söylerlerdi. Gerçi seni bulmak birkaç gün sürebilirdi çünkü elimdeki son adres New York’taydı.”

Tüm ifadesi yumuşadı, gözlerinden yayılan keder ölümcül bir duyarlılıkla içime işledi.

“Yani artık gerçek hayatına döndüğün zaman bu detayı bileceksin,” diye devam ettim, sol elindeki dev taşı düşününce ellerim gerildi. “Değiştirmemi istemezsen değiştirmem ama soyadının muhtemelen uzun süre Astor olarak kalmayacağı düşünüldüğünde nişanlının neden sana haber verildiğini merak ede—”

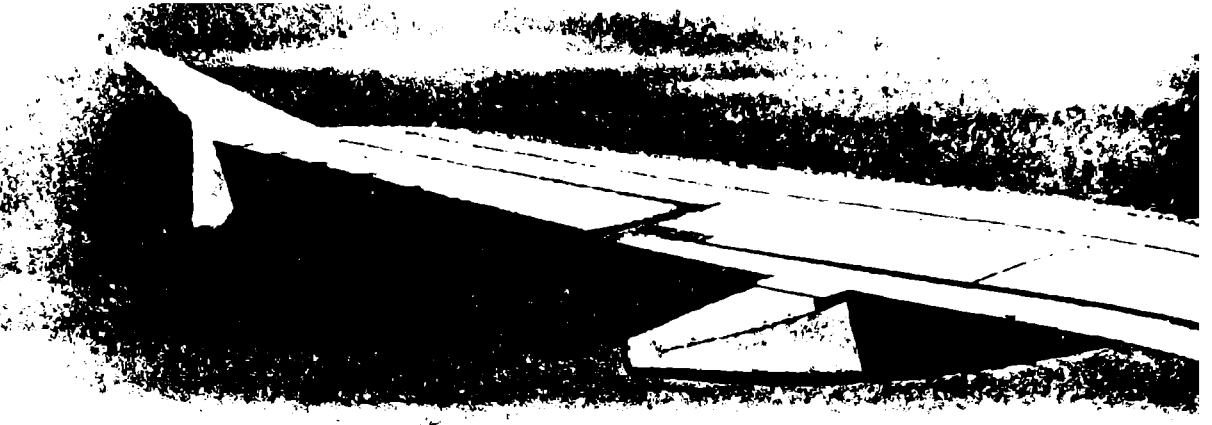
“Hayır.” Başını sertçe iki yana salladı. “Değiştirme. Tabii benden daha fazlasını bilmesi gereken biri çıkmazsa.” Yerinde kıpırdandı, önce başka bir yere baktı ama sonra bakışlarını yavaşça benimkilere çevirdi. “Bilmesi gereken başka biri var mı?”

Elston ön kapıdan içeri girerken, “Hemen şurada,” dedi ve beni Izzy’nin sorusuna yanıt vermekten kurtardı.

“Teşekkür ederim, Çavuş Rose,” diye yanıtladı arkasından bir kadın sesi.

Tanıdık bir ses. Nabzım bunun gerçekten *işe yaramış* olduğuna dair bir umutla hızlanırken kapıya döndüm.

Izzy koşmaya başladı ve masalardan sıyrılıp Graham’ın yanından geçerken onu durdurmaya zahmet etmedim. O kendini kadının kollarına atarken Elston zar zor yoldan çekilebildi. “Serena!”

ON İKİNCİ BÖLÜM

İZZY

Tybee Adası, Georgia
Haziran 2014

“Senin kurabiyeli dondurma seven biri olabileceğini hiç düşünmezdim,” dedim Nate’te, ikimiz Tybee’de amaçsızca dolaşırken. Bu sırada ben iki top cevizli dondurma yiyordum. Nemle mücadele etmek için saçlarımı dağınık topuz yapmış, boy-numu ve omuzlarımı haziran güneşine karşı çıplak bırakmıştım.

“Ben de senin *sabahın onunda dondurma yiyen* bir kız olabileceğini hiç düşünmezdim ama bak işte, ne yapıyoruz,” diye cevap verdi, o lanet olası gamzesini göstererek. Ya gözleri? Evet, onlar hâlâ hatırladığım kadar nefes kesiciydiler.

Caddenin karşısına geçtik, kaldırımda benimle yer değiştirip yola daha yakın yürürken parmakları belime sürtündü. Birden ona kadar derecelendiriyor olsak bu, bir erkeğin yapabileceği cinsellikten uzak en seksi hareket olarak on iki puan alırdı. Üstelik nabzımın sakinleşmesine hiç de yardımcı olmuyordu.

Dün gece onu gördüğüm anda içimde bir şeyler değişmişti, her ne kadar dünkü hâlime geri dönmek istesem de yapamazdım, hele ki bu adamla aramda bir bağ olduğuna dair içimde açıklanamaz, kaotik, anlamsız bir his varken.

İki saat önce havaalanının gidiş kapısının önünde valizimin üzerinde oturmuş, Margo yolda kalacağım korkusuyla beni izlerken aradığım adamla.

Ben hiç korkmamıştım. Bir saniye bile. Beni ne uçakta ne de nehirde bırakmıştı. Nate bana karakteri hakkında bilmem gereken her şeyi iki buçuk yıl önce göstermişti. Ben sadece aceleciliğimin onun gününü mahvetmesinden endişelenmiştim.

“Bugünkü planlarını mahvetmediğime emin misin?” Şapkamın altından ona baktım. “Bu sabah uçağımı değiştirirken pek de mantıklı düşünmüyordum. Sadece orada durmuş diğer kızların bagajlarını vermesini izliyordum ama sıra bana geldiğinde gidemeyeceğimi anladım.” Ah, Tanrım, yine çenem düşmüştü ve sözcüklerin akışını durdurmak mümkün değildi. “Seninle beş dakika daha geçirebileceğime dair minicik bir şansım varken gidemezdim. Bunun kulağa” –burnumu kırıştırdım– “ürkütücü geldiğini biliyorum. Ve daha da kötüsü, dün gece biriyle görüşüp görüşmediğini sorma zahmetine bile girmedim. Yani kim bilir? Belki de bir kız arkadaşın vardır ve ben senin planlarını altüst etmişimdir...”

“Izzy,” diye araya girdi, Saint Louis Blues şapkasının altında kaşlarını kaldırıp eliyle çıplak omzumu kavradı. Kahretsin, dokunuşu çok hoşuma gitmişti. “Kız arkadaşım yok. Olsaydı dün gece sana söyler, şimdi burada seninle olmazdım.” Ağzının bir köşesi yukarı kalkarak sırtıttığında kasıklarımın gerildiğini hissettim. “Ya da en azından artık bir kız arkadaşım olmazdı.”

Aramızdaki bu çekimi onun da hissettiği anlamına mı geliyordu?

“Yani, kendi planımı altüst ederek seninkini mahvetmedim mi?”

Başını iki yana salladı. “Amerika’daki son günümü seninle geçirmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum. Seksen yaşında bir kadının dondurma zevkine sahip biri olarak kurabiye parçacıklı dondurmamla alay etmeyi bıraktığın sürece.”

Güldüm ve “Sakin,” diyerek en sevdiğim dondurma çeşidini savundum.

Amerika'daki son günü. Yarın gidiyordu. Midem buruldu. "Cevizli," diye alay etti. "Sekiz yüzlü yılların sonlarından kalan bir lezzet. Diğer bütün dondurmaların büyükannesi gibidir." Benim dondurmamdan bir ısırık aldı.

"Bu bir klasik." Külahımın kenarını yaladığımda hareketimi takip eden gözleri için için yandı.

"Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum." Başını iki yana salladı ve bana tıpkı benim ona baktığım gibi saf bir hayranlıkla baktı.

"Ben de." Döndüm ve fotoğraflardan fırlamış gibi görünen caddede dolana dolana yürümeye devam ettik.

"Ben birkaç yıldır buradayım, yani o barda olmam o kadar da sürpriz değildi." Bir ısırık daha aldı. "Asıl senin buraya gelmen büyük bir tesadüftü."

Kim böyle yapardı ki? Yani dondurmayı *ısrarak* yerdi?

Erimesine izin verecek zamanı olmayan biri.

Fakat sipariş verirken açgözlülük etmiştim. Külahı çöpe attıktan sonra ileride bir kitapçı gördüm. "Hâlâ o kitap listesinde ilerliyor musun?"

"Yavaş yavaş." Bir ısırık daha aldı. "Üniversite dersleri ve üzerine yağın kurşunlar arasında okumaya zaman bulmak zor ama yavaş yavaş ilerliyorum."

Durdum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nate bana döndüğünde kaşları çatıldı. "Kahretsin. Böyle şeyler duymaya alışık olmadığını unuttum."

"Sorun değil." Gülümsemeye çalıştım. Ama sorundu. Gerçekten öyleydi. Ona ateş edildiğini düşünmek... korkunçtu.

"Ama sorun. Söylediğimi unut gitsin." Dondurmasından kalanı çöpe atıp sokağa bakındı. "Bir fikrim var." Elini uzattı.

Elini tuttum. "Önden buyur."

İki saat sonra North Beach'teki ikili ahşap salıncakta oturuyorduk. Nate bizi hafifçe sallarken ayaklarımı kucağının üstünden salıncağın karşı koluna koymuştum. Diğer kol sırtıma batsa da umurumda değildi. Ben *Yabancı'nın* sayfalarını karıştırıp en sevdiğim satırları neon sarısı fosforlu kalemle işaretlerken o da aynı şeyi *Gözleri Tanrı'yı Seyrediyordu*'ya yapıyordu.

Yirmi bir yıllık hayatımda daha mükemmel bir an geçirdiğimi hatırlamıyordum.

"Bu kitabı seçtiğine inanamıyorum," diye mırıldandı, bana baktıktan sonra fosforlu kalemle sayfayı çizdi.

Fikri hayran olunacak cinstendi. Beni kitapçıya götürmüş ve henüz okumadığını tahmin ettiğim favori kitaplarımdan birini seçmemi söylemişti, o da aynısını yapmış, iki kitapla beraber iki tane de sarı fosforlu kalem almıştı.

"Biraz romantizmden zarar gelmez." Okyanus esintisi kitabın sayfalarını karıştırırken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Ayrıca, şu anda filme uyarlanıyor. Sanırım ağustosta çıkacak. O zaman bana teşekkür edersin."

"Ağustosta görevde olacağım." Kitabını doğru açıda tutmaya çalışırken eli dizime değdi ve midemde kelekler uçuştı. Şapkasının siperliğini seksi bir şekilde kıvrmasından plaja gelmeye karar verdiğimizde üzerime geçirdiğim bikini üstüm ve kot şortumla yanmayayım diye beni güneş kremine bulayarak gösterdiği özene kadar her şeyin son derece farkındaydım. "Derslere başlayacaksın, değil mi?" Bir sayfa daha çevirip içindekileri gözden geçirdi.

"Evet, Georgetown'da," diye cevap verdim, altını çizmek için sadece en romantik satırları seçiyordum, o kısımlara geldiğinde yüzünün alacağı şekli hayal ettim. Bunları okurken dünyanın öbür ucunda olacaktı.

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun." Şapkasının altından başını eğerek bana baktı. "Bildiğim kadarıyla mükemmel bir okuldur."

“Öyle.” Yüzünü daha net görebilmek için elimi gözlerime siper ettim. “Kabul edildiğim için *mutluyum* ama...” Omuzlarım çöktü, iç geçirerek sahilde oynayan ailelere baktım.

Nate yerinde kıpırdandı, şapkasını başıma koyarken elleri bir anlığına yüzümün çevresini sardı. “Güneş için.”

“Teşekkür ederim.” Bu tatlı jest karşısında gülümseyip parmaklarımı şapkanın kenarına dokundum. “*Sweatshirt*ünü hiç giymedim,” diye geveledim. Kahretsin, bugün DEHB ilaçlarımı almalıydım aslında ama hafta sonu olduğundan ve aklımda sadece uçmak varken düşünememiştim. Ayrıca ilaçlar iştahımı kesiyordu. Gel gör ki ilaçlarımı almamak da çeneme vurmuştu.

“Giyebilirsin,” dedi. “Zaten benden daha uzun süredir sendeydi. Çanta ve iPod da aynı şekilde. Senin sayılır artık.” Gamzesi ortaya çıktığında nabzım hızlandı. “Aslında resmî olarak hepsi senin artık.”

“Göndermemi istemiyor musun?” Adresini sormak için aklıma gelen tek yol buydu çünkü önümüzdeki bir yıl boyunca –yani görev süresi boyunca– ondan mesaj alabileceğimi sanmıyordum.

“Hayır. *Sweatshirt*ümü giyecek olman hoşuma gider. Nehir yüzünden paçavraya dönmemişse tabii.” Yüzünü buruşturdu. “Dönmüş mü?”

“Hayır.” Güldüm. “İnanmazsın ama dönmemiş, gerçi beyaz kısımlar eskisi kadar beyaz değil. Yalnız çantanın içinde başka ne varsa hepsi zarar görmüş olmalı çünkü geri gelen tek şey oydu.”

“Sen çantanı alabildin mi?”

Başımla onayladım. “Senin çantandan bir ay sonra geldi. Sanırım kimliğimin içinde olması işimi kolaylaştırdı.”

“Öyle olmalı.” Tekrar kitaba baktı, fosforlu kalemi kıpırdamadan sayfanın üzerinde duruyordu. “Hâlâ uçmaktan korkuyor musun?” diye sordu usulca. “Kazadan sonra hep merak ettim...”

“Kafayı daha fazla üşütüp üşütmediğimi mi?” dedim, müstehcen bir cümlemin altını özellikle çizirken.

“Bu şekilde ifade etmeyecektim ama şimdi sen söyleyince...” Mahcup bir ifadeyle baktı.

“On sekiz ay uçamadım,” diye itiraf ettim, en sevdiğim kısımlara ulaşmak için bir sonraki bölümü gözden geçirirken. “Çok terapi görmem gerekti. Korkum ve kâbuslar için.” Giderek artan sıcaklığa rağmen omurgamda bir ürperti hissettim. “Ama artık ikisi için de savunma mekanizmalarımı kullanıyorum.”

“Savunma mekanizmaları mı?”

“Şey, evet. Yani panik atakları kontrol edebildiğim söylenemez tabii. Çok ciddi bir uçak kazası geçirdik. En kötü senaryoyu çok ucuz şekilde atlattık ama bir daha asla kendime olasılıkların sıfıra yakın olduğunu söyleyemeyeceğim çünkü artık korkum yersiz değil.” Gözlerim kısıldı. “Peki sen kazadan sonra uçarken hiç sorun yaşamadın mı?”

Omuz silkti. “Saint Louis’den kalkan bir sonraki uçağa bindirildim, ben de...” Yutkunurken boğazı düğümlendi. “Uçmak zorunda kaldım. Kendi kendime, evren bir uçak kazasında ölmemi isteseydi ölürdüm, dedim fakat ben de kâbus görüyorum. Bir terapistin YouTube videosunda görmüştüm, *Artık orada değilsin; evindesin* olumlamaları yapmaya çalışıyorum.”

Kaşlarım kalktı. “Bir terapistin *YouTube* videosunda mı?”

“Benim gibi bir mesleğin olduğunda dosyanda bir psikiyatrist notunun yer alması pek de iyi bir şey değildir.” Başka bir satırın altını çizip devam etti. “O an ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım ve sonra yoluma devam ettim. Dedğin gibi,” dedi bana bakarak. “Savunma mekanizması sanırım.”

“Peki, korktuğun bir şey var mı? Bir şeyler olmalı, değil mi?”

“Elbette. Babam gibi biri olmaktan korkuyorum.” Sağ tarafa uzanıp sırt çantasından bir şey çıkardı. “Sakız?”

“Hayır, teşekkürler.” Sanırım bu konu tartışmaya açık değildi.

Ağızına bir sakız attı ve bu şekilde bir saat daha geçirdik, sahilde sallanıp birbirimizin en sevdiği kitaplara izlerimizi bıraktık.

Bitirdiğimizde güneş gökyüzünde yükseliyordu, tenim terden yapış yapış olmuştu. Başımla sahili işaret ederek, “Girmek ister misin?” diye sordum.

“Bana uyar.” Kitapları sırt çantasına koyduk ve suya doğru yürüyüp plajda gözlerden uzak bir yer bulduk. Çantasından iki havlu çıkarınca kaşlarımı kaldırdım. “Toplanması gereken son eşyalar,” dedi dile getirmediğim soruma cevap olarak. Sonra soyunduk. Benim için kot şortumdan sıyrılmak ve sandaletlerimi çıkarmak basit bir meseleydi.

Nate tişörtünü çıkarırken gözlerimi vücudundan uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım. Acınası hâldeydim. Ama kendimi savunmam gerekirse Tanrı Nathaniel Phelan’ı resmen bakalım, hayran olalım, ağzımızın suyunu akıtalım diye yaratmıştı.

Karnı bir Abercrombie reklamından fırlamış gibiydi, sıra sıra kasları vardı, şortunun içine doğru uzanan V şeklindeki kasları dilimle hissetmek istedim. Göğsü yapılıydı, kolları güçlüydü ve görünürdeki her santimi dokunmak için yanıp tutuştuğum bir bronzluktaydı.

“Hazır mısın?” diye sordu, bikinimin içinde beni iki kez süzdüğünde dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. Onun kadar formda değildim –bu yıl ders çalışmak için ne kadar zaman harcadığımı gösteren kıvrımlarım vardı– ama gözlerindeki ifade kendimi güzel hissetmemi sağladı.

Şapkamı çıkarıp saçlarımı iki yana salladım. “Hazırım.”

Suya girdik, güneşin ısıttığı karnıma ilk soğuk dalga çarptığında nefesim kesildi.

Nate güldü, sonra bunu benden çok daha sık yapan birinin özgüveniyle tamamen suya daldı. Ayağa kalktığı anda su şortunun lastiğine kadar ulaşmıştı, suyun gövdesinden akışını şaşkınlıkla izledim.

Gözlerimi kırıştırdım ve bir adım daha yaklaştım, elimi kaldırdım ama karın kaslarının üst çıkıntılarında neredeyse solmuş olan gümüş çizgilere dokunmadım. “Ne oldu?”

Çenesi seğirdi ama sonra hemen gülümsedi. “Bir önceki görevde Afganistan’da dalağımı yırttım. Şimdi yara izlerimiz birbirine benziyor.”

Dalgalar yanıımızdan geçerken gözlerim iyice irileşti. “Uçak kazası mı?” diye espri yapmaya çalıştım.

“El yapımı patlayıcı.”

Birden etrafımızdaki su gibi buz kestim. “Havaya mı uçtun?”

“İçinde bulunduğum araç havaya uçtu.” Elini uzattı, soğuk parmak uçlarıyla saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. “Bana öyle bakma, Izzy.”

“Nasıl bakmayayım?” Bir sonraki dalga biraz yukarıya vururken sesim fısıltı gibi çıkmıştı. “Endişeli gibi mi?”

“Annem gezegendeki herkes için yeterince endişeleniyor zaten. Bir de senin endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Gördün mü?” Kollarını açtı ve yavaşça döndü ama çıplak sırtını ve gövdesini görmenin tadını birkaç dakika önce olduğu gibi çıkaramadım. Şimdi incinebileceğini fark etmişim. Vücudunun savunmasız her santimini görebiliyordum.

“Seviyor musun?” Tekrar yüzüme baktığında sordum. “İşini yani?”

“Bu işte iyiyim.” Omuz silkti.

“Aynı şey değil.”

“Bunu yirmi bir yaşında Georgetown’a başlayacağı için pek de heyecanlı görünmeyen kadın mı söylüyor?” Tek kaşını kaldırdı.

“Kimse beni öldürmeye çalışmıyor,” diye ağzımdan kaçırırverdim.

“İşte bu yüzden işimin risklerine aldırış etmiyorum.” Yaklaştı, beni kıyıya sürükleyebilecek daha bir büyük dalga geldiğinde belimi kavrayarak beni sıkıca tuttu. “Burada kimse seni öldürmeye çalışmıyorsa o zaman ben de orada işimi yapıyorum demektir. Ben olaya böyle bakmayı tercih ediyorum, böyle bakmak zorundayım.”

“Peki bu senin hayalin mi?”

“Anlamadım.” Parmakları sırtımda büküldü, ona yaslanmamak için kendimi zor tuttum.

“Hayatının geri kalanında bunu mu yapmak istiyorsun? Kariyerin bu mu olacak?” *Hayır de. Uçakta söylediğin gibi üç yıl sonra bırakacağını söyle.*

“Bu işte gerçekten iyiyim, Iz,” dedi usulca. “Şimdiden komando oldum. Döndüğümüzde muhtemelen Özel Kuvvetler seçmelerine girerim. Arkadaşım Torres’in babası eski Delta’yımış, ona bu sürece Torres’le birlikte katılmayı düşünebileceğimi söyledim.”

Eğer geri dönerse.

“Georgetown Hukuk’a girdiğin için neden ağzın kulaklarında dolaşmadığını bana söyleyecek misin?” Konuyu değiştiriyordu, ben de üstelemedim.

“Hayalim değildi, hepsi bu.” Geri adım atarak suya daldım ve ısrarcı dalgaların gücünün bize, etrafımızdaki dünyaya göre ne kadar küçük olduğumuzu hatırlatmasına izin verdim. Sonra ayağa kalkıp saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım.

“Kimin hayali peki?” Kaşlarını çatarak daha derin sulara doğru ilerledi, dalgalanan su göğsümün hemen altında duruyordu.

Gözlerimi delici mavi bakışlarından kaçırdım.

“Bana söylemek zorunda değilsin. Paylaşmak istemediğin bir şey için seni zorlamam.” Ellerini saçlarından geçirdi. “Zaten bilmeye hakkım da yok. Birbirimizi toplam kaç saattir tanıyoruz ki? Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanı toplasan on sekiz saat falan eder herhâlde?”

Bu sözlerinin üzerine tekrar ona döndüm. “İki buçuk yıldır,” diyerek onu düzelttim. “Birbirimizi iki buçuk yıldır tanıyoruz. Ben erken mezun olmak istemedim ama eski erkek arkadaşım benden bir yaş büyüktü, onunla gitmemi istediğini söyledi.” Ağzıma ekşi bir tat doldu. “Ailem de bir Covington’la evlenebileceğimi düşünerek heyecana kapıldı—”

“Nişanlı mıydınız?” Bakışları bir şey kaçırmış gibi elime kaydı. “Covington da neyin nesi?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Covington *kim* demeliydin,” dedim acı bir kahkaha atarak. “Tanrım, böyle şeyleri bilmemene bayılıyorum. Convington soyadını taşıyan her senatörün adından ya da servetlerinin ne kadar olduğundan bihaber olmanı seviyorum çünkü inan bana, babam bu detayları ezberden sayabilir. Böyle bir aileye gelin olmam fikri babamın ağzını sulandırıyor. Bunu benim iyiliğim için istediklerini söylediler de aslında tamamen kendilerini düşünüyorlar, bu yüzden Syracuse’dan erken mezun olur da erkek arkadaşım ile beraber gidersem Georgetown’daki okul masraflarımı da ödemeyi teklif etti.”

“Ne *dallama* ama,” dedi Nate. “Eski sevgilinin adını bilmek istemiyorum. *Eski* teriminden anlaşıldığı üzere seni kaybedecek kadar aptal olduğuna göre tam bir dallamadır.”

Bu seferki kahkaha hiç acı değildi. “Evet, bu isimle devam edebiliriz. *Dallama* da Georgetown’a kabul edildi tabii, sonra plan yapmaya başladık.” İç çektim. “Bir kez olsun ailemin beklentilerini karşılamanın güzel bir duygu olduğunu itiraf etmeliyim. Mezuniyetime geldiler ve hatta büyük bir parti düzenlediler. Kampüse yakın bir daire kiraladık, depozitoyu yatırdık...” Yüzümü buruşturdum. “Serena bana ondan hoşlanmadığını söylediği anda ona güvenmeliydim. Tam bir insan sarrafıdır.” Artık daha derin sulara ulaşmıştık, sonraki dalgayla birlikte sallandım. “Her neyse, mezuniyetten hemen önce Yale’in bekleme listesinden kabul edildi, şimdi de New Haven’da yaşıyor.”

“Seni bir *okul* için mi terk etti?”

“Evet.” Bir sonraki dalga beni sarstığında Nate beni kaya gibi sert gövdesine çekince irkildim. Kalbim deli gibi atmaya başladı ama Nate’in kalbi göğsünün üzerinde gezdirdiğim elimin altında sabit bir ritim tutturmuştu. Konsantre ol. “Ben *uzun mesafe ilişkisi* denemek istedim çünkü safın tekiydim. Ama o...” Doğru kelimeleri aradım. “Yale’de aralarından seçebileceği

çok sayıda zengin aile kızı olduğunu fark etmiş olacak ki beni kibarca reddetti.”

“Dallama,” diye mırıldandı.

“Dallama,” diyerek ona katıldım. Fakat o anda etrafımızda akan serin suyla parmaklarımın altında hissettiğim Nate’in sıcacık teni, bir erkek arkadaşım olmadığı için şükretmeme neden oluyordu. Nate, Dallama’nın tam tersiydi. Açık sözlü, fazla dürüst, hataya yer vermeyecek kadar cesur ve bana karşı son derece kibar. “Ailem Covington ailesine gelin *olamayışımın* yarattığı hayal kırıklığını henüz atlatabilmiş değil. Şimdi Georgetown’da okuyorum ama bu aslında başka birinin hayaliydi ve ben şu anda onu yaşıyor, ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bir sonraki dalga geldiğinde beni ayağa kaldırarak, “Bu hayali kendi hayaline çevirmenin bir yolunu bul,” diye önerdi. “Fark yaratmanın bir yolunu bul.”

Bana sarılma şeklinden cesaret alarak uzanıp parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirdim. Yarın bu saatlerde ben Washington’a, o ise savaş bölgesine gidiyor olacaktı. “Bir fark yaratabilseydim seni burada tutmanın bir yolunu bulurdum.”

Yüzünden tanımlayamadığım ama özleme çok benzeyen bir duygu geçti. “Bunun için Kongre’yi harekete geçirmen gerekir.” Bakışları dudaklarıma kaydı.

“Sanırım bu durumda elimden bir şey gelmez. Siyasete hiçbir zaman ilgi duymadım,” diye fısıldadım, bir başka dalga bedenimi onunkine sıkıca bastırırken.

“Ben de.” Kolunu sırtıma doladı. “Izzy?”

“Nate?” Tanrım, dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Seni öpeceğim.” Sözlerindeki kesinlik utanmama neden oldu.

“Öyle mi?” Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip tuzun tadını aldım.

“Öyle.” Başını yavaşça eğip bana itiraz etmem için zaman verdi. “Yani istemi–”

“İstiyorum.” Başımı yana yatırıp uzanarak dudaklarımı onunkinin üzerinde gezdirdim. Tam bir öpücük değildi, daha çok bir öpücüğün hayaleti gibiydi ama vücudumdaki her sinir ucunu canlandırmaya yetmişti. Her bir hücrem onu istiyordu.

Mavi gözleri şaşkınlıkla parladı ve sonra ağzını benimkine yaklaştırıp beni çılgınca öpmeye başladı. Dudakları soğuktu ama aralanmış dudaklarımın arasından geçip benimkiyle buluşan dili sıcacıktı. Nane ve tuz tadı düşüncelerimi yok etti. Tenim âdeta elektriklenmişti.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Parmaklarını saçlarıma geçirip beni daha da sert öpebilmek için başımı eğdi. Sekse yabancı değildim ama hiç böyle öpülmemiştim. Ağzımı sanki bir sonraki kalp atışının anahtarıymışım gibi akıllara durgunluk veren bir ustalıkla, baş döndürücü bir ihtiyaçla kendi ağzına çekiyordu.

Bu tarihteki en iyi ilk öpücük olabilirdi.

İnledim. Öpüşmeyi hiç kesmeden beni kaldırdığında ağızlarımız aynı hizaya geldi.

Bacaklarımı sanki oraya aitlermiş gibi beline dolayıp ayak bileklerimi sırtının alt kısmında birbirine kenetledim. Nate’i öpmek hayal ettiğimden *çok çok daha iyiydi.*

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda ağzını benimkinden ayırıp alnını alnıma dayadı ve “Kahretsın,” diye söylendi.

“Beklediğin gibi değil miydi?” Parmaklarımı ensesinde kenetlediğimden ısınan tenime bir dalga daha çarptı ama bu onu yerinden kıpırdatmadı bile.

“Tam tersi.” Dudaklarıma geri dönmeden önce çeneme, sonra boynuma bir öpücük kondurdu. “Beklediğimden çok daha fazlasıydı. Seninle bu işin böyle olacağını *biliyordum.*”

“Kimya,” diye mırıldandım ama zihnimin ücra köşesinde yankılanan kelime bu değildi. *Kader*. Bu durumu açıklamanın, bir araya gelişimizi açıklamanın başka bir yolu yoktu.

“Bundan da öte bir şey ama şu anda aramızdaki şeyi tanımlamanın ikimiz için de adil olacağını sanmıyorum. Hele ki uçuşuna sadece birkaç saat kalmışken.” Yüzümü hafızasına kaydeder gibi inceledi.

“Zamanlamamız çok kötü.” Yanağına bir öpücük kondururken beline doladığım bacaklarımı iyice sıktım.

“Zamanlamamız bok gibi.” Eliyle sırtımı okşasa da asla daha aşağılara inmedi.

Keşke inseydi. Onu mümkün olan her şekilde istiyordum, güneş batana kadar onunla sevişebilirdim. “O zaman önümüzdeki birkaç saatini bana ayır.”

Vücudunun her noktası benimkine temas ediyordu, boyunun yan tarafına öpücükler sıraladığımda nefesi kesildi.

“Izzy,” diye inledi, beni nazikçe uzaklaştırmak üzere saçlarımı sıkıca kavradı. Gözlerindeki şehvet reddedilmenin acısını hafifletiyordu. “Ben seninle birkaç saat istemiyorum. Geceler istiyorum. Günler. Haftalar. Seni bir odaya kapatıp vücudunun her santimini tanıyana, öpölmekten hoşlandığın her yerin tadına bakana, seni boşaltmanın her yolunu keşfedene ve adımı haykırmaktan sesin kısılana kadar seninle olmak istiyorum. Bu...” Başını iki yana salladı.

“Evet. Bu bir evet.” Söylediği her şey kulağa harika geliyordu.

“Ben daha çok *bu çılgınlık* diyecektim.” Sırıttı, gamzesinin güzelliği karşısında eridim. “Önümüzdeki hafta, bu ânın her saniyesi kafamda sürekli dönüp dururken bunu söylediğim için kendime çok kızacağım biliyorum ama Izzy, ben sahip olmadığımız tek şeyi istiyorum, o da zaman.”

“Biliyorum. Ben de öyle.” Bir şans istiyordum, olabileceğimiz şeye dair gerçek, aceleye getirilmemiş bir şans. “Bu beni artık öpmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

“Tabii ki hayır.” Beni uzun uzun ve yavaş yavaş öptü, hareketleri telaşsız, kışkırtıcı bir hâl aldı. “Ne zaman istersen seni öpeceğim, Isabeau Astor.”

“Söz mü?” Dudakları dudaklarımda gülümsedim.

“Söz.” Sözünü tutup tenimiz suyun içinde buruşana kadar beni öptü. Kurulanırken, kamyonetine doğru yürürken ve geç yediğimiz öğle yemeğinden önce ve sonra.

Dudaklarım şişene kadar beni öptü, artık ağzının her zerresini kendiminki kadar iyi tanıyordum.

Sonra valizimi uçağa verdim, benim için seçtiği kitap el bagajımda duruyordu. Beni havaalanındaki güvenlik noktasına götürürken her adımda boğazım biraz daha düğümleniyordu.

Ya istediğimiz o zaman hiç gelmezse? Ya sahip olduğumuz tek şey bu ansa?

Ya—

“Dur.” Beni kollarının arasına alıp yüzümü okşadı. “Her ne düşünüyorsan düşünmeyi bırak artık.”

Gözlerim yanıyordu, bunun tuz ve güneşten olmadığını biliyordum. “Ya dönmezsen?”

Kaşları çatıldı ve yavaşça eğilip alnıma bir öpücük kondu. “Döneceğim.”

“Bilemezsin.” Yumuşacık tişörtünü kavrayarak ellerimi göğsünde yumruk yaptım.

“Benim için endişelenmene gerek yok. Beni öldürmek o kadar kolay değildir.” Bana sıkıca sarılarak çenesini başıma yasladı.

“Bunu sanki önümüzdeki yıl boyunca her gün endişelenmemi engelleyebilecekmiş gibi söylüyorsun.”

“Hayır.” Omuzlarımı kavrayıp biraz geri çekildi ve bana öyle bir yoğunlukla baktı ki nefesim kesildi. “Bunu da yapma. Sakın oturup endişelenmeye kalkma. Hayatını beni bekleyerek harcama, Izzy.”

Dudaklarım aralandı ama kalbim söylediği şeyler karşısında öyle bir tekledi ki söyleyecek söz bulamadım.

“Sana bunu yapamam.” Başparmağıyla yanağımı okşadı.
“Sen çok daha iyisini hak ediyorsun.”

“Peki ya ben bunu istiyorsam?” Kahretsin, sesim çatallanıyor muydu?

“Yapma,” diye yalvardı, sesi fısıltıya dönüşmüştü. “Biri için bütün hayatını altüst ettin zaten. Şimdi bir başkası için yine aylarını heba etme.” Kaşlarını kaldırdı. “Ayrıca bunun seni istememle ya da başka bir saçmalıkla ilgisi olduğunu da sakın düşünme. Tanrım, elimden gelse senin için neler yapmazdım.”

“Peki o hâlde bize ne olacak?”

“Biz—” Yutkundu ve titrek bir nefes aldı. “Biz biz olacağız. Nate ve Izzy.”

Açıklanamaz bir çekime isim koymaya çalışmanın ikimiz için de adil olmayacağına dair daha önceki sözlerini hatırlayarak, “Biz tanımsızız,” diye fısıldadım.

“Sen buna bir isim koymak istiyorsan koyarız. İstemiyorsan da baskı yapmayacağım. Washington’da istediğin her fırsata erişebilmeni istiyorum.”

“Bu fırsat bir başkası anlamına gelse bile mi?” diye meydan okudum. Belki çocukçaydı ama umurumda değildi. Kaderin bize verdiği bu armağanı sırf o benim beklememi istemiyor diye heba etmek üzereyken hiçbir şey umurumda değildi.

Sabit, tereddütsüz gözlerle bana baktıktan sonra başıyla onayladı. “Evet, bu başka biri anlamına gelse bile. Seninle geçirdiğim her saniye asla hak etmediğim bir armağandı ve benim yüzümden önüne çıkan fırsatları kaçırmayı istemiyorum.”

“Peki bir yıl içinde?” Yanağımı avucuna yasladım.

“Daha kısa da sürebilir, sadece her ihtimale karşı uzun vadeli düşünmeyi seviyorum.”

“Eve döndüğünde ne olacak?”

İç çekti, sonra başını eğip sanki havaalanının ortasında değilmişiz gibi beni öptü. Sanki kimse bizi izlemiyormuş ya

da yarından sonra bizi bekleyen hiçbir şey yokmuş gibi. “Bu ilişkiyi tanımlamamanın en iyi yanı ne biliyor musun?”

“İstemediğim özgürlüğüm mü?” diye mırıldandım.

Güldü. “Hayır. İhtimaller, Izzy. Biz buyuz işte. Bir ihtimal.”

İhtimal. Gün doğumunu sevmesi de bu yüzdendi.

Her bir hücrem ona tutunmaya devam etmem için yalvarıyordu ama bıraktım çünkü istediği buydu ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen benim de ihtiyacım olan şey buydu. İki yıllık bir ilişkiden yeni çıkmıştım. Henüz kendi sorunlarımı çözememişken başka bir ilişkiye atlayarak sorunlarımı ona yüklemek Nate’e yapmak isteyeceğim son şeydi. Haklıydı, bizim için bir ihtimal varsa o şimdi değildi.

Onu son bir kez öptükten sonra geri çekildim. “Sakın... ölme.” Kazadan sonra bana söylediğini hatırladığım son sözler bunlardı ve şimdiki duruma da uyuyordu. Bu sözler bizimle ilgili ne anlatıyordu emin değildim.

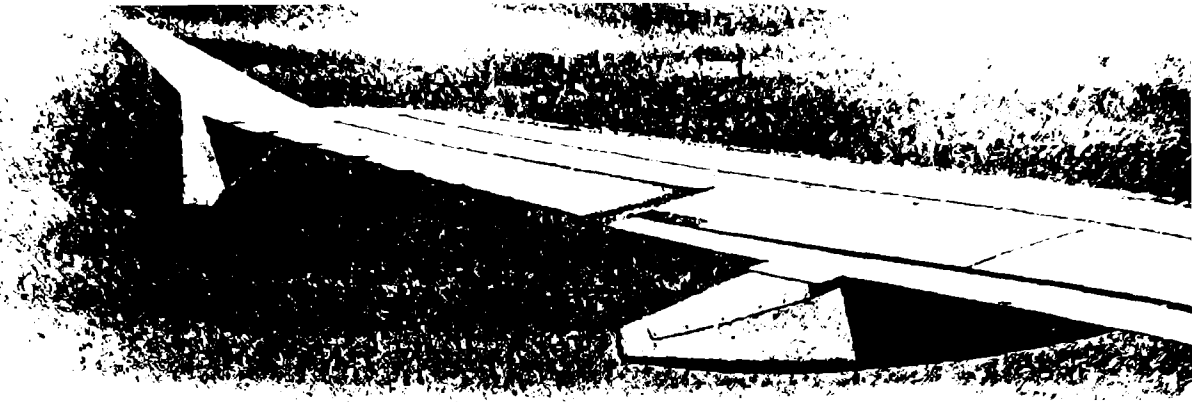
“Öyle bir planım yok.” Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı ama bu tam bir gülümseme değildi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Bana böyle demi-”

“Hatırlıyorum.” Ellerini şortunun ceplerine sokarak geri çekildi. “Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Şimdi o uçağa bin ki bunu da hatırlayabileyim.”

“Bir ihtimal daha?” Göğsüm o kadar sızlıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

“En iyisinden.” O güzel gamzesini göstererek sırttı ve sonra kalabalığın arasında kayboldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IZZY

Mezar-ı Şerif, Afganistan

Kasım 2021

“Serena!” Kollarımı şok içinde bana bakan ablama dolayıp sırt çantasının üzerinde kenetledim, kalbim öyle bir atıyordu ki her an göğsümden fırlayacağını düşündüm. İşe yaramıştı. Buradaydı. Newcastle’ın yerini almak için yaptığım her şeye değmişti çünkü ablam buradaydı. Onu çok kolay, neredeyse çok basit bulmuştum ama kalkıp şans yanımda olduğu için sitem edecek değildim.

Artık ablamı eve götürebilirdim.

“İz?” Serena kollarını yavaşça bana dolamadan önce bir an gerildi, fotoğraf makinesi aramızda asılı duruyordu. “Isabeau?” Elleriyle omuzlarımı kavrayıp geri çekildi, kahverengi gözleri yüzümü tararken genişledi. “Burada ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdı, yüzünde dehşete benzer bir ifade, kaşlarının arasında da iki çizgi belirmişti.

“Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle.” Gülümsememi engellemek mümkün değildi. Onu bulmuştum. Şey, daha doğrusu Nate onu bulmuştu. Serena bir aydır uyumamış gibi görünüyordu, ona sımsıkı sarılırken yanlışlıkla aşağı çektiğim düğmeli gömleği ve mavi başörtüsünün yıkanmaya ihtiyacı var gibiydi ama bunların hepsi kolaylıkla halledilebilirdi.

“Şaka yapmıyorum!” Parmaklarını omuzlarıma gömdü, panik dolu sesi gitgide tizleşiyordu. “Burada kalamazsın!”

Gözlerimi kırıştırdım. Olaya müdahale edip buraya gelmiş olmama sinirleneceğini düşünmekle bizzat görmek farklı şeylerdi. “Ama ben senin için geldim.”

“Ne yaptın, *ne yaptın?*”

Tamam, sinirlenmekle kalmamıştı. Köpürüyordu.

Serena’nın arkasında bir kargaşa patlak verdiğinde ablam omzunun üzerinden bakıp, “O benimle birlikte, tercümanım,” dedi Nate’in ekip arkadaşlarından birine. White mı? Gray mi? Brown mu? Hangisiyse artık.

Nate’in dilini kullanırsak Özel Kuvvetler mensubu, silahını indirdi ve hafif sakallı bir adamın içeri girmesine izin verdi. Adam hemen Serena’nın yanına gitti, ablamla bana şaşkınlıkla, sanki beni çok iyi tanıyormuş gibi baktı.

“Izzy, bu Taj Barech, tercümanım,” dedi Serena. “Taj, bu sana sürekli bahsettiğim, *Washington’da olması gereken kız kardeşim.*” Bu kelimelerin her birini yüzüme bakarak üstüne basa basa söylemişti.

Taj başıyla selam verip, “Sizinle tanışmak bir zevk,” dedi enerjik bir gülümsemeyle.

Nate yanıma gelirken, “Benim için de öyle,” diyebildim.

Serena’nın gözleri kocaman açıldı, Nate’e bakarken ağzı bir karşı açık kaldı. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Seni görmek de güzel, Serena,” dedi Nate, bir eli omzunda asılı duran tüfeğin üzerindeydi. “Benim ya da adamlarımın fotoğrafını çekmek yok.”

“Konu senin türün olunca kuralları biliyorum.” Gözleri kısıldı ve elleri omuzlarımdan kaydı. “Izzy’nin buraya gelmesine izin verdiğine inana—”

“Bana *izin* falan vermiş değil!” diye tersleyerek bir adım geri çekildim. “İnan bana, ona kalsa buradan ilk uçakla postalanmıştım.”

Nate, “Bana kalsa buraya hiç gelemezdin,” diye homurdandıktan sonra Serena’ya döndü. “Başka bir danışmanın yerini almış. Piste adımını atmadan önce onun geleceğini bile bilmiyordum, yoksa bunu engellemek için elimden geleni yapardım.”

“Öf tamam, *ikinizin* de canı cehenneme.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ben kendi kararlarını veren yetişkin bir kadını, bunu kafanıza sokun artık.”

“Bu kötü bir karardı, Isabeau.” Serena’nın sesi tekrar yükseldi. “Bu ülkenin ne kadar tehlikeli olduğunu hakkında bir fikrin var mı?”

“Pardon... ne? Çavuş Huysuz her hareketimi izlemeden yatak odamdan dışarı üç adım bile atamıyorum.” Nate’i işaret ettim. “Yani evet, buranın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Peki ya sen? Çünkü yanınızda silahlı korumalar görmüyorum.”

Taj üçümüze bakıp başını yana eğdi. “Bu bir aile meselesi gibi görünüyor. Ben başka bir yere gideyim.” Yavaşça geri çekilse de neredeyse boş olan odada gidebileceği pek fazla yer yoktu.

“Bakın, Isabeau’nun Afganistan gezisi konusunda niha yet benimle aynı düşünen birinin olması çok hoş ama—” diye başladı Nate.

“Herhangi bir konuda senin tarafında olduğumu varsayman büyük hata olur.” Serena Nate’e ters ters baktı.

“–helikoptere binmeliyiz,” diye bitirdi sözlerini Nate, ablamın iğnelemesini tamamen duymazdan gelerek. “Bizi bekliyorlar.”

“Öyleyse onu hemen buradan çıkar,” diye çıkıştı Serena.

“Harika, o zaman gidelim,” dedim çıkışa doğru dönerek. “Tartışmaya elçilikte devam edebiliriz.”

Serena bana yetişmek için koşarak gelip dirseğimi tuttu. “Dur. Sizinle geleceğimi mi sandın?”

Kalakaldım. Midem endişeyle büzüşürken Serena’ya döndüm. “Yoksa neden buralara kadar geleyim?”

Öfkesinin yerini acıma ifadesi aldı. “Izzy, gidemem. Burada yapmam gereken bir iş var. Daha altı ay dolmadı. Hâlâ otuz günlük görevim daha var.”

“Bu ülke...” Başımı iki yana salladım.

“Çöküyor,” dedi Nate, yürümeye devam ederken. “Ülke çöküyor.”

“O zaman bunun haberini yapmak benim işim,” dedi Serena tartışmaya son verir gibi.

“Ciddi olamazsın.” Kelimeler ağzımdan fısıltı hâlinde dö-külmüştü.

“Ciddiyim.” Sırt çantasını düzeltti. “Burada tam olarak yapmam gereken şeyi yapıyorum. Bu bana verilen en uzun görev. Buraya gelebilmek için mücadele ettim ve sırf tehlikeli olmaya başladı diye görevimi erken bitirecek değilim. Yoksa ofiste asla başımı dik tutamam.”

Nate elini kulaklığına götürüp başını yana eğdi. Artık alış-tığım o profesyonel ses tonuyla, “Üzerinde çalışıyorum,” deyip Serena’ya döndü. “Serena, seni anlıyorum ama burada kalman güvenli değil. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Izzy de biliyor. Son yirmi dört saatte üç vilayet düştü. Mesleğine olan bağlılığını gerçekten anlıyorum ama kız kardeşinin iyiliği adına o helikoptere binmen için sana yalvarmaktan çekinmem.”

Bu ses tonu var ya? İşte bu Çavuş Green değil, benim Nate’imdi. Kalbim sıkışırken ona döndüm. O çelik yeleğin ve kuşandığı silahların altında hâlâ bu sabahki kâbusumdan sonra bana sarılan adamdı. On yıl önce beni o uçaktan çıkaran adam.

“Mesleğime olan bağlılığımı anlayabiliyorsun tabii, değil mi?” dedi Serena iç çekerek. “Lanet olsun, Izzy’nin Senatör Lauren’ın ofisinde çalışmasının tek nedeni de senin mesleğine olan bağlılığın. Peki buna rağmen sen görevini erken bitirir misin?”

Bunu. Söylemiş. Olamaz. Başımı hışımla Serena’ya çevirdim ama Nate’e baktığından kaşlarımın panikle kalkışını fark etmedi.

“Ne?” diye sordu Nate.

Serena küçümser bir tonda gülerek, “Son üç yılını bu savaşı sona erdirmek namına yasalar çıkaran kadın için çalışarak geçirmesinin bir tesadüf olduğunu mu sandın gerçekten? Washington’a gitmesinin, hem de sen...” Sesi canlılığını yitirdi.

Nate bakışlarını yavaşça benimkilere çevirirken çenesi seğirdi. Midem altüst oldu.

Kahretsin. Yasanın çıkma şansı olmaması ya da pek ilerleme kaydedememiş olmamız başımı duvarlara vurmak istememe neden olsa da bu önemli değildi. Son birkaç yılımı, onu defalarca kollarımdan koparan bu savaşı sona erdirmek için mücadele ederek geçirmiş ve hiçbir sonuç alamamıştım. Artık o da bunu biliyordu.

O mavi gözlerinde her şeyi gördüm. Şok, inanamama, inkâr ve bırakın adını koymayı, kabul edilemeyecek kadar tehlikeli başka bir duygu. Bana New York’tan önce baktığı gibi bakıyordu, kendini ardına hapsettiği o duvar artık yıkılmıştı.

“Ah, kahretsin. Gerçekten tesadüf olduğunu sanıyordun, değil mi? Gerçeği bilmiyordun,” diye mırıldandı Serena.

Bakışlarımı çeviremedim. Konuşamadım. Serena’nın bir çırpıda Nate’in ayaklarının dibine serdiği, birkaç kelimeden başka bir şey söylemeden ifşa ettiği apaçık gerçeği ne doğrulayabilir ne de inkâr edebilirdim. Dünyadaki hiçbir çelik yelek kalbimi, Nate’in kollarına atlama özleminden koruyamazdı.

“İzzy, çok üzgünüm,” dedi Serena usulca.

Nate gözlerini kırptırıp başka tarafa baktı. “Biliyorum. Tahmini varış süresi beş dakika.” Telsiziyle konuşuyordu, konuşması bittiğinde Serena’ya baktı. “Şimdi şöyle yapıyoruz, Isabeau’yu beş dakika içinde o helikoptere bindiriyorum ve umarım sen de onun peşinden binersin.”

Serena yutkundu ve Taj’ın Çavuş Bilmem-Kim’le konuştuğu yere baktı. “Gitmek istesem bile, ki istemiyorum, onu bırakamam. Henüz vizesi yok.”

“Başvuru yaptı mı?” diye sordum. “Çünkü seni burada tutan tek şey buysa, ben—”

“Başvuru süreci devam ediyor.” Bana doğru gelip yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Savaş bölgesinde haber yapmamamı ilk istediğinde sana ne demiştin?”

“Bir durumu görmezden gelmek, o durumu bizzat yaşayan insanlar için bunu daha iyi hâle getirmez.” Boğazım düğümlendi, bedenim kalbimden önce yenilgiyi kabul etmişti.

“Fikrim değişmedi. Gidersem bu insanlara yardım edemem. En azından tanıklık edebilirim.”

“Benimle gelmiyorsun, değil mi?” Son kelimeyi güçlkle söyleyebilmişim.

Başını iki yana salladı. “Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım, öylece bırakıp gidemem.” Dudaklarımı ısırarak gözlerimdeki ani yanmayla mücadele etmeye çalıştım. Ablamın hayranlık duyduğum bu tutkusu bir gün canına mal olabilirdi ve ben bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Nate, Taj’a doğru yürümeden önce sessizce, “Size bir dakika veriyorum ama sadece bu kadar,” dedi.

“Buraya geri gelemem,” diye fısıldadım. “Buraya gelebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve içimden bir ses Nate’in de öyle yaptığını söylüyor.”

Gülümsedi. “Zaten beni aramaya gelecek tek kişi sensin, bunun için seni seviyorum.” Öne doğru eğilerek alnını benimkine dayadı. “Ama seninle gelemem. Henüz değil.”

“Peki ya otuz günün dolmadan şehir düşerse?” Kelimeler ağzımdan güç bela çıkmıştı. “Lütfen bana o zamandan önce bu şehirden çıkacağını söyle. Seni burada bırakamam—”

“Şehir düşerse giderim.”

“Söz ver bana.”

“Söz veriyorum. Kendimi öldürtmeye çalışmıyorum. Ama Taj’ı yüzüstü bırakmam. Benim için bu kadar çok şey yapmış bir insanı yüzüstü bırakmak çok büyük zalimlik olur. Benim

ve son birkaç yılda hükümetimiz için yaptığı işlerden sonra artık burada güvende değil. Ellerine geçen ilk fırsatta onu öldüreceklerini biliyorsun.”

Göğsümde bir umut belirdi. “Onun evrak işlerini hızlandıracam. En azından elimden geleni yapacağım. Dışişleri Bakanlığı’nın işi başından aşkın olsa da şansımı deneyeceğim.”

“Minnettar olurum.” Ellerini omuzlarıma koydu. “Burada kendim istediğim için bulunduğumu unutma. Burada yaşananlar benden daha önemli.”

“Benim için değil.” Yüzümü buruşturdum. “Bunun kulağa ne kadar bencilce geldiğinin farkındayım.”

Serena gülüp bana sıkıca sarıldı. “Seni özledim. Ne olursa olsun, görevim bir ay içinde sona eriyor. Sen farkına varmadan eve dönmüş olacağım.”

Nate yanımdan geçti, onu diğer görevliler izledi ama ben Serena’yı bir türlü bırakamıyordum, hava cehennem gibiydi, içeri giren rüzgâr bile odanın boğucu, durgun havasından daha sıcaktı.

“Nate’le kal,” diye fısıldadı Serena. “Hataları olsa da bu adamın seni güvende tutmak için yapmayacağı şey yok.”

“Peki bunu nereden biliyorsun?” Ona bakabilmek için kendimi geri çekecek gücü buldum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Çünkü sana nasıl baktığımı görüyorum. Sanırım değişen pek bir şey olmamış.”

Başımı iki yana salladım. “Uçaktan indiğim andan itibaren bana tam bir pislik gibi davranıyor. Gözünü üzerime dikmesinin tek nedeni görevinin bu olması.” Ama bunların bir kısmı doğru değildi. Bakışlarını üzerimde hissedince dönüp baktığımda kapıda beni beklediğini gördüm. “Ama birkaç dakikadır eski... Nate gibi davranıyor. Çok garip bir durumu en iyi şekilde idare etmeye çalışıyoruz sanırım.”

“Bak sen. Öyle mi yapıyorsunuz?” Birkaç adım geriledi, parmakları iki elimi tutana kadar kollarımdan aşağı kaydı.

“Şehir düşerse gideceğime söz vermemi istiyorsan sen de bana bir söz ver.”

“Ne sözü istiyorsun?” Ellerini kavrayıp kendime bunun onu son görüşüm olmayacağını söyledim. Onu son kez gördüğümü düşünürsem çekip gidemezdim.

“Bana Jeremy’yle evlenmeyeceğine söz ver.” Parmağıyla yüzüğümü dürttü.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bunu bilmesine imkân yoktu. “Annemle babamın tercihi olduğu için mi yoksa onu hiç sevmediğin için mi?” Ailemizin herkesin katıldığı o meşhur Noel partisinde Jeremy’nin bana evlenme teklif ettiği gece Serena bu konudaki fikrini gayet net açıklamıştı.

“Hayır.” Sesi alçaldı ve sanki bir savaş bölgesinin ortasında değil de Washington’daki apartman dairesindeymişiz gibi bana sıırıttı. “Çünkü senin de *ona* nasıl baktığını görüyorum.” Omzumun üzerinden kapıya imalı bir bakış attı. “Bir adama âşıkken başka bir adamla evlenmeye hakkın yok.”

“Ben âşık falan değilim—” Ellerimi geri çekmeye çalışsam da ablam sıkıca tuttu.

“Öylesin.” Parmaklarımı sıkıp sonra bıraktı. “Jeremy hiçbir zaman senin için yeterince iyi olmadı. Hak ettiğinden daha azına razı olmayı kes artık. Annemle babamın senin için çizdiği yolda yürümeyi bırak, tabii bu *senin* istediğin yolsa o başka.” Her seferinde bir adım atarak geri çekildi. “Bir ay sonra görüşürüz. Eski dairemizin yanındaki küçük yerden pizza alalım. Tanrım, pizza yemeyi özledim.” Bir kez daha gülümsedikten sonra arkasına döndü ve Taj’ı da yanına alarak dışarı çıktı.

Zoraki adımlarla Nate’e doğru yürüdüm. Beni helikoptere bindiğini hayal meyal hatırlıyorum.

Ablamı Mezar-ı Şerif’te bırakarak yola çıktığımızda güçlükle nefes almayı başarabilmişim.

Nate kulaklıklarını kulağıma taktı ve Kabil’e dönerken uçakta en sevdiğim müziklerden bazılarını çaldı. Düşünceleri-

min gürültüsünü zar zor bastırabilmişti. Serena'yı bulmuş, ona sarılmıştım ve o şimdi gitmişti. On gün sonra da Amerika'ya dönüyorduk.

Serena'yı o zamana kadar gitmeye ikna edebilmememin bir yolu var mıydı? Bunun olmasına nasıl izin vermiştim?

Elçiliğe vardığımızda Nate arabamın kapısını açarken sessizce, "Başarısız olmadın," dedi.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki geldiğimizi fark etmemiştim bile. "Neden öyle dedin?" En azından arabadan inerken emniyet kemeri takılmamıştı.

"Çünkü seni tanıyorum, aklından geçenleri biliyorum." Ne yazık ki haklıydı.

"Ama başarısızlık gibi geliyor." Girişe doğru yürürken acımasız sıcak yumruğunu üzerimize indirdi.

"O seçimini yaptı." Askerlerin yanından geçtiğimizde Nate benim için kapıyı açtı. "Serena, işi söz konusu olduğunda her zaman bir katır kadar inatçı olmuştur."

Başımla onaylasam da sözleri acımı azaltmadı. Elçiliğin fuayesine girip merdivene doğru ilerlerken serin hava ferahlık verdi. Yüreğimi burkan yenilginin etkisinden kurtulmak için yatağa girip uyumak istiyordum. Şansıma beni bekleyen personel yoktu, bu da fark edilmeden odama gitme fırsatım olduğu anlamına geliyordu.

Nate ve ben merdiveni sessizce çıktık.

"Serena'nın söyledikleri doğru mu?" diye sordu odamın kapısına yaklaşırken. "Senatör Lauren için çalışmanın sebebiyle ilgili söyledikleri? Siyasete girme sebebinle ilgili?"

Olduğum yerde kalakaldım.

Ah. Tanrım. Serena'nın beni yanlışlıkla ispiyonladığını neredeyse unutmuştum. Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama yan odadan biri çıkarak beni utançtan kurtardı.

Nate'le başımızı çevirip baktığımızda, "Kahretsin, bütün gün seni bekledim," diyen bir adam gördük, yüzü her adımda daha da netleşen bir adam.

Sıradan bir adam değildi.

Jeremy'ydi. Buraya gelmişti.

Midem büyük bir şiddetle kasıldı.

"Konuşmak istemediğini söylemeden bıktım." Koluma uzanıp üst kısmını sıkıca kavradı. "Onca yoldan geldim—" diye başladı ama Nate kolunu üzerimden çekince aniden sesi kesildi. Nate onu yanımdaki duvara çarpıp ön kolunu soluk borusuna dayadı.

"Kimse sana bir kadına rızası olmadan dokunmaman gerektiğini öğretmedi mi?" Nate vücudunun her hücresiyle tehdit saçıyordu.

Olamaz.

"Hayır!" Elimi Nate'in omzuna koydum. Jeremy'ye zarar verirse bu, uğruna çok mücadele verdiği kariyeri için korkunç olurdu. "Yapma. Sorun yok. Ben iyiyim."

"İsa—" diye bağırdı Jeremy.

Nate gözlerinde suçlayan bir ifadeyle, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet." Başım la onaylayıp boğazımdaki kocaman yumruyu yutkunmaya çalıştım. Jeremy daha önce bana hiç böyle dokunmamıştı.

Jeremy boynunu dramatik bir biçimde uzatarak, "Tabii ki beni tanıyor!" diye mırıldandı.

Nate ön kolunu indirip bir adım geri çekildi. Bunca yıl ikisini karşılaştırmamıştım ama şimdi yan yana görünce aralarındaki farkları şaşırtıcı bir biçimde fark ediyordum.

Jeremy jöleli siyah saçlarından Armani ayakkabılarına kadar her şeyiyle gösterişliydi. Yüzü kusursuzdu ve istediği birini kendi tarafına çekeceğinden emin olduğu anda o politikacı gülümsemesini takınacağını biliyordum.

Ama Nate'i tanıımıyordu. Nathaniel ondan birkaç santim daha uzundu, kaslıydı ve *bana bulaş da bak neler oluyor* havası vardı. Nate'in gülümsemesini hak etmek gerekirdi. Ve taşıdığı her yara izi onu daha da...

"Nişanlısıyım!" Jeremy doğum gününde hediye ettiğim Hermès kravatını düzeltti.

Hermès. Lanet olası bir savaş bölgesinde.

Nate'in gözlerinde yanıp sönen acı, tek bir bakışıyla içime işlese de ifadesini ânında maskeleyip gözlerini benimkilerden ayırarak Jeremy'yi yepyeni bir aydınlanmayla inceledi. Gözleri Jeremy'nin takım elbisesine iliştirdiği rozete takıldı.

Jeremy Covington yazan rozet.

Nate'in vücudu daha da gerildi.

Jeremy, Nate'in göğsünü dürterek, "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum," diye söze başladı.

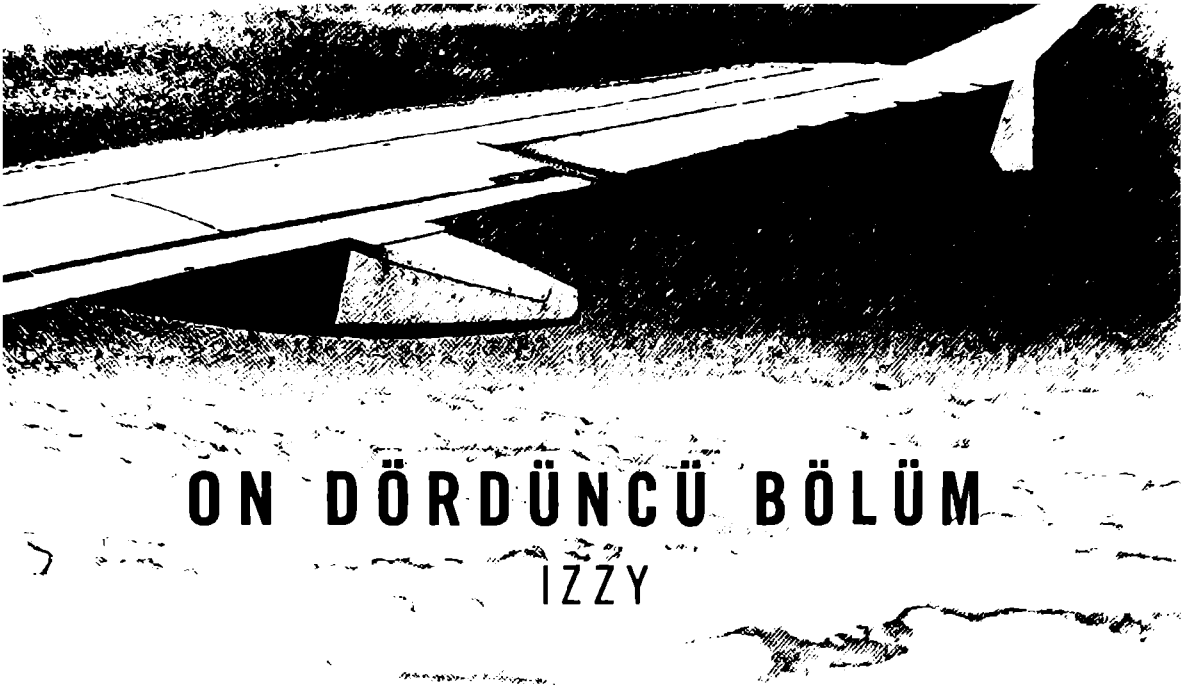
Bunu yapmayacaktın.

"O benim güvenlik görevlim," dedim çabucak. "Sadece..." Kahretsin, bu çok kötüydü. Çok, çok, çok kötüydü. Daha da kötüleşmeden onu Nate'ten uzaklaştırmam gerekiyordu. "Odama geçip orada konuşalım." Oda anahtarımı bulmaya çalışırken elim titredi ama Nate çoktan anahtarlarını çıkarmıştı.

Kapıyı büyük bir beceriyle açıp Jeremy'nin kasıla kasıla odama girebilmesi için açık tutarak geri çekildi.

Ben de peşinden girdim ve profesyonel bir kayıtsızlıkla bakışlarını önüne dikmiş Nate'e bakmak için durakladım. "Karmaşık bir durum."

"Bana oldukça basit görünüyor." Küçümser gülüşü sessizdi ama zihnimde yankılanmıştı. "Demek Dallama'yla evleniyorsun."

Georgetown
Ekim 2014

İzin almayı düşünüyorum. Bu yıl olmayabilir çünkü ben blok izni aldığımda -yani tatile çıktığımda- sen dönemin ortasında olacaksın ama belki gelecek yıl ikimizin de daha önce gitmediği bir yer seçip oraya gidebiliriz. Sen benden çok daha fazla seyahat etmişindir muhtemelen. Çocukken tatile gidecek maddi gücümüz yoktu ama görevde olmanın tek iyi yanı bok gibi para biriktirebilmek. Yani sana da uyarı, bir sonraki mektubunda bana gitmek isteyeceğin yerlerin listesini yollamanı istiyorum. Sıcak bir yere gidelim, Izzy. Plajı olan bir yere. ~~Yani~~ yapabileceğimiz bir yere.

Bu kısmı o kadar çok karalamıştı ki bir noktada kalem kâğıdı delmişti. İçimi çekip mektubu mutfak tezgâhının üzerine koydum.

Yüz yüze çok az vakit geçirdiğim birini bu kadar çok özlemek nasıl mümkün olabiliyordu?

Serena akşam yemeğini yaparken, “Tanrı aşkına, o mektubu kaç kez okudun?” diye sordu.

“Bir iki kez.” Tıpkı Nate gibi ben de olumsuz durumlardan pozitif bir şeyler çıkarmayı başarabiliyordum. *Dallama*’nın beni Yale için terk etmesinin iyi tarafı *Post*’ta işe giren Serena’nın iki odalı dairemize taşınması olmuştu. *Times*’a girmediği için kendini paralayıp duruyordu ama ben yanımda olduğu için havalara uçuyordum.

“Yüz kere desek daha doğru olacak,” diye mırıldandı, tavadaki kızarmış peyniri çevirirken.

“Yemek yapmayı sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” Çevirdiği taraf hafif kömürleşmişti. “Syracuse’daki son yılımda Margo’yla yaşadım. Yemek yapmayı biliyorum.”

Peynir kaplı spatulayı bana doğrulttu, “Senin işin ders çalışmak. Ders çalış, Isabeau. Oturup Nate’ten gelen aşk mektuplarını ezberleme.”

“Bunlar aşk mektubu değil.” Peynirlerden biri sıçrar da Nate’in mektubunun üzerine düşer diye kâğıdı kaptım. “Birlikte olmadığımızı açıkça belirtti.”

“Tabii tabii.” Kaşlarını kaldırdı.

“Bunu yaptığında anneme benziyorsun,” diye mırıldandım.

Homurdanarak mektubu elimden kaptı. “Çabuk lafını geri al!” diye bağırdı, mektubu artık dumanı tüten kızarmış peynirin üzerinde tutuyordu.

“Yangın çıkaracaksın!”

“Lafını. Geri. Al.” Mektubu tavanın hemen üzerinde salladı.

“Tamam, geri alıyorum!” Mektubu almak için hamle yaptım ama uzanamayacağım bir yere kaldırıp sonra okumaya başladı. “Serena!”

Diğer tezgâha yaslanarak alçak sesle ıslık çaldı. “Vay. Adamın kelimelerle arası iyiymiş.”

“Biliyorum.” Tavayı sapından tutup ocaktan indirdim, sonra da duman yüzünden yangın alarmı ötmesin ve 3C’deki gürültüye duyarlı komşularımızla bir kez daha yüz göz olmayalım diye pencereyi açtım.

“*Orada sadece var olduğuna değil, yaşadığına bana söz ver,*” diye mektubun sonunu okudu ve uzun bir iç çekti. “Gördün mü, sana âşık olduğu belli olan bu adam bile daha fazla dışarı çıkmanı istiyor. Garip gelebilir ama seni ikna etmeye yardımcı olacaksa eğer ben de onunla aynı fikirdeyim.”

“Birincisi, Nate bana âşık *değil*. Seni seven biri, erkeklerin arasına karışıp o yokken istediğini yapmanı söylemez.” Ne demek istediğini gerçekten anlıyordum ama bu aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyordu.

Duman kokusu dağılırken mektubu salladı, “Sizin durumunuzda bu tam da seni seven birinin sana yapmanı söyleyeceği şey. Adamın hakkını vermek lazım. Seni Georgia’ya kapatıp hasret içinde yanmana neden olabilirdi. Bunun yerine *senin* için en iyisi neyse onu yapmanı istedi.” Yüzünü buruşturdu. “Bence gezegendeki son iyi adamı bulmuş olabilirsin, annemle babamın onun hakkındaki fikirleri umurumda bile değil.”

Nate hakkında pek bir şey bilmiyorlardı ama bir askerle çıkmanın Covington’dan sonra büyük bir düşüş olduğunu düşündüklerini açıkça belirtmişlerdi. Bu yorumdan sonra onlara çıkmadığımızı söyleme zahmetine girmemiştim. Hem dürüst olmak gerekirse Nate’le her ne *yaşıyorsam* aramızdaki bu şey Jeremy’yle yaşadığım şeyden bir adım öndeydi. Geçen hafta Instagram’dan bana seve seve görmezden geldiğim bir mesaj göndermişti. Bu adamın büyümesi gerekiyordu.

“Peki neden daha fazla dışarı çıkmam konusunda bu kadar ısrarcısın?” Mutfak taburesine yerleşip yemek siparişi için telefonumda gezinmeye başladım.

Sanki yeniden çocuktuk, annem ve babam bir galada ya da başka bir yerdeyken kendi başımızın çaresine bakıyorduk, tek farkımız yetişkin olmamızdı. Bir nevi. Benim yetişkinlik tanımım tüm faturalarımı kendim ödemek olduğundan ve okul harcımı, kitaplarımı ve bu dairenin kirasını hâlâ babam

ödediğinden tam olarak bir bağımsızlık timsali sayılmazdım. Nate gibi değildim en azından.

“Çünkü dışarıda bir sürü bekâr ve düzgün adam var ama sonsuza dek bekâr kalmayacakları kesin.” Bana baktı. “Ve senin de haftada en azından birkaç gece bunu üzerinden çıkarman gerek.”

Nate’in kapüşonlu *sweatshirt*üne baktım. “Bunun nesi var?”

“Hiçbir şeyi yok.” Gözlerini devirdi.

“Paul’le aranızda neler oluyor? Birkaç gece önce ikinci randevunuza çıktığınız, değil mi?”

“Patrick,” diye düzelttim onu, teslimat saati uygun olan yerel bir restoran buldum. “O işin yürümeyeceğinden epey eminim.”

“Nasıl şaşırdım anlatamam.” Şok olmuş gibi numara yaptı. “Dur tahmin edeyim. İkiniz de Georgetown Hukuk’ta okuyorsunuz ve bu çok fazla ortak yönünüz olduğu anlamına geliyor. O politikaya girmek isterken sense bundan nefret ediyorsun. Yakışıklı ama seni heyecanlandırmıyor. Hoş ama aklını başından almıyor, değil mi? Ah, ayrıca tüm potansiyel Isabeau Astor taliplerinin ölüm fermanı olacak bir özelliği var: ilişkiye müsait!”

“Şirket hukukuna girmek isteyen bir ikinci sınıf öğrencisi ve telefonundan benden daha çok etkilendiğine eminim.” Patrick bana her sorunun cevabı benmişim gibi bakmıyordu. Beni sadece bir kez öpmüştü ve o da tam ısıtılmamış yemek sıcaklığındaydı. Ve... İç çektim.

O Nate değildi.

Hiçbiri o değildi.

“Takas yapalım.” Telefonumu salladım. “Mektubuma karşılık akşam yemeği.”

Başını yana eğip kâğıda baktı. “Keşke bu kısmı sansürlemeseydi. Eminim çok seksi bir şey söylemiştir.”

“Serena!”

“Peki. Erkek arkadaşın olmayan kişinin mektubunu al bakalım.” Mektubu bana geri verip telefonumdan siparişini seçti.

Mektubu düzgünce katladım ve diğerleriyle birlikte saklayabilmek için zarfına geri koydum. Bu sefer bir paket göndermişti, içinde altları çizilmiş üç kitap vardı. Benimkiler de ona göndermek için hazırды ve doğum günü hediyesi olarak eline ulaşmasını umut ettiğim bir paket hazırlamaya başlamıştım, birkaç güne yola çıkacaktı. İçinde naneli sakız, gizli zaafı olduğunu açıkladığı *brownieler* ve kışlası ya da onun deyimiyle İleri Operasyon Üssü dışında izin günlerinde giyebileceği bir Georgetown kapüşonlusu vardı.

Serena telefonumu geri verirken, “Biliyor musun, Kongre yarışını yakından izlemelisin,” dedi.

“Dikkat çeken biri var mı?” Telefonu kot pantolonumun arka cebine soktum. “Ya da şöyle sorayım, doğruluk ve adalet için görev yapan güçlü bir muhabir olduğundan dikkat çektiğini düşündüğün biri var mı?”

“İkisi de olamaz mı?” Yanmış peyniri çöpe atıp tavayı eviyeğe koydu.

“Genelde olmaz.”

“Afganistan’daki savaşı sona erdirmek için Kongre’ye girmeye çalışan biri var.”

Bakışlarım onunkilere kaydı.

“Bunun dikkatini çekebileceğini düşünmüştüm.” Dirseklerini küçük mutfak adasına dayayarak bana doğru eğildi. “Kadının seçilmek için yeterli oy toplayabileceğinden emin değilim ve dürüst olmak gerekirse böyle bir yasanın geçeceğini sanmıyorum. Senatonun şu anki yapısıyla olmaz. Ama yine de kazanırsa babamın sana staj yaptırmak için araya birilerini sokabileceğinden eminim.”

“Politika mı?” Başımı salladım. “Ben almayayım. Ayrıca babamın yaptırdığı her torpil daha fazlasını beraberinde getirir. Ben kâr amacı gütmeyen bir sektöre gireceğim.” Fark yaratabileceğim bir yere.

“Babam buna çok sevinecek.” Sırıttı. “Bunu ona Noel’de söylemelisin, böylece ağaçtaki süslerden biri gibi kıpkırmızı kesildiğini görebiliriz.”

“Senin gazetecilik okumanı gayet iyi karşıladı.” Yanımdaki not defterini kapıp ilk boş sayfayı açtım ve sol tarafını birden ona kadar numaralandırdım.

“Çünkü biraz siyasi güç kazanmak için hâlâ elinde sen vardın, Covington sayesinde yani. Babam ailede bir politikacı olmasını bizi istediğinden daha çok istiyor.”

“Bu acı gerçek değil de ne?” Son birkaç yıl bunu daha da bariz hâle getirmişti. “En azından ona, Astor Enterprises için MBA yapmış bir damat verebilirdik.”

“Bana bir koşum takımı takıp beni uygun gördüğü yöne sürsün diye kıcımlı yırtmayacağım. Hayır.” Başını iki yana salladı.

“Bu konuda hemfikiriz. Noel’de bu kararımı söyleyip ortalığı bulandırmayalım şimdi. Martta doğum günüm için geldiklerinde söylerim.”

Serena yüzünü buruşturdu ama hemen ifadesini topladı. “Bak, geleceklerini söyledikleri için heyecanlandığını biliyorum ama...” Alt dudağını ısırıldı.

“Umutlanmayayım mı?” Dile getirmek istemediği cümleyi tamamladım.

“Aynen öyle.”

“Gelecekler.” Şüphesizliği karşısında kaşlarımı kaldırdım. “Gelecekler. Söz verdiler. Ayrıca şimdiden otelde yer ayırttılar.”

“Sadece tekrar hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum. Bu konuda pek güvenilir olduklarını söyleyemem, bu yüzden gerçekten güvenilir biriyle çıkmanın senin yararına olacağını düşünüyorum.” Bakışlarını mektubuma dikti.

“Nate beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı.” Listemdeki boş numaralara baktım, beynim en sevdiğim kelime olan *ihitmaller* etrafında dönüyordu. Kumsalı olan bir yer. Nate’in beni

suyun içinde öpebileceği bir yer. Mektupta üzeri karalanmış kısımda böyle bir şey yazıyormuş gibi davrandım.

“Ah, bu arada, adı Lauren,” dedi Serena.

“Ne?”

“Kongre için yarışan kadın. Eliana Lauren.”

“Araştıracam.” En azından oy vermeye değer biri olup olmadığına bakabilirdim.

Kalemimi bir rakamının yanına indirip tek bir kelime yazdım. Fiji.

Aralık ayına geldiğimizde mektup koleksiyonum da stresim gibi katlanarak artmıştı. Hukuk fakültesi beklediğimden de zordu. Finaller bana kitap okumak için neredeyse hiç zaman bırakmıyordu, Nate’le yazışmalarımda üzerime düşeni tam olarak yerine getiremiyordum.

Oysa Nate tam kendisinden beklenecek biçimde bir ay boyunca ortadan kaybolmamla ilgili tek kelime etmemişti, sadece yazmaya devam ederek bana hukuk fakültesini fethettiğim için ne kadar gurur duyduğunu söylemişti.

Noel, aşırı pahalı hediyeler ve garip, omuza iki pat pat kucaklaşmalarla geçti ama ocak geldiğinde hayatımın ritmimi geri kazandım.

Yapman gerekeni yaptığın için asla özür dileme. Ocak ayının sonunda aldığım mektupta Nate böyle diyordu.

Şubat ayında, üç hafta boyunca bir ilişkiyi mahvetmemeyi başardım.

Dördüncü hafta onu terk ettim. Annemle babam doğum günüm için Washington’a yapacakları geziyi babamın Şikago’daki yeni ofisinin açılış haftasına denk geldiği için iptal etmişti.

Nate’in babasını tanıımıyordum, bana neden onun gibi olmaktan korktuğunu hiç söylememişti ama ben de kendim

için aynı şeyleri hissetmeye başlamıştım. Ailemin bir numaralı önceliği olmak zorunda değildim ama arada bir ilk ona girmek güzel bir his olabilirdi.

Margo mart ayındaki haftalık görüşmemizde, “Yine mi?” diye sordu.

Son temiz çamaşırlarımı katlayıp kaldırırken telefonu omzumla kulağımın arasında sıkıştırarak, “Hey, onunla dört kez çıktım ama,” dedim. “Hepimiz yirmi iki yaşında mutlu bir evlilik yapmıyoruz.”

“Sen yirmi iki yaşında değilsin,” diye hatırlattı bana. “Yarma kadar değil en azından.”

“Demek istediğimi anladın.” En sevdiğim gömleğimi asıp Nate’in *sweatshirt*ünü yatağımın altındaki çekmeceye koydum. “Yürümeyeceğini bile bile birini oyalamak için bir neden göremiyorum.”

“Fakat gerçekten denemezsen asla yürümez,” diye öğüt verdi.

Masamın üzerindeki mektup kutusuna baktım. “Bu konuda sana tamamen katılıyorum.”

Oturma odasından yüksek sesli bir kıkırdama duyuldu.

“Birileri iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor,” dedi Margo.

“Serena’nın erkek arkadaşı geldi, bu yüzden yatak odamda saklanıyorum.”

“Peki dersler nasıl gidiyor?”

“İyi, anneciğim,” dedim ve buna tepki olarak burnundan güldüğünde dudaklarım seğirdi. “Gerçekten, tuhaf ama arayı kapadım. Hem bugün cuma. Bütün hafta sonu deli gibi televizyon izleyebilirim ya da—”

“Nate’e yazabilirsin,” diye önerdi Margo şarkı söyler gibi bir sesle.

“Serena gibi konuşmaya başladın.”

“Serena, Nate’e bayılıyor. Ben...” Sustu.

Boş çamaşır sepetimi küçücük dolabımın zeminine koydum. “Hadi söyle gitsin.”

“Sizin kaderiniz bir peri masalı mı yoksa sizi birbirinize bağlayan şey kaza travması mı biraz daha netleşene kadar karar vermekten kaçınıyorum.”

“Peki psikoloji bölümünde *dersler* nasıl gidiyor?” diye sordum, gerçi ben de aynı şeyi birkaç kez merak etmemiş değildim. Ama aylar sonra bile onu bu kadar özleyor olmamın başka bir anlamı olmalıydı. Mektuplaşmalarımız ve geçirdiğimiz kısacık zamanlar sayesinde Nate’i neredeyse Dallama Jeremy’den daha iyi tanıyordum. Mektuplar, boş sinema randevuları gibi saçmalıklara gerek bırakmıyordu.

“Derslerimden birini zar zor geçiyorum,” diye itiraf etti Margo.

“Gerçek anlamda zar zor geçmek mi?” diye tereddütle sordum. “Yoksa C alma tehlikesiyle mi karşı karşıyasın?”

“İkisi aynı şey.”

Sırıttım. “Hayır, değil. Ama ciddi, yapabileceğim bir şey var mı?”

“New York’un kuzeyindeki tundraya geri taşınman ve güzel yüzünü görebilmem için her öğleden sonra beni bizzat kahveye götürmen dışında mı?”

“Evet. Bunun dışında.” Kapı çaldı ama Serena’nın açacağını bildiğimden yatağıma uzandım.

“Hayır. Telefon görüşmelerimizde mızızlanmamı dinlesen yeter.”

“Her zaman. Memnuniyetle.”

“Izzy!” diye seslendi Serena.

“Gitmem lazım, sanırım yemek geldi.” Vedalaşıp telefonu kapadım.

“Izzy!” Serena tekrar seslendi.

“Geliyorum!” Yumuşak flanel pijama altımı popoma geçirdim ve sütyensiz memelerimi kapamak için Georgetown kapüşonlunun fermuarını çektim. Böylece akşam yemeğimi

kapıp mağarama geri dönmek için gereken iki saniyede Serena'nın arkadaşını korkutmayacaktım.

Yatak odamın kapısını açtığımda Serena'nın bana pişmiş kelle gibi sırtıttığını gördüm. "Efendim?"

"Hafta sonu burada olmayacağım. Luke'un ev arkadaşı şehir dışında olduğundan ev bize kaldı. Şu anda benim için çantaya bir şeyler koyuyor." O kadar mutlu görünüyordu ki ona yarının doğum günüm olduğunu hatırlatmaya kıyamadım.

"Kulağa harika geliyor! İyi eğlenceler!" Nasıl hissettiğimi anlamasın diye dua ederek gülümsemeye çalıştım.

Bana sıkıca sarıldı. "Doğum günün harika geçecek. Dışarı çıkacağına söz ver."

"Çıkarım." Bu bariz bir yalandı. Evden sadece kahve almaya gidecek kadar çıkacaktım, o kadar. Şimdiden bütün gün kanepede yatıp tıkinmayı planlıyordum.

Geri çekildi ve yalanlarımı görebilirmiş gibi yüzümü inceledi. "Tamam. Akşam yemeği mutfak tezgâhında. Seni seviyorum, Iz."

"Ben de seni seviyorum."

Elimi sıktı ve ben daha oturma odasına varmadan erkek arkadaşının elini tutup kapıdan hızla dışarı çıktı.

"Garip ama sorun değil," diye mırıldandım, mutfağa ve yeni gelen Çin yemeğinin kokusuna döndüm.

Sanki dünyanın öbür ucunda değil de burada olması *gerekiyormuş* gibi rahatça tezgâha yaslanan yakışıklı adamı görünce yerimden sıçradım. Kot pantolon ve henüz fermuarını bile açmadığı bir ceket giymişti, seyahatte yıpranmış kamuflaj sırt çantası ayaklarının dibinde yerde duruyordu. Mavi gözlerindeki yorgunluğa rağmen o kadar güzel görünüyordu ki nefes almakta zorlandım.

"Nate?" O buradaydı. Amerika'da. Benim mutfağımda.

"Selam." Gamzesini göstererek gülümsedi.

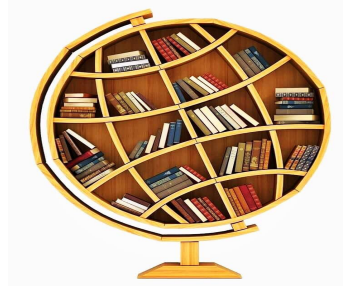
Kalbim bir yarış atı gibi şahlandı, ben de aynı tepkiyi verdim ve kanepenin üzerinden fırlamam bir saniyeden kısa

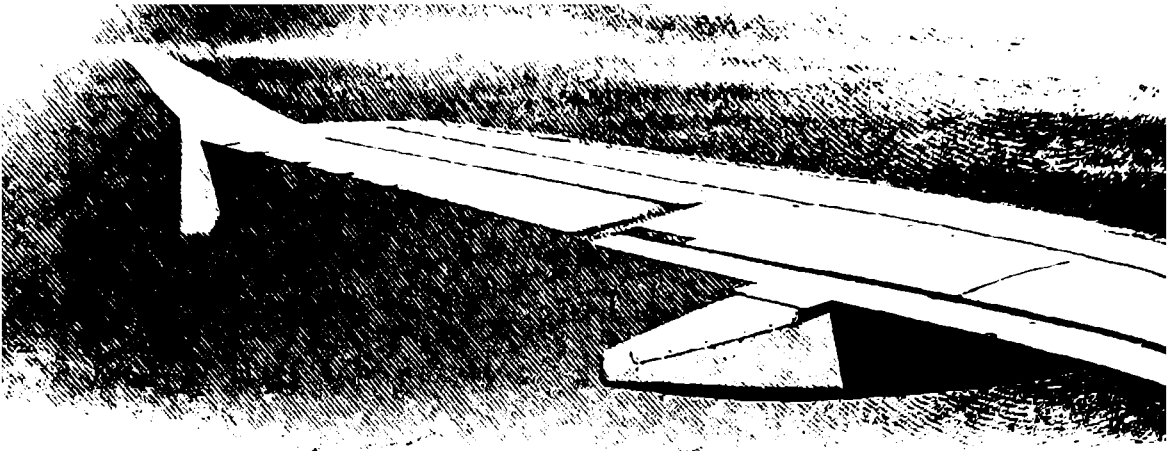
sürdü. Yastıkların uçuşması kimin umurundaydı? Etrafından dolaşarak zaman kaybedemezdim. Diğer tarafa inmeden beni kollarıyla yakaladı.

“Buradasın,” diye mırıldandım sıcacık boynuna doğru. Bana sıkıca sarılırken ayaklarım havada sallanıyordu.

“Mutlu yıllar, Isabeau,” dedi.

Bu şimdiye kadar aldığım *en iyi* doğum günü hediyesiydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

IZZİ

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

Kapıya yaslanmış, Jeremy'nin oturma düzenini ve küçük mutfak kinceleyerek süiti dolaşmasını izlerken kalbim güm güm atıyordu. Ama yanlış nedenlerle. Sanırım son altı haftadır kaçındığım konuşma, ben hazır olsam da olmasam da artık gerçekleşmek zorundaydı. İçimde öfke hızla yükselirken tenim ısındı. Böyle bir anda ortaya çıkmaya nasıl cüret ederdi?

Nate'e onu buradan atmasını söyleyebilirsin.

Fakat koridordaki o konuşmadan sonra Nate'in benimle konuşacağını sanmıyordum. Çoktan yerine geçecek başka birini aradığına emindim.

"Dallama'yla evleniyorsun." Tanrım, yüzündeki ifade ihanete uğramıştan beterdi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Jeremy'yle olan geçmişimi bildiği için de onu bu konuda suçlayamazdım.

Bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiğim için kendime kızıyordum. Parmağımdaki yüzüğün ağırlığı, beni, asla hak etmediğini anlamaya başladığım kişiye bağlayan bir çapa gibi geliyordu.

Jeremy lacivert ceketini çıkardı. "Senin odan bana verdiklerinden daha güzel," dedi. Afganistan'a değil de sanki Senato salonuna gidiyormuş gibi giyinmişti. Ceketini sandalyenin arkasına astıktan sonra bana döndü, kahverengi gözleriyle tıpkı

süiti değerlendirirken yaptığı gibi beni de baştan aşağı süzdü. Alnındaki küçük kırışıklık, beni de kaldığı yer kadar eksik bulduğunu gösteriyordu.

Syracuse'da çıkmaya başladığımızdan beri ilk kez benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyordum. Yolda kırışan pantolonum ya da tozlu bluzum umurumda değildi. Artık onu etkilemeye ihtiyacım yoktu.

Bu düşünceyle sırtımı daha da dikleştirdim.

Eşarbımı çıkarıp çantama attıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Burada ne işin var?” Serena’yı helikoptere bindirmeyi başaramamışken şu anda uğraşmak isteyeceğim son şey buydu.

Olan biteni anlatacak ya da bu konuda nasıl hissettiğimi ifade edecek herhangi bir kelime yoktu. Hayatımdaki her başarısızlık bugün boy göstermeye başlamıştı. En ufak bir provokasyonda havaya uçma tehlikesi olan çapraz elektrik kablolarından oluşan bir düzenek gibiydim.

“Hiç lafı dolandırmazsın zaten, değil mi, Isa?” Bana beş tipik sahte gülümsemesinden birini atarak yaklaştı. Bu dördüncüsüydü, pişmanım-ama-erkekler-böyledir gülümsemesi.

Isa. Çünkü bizi tanıştıran babamdı.

Elimi kaldırıncı odanın ortasında durdu, bakımlı kaşlarından tekini kaldırdı. “Dur tahmin edeyim, babanın özel jetini mi ödünç aldın?” Başımı yana eğdim. “Yoksa bu da seçim kampanyanın bir durağı mı?”

“Tahmin edebileceğin gibi bu küçük gezi için aslında üç programımı iptal etmek zorunda kaldım.” Gülümsemesi silindi, çenesinin ucunu kaşıdı. “Bana eşlik etmen gereken toplantıları.”

“Amerika’da olsam da olmasam da o toplantılarda sana eşlik etmeyecektim zaten.” Başımı böyle bir şeyin mümkünatı olmayacağını belli edercesine sallarken kanepenin arkasındaki küçük masaya doğru ilerleyip çantamı bıraktım ve gerilen omuzlarımı rahatlattım. “Ayrıca sen de burada olmamalısın, Jeremy.

Senden biraz zaman istedim, kalkmış dünyanın öbür ucuna peşimden gelmişsin.”

“Hadi ama, Isa.” Bana üç numaralı gülümsemesiyle baktı, her istediğini elde etmeye çalıştığında kullandığı çocuksu gülümsemeydi bu. İkinci şansımız olduğunu düşünmem için beni kandırmaya çalıştığı o gülümseme. “Okuduğun kitaplardaki o romantik, cesur hareketleri seviyorsun sanıyordum. Senin için savaş bölgesine geldim. Sence bu sevgimin boyutunu göstermiyor mu? Bu ilişkiyi yürütmeyi ne kadar çok istediğimi?”

Bana doğru geldiğinde kanepenin arkasında kaldım. “Bu bana muhtemelen aşağıda vize işlemlerine yardım ettiğin ya da müstakbel seçmenlerle onları en iyi nasıl tahliye edebileceğin hakkında konuştuğun bir fotoğraf şovu fırsatı yakaladığını kanıtlıyor.”

Gözleri şaşkınlıkla parladı, ardından parmaklarını döşemeli kanepenin kolunda gezdirirken aşağı baktı. “Doğal olarak bunun bir kampanya harcaması olduğuna babamı ikna etmek için gerekeni yaptım.”

“Bundan bıkmadın mı peki? Sürekli babanı memnun etmekten? Tanrı biliyor ya ben bıktım.” Kelimeler ağzımdan çıkana kadar bunun farkında bile değildim. Hayatımdaki erkekleri memnun etmeye çalışmak gibi sonsuz bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştım ve tam da bu yüzden beni istedikleri zaman terk ediyorlardı. Nate’i görmek bu düşüncemi daha da netleştirmişti çünkü ne yazık ki o da bu döngüyü kırmak yerine bir parçası olmuştu.

“Hadi ama, Isa. Babamın desteği olmadan seçimleri kazanamayacağımı biliyorsun... hamleleri doğru oynamak lazım. Yaptığımız şey bu.”

“Doğru. Şimdi o uçağa binip geri dönmekte özgürsün.” Gözlerimi daha fazla devirebilseydim kafamın arkasından çıkacaklardı. Onun için politika her zaman öncelikliydi. Annemle babamın onu benden daha çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu.

“Benimle gel.” Bana attığı yalvaran bakış prova edilmiş bir bakış değildi, öyle ki az kalsın gardımı indirmeme neden olacaktı.

“Bir kişi daha bana buranın ne kadar tehlikeli olduğu konusunda nutuk çekerse yemin ederim–” diye başladım.

“Ah, hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Burada yaptığın şeye son derece saygı duyuyorum. Özgeçmişin için harika bir şey yapıyorsun, gelecekteki mülakatlarında kullanmak üzere güzel bir malzeme olacak ama–”

Ah, tabii, onun için her şey bir malzemeydi. “Ama ne?”

Yüzünü buruşturdu ve bana yine üç numaralı gülümsemesiyle baktı. “Ama bir anlaşmamız vardı. Sen kampanya sürecinde bana destek olacaktın, ben de seçildikten sonra seni kariyerini bırakmaya zorlamayacaktım.”

Ağzım açıldı, sonra kapandı ve kelimeleri bulmakta zorlandığımı için bu hareketi tekrarladım. “Ofisine girip Clarisse Betario’yu öğle yemeği misali masana yayılmış bulduktan sonra hâlâ koluna girip kampanya sürecinde gövde gösterisi yapacağımı düşünecek kadar hayalperest olamazsın?” O gün gördüklerim midemi bulandırsa da kalbim olması gerektiği gibi acımamıştı.

“O... talihsiz bir durumdu,” diye itiraf etti. “Ama kalbin kırılmış gibi davranma sakın, birbirimizi yalan söyleyemeyecek kadar iyi tanıyoruz. Kızdın. Muhtemelen utandın da–”

“Aşağılanmak daha doğru olur!” Yumruklarımı sıkıtiğimde tırnaklarım avucumun içine geçti. “O ofisteki herkes neler olup bittiğini biliyordu ve inan bana, bunun bir kerelik bir hata olmadığına söylemekten gayet memnunnlardı. Altı aydır ilişkiniz varmış! Nişan davetiyemizin mürekkebi bile kurumadan hemen soluğu başkalarının koynunda almışsın.”

Yavaş, derin bir nefes aldı, gözleri kaydı, henüz kontrol edemediği bir alışkanlıktı bu, aceleyle bir cevap aradığı anlamına geliyordu. “Utandığın için üzgünüm, Isa. Gerçekten üzgünüm.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Yani beni aldattığın için pişman değilsin?” Kullanacağını düşündüğüm onca taktikten biri bu değildi.

“Birbirimize asla yalan söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık.” Omuzlarını dikleştirdi.

“Doğru çünkü Syracuse’da olanlardan sonra ilerlemenin tek yolu buydu!” Ona tekrar güvenmekle ne büyük bir aptallık etmiştim.

“O olayı asla unutmayacaksın, değil mi?” Ellerini mükemmel kahverengi saçlarında gezdirdi. “Bunu aştığımızı sanıyordum!”

“Evet, personelini becermeni aştık. Büyük gelişme.” Ona başparmağımla aferin işareti yapıp ayakkabılarımı çıkardım. Neyse ki Mezar-ı Şerif’teki toplantı için düz ayakkabılar seçmiştim ama ayaklarım hâlâ beni affetmeye hazır değildi.

“Bak, açık ilişki konusunda konuştuğumuzu sanıyordum—”

“Sen konuştun!” Elimi masaya vurduğumda yüzüğümün ahşapta çıkardığı ses duyduğum tiksintinin sonucuydu. “Ben asla böyle bir şeyi kabul etmedim. Bunun benim için asla geçerli olmayacağını biliyordun. Böyle bir şeyi *asla* kabul etmem!”

“Baban—”

“Babam benim yerime karar veremez.” Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunun farkındaydım ama bunun tek nedeni geçmişte ne kadar yanlış olduklarını yeni kavramış olmamdı. Jeremy bile benim değil, babamın seçimiydi ve ben onun onayına o kadar açtım ki içgüdülerime karşı gelerek bir şansı bile hak etmeyen ilişkimize ikinci bir şans vermiştim. “Babam her ne kadar siyasi bağlantılar için yanıp tutuşsa da hak ettiğimden daha azını kabul etmeme asla razı olmadı. Nihayet anlıyorum ki sen hak ettiğim kadar *iyi değilsin*, Jeremy.”

Yutkundu ve elime baktı. “Yüzüğü hâlâ takıyorsan umut var demektir.”

“Yüzüğü çıkarmadım çünkü yaptıkların karşısında nutkum tutuldu, ne yapacağımı bilemedim,” diye cevap verdim

ve yanından geçip mutfağa doğru yürüdüm. “İnsanlara bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.”

“O zaman takmaya devam et,” diye önerdi peşimden gelerek.

Buzdolabından bir şişe su çıkardım ama ona vermedim. Zaten benden yeterince şey almıştı. Açgözlü yudumlarla şişenin neredeyse yarısını içip kalanı tezgâha koydum. “Tamamen dürüst olacaksak açık konuşalım,” dedim, avuçlarımdan güç alarak zıplayıp tezgâha oturdum. “İkimiz de bu ilişkiyi gerçekten istemiyoruz. Bu, yalnızca etrafımızdakilerin bizim için tasarlandığı bir gelecek.”

“Sadece benim kariyerim için değil, seninki için de.” Kravatını çekiştirerek çözdü.

“Hiçbir zaman siyasete girmek istemedim.” Başımı iki yana salladım.

Güldü, bu onun yıllar içinde mükemmelleştirdiği mutlu, melodik sesi değildi. Ham ve biraz çirkindi ama en azından gerçekti. “İkimiz de neden siyasete girdiğini tam olarak bilmiyormuşuz gibi davranmayalım.” Ellerini ceplerine soktu. “Tam olarak neden hâlâ *burada* olduğunu.”

Tezgâhın kenarını kavrayıp kendimi onu Bölge Savcısı’nın ofisinde bir yıldız hâline getiren acımasız sözlü saldırılarına hazırladım. Ne de olsa kamu hizmetinde çalışmak özgeçmişinde özel avukatlık yapmaktan çok daha etkileyici görünüyordu.

“İki yıl önce seni Washington’da tekrar gördüğüm andan itibaren bu ilişkiyi üç kişi yürütmüyormuşuz gibi davranma.” Gözleri kısıldı. “Yoksa korumanı tanımadığımı mı sandın? Sanki ilişkimizin *ilk yılında* onun resmini buzdolabına yapıştırmamışsın gibi. Onu hiç unutmadın. Ben başka kadınlarla yatmış olabilirim ama hiçbirine âşık olmadım.”

Başka *kadınlar* mı? Ne kadar safmışım.

“Kalbinde bana hiç yer yokken nasıl sadık ve kararlı bir ilişki yaşayabilirdik ki?” diye devam etti. “Hoşuna gitmeyebilir ama ikimiz de son iki yıldır aramızda onun olduğunu biliyo-

ruz. Tabii ki beni gerçekten isteyen birini aramaya yöneleceğim çünkü sen hiçbir zaman gerçekten beni istemedin. New York'tayken senden ayrılmış olması önemli değildi. Hâlâ onun özlemini çekiyorsun."

Derin bir nefes aldım ama inkâr etmedim. "Sözlerine dikkat et, Jeremy."

Ellerini kaldırıp iki adım gerileyerek mutfaktan çıktı. "Tanrı korusun, Nathaniel Phelan gibi bir aziz hakkında nasıl ileri geri konuşabilirim. Söyle bana, aramalarımı geri çevirmenin nedeni o muydu? O uçakta Newcastle'ın yerini almak için bu kadar uğraşmanın sebebi o muydu? Beni suçlu hissettirmeye çalışırken sen de burada benzer bir eğlence peşinde miydin?"

"Sana bir cevap borcum yok," dedim çenemi kaldırarak. "Ama burada olması tesadüftü ve bana eşlik etmek için görevlendirildi."

"Muhakkak öyledir." Jeremy sanki Nate'in duvarın diğer tarafında durduğunu görebilecekmiş gibi duvara baktı. "Sizin sorunuz da bu, değil mi? Birbirinizin hayatında aniden mucizevi biçimde beliriveriyorsunuz."

"Ne demek istiyorsun?" Nate'le aramızda nefret ettiğim ama aynı zamanda hayret ettiğim bir bağ vardı ve bu Jeremy'yle tartışmaya açık bir konu değildi.

Hızla hareket ederek koluma uzandığında elinden kurtuldum. "Bana bir daha dokunursan çılgılık atarım. Saniyeler içinde geberip gidersin. Nate babanın kim olduğunu umursamaz." Kendi başıma halletmem gereken bir durum yüzünden Nate'in kariyerini riske atacak bu tehdit ağzımdan çıkıvermişti.

Yine de işe yaramıştı çünkü Jeremy bir adım geri çekildi. "Onunla yattın mı?" Yüzü kızarmaya başladı. "Yani burada?"

"Cidden bana bunu mu soracaksın? Sanki bu ilişkide aldatan benmişim gibi?" Tezgâhtan indim ama kollarım gevşek bir şekilde, Jeremy bana bir daha dokunmaya kalkarsa cebimdeki panik düğmesine uzanmaya hazır hâlde iki yanımda duruyordu.

“Beni duvara yapıştırdı, İsa.” Jeremy’nin ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ama ikinci gülümsemeye, yani sırıtmaya tam olarak ulaşamadı. “Bana sorarsan epey tutkulu bir tepkiydi. Oldukça da tehlikeli.”

“Görevi beni korumak,” dedim her kelimeyi vurgulayarak.

“Bileğimi tutması yeterdi. Ama adam boğazıma saldırdı.” Gözlerini kırıştırdı, sonra ifadesi daha sinsi bir hâl aldı. “Dur bir dakika. Bunu çözebiliriz.”

“Efendim?” Onunla geçirdiğim her dakika aksine hiçbir şeyi çözemeyeceğimiz konusunda beni daha çok ikna ediyordu.

“Her ne kadar gururumu incitse de uzlaşabiliriz. Buraya seni geri kazanmak için geldim ve yapacağım şey de tam olarak bu. Benden intikam almak mı istiyorsun? Öyle olsun. Yap o zaman. Onunla ol, ben de kendi ilişkilerimi daha... gizli ve sağduyulu yürüteyim.” İşte o bir numaralı politikacı gülümsemesi.

Ağzım bir karşı açık kaldı.

“Anlamıyor musun?” Omuz silkti, rahatsız edecek kadar mutlu görünüyordu. “Bu mükemmel bir fırsat. Ailelerimizin istediği olacak, kariyerlerimiz gelişecek ve ikimiz de tatmini başka yerlerde bulacağız. Bu türden yapılan ilk anlaşma bizimkisi olmayacak. D.C.’deki ilişkilerin yarısı göstermeliktir. Bunu bir evlilikten ziyade bir ortaklık olarak düşün. Bir ittifak.”

Ona karşı hissettiğim tüm duygular içimde çürürken şok içinde bakakaldım. İlişkimizin fazla münasip olduğunu her zaman biliyordum ama yine de bunun karşılıklı sevgi ve şefkate dayandığını sanıyordum.

Ama Jeremy’nin sadakatsizliğini hatırlayınca kalbimde oluşan o donuk sızı, Nate’in duvarın diğer tarafında olduğunu bilmenin verdiği, nefes almamı bile zorlaştıran acının yanında hiçbir şeydi. *Lanet olsun.* Son iki yıldır kendimi kandırıyormuşum.

“Bu harika,” diye devam etti Jeremy coşkuyla. “Herkes istediğini elde ediyor.”

“Ama seni istemiyorum.” Yüzüğü parmağımdan çekip çıkardım.

“Olanlardan kimsenin haberi yok. Bunu kurtarmak için hâlâ vaktimiz var. Buraya senin güvenliğinden endişelendiğim için geldiğimi söyleriz, medya bunun üzerine atlayacaktır.” Beni görmezden geldi, odanın ortasına bakarak olayı nasıl çevireceğini, ortaya çıkabilecek her türlü sıkıntıyı nasıl idare edebileceğini düşündü.

“Jeremy,” dedim yeterince güçlü bir sesle, bana doğru döndü.

“Ne?” Kaşları neredeyse komik biçimde kalktı.

“Çok büyük bir hata yaptım, özür dilerim.” Eline uzandım.

Parmaklarımız birbirine değince yüzü yumuşadı. “Sorun yok. Her şey düzelir. Hâlâ seninle evlenmek istiyorum.”

Aile yadigârı elmaş yüzüğü avucunun içine bırakıp parmaklarını kapadım. “Ama ben seninle evlenmek istemiyorum. Yeterince zaman veririm sana karşı hislerimin artacağını düşünerek çok büyük bir hata yaptım. Sırf konforlu olduğu için ailemin isteklerine boyun eğerek hata yaptım çünkü sonunda onların onayını kazanacağımı düşündüm. Aşkın, bağlılığın ya da sadakatin anlamını bilmediği aşikâr olan birine razı olmakla hata ettim. Ben asla senin istediğin gibi biri olamayacağım ve sen de bana asla hak ettiğimi vermeyeceksin. Evet dediğimde bir hata yaptım ve şimdi bunu düzeltme zamanı geldi.”

Kapalı yumruğuna baktı. “Ciddi olmazsın.”

Başımı iki yana salladım. “Ciddiyim.” Şaşkınlığından yararlanıp ceketini astığı sandalyeye doğru yürüdüm. Pahalı ceketini elime alıp kapıya doğru ilerledim ve kapı kolunu tuttum.

“Hayır,” diye karşı çıktı, bana dönerek başını sertçe iki yana salladı. “Bana hayır diyor olamazsın. Bu mümkün değil.”

İç geçirdim, acıma hissi öfkemden geriye ne kaldıysa silip süpürürken kapıyı açtım. “Üzgünüm, Jeremy ama biri sana uzun zaman önce hayır demeliydi.”

Gözleri kocaman açıldı.

“Hey,” dedim koridora doğru, sonra irkildim. Kapımda nöbet tutan Nate değildi. Çavuş Gray’di.

Midem buruldu.

“Bayan Astor?” Çavuş Gray kalın kaşlarını kaldırdı.

“Evet.” Gülümsemeye çalıştım. “Özür dilerim. Bay Covington gidiyordu da. Lütfen odasına döndüğünden emin olursunuz?” diye sordum.

“İsa!” Jeremy itiraz etti.

Çavuş Gray gülümsemesini çabucak bastırdı. “Kesinlikle. Bay Covington, sanırım sizin süitiniz yan tarafta.”

“Kahretsin.” Jeremy ayaklarını yere vura vura yanımdan geçip ceketini ellerimden kaptı. “Buna pişman olacaksın, İsa ve pişman olduğunda seni geri istemeyebilirim.”

Çavuş Gray bu konuşmayı duymazdan geldi.

Son sözü Jeremy’nin söylemesine izin verdim çünkü başka türlü bu konuşmanın bitmesinin mümkün olmadığını biliyordum. Yoksa konuşmaya devam edip duracaktı.

“Teşekkür ederim,” dedim Çavuş Gray’e. Başıyla onayladığında kapımı kapadım, kilitledim ve sonra tahtaya yaslanıp popom yere değene kadar yavaşça aşağı kaydım.

Pek çok şeye kızgın olmalıydım. Babamın bitmek bilmeyen politik satranç hamlelerine, Jeremy’nin ihanetiyle ilgili küstahça davranmasına ya da hiç şansı olmadığı belli olan bir ilişkinin içinde olmama.

Fakat düşüncelerimi tüketen öfke tenime diken gibi batıyordu çünkü Jeremy bir konuda haklıydı.

Kiminle tanıştığımın, kiminle çıktığımın ya da kimi sevmeye çalıştığımın bir önemi yoktu.

Nate fiziksel olarak yanımda olmasa bile daima bana engel olacaktı.

Hiçbir zaman geri vermediği kalbimi bir başkasına vermem imkânsızdı.

ON ALTINCI BÖLÜM

NATHANIEL

Georgetown

Mart, 2015

Kalabalık dans pistinde dans edenleri izlerken Izzy, “Seninle sadece iki günüm var ve sen bu geceyi bir barda mı geçirmek istiyorsun?” diye bağırdı.

“Ablana seni dışarı çıkaracağıma söz verdim,” diye cevap verdim. “Seyahatimi sır olarak saklaması için böyle anlaştık.” Etrafımızdaki kalabalığın yoğunluğu, yakınlığı ve sayısı nabzımı hızlandırıyordu. Çıkışla aramızda çok fazla insan vardı. Kimin elinin nerede olduğunu, kimin neye uzandığını takip edemeyecek kadar çok insan. Çok çok fazla insan.

Bu kötü bir fikirdi ve birliğimin geri kalanıyla yeniden entegrasyon eğitimini tamamlamadan önce hafta sonu izni almak için canla başla mücadele etmişim. Zaten o eğitim de bir boka yaramıyordu.

“Dün gece uyuyamadığın için yorgun olduğunu biliyorum,” diye söze başladı, kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirmişti. Kahretsin, kirpiklerinin uzunluğunu neredeyse unutmuştum. Resimler onun hakkını vermiyordu.

“Ben iyiyim. Doğum gününü benim için endişelenerek geçirmeyeceğiz.” Sanırım uykusuz kaldığım saatler boyunca düşündüğüm kadar sinsi davranmamıştım ama en azından onun kanepesinde uzanıp ellerimi kendime saklayacağıma dair

verdiğim şahsi sözümü tutmuştum. Şimdi onu V yakalı enve-
lop bir bluz ve sadece kışını sarmalamak için yaratılmış gibi
görünen kot pantolon içinde görünce aziz mertebesine kabul
edilmeyi hak ettiğimden oldukça emindim. Beni yatağında
uyumaya davet ettiğinde bunu reddetmeyi başararak azizliği
hak etmiştim.

Onu kendime çekip dilini dilime, bacaklarını da belime
dolayarak dokuz ay önce kaldığımız yerden devam etmekten
daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama bilmediği şeyler vardı,
bunları öğrendiğinde sadece uyumak için bile beni yatağında
istemeyeceğini hissediyordum.

Izzy'yi ne kadar çok istediğimin bir önemi yoktu çünkü
mantıken onun asla benim olmayacağını biliyordum. O her
yönden ayrı bir klasmandaydı. Yakında dünyaya açılacak, in-
sanların hayatlarını değiştirecek işler yapacaktı. Öte yandan
benim iyi olduğum tek şey hayatları sonlandırmaktı. Babam-
dan çok daha vahşi biri olmaya başlamıştım. En azından o hiç
kimseyi öldürmemişti.

"Hadi," dedim elimi uzatarak. "Sana Serena'ya söz verdiğim
içkiyi alalım."

"Bir içkiden sonra buradan çıkıyoruz." Parmaklarını be-
nimkilere kenetledi, tıpkı o uçakta belirsizliğe doğru ilerler-
ken yaptığı gibi. Ama bu kez bir yuvanın kusursuz sıcaklığını
hissediyordum.

"Anlaştık." Kalabalığın arasından geçerken bize sürtünen
her kişiyle tansiyonum biraz daha yükseldi. Sonunda bardaki
tek boş iki tabureyi kaptım.

Izzy kapıya yakın olanı seçerken ben ona dönük oturdum
ve arkamızda kaç kişi olduğunu anlamak için omzumun üze-
rinden geriye baktım. Barın köşesiyle duvar arasında sadece beş
altı kişi vardı, yani bu kesinlikle kötünün iyisiydi.

Ama yine de oldukça kötüydü. Bizimle her çıkış arasında
insanlar vardı.

“Pekâlâ, ne istersin?” Bangır bangır müzik çalan hoparlörlerin dibinde olmadığımız için sesimi alçaltarak sordum. “Bira? Tekila? Cosmo?”

“Hayır.” Barmen yaklaşırken ojeli tırnaklarını tezgâha vurup içki raflarına baktı.

“Ne alırsınız?” diye sordu barmen bana gülümseyerek. Birkaç yıl önce olsa bu kumral kadın tam benim tipim olurdu.

Ama geçen yıl tipimin artık Isabeau Astor olduğunu öğrenmiştim. Bunun nedeni sarışın, kahverengi gözlü olması ya da kıvrak zekâsı, bulaşıcı kahkahası değildi. İpekten daha yumuşak dudaklarıyla aynı anda on dört konu hakkında konuşma eğilimi de değildi. Izzy’yle ilgili her şeydi. Başka hiç kimse onun gibi olamazdı. Her mektubunda, paylaştığı her sırda, beni her güldürdüğünde ona biraz daha âşık oluyordum. Ve bu, kum havuzundayken başka kızlardan teklif almadığımdan ya da onun burada –ona bunu yapmaması gerektiğini söylediğim hâlde– beni beklediğini düşünerek kendimi kandırdığımdan değildi. Kimse bir Izzy olamıyordu.

Bu da beni –ikimizi– saçma sapan bir duruma sokuyordu.

“Bir kadeh şampanya,” dedi Izzy sırtarak.

“Şampanya mı?” diye sordu barmen, yanlış duymuş gibi eğilerek.

Izzy çantasından ehliyetini alıp barmene uzatarak, “Evet,” dedi. “Bugün benim doğum günüm.”

“Demek öyle. Mutlu yıllar.” Barmen gülümseyerek Izzy’nin kimliğini geri verdi. Bana doğru döndü ve konuşmamış olmama rağmen eğilip, “Ya siz?” diye sordu.

“Yuengling lütfen,” deyip cüzdanıma uzandım. “Kadehle servis yapamıyorsanız şampanyayı şişeyle alalım.”

“Tamamdır,” dedi kumral kadın işe koyularak.

“Bugünün en sevdiğin kısmı neydi?” diye sordu Izzy. “Seni en sevdiğim pizzacıya sürüklediğim zaman mı? En sevdiğim

kekler için en sevdiğim pastaneye götürdüğüm zaman mı? Yoksa seni kampüsün içinden geçirdiğim zaman mı?”

“Seninle olduğum her an,” diye dürüstçe cevap verdim. Onun yanındayken aklımdan geçenleri söyleyebilmek, ilişkimizin... ya da aramızdaki her neyse onun, en güzel yanıydı. Taktik uygulamaya, naz yapmaya, hatta flört etmeye bile gerek yoktu. Izzy söz konusu olduğunda tam olarak olduğum kişi olabiliyor ve tam olarak ne düşünüyorsam onu söyleyebiliyordum.

Bugün onun için Savannah’dan gelmiştim ve itiraf etmeliyim tüm olay Serena sayesinde gerçekleşebilmişti. Izzy’nin açmam için ısrar ettiği Instagram hesabından ona mesaj atıp kardeşine sürpriz yapmak istediğimi söylediğim anda Serena mutluluktan çılgına dönmüştü. Annesiyle babasının her zamanki gibi Izzy’yi ektiğini ve Izzy’nin kimseyle görüşmediğini de kısa konuşmanın arasına sıkıştırmıştı. Yalan söylemeyeceğim, ailesi konusunda üzülsem de erkek arkadaşı konusunda rahatlamıştım. Izzy’nin birini hak etmediğinden değil. Hak ediyordu. Ama hafta sonunu sadece benimle geçireceği için buna bencilce seviniyordum.

Gülümsemesi kalp durduracak kadar güzeldi. “Eve gidip sana *Ladyhawke*’ı izletene kadar bekle.”

“Adaşın mı?” Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. “Sabırsızlanıyorum.” Izzy’yle birlikte olacaksam oturup birinin telefon rehberini okumasını bile izlerdim. Akıl sağlığımdan geriye ne kaldıysa kaybetmeden bu barda daha fazla kalabileceğimi sanmıyordum.

“Hayatın boyunca sadece bir film izleyebilecek olsaydın hangisi olurdu?” diye sordu.

“Bu zor bir soru.” Gözlerim onunkilerle buluştu ve o anda ne yaptığını anladım, uçakta onun için yaptığım şeyin aynısını yapıyor, sorularla dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

“Acele etme.”

“*Yüzüklerin Efendisi: Kralın Dönüşü*,” diye cevapladım. “Ama belki bu geceden sonra cevabım *Ladyhawke* olarak değişir. Kim bilir?”

Eğilip dudaklarını benimkilere bastırduğında vücudumdaki bütün sinirler alarma geçti. “Bugün için teşekkür ederim.”

Parmaklarımı saçlarından geçirip onu kendime çekerek dudaklarını daha hararetli öptüm ama dilimi dişlerimin ardında tuttum. Tadı vücudumdaki her hücreye hücum etti. Kendimi kontrol altında tutmak zor olsa da bunu başardım. Bu insanların önünde onu istediğim şekilde öpmek istemiyordum, bu yüzden öpüşmemiz o yöne gitmeden geri çekildim.

Ayrıldığımızda gülümsedi ve eli göğsüne gitti. “Kalbimin nasıl çarptığını hissetmelisin.” Parmakları ona doğum günü için aldığım küçük kilitli kolyenin üzerinde gezindi. Pastel mavi kutularda gelen hediyeler pahalı olduğundan itiraz etmişti ama onun gibi kızların değerli mücevherler takması gerektiğini düşünüyordum.

“Benimki de.” Belki bu kadar açık olmamam gerekirdi ama Izzy’nin yanında böyle bir baskı hissetmiyordum.

Barmen siparişlerimizi önümüze koyarken, “Buyurun,” dedi.

Izzy arkasına yaslandığı anda dudaklarının yarattığı hissi özledim.

“Teşekkür ederim.” Izzy yeltenmeden banka kartımı barın üzerine koydum. “Hesap açtırmak için.”

“Hesap açtırmamıza gerek yok,” Izzy şampanya kadehinin ince sapını parmaklarının arasına alarak başını iki yana salladı. “Sadece bir içki içeceğiz.” Bana baktı. “Teşekkür ederim.”

“Hesabı ödeyeyim.” Barmen başıyla onaylayıp kartımı kasaya götürdü.

“Sadece bir içki istediğine emin misin?” Izzy’ye kaşlarımı kaldırdım. “Bugün senin doğum günün. Ne istersen varım.”

“Seninle geçireceğim son gecede sarhoş olmak istemiyorum.”

Buna karşı çıkabilirdim ama nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Ben de her saniyesini hatırlamak istiyordum. “İyi ki doğdun, Isabeau.” Biramı kaldırdım.

“Teşekkürler, Nate.” Gülümsedi ve kadehini benimkiyle tokuşturdu. “Geldiğin için çok mutluyum.”

“Ben de.”

Barmen kartımı geri getirdikten sonra Izzy’yle barda oturup yarım saat kadar dersleri hakkında konuştuk, o şampanyasını yudumlarken ben birama neredeyse hiç dokunmadım. Ne zaman sohbeti görevimin nasıl gittiğine getirmeye çalışsa rotayı dikkatlice ona çevirdim. Kıpırdamadan durmaya, sadece onun gülümsemesine, kahkahasına, gözlerindeki ışığa, onu ne kadar çok istediğime ve bu konuda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim olmamasına odaklanmaya çalıştım. Ama duvarlar gittikçe daha çok üzerime geliyor ve insanlar daha da kalabalıklaşıyordu, bara ulaşmak için etrafımıza uzanırken sırtıma çarptılar ve ellerini ceplerine uzatıp... cüzdanlarını çıkardılar.

Sadece cüzdandı.

Silah değil.

Amerika’daydım, Afganistan’da değil.

Kahretsin. Geçen sefer bu kadar kötü değildi. Fakat o zaman cehennemin dibinde dokuz ay geçirmemiştım, uzatma üstüne uzatmayla karşı karşıya kalmamıştım. Komandoların daha sık ama kısa süreli görev yapmaları gerekirdi ancak bizim şansımız yaver gitmemişti. Bu sefer yaralanmamıştım ama dört kişinin ölümünü izlemiş, bot ve tüfeklerden oluşan derme çatma anıtlarının başında dikilmek zorunda kalmıştım. Ve...

Burada olmaz. Büzüşen ciğerlerimin müsaade ettiğince derin bir nefes aldım ve tüm o saçmalıkları ait oldukları yere ittim. Izzy’ye dönüp baktığımda sanki kötü olan her şeyi sadece güzel gözleriyle kesip atabilirmiş gibi beni izlediğini gördüm.

“Bir zombi istilasında yanına bir yoldaş seçmek zorunda kalsaydın bu kim olurdu?” diye sordu, sonra bir parmağını kaldırdı. “Benim dışımda. Bu kolay cevap.”

“Rowell, sanırım.” Torres kız arkadaşını seçerdi ve varsayımsal bir durumda bile onu sevdiği kadından mahrum etmek yanlış geliyordu. “Birlikte felaket durumlardan kurtulmayı başardık.”

“Doğru cevap. Şimdi buradan gidelim,” dedi.

“İçkini bitirmedin ama.” Kendimi toparlayamadığım için doğum gününü kutlamasını engellemem söz konusu bile olamazdı.

Gözlerini devirdi, içkinin son çeyreğini de kafasına dikip bardağı barın üzerine koydu. “Serena’ya söz verdiğin içkiyi resmen bitirdim.” Bar taburesinden kayarak inip elini bana uzattı. “Ve dürüst olmak gerekirse gecemin geri kalanını evde geçirmeyi tercih ederim. Seninle.”

“Dans bile etmeyecek miyiz?” Kalabalık piste baktığımda refleks olarak bütün kaslarım gerildi.

“Dans bile etmeyeceğiz.” Parmaklarını oynattığında ona daha fazla karşı koyamadım. Eve gitmek istiyorsa onu eve götürecektim.

Parmaklarımızı birbirine kenetleyip kalabalığın arasından geçerek kulüpten dışarı çıktık. Mart ayının sert havası yüzüme çarparak ciğerlerimi doldurduğunda içeri girdiğimden beri ilk kez doğru düzgün nefes alabildim.

“İyi misin?” diye sordu kaldırımda yürümeye başladığımızda, birkaç sokak ötedeki dairesine doğru ilerliyorduk.

“İyi göreceli bir şeydir.” Elinin sırtına bir öpücük kondurdum. Oldukça masum bir dokunuştı ama kokusu düşüncelerimi düpedüz şehvete sürükledi. Onu altıma almak, kokusu beynime kazınana, son birkaç yılda edindiğim tüm kötü anıların yerini alana kadar her kıvrımını öpmek istiyordum.

Tekrar yürümeye başladığımızda parmağıyla elimi okşayarak, “Son dokuz ayın nasıl geçti hiç bahsetmedin,” dedi. “Mektuplarda bile.”

İlk caddeyi geçmeden önce sağa sola baktım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Varsa tabii. “Sana yazmak benim hayattan kaçışımdı. Sıkıntılarımla senin üzerine yıkmak istemedim.”

“Bilmek istesem bile mi?” İrkildi. “Bu tuhaf oldu. Yani dinlemek istesem bile mi?”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim usulca, soğukta onu kendime çektim. Palto giymeye itiraz etmesi sanırım işime gelmişti, ona sarılmak için bana bahane yaratıyordu. “Ama bu doğum gününde yapılacak bir konuşma değil.” Ya da hiçbir zaman.

“Ah.” Yavaşça başıyla onayladı. “Peki.”

Yolun geri kalanını nefret ettiğim garip bir sessizlik içinde geçirdik. Izzy’yle her şey her zaman kolay olmuştu ama ben aramıza bir duvar örmüştüm çünkü böylesi daha iyiydi. Orada olup bitenlerin çirkinliğini ona yansıtmak istemiyordum. Fakat aramıza ördüğüm o duvarın varlığını somut olarak hissedebiliyordum. Onu mutfığa kadar takip ettim, çantasını tezgâhın üzerine bırakıp pasta kutusunu aldı.

“Kapkek?” Kutuyu tezgâhın üzerine koydu, sonra ellerinden destek alarak zıplayıp tezgâhta kutunun yanına oturdu, ayakları hafifçe sallanıyordu. “Film izlerken tatlı yemeye bayılırım.” Kutunun kapağını hafifçe açıp içinde bulunan on keki gösterdi.

Uzattığı zeytin dalını kabul ederek kutudaki keklerin neli olduğuna baktım.

İçindekilere bakarken, “Vanilya seven birine benzemiyorsun,” diye dalga geçti. “Havuçlu nasıl mesela?”

Başımı iki yana sallarken yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Torres’in en sevdiğiydi. Yemin ederim, bütün yıl boyunca her gün bir tane yemişti. Artık kokusuna bile tahammül edemiyorum.” Nefesini tuttuğunu fark etmem bir saniye sürdü. “Izzy?” Bakışlarım ona kaydı.

“Torres. En yakın arkadaşın, değil mi?” Gözleri korkuyla büyüdü.

“Evet. En yakın arkadaşlarımdan biri.” Başımla onayladım, yüzündeki ifade karşısında kaşlarım çatıldı.

“Ah, hayır. Yoksa... sen yokken...” Sıkıca bastırdığı dudakları çizgi hâlini aldığı anda parçaları birleştirebildim.

“Hayır, İz. Hayır. Ölmedi.” Başımı iki yana sallayıp içini rahatlatmak için dizini sıktım. “Sadece Özel Kuvvetler seçmelerine katılmaya karar verdiğinde havuçlu kekleri bırakmak zorunda kaldı.” Görev sırasında tereddüt ettiğimden son birkaç ay boyunca beni de katılmam için ikna etmeye çalışmıştı.

Izzy gevşedi. “Ah, tamam. İçim rahatladı.”

“Fitz öldü ama.” Limonluya benzeyeni aldım, kutudan çıkarmadan önce aynısından bir tane daha var mı diye baktım. Fitz çikolatalı severdi. Keder olduğunu bildiğim bir acıyla nefes aldım, sonra kederimi zihnimin gerilerine ittim.

“Ne?”

Kahretsin. Bunu ona *söylememeliydim*.

Kekin kâğıdını soyarken duraksadım. Izzy bana bakıyordu. “Fitz. Onunla tanışmıştın—”

“Tybee’de. Hatırlıyorum,” diye fısıldadı. “O... öldü mü?”

Başımla onayladım. “Yaklaşık bir ay oluyor. Bir çatışma çıktı—” Ağzım bir anda kapandı. Bunlar bilinçli olarak onunla paylaşmadığım şeylerken şimdi kalkmış iki parça huzurumuzu da mahvediyordum.

Elini omzuma koyup, “Nate, çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Üzülme.” Kâğıdı soymaya devam edip keke konsantre olarak Fitz’in vücudundan fışkıran kanın hatırasını zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. “Onu sen öldürmedin.” Konu hemen değişmeliydi. “Sen en çok hangi keki seviyorsun?”

Aramızdaki sessizlik uzadı.

Kafamı kaldırdığımda daha önce yüzünde hiç görmediğim bir bakışla beni izlediğini fark ettim. Ne söyleyeceğini ya da nasıl

davranacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu, bu gece ikinci kez aramızdaki huzuru yok etmişim. “En sevdiğin hangisi?” diye tekrar sordum. “Film zamanı, unuttun mu?”

“Kırmızı kadife,” diye cevap verdi, yavaşça kutudan bir tane alarak.

Elimdeki keki bırakıp ihtiyacı olmadığını bildiğim hâlde tezgâhtan inmesine yardım ettim. Onu yere indirirken kıvrımlarını hissedebiliyordum, bu hisle bedenim alev alsa da gözlerinin koyulaşması daha da seksiydi.

Uzun bir süre öylece durduk, ellerim belindeyken bana bakıyordu, yanakları kızarmıştı, göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyordu.

“Film,” diyerek ona da kendime de hatırlattım.

“Doğru.” Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde az kalsın inleyecektim. “Muhteşem bir şey izlemeye hazırlan,” dedi ve beni kanepeye götürdü. Başını omzuma yasladığında mutlak huzurun tadını çıkardım.

Onu kendimden uzak tutarak her şeyi mahvetmemiştim.

İki saat sonra jenerik akarken beklentiyle bana baktı. “Ne diyorsun?”

Gözlerimi ekrana diktim. “Bence birbirlerini sadece şafakta ve gün batımında görmeleri saçmalık.”

“Ama sonunda kazanıyorlar,” diye gülerek cevap verdi, bir bacağına altına alıp kanepede bana döndüğünde dizi kalçama sürtündü.

“Yine de bu, o şekilde geçirdikleri yılların saçmalık olmadığı anlamına gelmez.” Başımı iki yana salladım.

“Ay, Nate.” Sırıttı ve yüzümü ellerinin arasına alarak dikkatimi jenerikten çekti. “Sen gizli bir romantiksin.”

“Pek çok şeyle suçlandım, Isabeau ama romantiklik asla bunlardan biri olmadı,” dedim şaka yaparak. Dünyada karşısında az da olsa yumuşayacağım sadece iki kişi vardı. Izzy onlardan biriydi.

Bakışları dudaklarıma odaklandı, ona uzanmamak için usulca yanımdaki yastığı sıktım. “Neye karar verdim biliyor musun?”

“Neye?” Ellerim vücudunun kıvrımlarını hissetmek için resmen seğiriyordu.

Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kalana kadar üzerime eğildi.

Kahretsin, *dayanamayacaktım*. Şimdiden onun tadını alabiliyor, öpücükler arasında çıkardığı hafif solukları duyabiliyordum. Hatırası, son dokuz aydır sürekli yoldaşım olmuştu.

“Fiji,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

“Efendim?” Aklım kesinlikle başımdan gitmişti.

“Fiji.” Gülümsemesi bulaşıcıydı, bir dizinin üstünde kalkıp kucağıma oturdu ve bana sarıldı. “Tatil için oraya gidelim mi? Hem sıcak bir yer. Plajları var. Uzaklarda, böylece kalabalık konusunda endişe etmen gerekmez.”

“Kumsalları severim.” En son onunla gitmiştim.

Heyecan tüm hücrelerimden dolup taşarken ellerim kalçasına indi.

“Güzel. Tamamdır, Fiji’ye gidiyoruz o hâlde.” Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdiğinde dokunuşuna doğru eğildim. Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. “Beni suyun içinde öpebilirsin.”

Evet. Artık tamamen bitmişim. Geçen her saniyeyle birlikte direncim kırılıyordu. Onu kanepeye yatırmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Nate?” Dudakları pervasızca dudaklarıma yaklaşıyordu.

“Hımm?”

“Şimdi seni öpeceğim.”

Georgia’da ona söylediğim sözlerin aynısıydı ama onun ağzından katbekat daha seksi çıkmıştı. Önce ben onu öptüm ve ağzını açtığında inledim. O kadar tatlıydı ki ağzının her bir

çizgisini tekrar ezberlerken dili dilimde dolaşıyordu. Onu öpmek hatırladığım kadar müthişti, resmen bağımlılık yaratıyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasına gömüp doğru açığa getirmek için başını eğerken öpüşmemiz kontrolden çıktı. Memelelerini göğsüme bastırdı. Kalçası uyluklarımın üzerinde hareket ediyordu. Nefesi nefesime karışmıştı. Burası tam olarak ait olduğum yerdı. Çünkü o neredeyse ben de oradaydım.

Aramızdaki bağ inkâr edilemez olduğu kadar tanımlanamazdı da. “Bu işte ne kadar iyi olduğumuzu neredeyse unutuyordum,” dedi öpücükler arasında.

“Her gün bunu düşündüm.” Bacaklarını aralayıp ona iyice yaklaştım, böylece şu anda ne düşündüğümü tam olarak hissedebiliyordu.

“Seni özledim.” Elleri önce kollarımda, sonra gövdemde gezinirken çenemi, boynumu öptü. “Yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunun tamamen mantıksız olduğunu da bil–”

Elimi saçlarına dolayıp dudaklarımı ve dilimi kullanarak ona aynı şekilde hissettiğimi söylemek için ağzını benimkine yaklaştırdım. Parmaklarım kalçasından beline doğru ilerledi, bluzunun altına kayarak omurgasının çukurunu okşadı.

Hafif dokunuşum karşısında soluğu kesildi.

Parmaklarımı pürüzsüz sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek, “Eminim her yerin böyle hassastır, öyle değil mi?” diye sordum.

“Neden bakmıyorsun?” Elleri beline gitti ve bluzunun bağlarını çözerek açtı. Memelerini ağız sulandıran bir ustalıkla kavrayan soluk mavi dantelli sütyeni göründü.

“Siktir.” Kelime gırtlığımdan bir inilti hâlinde çıktı. “O kadar mükemmelsin ki, Isabeau.”

“Dokun bana.”

İkiletmedim. Belinin kıvrımlarını okşayıp kaburgalarının üzerine kaydıracağım ellerimle dantelin üzerinden memelerini

kavradım. Memeleri avuçlarımı dolduracak kadar büyüktü. “Gördün mü? Mükemmel.”

Güldü, sonra beni öptü ve kendimi –tüm iyi niyetlerimi– onun mükemmel ağzında, küçük iniltilerinde, dokunuşumla kumaşın altında sertleşen meme uçlarında kaybettim.

Boğazından aşağı, köprücük kemiğine kadar inen kısmı yalayıp emdim, sonra bir elimle kıcını kavradım ve tomurcuk gibi dikilen meme uçlarını dişleyebilmek için onu hafifçe kaldırdım. Dantel ihtiyacım olan, arzuladığım şey için bir engeldi. Bir tarafını aşağı çektim ve memesini emerken koyverdiği yumuşak çığlığın tadını çıkardım.

“Nate!” Tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

Aletim fermuarımı zorluyordu ama aramızdaki kumaş bariyeri için minnettardım. Ağzıma alabilmek için diğer memesini açtığımda fermuarım kendimi kontrol altında tutmama yardım ediyordu. “Çok hassas,” dedim o hazdan titrerken.

“Belki de sadece sen olduğun için böyle tepki veriyorumdur,” diye cevap verdi, nefes nefese çıkan sesi çok seksiydi.

Başka kimsenin ona bu şekilde dokunmasını istemiyordum.

Benimdi. Kader, Tanrı, evreni yöneten enerji her neyse onu bana getirmişti. Ve. O. Benimdi. Benim kadınımdı.

Ama aslında durum öyle değildi. Bunu yapmamamız için bir neden vardı fakat şu anda ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Bu düşünceyi bir kenara itip onu uzun uzun öptüm, sonra kolumu sırtına doladım ve ters dönerek onu altıma aldım. Bu kötü bir fikirdi. Kalçam bacaklarının arasına sanki benimki için yaratılmış gibi kusursuzca yerleşti.

Izzy sırtımı okşadı, sonra tişörtümü çekiştirdi ve bu defa ellerini çıplak tenimde gezdirdi. İleri geri hareket ederken aklım başımdan gitmişti; boğazından hayatımda duyduğum en güzel inilti yükseldi.

“Bir daha,” dedi ellerini kalçama kaydırarak.

Boynuna sıcak bir öpücük kondurdum ve ona ikimizin de istediğini verdim. Tüm arzum sırtımdan aşağı ateş gibi akıyordu. Onu öperken sanki yeniden on altı yaşına dönmüştüm; kontrolsüz, deneyimsiz, sadece kör, ilkel bir arzu duyuyordum.

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle,” dedim öpücükler arasında, boynundan memelerine doğru ilerlerken dilimi tepe noktalarının üzerinde gezdirdim.

“Bana dokunmanı istiyorum,” dedi, ben kalçamı tekrar kasıklarına bastırırken o dudaklarıma uzandı. Aramızda çok fazla kıyafet vardı. Bu iyi bir şeydi... tabii *nedenini* hatırlayabilirsem.

“Nasıl dokunmamı istediğini söyle.” Ağzımı önce memelerinin altındaki hassas tenine, sonra da kaburgalarının hemen altındaki çukura bastırdım; uçak kazasından kalan yara izlerinin her birini öperken benimle konuşmasını istiyordum.

“Ya da sen bana nasıl dokunmak *istediğini* söyleyebilirsin,” diye meydan okudu, kotunun düğmesine yaklaştıkça sırtı yay gibi gerilirken bile gülümsüyordu.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. “Pantolonunun fermuarını açmak ve parmaklarımı bacaklarının arasında gezdirip benim için ne kadar ıslandığını görmek istiyorum.”

Dudakları aralandı, gözleri parladı.

“Ve sonra parmaklarımı içine sokmak, seni okşamak, heyecanlandırmak istiyorum.” Elim kot pantolonunun kemerinde gezindi, herhangi bir tereddüt belirtisi var mı diye onu izledim. “Ama bana istediğinin bu olduğunu söylemen gerekecek.” Büyümüş göz bebekleri ve kesik kesik aldığı nefesler yeterli değildi.

İletişim eksikliği yüzünden bu işi berbat etmeyecek ya da onu istediğinden daha fazlasına zorlamayacaktım.

“Tam olarak istediğim şey bu,” dedi ve elimi kendi eliyle kavrayarak düğmenin üzerine koydu.

Tanrım, evet.

Gözlerim onunkilere kilitlenmiş hâlde düğmeyi açıp fermuarını indirdim.

Başını onaylarcasına sallayarak alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Bu hareketi kontrolümü kaybetmeme neden oldu, üzerinde yükselip onu nefes nefese öptüm. Parmaklarım iç çamaşırının dantelinin altından kayarken dilimi ağzına aldığı anda inledim.

Cennet gibiydi, sıcak, kaygan ve satenden daha yumuşak.

“Öyle ıslaksın ki beni tamamen içine alabilirsin.” Orta parmağımla klitorisinde daireler çizdiğimde sırtı yine yay gibi gerildi.

“Nate!” Kalçasını elime doğru itti.

Adımı dudaklarında böyle duymak aletimin zonklamasına neden oldu.

Tekrar yapmasını sağla.

Bir parmağımı içine sokup, “Çok sıcak,” diye fısıldadım. “Bahse girerim beni diri diri yakarsın.” Güzel bir ölüm şekli olurdu.

Sıcaklığını hissettiğimde ergen gibi titredim, içeriden ve dışarıdan onu okşarken kaslarının parmağımın etrafına sıkıca kenetlenişini izledim ve tam olarak hangi hareketin nefesini kestiğini, kalçasını bana yaklaştıran şeyin ne olduğunu aklıma yazdım.

“Tanrım,” diye inledi, ikinci parmağımı içine soktuğumda tırnakları zevkle sırtıma saplandı, içine girmem için yanıp tutuşuyordu.

Şehvete yabancı değildim ama bu tamamen başka bir şeydi. Daha önce hiçbir kadının nefesini duymak için yaşamamıştım, bir sonraki nefesim onunkine bağlı olmamıştı, onun zevkine hiç bu kadar odaklanıp kendi zevkimi bir kenara bırakmamıştım. Şu anda dünyam Izzy’den ibaretti. Boşalmasını istemek yetmiyordu, buna âdeta ihtiyacım vardı.

Başparmağımla klitorisini okşarken diğer parmaklarım da hiç durmadan çalışıyordu, kalçasının yukarı doğru kasılma-

sına ve nefesinin kesilmesine neden olan noktaya tekrar tekrar dokundum.

“Harikasin, Isabeau.” Bacakları etrafıma kenetlenip titrerken onu usulca öptüm. “Çok güzelsin.” Başparmağımla biraz daha bastırmam yetti, orgazmın kıyısına ulaştı. Bunu hızlı nefes alışlarında, iç kaslarının parmaklarımı sıkmasında ve vücudunun altımda gerilmesinde hissediyordum.

“Nate...” Kendini tekrar parmaklarıma doğru bastırdı, parmaklarımla birlikte hareket ediyor, ihtiyacı olanı arıyordu. İçine girmemek için aletimi kasıklarına bastırdım.

İçine giremezdim.

Beni asla affetmezdi çünkü bilmiyordu ki—

Sırtı gerildi ve boşalırken haykırdı, çırpınışını parmaklarımda hissettim, sırtı tekrar tekrar kasılmaya devam etti.

Onun çözülüşünü izlemek ve onu bu noktaya ulaştırmanın ben olduğumu bilmek hayatımın en önemli ânıymış gibi geliyordu.

Yüzümü boynuna gömüp yumuşak tenini öptüm ve onu sakınleştiren parfümünün tatlı kokusunu içime çektim. Ancak altımda gevşediğinde parmaklarımı içinden çıkardım ve oturmadan önce son bir kez dudaklarını öptüm.

Daha ileri gitmenin beni neden aşağılık bir herif yapacağını şu an net bir biçimde hatırlıyordum.

Puslu gözlerle bana baktı, yanıma oturup elini kotuma uzattı.

“Yapamayız.” Sanki alev almışım gibi yerimden fırladım ve neredeyse sehpaye takılıp düşüyordum. *Aferin sana.*

“Neden?” Kaşlarını kaldırıp imalı imalı aletime baktı. “Kör değilim, belli ki sen de istiyorsun.”

“Güven bana, istiyorum. Sorun bu değil.” Başımı iki yana salladım. Onu hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğumu bilmek beni durduran tek şeydi. O, hayatına bir kasırga gibi girip çıkan birinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ona her şeyini verebilecek birini hak ediyordu.

“Fiji’yi önerdiğim için mi?” diye sordu. Gözlerimi sütyeninin üzerinden taşan çıplak memelerine değil de yüzüne odaklamak için var olan ve olabilecek bütün irademi kullandım.

“Hayır. Seninle Fiji’ye gitmeyi de çok istiyorum.” Kahretsin, hâlâ teninin tadını alabiliyordum. Bundan sonra onun parfümünü kokladığım her an sertleşeceğimden emindim.

“Tamam, o zaman sorun ne?”

O büyük, kahverengi gözlere baktım ve yalan söylemeyi, böylece şu an yaşadığımız mutluluğu bozmamayı düşündüm ama yapamadım. “2017’ye kadar gidemem.”

Bluzunun bağlarını tutup bağlayarak mükemmel vücudunu örttü. “Zamanın olmadığı için mi? Eve gitmen mi gerekiyor? Çünkü anneni görmem gerekiyorsa anlarım.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Aslında ben birkaç gün önce eve geldiğimde seyahate çıkmıştı.” Ayrıca annem onu ne kadar sevsem de babam hâlâ nefes alıyorken oraya asla dönmeyeceğimi biliyordu. “Bunu yapamayız çünkü her ne kadar şu ânın bizim için doğru zaman olmasını istesem de değil.”

“Değil mi?” Dizlerini göğsüne çektiğinde midem buruldu.

“Değil. Yeni bir görev için talimat aldım. Üç ay sonra ortak üs Lewis-McChord’a atanacağım. Washington Eyaleti’nde.”

“Beklediğim Washington bu değildi.” Omuzları çöktü, uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

“Biliyorum.” Yutkundum. “Doğum gününde söylemek istemedim,” Lanet olsun. Ne söylemeye çalışıyordum ki? “Canını bununla sıkacağından değil—”

“Tabii ki ülkenin öbür ucuna gönderilmen canımı sıkar.” Ayağa kalkıp kollarını kendi beline doladı. “Ve hiçbir şey beklemeye hakkım olmadığını biliyorum —Savannah’dayken birlikte olmadığımızı açıkça belirtmiştin— ama umuyordum ki...” Gözlerini kapadı ve uzun, hayal kırıklığı dolu bir iç çekti. “Ne umduğumu bilmiyorum.”

“Ben ne umduğumu biliyorum ama.” Yanına gidip yüzünü okşadım. “Sana dört bin beş yüz kilometreden çok daha yakın olacağımı umuyordum. Bir ihtimalden daha fazlası olabileceğimizi umuyordum.”

Elini göğsüme koydu. “Ben de öyle.”

İşte söylenmesi gereken ve söyleyemediğimiz her şeyi söylemiştik artık.

“Orada ne kadar kalacaksın?” diye sordu.

“Muhtemelen üç yıl,” dedim olabildiğince yumuşak bir sesle.

Nefesi kesildi, duygularıyla verdiği mücadele gözlerine yansımıştı ve bu göğsümü sıkıştırmaya yetti. “Üç yıl.”

“Hepsi bu kadar da değil.” Kahretsin. Kapıdan içeri girdiğimden beri bunları konuşmaktan kaçınmışım ama şimdi tam da kaçındığım noktaya gelmiştik. “Gideceğim birim, birkaç ay içinde rotasyon çizelgesinde yer alacak. Yani başka bir göreve atanacağım.” Kelimeleri zar zor söyleyebildim, sanki her biri içine zehir gibi işliyordu.

“Sen...” Alt dudağı titredi. “Bölgeye geri mi dönüyorsun?”

Başparmağımla dudaklarını okşadım ve göğsümün ortasında belirterek beni paramparça eden hissi görmezden gelmeye çalıştım. “Ben her zaman geri döneceğim, Isabeau. Sadece daha kısa, daha sık görevlendirmeler olacak, görev uzatılmadığı sürece. Sen hukuk okuyorsun. Odaklanman gereken daha önemli şeyler var, sana üç bin kilometre bile yaklaşamayan birinden daha önemli işler.”

“Üstelik uzun mesafeli bir şeye başlamama konusunda anlaşmıştık.” Yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı. “Bu konuyu zaten bir kez konuşmuştuk.”

“Doğru. Bunu sana yapamam. Amerika’da olsam bile muhtemelen mesleki gelişim için bir okulda ya da başka bir yerde olacağım. Sadece hafta sonlarımız olur.” Ben o hafta sonları için yaşayabilirdim ama onun buna katlanmasını kabul edemezdim.

“Belki ben o hafta sonlarıyla idare edebilirim.” Elini tişörtümün içine soktu.

“Bir süre sonra idare edemez hâle gelirsin. Yapamayız. Giderek zorlaşır. Son dokuz ay bana sonsuzluk gibi geldi mesela. Seni her günün her saniyesi özledim, Izzy. Üstelik bir ilişkimiz bile yoktu. *Üç yılın* nasıl geçeceğini bir düşünsene.” Eğildim ve alnımı onunkine dayadım. “Biz diye bir şey olma ihtimalini daha deneymeden öldürmüş oluruz. Şansımızı hazır olmadan harcamak istemiyorum.”

“Peki neden buraya geldin?” diye sordu sessizce.

“Çünkü uzak kalamadım.” Gerçek bu kadar basitti ama yine de her şeyi karmaşıktıyordu.

“Peki bizim için istediğin bu mu?” Ellerinden biri enseme tutmak için yukarı kaydı. “Ne olalım istiyorsun? Mektup arkadaş mı? Arkadaş mı? Sen başka kızlarla çıkarken benim de başka erkeklerle çıkmamı mı istiyorsun?”

Çenem titredi. “Tabii ki istediğim bu değil,” demeyi başardım. Ben yokken çıktığı erkeklerle ilgili her şeyi anlatmıştı bana. Hepsi hukuk öğrencisiydi. Hepsi buradaydı, yanında. Hepsi de onu mutlu edebilecek kapasitedeydi. “Ama şartlarımız bu. Yaşamamı istiyorum, Izzy. Derslere girmeni ve cuma gecelerini iple çekmeni istiyorum. Gülümsemeni, kahkaha atmanı ve aylarını odana kapanıp beni bekleyerek geçirmememi istiyorum. Hayatını bu şekilde boşa harcamana dayanamam. Hak ettiğimiz şans elde etmemizi istiyorum. Öyle bir anda olmalı ki ikimiz de zamanlama konusunda hemfikir olmalıyız. Ama şu an doğru zaman değil... henüz değil.”

“Bırakmayı düşündün mü?” Sorusu fısıltıdan ibaretti, neredeyse bir rica gibiydi.

“Bıraktım diyelim, sonra ne yapacağım?” Başımı kaldırdım.

“Bilmiyorum.” Omuz silkti, gülümsemesi hiç de mutlu değildi. “Uçakta öğretmenlik yapmak istediğini söylemiştin.”

Bu hayal başka bir ömre aitmiş gibi geliyordu.

“Çam ağaçlarının salınışını izleyebileceğimiz bir yere taşınabiliriz,” diye devam etti. “Bir kayak merkezi gibi. Ya da vahşi doğanın izlendiği yangın gözetleme kulelerinden birine.”

“Çünkü bunlar senin eğitimin için çok iyi fırsatlar olurdu,” diye takıldım.

“Hadi ama. Şurada hayal kuruyoruz.” Gömleğimi çekiştirip yalvaran gözlerle bana baktı. “Sadece bir dakikalığına ayak uydur.”

Ellerimi beline koyup onu kendime çektim. Hâlâ fikrimi değiştireceğime dair umudunu koruyan aletimin zonklamasını görmezden geldim. Değiştirmeyecektim.

O benim için tek bir geceden çok daha fazlasıydı ve ben bu işin uzun soluklu olmasını istiyordum. Çok daha uzun soluklu.

“Bir restoran açabiliriz.” Sırıttım.

“Yemek yapmayı biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” Kahkaha attım.

“Müthiş ızgara peynir yaparım.”

Alnından öptüm. “Tamamdır işte. Izgara peynir restoranı açacağız.”

Gülüp başını iki yana salladı. “Hadi gel. Yatalım.”

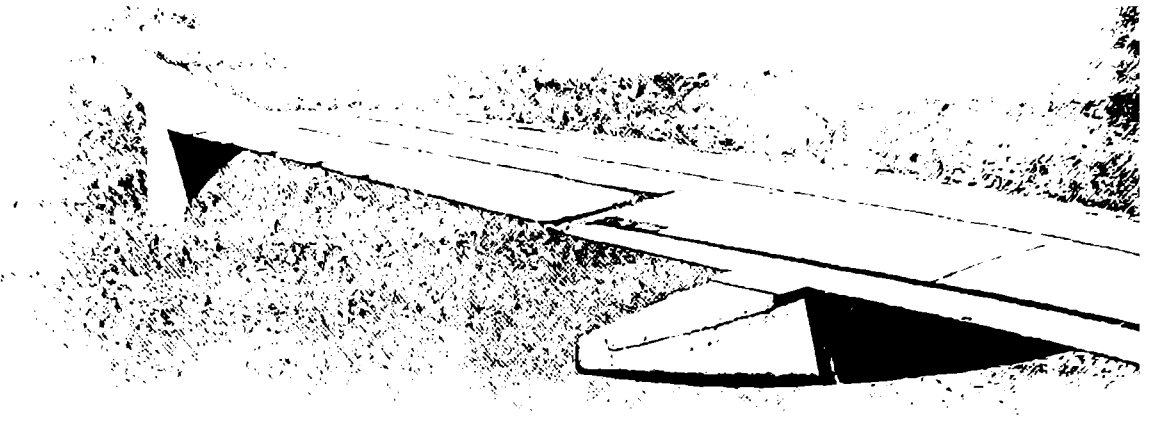
Uyumak, benim gitmeme saatler kalması anlamına geliyordu.

“Doğum gününü mahvettiğim için çok özür dilerim,” diye fısıldadım. “Niyetim bu değildi.”

Duvardaki saati işaret etti. “Saat on bir buçuk, yani benimle yatağa gelmeyi kabul edersen hâlâ kurtarılabilir. Sadece uyumak için bile olsa.”

“Sadece uyumak için,” diye tekrarladım, gerçi onun yanında yatmanın dokuz aydır hayalini kurduğum her fanteziyi gerçekleştirdiğimizi düşleyeceğim uykusuz bir geceyle sonuçlanacağını biliyordum. Kulağa harika bir işkence şekli gibi geliyordu ve ben buna hazırdım.

Yavaşça geri çekildiğinde peşinden gittim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

Torres kapıya yaslanıp ayak bileklerinden birini diğerinin üzerine attı. “Bütün sabah burada mı saklanacaksın?”

“Saat daha sabahın yedisi ve ben saklanmıyorum.” Onu görmezden gelerek kitabımın sayfasını çevirdim ve bacaklarımı uzatıp yatak başlığıma yaslandım.

“Bana saklanıyormuşsun gibi geldi.”

Saklanmıyordum. Çoktan giyinmiş, silahlanmış ve hazırdım. Sadece vardiyada değildim. Vardiyada Graham vardı ve Izzy’yle Dallama kahvaltı ederken tepelerinde dikilmeyi tek başına idare edebilirdi.

Komodinimden fosforlu kalemi alıp bir satırı işaretlemeye koyuldum ama yarısında duraklayıp, “Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?” diye sordum. Kitabı Izzy’ye vereceğimden işaretlemiyordum. Zaten bunlardan en az birkaç düzine vardı, hepsi işaretlenmiş ve kolilere konularak kaldırılmıştı. *Eski alışkanlıklardan kolay kurtulunmuyor.*

“Buradayım çünkü görünüşe göre kendini toparlayamıyorsun.” Omuz silkti. “Yoksa çoktan yanı başında biter, onu Kandahar’a gitmekten vazgeçirmeye çalışıyor olurdun.”

“Kendimi gayet de iyi toparlıyorum.” Aynı paragrafı iki kez okuduktan sonra vazgeçip kitabı kapadım. “Ve fark ettim

ki onu herhangi bir şeyden vazgeçirmek benim görevim değil. Bunun için hayatında başka biri var.”

Dallama. *Dallama*’yla evleniyordu. Ona yaşattığı onca şeyden sonra yine de o herife evet demiş, yine de yüzüğünü sol eline takmıştı.

Göğsümü, tam göğüs kafesimin üstünü ovuşturdum ve küçük uğurlu tılsımımın tenime sürtündüğünü hissettim. Onu evde bırakmam gerektiğini, gerçekten uğursuz olduğunu artık anlamam gerekiyordu ama ne zaman çıkarsam hemen geri takıyordum.

“Evet. Gerçekten de toparlıyor gibi görünüyorsun.” Torres gözlerini devirdi. “Yemin ederim, hiçbir şey seni o kadından daha fazla mahvedemiyor.”

“Beni mahvettiği falan yok.” Tekrar elime aldığım kitabın sayfasını gereğinden sertçe çevirdim.

“Belki de sorun budur.” Kapıdan uzaklaşıp odanın içinde yürümeye başladı. “İkiniz en son ne zaman aynı ortamda bulunup da kendinizi yatakta bulmadınız?”

Kitabımı komodinin üzerine bıraktım çünkü Torres böyle enseme boza pişirdiğinde okumak imkânsızdı. “New York.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.” Ensesini ovuşturdu. “Devralması için Jenkins’le konuşman gerekiyor mu?”

“Hayır.” Ne kadar kızgın olsam da, Izzy’nin *kendine bir hayat kurması* beni ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da görevi yarım bırakamaz ya da onu zarar görebileceği bir pozisyona sokamazdım.

Biri kapıma vurdu.

Küfrederek yerimden kalktım. Graham’dı.

Torres dışarı çıkıp koridora yöneldi. “Güzel, artık siktiri boktan ruh hâlinle o uğraşabilir.”

“Yeni bir istihbarat var,” dedi Graham, yüzü gerilmişti. “Brifing veriyoruz”

“Hadi gidelim.” Silahımı omzuma atıp kapıyı arkamdan kapadım. Sanırım gerçekte ve Dallama’yla yüzleşme vakti gelmişti.

Evet, belki de *saklanıyordum*.

Yarım saat sonra brifing tamamlanmıştı ve Izzy’den kaçmayı bırakıp onu aramaya başladım. Normal şartlar altında hızla kötüye giden, tek görevimin mümkün olduğunca çok Amerikalıyı kurtarmak olduğu bir ülkede bulunmak gözümü korkutmazdı.

Ama şu an normal şartlar altında değildik. Izzy’yi düşünmem gerekiyordu. Elçiliğin kalabalık fuayesinden geçip kongre danışmanlarının el koyduğu konferans salonuna girdim ve kapıda nöbet tutan Parker’ın yanından geçtim. Odanın organize kaosu içinde Izzy’yi bulmam sadece iki saniye sürdü.

Uzak bir köşedeydi, asistanlar uzun masanın etrafında dosyalarla boğuşurken o, omzuyla kulağı arasına bir telefon sıkıştırmış çalışıyordu. Asistanlardan biri neredeyse bir dizüstü bilgisayarını yere düşürüyordu. Sanırım gergin olan sadece biz değildik.

Dallama’nın etrafta olmadığından emin olmak için hızla çevreyi taradıktan sonra Izzy’ye yöneldim. Lacivert bir pantolon ve daha açık tonda bir bluz giymişti, rahatça kask takabilmek için saçlarını ensesinde topuz yapmıştı.

Çünkü binadan çıkmasına ancak kask takarsa izin verebilirdim.

“Tabii ki sorun değil,” dedi telefona, yaklaştığımı görünce dönüp bir daha baktı. “Gecenin bir yarısı ayakta olan sizsiniz.”

Gözleri hafif kırmızıydı ama söz konusu o olduğunda aşına olduğum, *bütün gece uyumadan tekrar tekrar orgazm oldum* kırmızılığı değildi. Makyajını da iyi yapmıştı ama gözlerinin altı şişmişti. Ağlamıştı. Çenesini eğip gözlerini bana dikti, sanki bu konuda bir şey söylemem için bana meydan okuyordu.

“Kesinlikle, Senatör Lauren,” diye devam etti.

Senatör'ün duymaması için sesimi alçak tutarak, "Konuşmamız gerek," dedim.

Izzy iç çekti. "Sanırım bazı güvenlik endişeleri var," dedi telefona. "Güvenlik ekibimizin başının benimle konuşması gerekiyor."

Başımla onayladım.

"Sorayım." Mikrofonu kapadı. "Bugünkü görev doğrudan risk altında mı?"

"Sizin bu ülkede olmanız bile tamamen bir risk. Dün üç vilayet daha düştü."

Gözleri büyüdü, endişeyle telefonu sıkmaktan parmak eklemleri beyazlaştı.

"Belh Vilayeti değil," diye onu rahatlattım. "Mezar-ı Şerif hâlâ ayakta."

Rahat bir nefes aldı ve mikrofonu açtı. "Senatör, bir sorumuz var gibi görünüyor. Eğer bekletmemin sakıncası yoksa daha sakin bir yere geçeceğiz."

Izzy kapıyı işaret etti, ben de başımla onaylayarak onu konferans salonundan çıkarıp yakındaki boş ofise götürdüm. Hızlı bir bakışla odayı taradıktan sonra kapıyı arkamızdan kilitlerken Izzy de telefonunu dağınık masanın üzerine koydu ve hoparlör simgesine tıkladı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Hoparlördesiniz Senatör Lauren, odada sadece Çavuş Green ve ben varız," dedi. Bu harekette bir gariplik vardı ama ne olduğunu anlayamadım.

"Çavuş Green, anladığım kadarıyla ekibimin güvenlik sorumlusu sizsiniz, doğru mu?" diye sordu Senatör, Washington'da neredeyse gece yarısı olmasına rağmen sesi şaşırtıcı derecede canlıydı.

"Evet, efendim."

"İsa'nın bugün Kandahar'a yapmayı planladığı seyahatin güvenliği hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

Bir an için karşımdaki kadının Izzy olmadığını, sadece görev için gelen başka bir danışman olduğunu düşündüm. Ama o başkası değildi. “Kandahar endişe verici. Şehir aylardır kuşatma altında ve henüz düşmedi ama altı gün önce tüm sivillerin tahliye edilmesi istendi, havaalanı sürekli tehdit altında. Bayan Astor’ı böyle bir ortama götürmekten yana değilim. Ekibin vizeleri burada ve bildiğim kadarıyla yarın Afgan Hava Kuvvetleri tarafından tahliye edilmeleri planlanıyor. Açıkçası bu yolculuk için bir neden göremiyorum. Evet, fotoğraf çekimi için harika olurdu ama fotoğrafı yarın Kabil’e vardıklarında çekebilirler. Vizeleri bizzat teslim etmek Bayan Astor’ı gereksiz yere tehlikeye atar.”

Izzy ağırlığını diğer tarafa verip masanın en temiz kenarına yaslandı. “Tehlike umurumda değil.”

“Benim kesinlikle umurumda,” diye yanıtladı Senatör. “Ve sana söylemem gereken şeyi karmaşıklaştırıyor.”

Kadının ses tonu yüzünden gerildim.

“Bu akşam koçtan aldığımız bilgiye göre tahliye planıyla ilgili sıkıntılar var.”

Izzy’nin kaşları çatıldı. “Öyle mi?”

“Evet. Şehrin durumu göz önüne alındığında Afgan Hava Kuvvetleri’nden olduklarını iddia eden ve tabii ki yolculuğu koordine eden adamların hiçbirine güvenmediklerini söylüyorlar.”

“Kahretsin,” diye mırıldandım burnumu ovuşturarak.

Izzy bakışlarıyla beni azarladı. “Anlıyorum.”

“Newcastle onlara oradan ayrılmaya nasıl ikna olabileceklerini sordu ve sizin ülkede olduğunuzdan bahsetti, bunun onlara biraz güvence vereceğini düşündü,” dedi Senatör.

Bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi bildiğimden tekrar küfretmemek için kendimi zor tuttum.

“Sadece sana güveneceklerini söylediler, Isa.”

Lanet olsun. Haklı olmaktan nefret ettiğim o an gelmişti.

“Ah.” Izzy masanın kenarını kavradı. “Hava kuvvetlerine güvenmedikleri için mi?”

“Söyledikleri kişi oldukları konusunda onlara güvenmiyorlar,” dedim. “Ne yazık ki bu yaygın bir sorun. Sanırım şehir düşerse diye takım saklanıyor?”

“Öyle,” diye yanıtladı Izzy. “Götürülmeleri gerekiyordu—”

“Yarın tahliye edilmek üzere bugün havaalanına götürülmeleri gerekiyordu,” dedim. “Bu yüzden vizeler için sizinle orada buluşacaklardı.”

Izzy başıyla onayladı.

Zihnimi çalıştırmaya başladım. “Bayan Astor’ın yerini alacak bir kadın Özel Kuvvetler mensubu bulabilirsem bu yeterli olur mu?”

Senatör Lauren, “Hayır, maalesef bunu yapamayız,” derken Izzy başını iki yana salladı.

“Planlamanın bir parçası olarak Skype görüşmeleri yaptık,” dedi Izzy. “Beni tanıyorlar.”

Ofise sessizlik çöktü.

“İsa, o kızları almak için kendini tehlikeye atmanı istemi—” diye başladı Senatör.

Izzy araya girerek, “Onları orada öylece bırakamayız,” dedi, bakışları benimkilere kilitlenmişti.

“Bu güvenli bir şekilde yapılabilir mi? Özür dilerim, adınızı bilmiyorum,” dedi Senatör.

“Bilerek söylemedim, efendim.” Duvardaki çerçeveli Afganistan haritasına baktım, güvenlik brifingini, tehdit değerlendirmelerini ve tek suçları zekâları ve eğitim almaları olan kızları düşündüm. “Altı kişiler mi?”

“Ebeveynleri de var,” diye ekledi Izzy. “Birkaç da kardeş.”

Başımla onayladım. “Kandahar Havaalanı şu anda Afgan Özel Harekâtçıları tarafından tutuluyor. Ekibi havaalanına götürebilir ve güvenli bir iniş alanı bulabilirsek –yerde mümkün olduğunca az zaman geçireceğimizi düşünerek– bunu yapabiliriz.” Her dakikasından nefret etsem de yapabiliydik.

Senatör, “Bayan Astor ve Amerikalılar için tehlikeyi asgari tutacak şekilde yapabilir miyiz?” diye sordu.

“Efendim, şu anda bu ülkede asgari tehlike diye bir şeyden söz edemeyiz ancak bu kızlar oldukları yerde kalırlarsa büyük tehlike altında olacaklar.”

“İsa? Senden asla hayatını riske atmanı istemem.”

“Biliyorum.” Izzy yutkundu, topuzu olmasına rağmen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalıştı. Gergindi.

“Sadece bugünümüz var,” dedim. “Ülkenin düşüş hızına bakılırsa Kabil önümüzdeki ay içinde düşecek –eğer daha çabuk olmazsa tabii– ve açıkçası Kandahar’ın daha ne kadar dayana-
cağını bilmiyorum.”

Senatör Lauren yumuşak bir sesle, “İstihbarat raporları altı ila on iki ayımız olduğunu söylüyordu,” dedi.

“Şartlar değişir, efendim.”

Izzy omuzlarını dikleştirdi. “Bugün gidiyoruz. Koç Niaz’ı arayacağım. Numarası bende var.” Birkaç hoşbeş ve iyi dilekten sonra telefon görüşmesini sonlandırdı.

“Dallama’yla vedalaşmak için bir saatin var, sonra gitmemiz gerekiyor,” dedim ve Izzy’yi arkamda bırakarak ofisten çıktım.

Görünen o ki Kandahar’a gidiyorduk.

Üç saat sonra ekibimdeki üç Özel Kuvvetler mensubu ve diğer dört kişiyle birlikte uçtuk. Izzy’nin ekibindeki diğer üyeleri bırakmıştık çünkü kongre danışmanlarından hiçbiri bugün elçilikten ayrılmıyordu. Dört Blackhawk’tan oluşan filomuz havalanırken bile hâlâ keşke daha fazla saldırı gücümüz olsaydı diye düşünüyordum.

Izzy her uçuşta olduğu gibi karşıma oturdu, pencereden dışarı bakıyordu, kulaklıklarımı ve telefonumu uzattım ama daha önce olduğu gibi kulaklıkları kulaklarına takmadım.

Kitabımı çıkardım ve Izzy teklifimi reddetmeye kalmadan gözlerimi kaçırdım.

Dün gece koridorda Covington'ı gördükten sonra Izzy bana yeterince iyi olmadığımı bir kez daha hatırlatırsa nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

Koç Niaz'a ulaşmayı başarmıştı ve satranç takımı şu anda havaalanına doğru yoldaydı. Senatör'ün aktardığı kadar endişelilerdi ve bunun için onları suçlayamazdım. Şansımız yaver giderse bir saatten az bir süre içinde yere inmiş olur ve onlar Taliban havan topunun yakınlarında olduğumuzu bile anlamadan tekrar yola çıkabilirdik.

Ama tabii ki bu, Kandahar'a yaklaştıkça nabzımın yükselmesini engelleyemedi.

Yere indiğimizde kitabımı içine koyduğum sırt çantamı omzuma attım. Izzy telefonumu ve kulaklıklarımı geri verdiğinde hepsini üniformamın ceplerinden birine soktum. Aramızdaki mesafe hissedilir, acı verici ve gerekliydi. Dallama'nın gelişi, parmağındaki yüzüğün bir anlamı olduğuna dair çok ihtiyaç duyduğumuz bir hatırlatma olmuştu.

Kandahar'daki havaalanına ilk gelişim değildi ama belki de son gelişim olacaktı. Bildirilen bombardımanın yarattığı tahribat, kırılmış kemerlerden ve dikenli tel örgülerin etrafındaki moloz yığınlarından açıkça görülüyordu. Pist de hasar görmüştü.

Ekip olarak hareket ederek Afgan ordusundan irtibat görevlimizin bizi karşılayacağı terminale doğru hızla yürüdük, güneş çıplak kollarıma vuruyordu. Izzy'yi yanımdan ayırmıyor, her yeri gözlerimle tarayıp çevremizdeki her ayrıntıya dikkat kesiliyordum. Graham da etrafı gözlüyordu.

Afgan bir subay, pisti terminale bağlayan yürüyüş yolunun sonunda, yanında altı askeriyle bekliyordu. Cehennemden geçmiş ve tekrar buraya sürüklenmiş gibi görünüyorlardı.

Pervanelerin gürültüsü sesimi duyabileceğim kadar azaldığında, "Otuz santim," dedim Izzy'ye.

“Pek sanmıyorum,” diye karşılık verdi sessizce, çantasının askısını tutarak.

“Ukala,” diye mırıldandım. “Burada olduğumuz sürece benden en fazla otuz santim uzakta olabilirsin.”

“Afgan güçlerine güvenmiyor musun?” diye sordu sessizce.

“Bazılarına kesinlikle güvenmiyorum.” Ellerimi tüfeğimin üzerinde tuttum. “Bu kadar uzun yaşamamın sırrı şahsen tanımadığım hiç kimseye güvenmemek.” Ve Izzy söz konusu olduğunda hiç kimseye güvenmiyordum.

“Anlaşıldı.” Yolun yarısına geldiğimizde bana baktı. “Peki ya çişim gelirse? O zaman da otuz santim kuralın geçerli olacak mı?”

“Sana tuvalet kâğıdını seve seve veririm.”

“İğrençsin.” Burnunu kırıştırdı.

“Konuyu açan sendin. Burada sadece bir saat kalacağız, unuttun mu? Tut çişini.”

İrtibat subayına ulaştık, diğerleri ellerini silahlarından ayırmazken genç yüzbaşının elini sıktım. “Tahliye edilecekler hazır mı?”

“Yaklaşık otuz dakika önce geldiler,” dedi ve bizi terminale götürdü. Özel Kuvvetler mensuplarımızdan ikisi girişin güvenliğini sağlamak ve keşif yapmak için geride kaldı. “Şehrin çevresini kaybediyor olabiliriz ama havaalanı yolunu hâlâ elimizde tutuyoruz.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Eğer bu yolu kaybederlerse şehirdeki hiç kimse için tahliye şansı kalmayacaktı. Resmen kuşatılmış olurduk.

Klimaların hâlâ çalışıyor olmasına sevindim. Yerler ve sandalyeler tozla kaplıydı ve görüş alanımdaki pencerelerden ikisi tahtayla kapatılmıştı.

Izzy elini çenesinin altındaki kayışa götürdü.

“Kalsın.”

“Her an bombalanacakmışız gibi giyinmiş hâlde içeri girersem kızlar korkabilir,” diye fısıldadı.

“Farklı bir şey bekleyeceklerini hiç sanmıyorum.” Tahliye için bekleyen asker ve sivillerden oluşan grupların yanından geçtik. “Buradakiler Amerikalı çocuklar gibi savaşa yabancı değil. Kask kalacak.”

“Bütün yolculuk boyunca böyle tatlı mı konuşacaksın?” Kaşlarını çattı ama adımlarını bana uydurdu.

“Evet.”

Graham sağ taraftaki bir alanı işaret ederek, “Burası iyi görünüyor,” dedi.

Söylediği yere baktım; eskiden bekleme salonu olarak hizmet ettiği aşikâr olan bir alandı, sıra sıra sandalyeler dizilmişti. Pencereler tahtayla kapatılmamıştı. Dışarı çıkmamız gerektiğinde patlatılarak açılabilirlerdi. Piste ve helikopterlerimize ulaşmak için kullanılabilecek bir hattı. Hızlı çıkışa elverişliydi, aynı zamanda savunulabilirdi ve buradan çevreyi de kontrol edebildik. Afgan subaya, “Burası iş görür,” dedim. “Lütfen tahliye edilecekleri buraya getirin.”

“Bekliyorlar—”

Tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, “Buraya,” dedim. Pencereden dışarı, helikopterlerimize bakıp başıyla onayladıktan sonra Peştuca konuşarak iki askerine satranç takımını yanımıza getirmelerini emretti.

Güvenlik ekibindeki diğer adamlar alanı daha etkin çevrelemek için dağıldılar.

Yüzbaşı İngilizce olarak, “Birazdan burada olurlar,” dedi. “Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye cevap verdim. “Eminim yapacak çok daha önemli işleriniz vardır.”

“Gerçekten de öyle.” Elimi tekrar sıktı ve iki askerini yanımızda bırakarak uzaklaştı.

Izzy'yle bekleme salonunun ortasında durduk. "Askerleri onları almaları için mi gönderdi? Emin misin?"

Başımla onayladım. "Peştuca biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Başını iki yana salladı. "Bu da yeni şeylerden biridir herhâlde?"

"Hayır." Etrafımızı taradım, içim pek rahat değildi. Burada güvende olmamız gerektiğini biliyordum ama Izzy düşmanlarımız için harika ve pahalı bir ödül olabilirdi.

"Bana söylemediğin başka bir şey daha o zaman." Sesi alçak ama sertti.

"Konuştuğum dillerin sayısı bir mektupta yer almaya değecek gibi gelmemişti, zamanını boşa harcamak istemedim. Ama görünüşe göre sen—" Sözlerime hâkim olmak için dişlerimi sıktım. Onunla tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Söyle söyle."

Başımı iki yana salladım.

"Jeremy konusunda kızgın olduğunu biliyorum. Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Duygularını okuyabilecek kadar iyi tanıyorum seni, Çavuş Green. En azından eskiden tanırdım." Kollarını göğsünde kavuşturup parmaklarını koluna vurdu.

"Dallama'yla ilgili ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanki lakabından belli olmuyor da." Parmakları daha hızlı hareket etti.

Öfke kabararak sağduyumu gölgeledi. "Seni Georgetown'da bırakıp gitti," dedim olabildiğince kısık sesle.

"Evet, bıraktı."

"Seni erken mezun olmaya, arkadaşlarından ayrılmaya ve ilk tercihin bile olmayan bir okula kaydolmaya zorladı ve sonra *terk etti*."

Yakında, duvarın dibinde duran Torres bana tek kaşını kaldırdı, belli ki bizi duyabiliyordu.

"Hatırlıyorum. Ben de oradaydım."

“Evet, ben de.” Ekibin geri kalanına baktım, hepsi de tam olarak yapılması gerekenleri yapıyordu. Liseli gibi davranarak eski sevgilim bile olmayan kadınla tartışan tek kişi bendim.

“Bana tepeden bakmayı bırak. Bir zamanlar beni terk eden tek kişi Jeremy değildi.”

Bu iğnelemeyi duymazdan geldim çünkü doğruydı. Ama belli ki Jeremy’yi affedebilmişken ben tam tersi bir muamele görmüştüm. “Siz ne zaman tekrar bir araya geldiniz? New York’tan önce mi?” Bu her şeyi açıklayabilirdi.

“Hayır!” diye çıkıştı. “Ben D.C.’ye gidene kadar bir şey olmadı. Ailem beni yemeğe götürdü, o da ailesiyle birlikte oradaydı...” İçini çekti. “Sana açıklama yapmak zorunda değilim.”

“Değilsin,” diye kabul ettim. “Ama onun yapacağı hiçbir açıklama yeterli olmamalıydı. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Başını bana çevirdiğinde aynı anda üç şey oldu.

Sonunda bütün gün ellerinin beni neden rahatsız ettiğini anladım. Sorun elleri değildi. Elinde olmayan şeydi: nişan yüzüğü.

Satranç takımı Afgan askerler eşliğinde koridorda belirdi. Ve pist havaya uçtu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

IZZY

Georgetown

Aralık 2016

Burada saat sabah dokuz olduğuna göre Afganistan'da akşam altı buçuktu, yani belki de Nate'le aynı anda yemek yiyordum. Elbette o akşam yemeği yiyordu ve ben de bir yığın kreple uğraşıyordum ama yine de birlikte yemek yiyor sayılırdık.

"Bu yüzden hayır işlerinde uzmanlaşıyor. Öyle değil mi, Izzy?" dedi Serena dikkatimi çekmeye çabalayarak.

Gözlerimi kırıştıtırıp kahvaltı tabağımdan başımı kaldırdım ve Serena'nın yemek masasının karşısından bana kaşlarını kaldırdığını gördüm.

"Evet. Evet. Kesinlikle," dedim. Bunun bir çifte randevu olması gerekiyordu fakat ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmiyordum. Serena'nın şu anki erkek arkadaşı Ramon'un benimle tanıştırmak için getirdiği arkadaşına baktım.

Kahretsin. Adı neydi? Sam mi? Sandy? Shane? S ile başlayan bir şey. Sevimli olmadığından değil. Güzel kahverengi gözleri, pürüzsüz bronz teni ve karizmatik bir gülümsemesi vardı. Sadece...

Umutsuz vakaydım.

"Hayır işlerine odaklanman harika," dedi dişlerini gösteren bir gülümsemeyle.

“Ya sen?” Sohbet edebiliyordum işte. Kara kaşları çatıldı. “Ben teknoloji alanındaayım, unuttun mu?”

Serena masanın altından beni tekmeledi.

“Tabii ki hatırlıyor!” Ablam bana ters ters baktı. “Teknoloji sektöründe kariyerini nasıl ilerletmeyi düşünüyorsun diye sormak istemişti.”

“Ah.” Tekrar gülümsedi. “Finans piyasasına ve bankacılığın uzak yerlerde nasıl daha erişilebilir hâle getirilebileceğine odaklanıyorum...”

Nate’in bulunduğu gibi uzak yerler. Düşüncelerim karşımdaki adamın monoloğunu bastırdı.

Tanrım, benim neyim vardı? Aylardır yeni bir ilişkiye başlayıp başlayıp hiçbirini sürdüremiyordum ve yine Nate’i *düşünmeyi* gerçek bir erkeğe tercih ediyordum. Belki de Nate’in son ilişkisinde de yanlış giden buydu. Birkaç aydır biriyle görüşüyordu ve bir an için hazıranda Fiji’ye yapacağımız seyahati gerçekten gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimizi bile düşünmüştüm. Tamam, kıskanmıştım da. Ne kadar sağlıklı bir durum, değil mi?

Onu son gördüğümünden beri geçen on sekiz ayda mektuplaşmalarımız yerini e-postalara bırakmış, yeniden göreve başladığından beri e-postalar seyrekleşmişti.

Telefonum masanın üzerinde titreyince mesaj mı geldi diye kontrol etmek için elime aldığımda Serena başını bana doğru eğdi. Hayır, e-postaydı. *Google Alerts*’ü haftada bir kez ilgilendiğim makaleleri gönderecek şekilde ayarlamıştım, bu haftanın yazıları gelmiş olmalıydı.

Ama değildi. E-postanın gönderen satırını görünce kalbim tekleli.

Nathaniel Phelan.

Nefes almayı bırakıp sanki uygulama daha hızlı açılacakmış gibi telefonun pürüzsüz yüzeyine birkaç kez vurdum. O iyiydi. İyi olmak zorundaydı. İyi olmaması gibi bir seçenek yoktu. Nefes alamıyordum.

Bağlantıya tıkladığımda bir ölüm ilanı sitesi yüklenince kulaklarım donuk bir uğultuyla doldu.

Hayır.

Bir yerlerde onun var olmadığı bir dünyada yaşayamazdım.

Yazı açılırken gözlerimi kırptırdım. *Alice Marie Phelan.* Ölüm ilanına göz gezdirirken midem altüst hâldeydi. *Ardında kocası David'i ve tek çocuğu Nathaniel'i bırakarak hayata veda etti.*

Nate'in annesi ölmüştü. Ölüm ilanına göre cenaze töreni bugün saat 16.00'da yapılacaktı.

Nate bunu duyduğunda yıkılacaktı.

Çantamdan bir yirmilik çıkarıp masaya koydum ve Serena daha adımı bile söyleyemeden, "Gitmem gerek," diyerek kapıya doğru koşmaya başladım.

O öğleden sonra saat 15.44'te, o güne kadar gördüğüm en küçük havaalanında kiraladığım arabadan tökezleyerek indim ve yanımda getirdiğim şemsiyeyi açtım. Şehirde bulabildiğim tek boş otel odasında üstümü değiştirmek için sadece bir saatim vardı –ki bu oda aynı zamanda en pahalı olanıydı– ama en azından dolabımda el çantama koymaya hazır siyah bir elbisem bulunuyordu. Dönüş bileti? İşte bu biraz zor olmuştu... ama bulmayı başarmıştım.

Illinois'da aralık ayının kar anlamına geldiğini düşünürdüm ama arabayı park edip mezarlığa adımımı attığım anda buz gibi yağmurla şemsiyem ıslandı. Yakınlarda toplanan küçük kalabalığa doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyor, topuklarım her adımda kahverengi çimlere gömülüyordu.

Telefonum cebimde titrediğinde elimi ceketime attım. Ek-randa bir mesaj belirdi.

ANNEM: Serena bu sabah kahvaltıda kaçtığını söyledi?

Endişelenmek için *bu anı* mı seçmişti?

Başımı iki yana sallayarak telefonumu tekrar cebime koydum. İnsanlar ilerlerken ben de şemsiye deryasını takip ederek sonunda mezar sırasının sonuna yerleştirilmiş yaklaşık üç düzine katlanır sandalyeden oluşan ayrı bölüme ulaştım.

Kalabalık sırada ilerlerken parlak renkli çelenkleri ve sandalyelerin önünde geniş yeşil bir gölgelik altında yükseltilmiş kapalı tabutu gördüm. İnsanlardan bazıları her iki tarafta bulunan sandalyelere oturmuştu, bazılarıysa devam edip sonra yeniden sıraya girdiler.

Aileye başsağlığı diliyorlardı.

Midem bulanırken ilk kez bir hata yapmış olabileceğimi düşünerek şemsiyenin sapına sarıldım. Yetişebilmek için o kadar endişelenmiştim ki burada *olmamam* gerekebileceğini hiç düşünmemiştim.

Nate'in beni burada istememe ihtimali vardı, yanında *biri* olma ihtimali de. Beni aramamıştı.

Ya da belki Nate de gelmemişti ve ben hiç tanımadığım insanlardan oluşan bir kalabalığın içine giriyordum.

Her iki durumda da hoş karşılanacağımdan emin değildim. Belki de en iyisi bir sandalye seçip oturmaktı.

Telefonum tekrar titrediğinde cebimden çıkardım. Ekranda bir mesaj daha belirdi.

ANNEM: ISABEAU ASTOR, bana HEMEN cevap yazsan iyi edersin.

ANNEM: Seni aramaları için birilerini göndertme bana!

Hızlıca cevap yazdım.

ISABEAU: Arkadaşım Nate'in annesi vefat etti.
Cenazedeyim. Sonra konuşuruz.

Mesajımın çıldırmasını engellemek için yeterli olmasını umarak telefonu cebime geri koydum.

"Çok yazık," dedi arkamdaki bir kadın. "Alice gerçekten bir melekti."

"O viraj hep tehlikeliydi. Carl dedi ki lastik izlerine bakılırsa Marshallların oğlu Alice'in geldiği yönde ilerliyormuş," diye ekledi bir başkası, tamamen ıslanmış sandalyelere geçerken sesi alçaldı. "Kafa kafaya çarpışmışlar."

Bir araba kazasında ölmüştü.

"Şu ikisine baksana," dedi ilk kadın iç çekerek. "Yan yana bile duramıyorlar."

Mümkün olduğunca çaktırmadan omzumun üzerinden baktım ve kumral bir kadının sağa doğru eğilmiş, ileriye baktığını gördüm.

"İkimiz de o çocuğun askere gittiğinden beri eve gelmediğini biliyoruz," diye cevap verdi arkadaşı. "Hep isyankârdı."

"David'in yaptıklarından sonra onu suçlayabilir misin? Hiç birimiz onun için gerçekten bir şey yapmadık ama, değil mi?"

Sağa doğru eğildim, önümdeki yarım düzine insanın ilerisine baktım.

Ve onu gördüm.

Göğsüm sıkıştı ama kendimi nefes almaya zorladım. Nate sıranın sonundaki tentenin kenarında metanetle duruyordu, yağmur durmadan yağarak saçlarını ve siyah trençkotunu ıslatıyordu. Önündeki kadının söylediği bir şeyi başıyla onayladıktan sonra kadın ilerlerken bir sonraki adamın elini sıktı ve göremediğim biriyle aynı şeyi yapmak için sola döndü.

Sıra yavaş yavaş ilerlerken gözlerimi profilinden ayıramıyordum. Her insanı aynı robotik hareketlerle selamlarken hiçbir

duygu göstermiyordu, başı öndeydi, yüzündeki boş ifade resmen kalbimi acıttı.

Önümdeki yaşlı adam Nate'e döndü. "Başın sağ olsun, evlat. Annen çok kıymetli bir insandı."

Nate adamın elini sıkarak, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi ama sesinde ne bir tonlama ne de can vardı.

Adam sıranın diğer tarafına geçmek üzere döndüğünde onun boşalttığı yere doğru bir adım attım. Nate'e bakarken şemsiyemi geriye eğdim.

"Isabeau?" Kızarmış gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı.

"Annen için çok üzgünüm, Nate." Şemsiyemi ikimizi de örtecek şekilde kaldırdım.

Uzun bir an boyunca bana sessizce baktı, sonra uzanıp beni kendine çekti. Kollarını bana doladı ve yanağımı trençkotunun soğuk, ıslak yakasına yaslarken bedeninin her bir yanından yayılan gerginliği hissettim.

"Duyar duymaz geldim," diye fısıldadım.

Üzerime eğilmiş olmalı çünkü çenesini başımın tepesine, topuzumu yaptığım yere gömdüğünü hissettim. "Teşekkür ederim."

"Sonra görüşürüz," diye söz verdim.

"Dur." Kolları gevşedi, geri çekilmek için hamle yaptığımda boştaki elimi yakaladı, beni sol tarafına çekti ve bir sonraki kişiyi selamlamadan önce donmuş parmaklarını benimkilere kenetledi.

Elimden geldiğince şemsiyeyi onun üzerinde tuttum. Geriye sadece birkaç kişi kalmıştı ama hiç tanımadığım bir kadın için başsağlığı dilediklerine uygun biçimde teşekkür edebilmeyi umdum.

Nate'in tüm kalbiyle sevdiği bir kadın.

Papaz tente altındaki yerini alırken son kişi de geçti ve Nate'in babası olduğunu anlamak için tanışmama gerek olmayan bir adamla karşı karşıya geldim.

Nate'in boyu adamınkinden birkaç santim daha uzundu ama burunları ve yüz yapıları aynıydı, gözleri Nate'inkinden daha koyuydu ama üzerimde yoğunlaşan bakışları son derece soğuktu.

"Hepimiz oturabilirsek," dedi papaz. "Birkaç dakika içinde başlayacağız."

Nate babasıyla benim arama girdi, sonra en uçtaki sandalyeye oturdu ve ben yanındaki metal sandalyeye oturunca, "Çok üzgünüm. Donuyor olmalısın," dedi.

"Benim için endişelenme. İyiyim ben." Şemsiyeyle onu korumaya çalışırken yün paltom ıslandı. Elimi tutmak için kucağıma uzandığında elini sarıp sıkıca tuttum.

"Sadece bir tenteleri vardı," dedi papaza dönerek. "Ben de tentenin annemin üstünde olması gerektiğini düşündüm."

"Çok doğru düşünmüşsün." Parmaklarımı soğuk teninde gezdirirken keşke onu ısıtmanın başka bir yolu olsaydı diye düşündüm.

Bana baktı. "Nereden duydun?"

"İsmin için *Google Alerts* kurmuştum," diye itiraf ettim. "Ama haftalık olarak ayarlamıştım. Günlük olarak ayarlamalıydım, o zaman daha erken haberim olurdu. Buraya daha erken gelebilirdim."

"Burada olduğun için mutluyum." Elimi sıktı. "Geçen hafta herhangi bir şey düşünebilseydim muhtemelen seni arardım ama seni görene kadar burada olmanı ne çok istediğimi fark etmedim sanırım." Bakışları tabuta kaydı. "Araba kazası geçirmiş ve oracıkta ölmüş." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Yani acı çekmemiş olması iyi bir şey."

“Öyle,” dedim, ne söyleyeceğimi ya da yanımdaki sandalyelerin neden boş olduğunu bilmiyordum. “Onu kaybettiğin için çok üzgünüm.”

“Onun hakkında konuşamam. Oraya çıkıp konuşamam.”

“Öyleyse konuşma.”

Başıyla onayladı ve tören başladı.

Kısa sürmüştü sanki ama kıyaslayabileceğim tek cenaze büyükannemle büyükbabamınkiydi. Nate’in teyzeleri konuştu, babası bir şiir okudu ama papaz Nate’e baktığında Nate başını iki yana salladı. Tören sona ererken iyice hızlanan rüzgâr yüzümü uyuşturmuştu.

Nate kalktığında ben de kalktım.

O hareket ettiğinde ben de hareket ettim.

O nereye giderse ben de oraya gittim.

Nate’in annesi toprağa indirilmeye hazır olduğunda sadece biz ve yakın akrabaları olduğunu düşündüğüm insanlar kalmıştı.

Babası tabutun yanında durduğumuz yere yaklaşırken Nate’in vücudu kaskatı kesildi.

“Çiftlik hakkında konuşmamız gerekecek.” Babası Nate’in önüne dikilip, “Artık benden kaçmak yok, evlat,” dedi.

Ses tonu bana ilişkileri hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

“Peki korktuğun bir şey var mı? Bir şeyler olmalı, değil mi?”

“Elbette. Babam gibi biri olmaktan korkuyorum.”

O gün sahilde Nate böyle söylememiş miydi?

Nate elimi bırakıp kolunu önüme doğru kaldırarak beni nazikçe geriye itti.

“Şimdi sırası değil, David,” dedi teyzelerden biri, yaşlı kadın yağmur kesildiği için şemsiyesini kapamıştı. Saçları Nate’inki gibi siyahtı ve omuzlarının duruşundan Nate’in babasını pek sevmediği anlaşıyordu.

Ben de şemsiyemi indirip kapamak için düğmesine bastım; gerginlik giderek artıyordu.

“Başka ne zaman konuşacağız?” diye tersledi Nate’in babası. “Eve geldiğinden beri bana tek kelime etmedi ve hepimiz yarın Afganistan’a geri döneceğini biliyoruz. O zaman mı konuşacağız?”

Yarın mı? Kalbim sıkıştı.

“Çiftliği ona bıraktığı sır değil,” dedi diğer teyzesi, kız kardeşinin yanına gelerek. “Vasiyeti hepimiz gördük.”

“Benim olmalı,” diye karşı çıktı babası ama Nate kılını bile kıpırdatmadı. “Ben onun kocasıydım.” Nate’ten bir tepki alamayınca bana döndü. “Belki de küçük güzel kız arkadaşın—”

“Sakin onunla konuşma.” Nate bir adım öne çıkıp aynı anda beni daha da geriye itti.

Kahretsin. Nate’i tanıdığım onca yıl boyunca onu hiç kızgın görmemiştim.

“Konuşabiliyormuş!” Babası Tanrı’ya şükreder gibi ellerini havaya kaldırdı. “Şimdi çiftlik hakkında konuşmaya hazır mısınız? Orası senden çok daha uzun zamandır benim evim.”

“Sana söyleyecek başka bir şeyim yok.” Nate geri çekildi, kolu hâlâ önümde, babasıyla aramda bir bariyer oluşturunuyordu.

“Ya da her zaman yaptığın gibi kaçıp gidebilirsin!”

“David!” diye bağırdı teyzelerden biri.

“Lanet olası avukatın ofisine git ve tapuyu bana devret,” diye emretti babası, sesi havadan daha soğuktu. “Son beş yıldır eve gelip onu ziyaret etme zahmetine girmedikten sonra en azından bunu yapabilirsin.”

Nefesim kesildi.

“Izzy, geri çekilmeni istiyorum,” diye uyardı Nate, daha önce hiç duymadığım alçak ve ölümcül bir ses tonuyla.

“Nate?” Daha annesini gömmeden yaşayacakları yüzleşmeyi ertelemenin bir yolu olmalıydı, değil mi?

“Lütfen.” Gözlerini babasından ayırmıyordu.

Dediğini yapıp birkaç adım geri çekildim. Nate babasından gözlerini ayırmıyorsa bunun geçmişle alakalı bir nedeni olmalıydı.

“Kendi lanet ailen dışında herkese çok iyi davranıyorsun.” Babası Nate’e ters ters baktı. “Sadece tapuyu imzala, yeni ve daha iyi hayatına geri dön. İkimiz de bunu istemediğini biliyoruz, bu çiftliği kesinlikle yönetemezsin.”

“Haklısın. İstemiyorum. Ama çiftliği sana devretmeyeceğim,” diye cevap verdi Nate, kolları iki yanında gevşek hâlde duruyordu.

“Yani beni öylece kovacak mısın?”

Nate başını iki yana salladı. “Henüz değil.”

“Bu da ne demek şimdi?” Babasının yanakları kızardı.

“Şimdilik orada yaşamaya devam edebilirsin demek.” Nate omuz silkti.

“Şimdilik mi?” Adamın kaşları çatıldı, ellerini yumruk yaptığında nabzım hızlandı.

“Aylarca. Yıllarca. Kim bilir? Ama bir gün satacağım.” Nate’in sesi alçaldı ve mezarcılar bile işlerini bırakıp izlemeye koyuldular. “Ama o gün geldiğinde sana söylemeyeceğim, seni uyarmayacağım.” Başını iki yana salladı. “Hayır, bu korkuyla yaşamamı istiyorum. Her gün uyandığında acaba bugün anneme yaptıklarının sana musallat olacağı gün mü diye merak etmeni, endişelenmeni istiyorum. Tıpkı her gece sen eve döndüğünde nasıl bir ruh hâli içinde olacağın konusunda endişelenen annem gibi, o geceki kum torbası kendisi mi yoksa ben mi olacağım diye korkan annem gibi endişeyle beklemeni istiyorum.”

Midem kasıldı. Nate dört yıl önce dudağı yarılmış hâlde o uçağa binmişti. Yara hakkında ne demişti? Yaralı parmak eklemleri hakkında?

İlk defa saldırıya uğrayacak olmasam bile en azından bu sefer silahlı olacağım. Babasından bahsediyordu.

“Ama en büyük pişmanlığım eve ziyarete gelmemiş olmam değil,” diye devam etti Nate. “Seninle bir daha aynı havayı solumamaya yemin ettiğimi biliyordu. En büyük pişmanlığım,

ne kadar uğraşırsam uğraşayım onun da gitmesini sağlayamamış olmam.”

“Seni küçük pislik.” Babası saldırdığında ben daha bağırardan Nate kendine savrulan yumruğu yakaladı.

“Artık bana vurmak için bundan çok daha fazlası gerekecek.” Nate’in parmak eklemleri bembeyaz oldu ve babası bağırarak yumruğunu Nate’in elinden çekti. “Ben artık sıska bir ergen değilim. Yıllarımı senin gibi zorbalarla mücadele ederek geçirdim. Artık beni korkutamazsın.”

Babası elini tutarken gözleri büyüdü ve yavaşça Nate’ten uzaklaştı. “Buna pişman olacaksın.” Sesindeki donukluk içimi ürpertti.

“Hiç sanmıyorum.”

“Üzerimde tepinmek istiyorsun, değil mi, evlat?” Ağzının bir köşesi büküldü.

“Evet.” Nate’in kolları iki yanına düştü. “Ama yapmayacağım. Seninle benim aramdaki fark bu.”

“Eminim öyledir.” Babası yere tükürdü, sonra dönüp kaldırım kenarına park edilmiş mavi bir F-150’ye doğru ilerledi.

Vay canına. Nate bu adamla büyümüştü ama her nasılsa... böyle biri olmuştu. Nate gibi biri.

Yavaşça dönerek bana baktığında bir an için onu tanıyamadım. Bu adam benim tanıdığım Nathaniel değildi. Karşımdaki adamın savaşa gidip benim asla tam olarak anlayamayacağım şeyler gördüğünden ve yaptığından hiç şüphem yoktu.

Yine de ondan korkmuyordum.

“Seninle arabana kadar yürüyeceğim,” dedi tartışmaya yer bırakmadan. Başımınla onayladım, elini sırtıma koyarken gevşedi.

Sessizce kiraladığım arabaya doğru yürüdük çünkü ilk kez ne diyeceğimi bilemiyordum. Onda bir gerginlik, ne yapacağımı bilemediğim bir huzursuzluk vardı. Anlayamıyordum.

Telefonum çaldı ve alışkanlıkla uzandım fakat parmaklarım soğuktan kaskatı kesildiği için yanlılıkla cevap verdim ve sonlandırmak yerine hoparlöre bastım. “Anne, seni arayacağım–”

“Bana o askerin peşinden gitmek için gelecek vadeden bir teknoloji geliştiricisiyle çıktığın randevuyu terk etmediğini söyle Isa–”

Ekрана basıp aramayı hoparlörden çıkardım ve telefonu kulağıma götürdüm. “Anne! Seni sonra arayacağım.” Yanaklarım utançtan kızardı. Ama Nate *duymuştu*.

“Seçimlerinde ciddi bir muhakeme eksikliği söz konusu.”

“Kararlarımı ben kendim veririm. Washington’a döndüğümde seni ararım.” Kapatma düğmesine gereğinden sertçe basıp Nate’e baktım. “Çok özür dilerim. Annemdi.”

Çenesi kasıldı. “Özür dileyecek bir şey yok. Benim hakkımda doğru olmayan bir şey söylemedi.”

“Seni tanımıyor bile,” diye karşı çıktım arabaya ulaştığımızda. Telefonumu çantama koyup anahtarı çıkardım.

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu, sonra da, “Neden soruyorsam. Sadece bir otel var,” diye dalga geçti.

“Kral dairesindeyim,” diye cevap verdim, kilitleme zahmetine girmediğim kapıyı açarak. “Bir tek o boştu.”

Başıyla onaylarken çenesi gergindi.

Tanrım, sıırıslıkla ve donmuş hâldeki bedenim acısını hissedebiliyordu. “Kalabilirim.”

Tekrar mezarlığa baktı. “Hayır. Burada olduğun için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama sadece onunla bir süre yalnız kalmak istiyorum.” Yüzünü buruşturdu. “Eğer teyzelerimin gitmesini sağlayabilirsem.”

“Tamam.”

“Biraz önceki olaya şahit olduğun için üzgünüm.” Bana bakmadı.

“Bunu yaşadığın için üzgünüm.” Koluna uzandığımda trençkotu sıırıslıklamdı, ona dokunmak, onu herhangi bir şe-

kilde rahatlatmak için can atıyordum. “Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Nate.”

“Bulursam söylerim, Izzy.” Gitti ve ben de gitmesine izin verdim.

Bornozumun kemerini bağladım, sonra fırçayı ıslak saçlarımla arasından geçirerek süitimin yatak odasına geçtim, nihayet ayak parmaklarımı hissedebilecek kadar ısınmıştım.

Serena kahvaltıdan alelacele ayrılışımı yanlışlıkla anneme söylediği için özür dilemek üzere çoktan aramıştı ancak ona kızgın değildim. Ama anneme? O tamamen başka hikâyeydi. Sanki zaten düşmüş olan Nate’i tekmelemiş gibi hissediyordum, gerçi annemin hedefindeki asıl kişinin ben olduğumun farkındaydım.

Nate’in bugün yaşadığı her şey için göğsümün nasıl sızladığını ve onu bunlardan kurtaramadığımı için ne kadar işe yaramaz hissettiğimi anlatacak hiçbir kelime yoktu. Sadece annesini kaybetmiş olmasından ve babasının zalimliğinden bahsetmiyordum.

Duyguları bu kadar yaralanmış ve kanarken bu geceyi yalnız geçirmeyeceğine dair bir işaret görmek için yatağın kenarına oturup bir mesaj ya da cevapsız arama umuduyla telefonumu kontrol ettim. Boş ekranla karşılaşınca dudaklarımdan bir oflama koptu ve geceyi başka bir kadınla geçireceği düşüncesiyle boğazımda oluşan düğümü yuttum.

Kendine gel. O benim değildi. Rahatlamayı ona çok göremezdim. Fırçamı komodinin üzerine, DEHB ilacımın yanına koydum, sonra geniş, cilalı yemek masasından oda servisi tepsimden arta kalanları aldım. Yaklaşık iki saat önce ilaçlarımla etkisi geçer geçmez çizburgeri mideye indirmiştim. Kapımı açtım, tepsiyi koridora bıraktım ve odama geri dönmek için hızla

hareket ettim, kısıcık bornozla birine yakalanmak istemiyordum ama koridorun sonundaki asansörün sesi dikkatimi çekti.

Nate asansörden çıkıp ellerini ıslak saçlarında gezdirerek koridora yöneldi, üzerinde hâlâ cenazeden kalma takım elbisesi vardı.

Bana doğru gelirken gözlerimiz buluştu, bakışlarımız birbirine kenetli hâlde yürümeye devam etti. Nabzım hızla atmaya başlayıp kasırğa şiddetine ulaştı. Ayrı kaldığımız saatler içindeki huzursuzluğu hiç bastıramamış gibi görünüyordu. Hâlâ burada yaşarken olduğu kişiyle şimdi olduğu kişi –sürekli görevlendirmeler onu her kime dönüştürdüyse– arasındaki o tehlikeli sınırdıydı...

Bana yaklaşırken geçen saniyeler içinde anladım ki karşımdakinin Nate'in hangi versiyonu olduğu fark etmiyordu. Onun her versiyonuna koparılamaz şekilde bağlıydım. Burada yaşarken Nate aynı zamanda beni uçak kazasından kurtaran adamdı. Büyüyüp dönüştüğü kişi Georgia'da ayaklarımı yerden kesmişti. Ve şimdiki Nate... kalbimin aynı anda hem deli gibi çarpmasına hem de ona özlem duymama neden olan adamdı...

Ah, Tanrım.

Göğsümdeki o his. Ona âşıktım.

Ama o yarın Afganistan'a geri dönüyordu.

Ayaklarımı sürüyerek odama girdiysem de kapıyı onun için açık tuttum, peşimden içeri girdiğinde yağmur ve parfümünden kalan kokuyu aldım.

"Sana..." Kapıyı kapadığımda bana döndü ve kristal mavisi gözlerindeki kargaşa neredeyse beni dizlerimin üzerine çökecekti. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Tamam." Başımla onayladım.

Beni gözleriyle baştan aşağı tarayıp ağırlığını diğer tarafına verirken, "Izzy," dedi, bu hem bir yakarış hem de bir uyarı gibiydi. Gözlerindeki ateş gayet açıktı, geçen yıl doğum günümde bana baktığı gibi bakıyordu. "Anladığını sanmıyorum..."

“Ne demek istediğini biliyorum,” diye fısıldadım.

Gözlerimiz kilitlendi, bir saniye sonra sırtım kapıya yaslanmış, Nate’in ağzı benimkiyle buluşmuştu.

Tadı aynıydı ama öpüşmemiz daha öncekine hiç benzemiyordu. Dillerin ve dişlerin çarpışmasıydı, sanki kendini içimde kaybederse karşılaştığı her sorunu unutabilirdi. Ben de onu aynı sertlikte öperek ona ne isterse alabileceğini, neye ihtiyacı varsa verebileceğimi gösterdim.

Beni asla incitmezdi, beni istediğimden daha ileri gitmeye zorlamazdı.

Ve ben onu istiyordum.

Dudakları soğuktu ama dili sıcacıktı. Her yeri soğuk ve ıslaktı, giysileri sırılsıklam olmuş, tenine kadar işlemişti. Ellerini bornozumun üzerinde kaydırıp kalçamdan kavrayarak beni kapıya doğru kaldırdı, böylece ağızlarımız aynı hizaya geldi.

Bacaklarımı beline doladım, beni daha sert, daha derin öperken kollarımı da boynuna dolayarak ona tutundum. Saçlarından ve yanaklarından yağmur suyu damlıyordu ama bu bizi durdurmadı. Dişlerim alt dudağını sıyırırken geri çekilmek için hareket ettiğinde dilini tekrar ağızıma aldım ve göğsünden gelen iniltinin tadını çıkardım. Arzu damarlarımda lav gibi akıyor, tenimi kızartıp ısıtıyordu; hatta onun sırılsıklam takım elbisesinin soğüğünden nasibini alan kalçamı bile.

Yer değiştirdi, öpüşmeyi hiç kesmeden beni odaya taşıdı. Ama beni yatak odasına götürmedi. Ben ıslak kravatıyla boğuşurken kığım yemek masasına çarptı, sonunda düğümü başının üzerinden geçirecek kadar gevşettim. Ardından ıslak ceketini omuzlarından iterek yere attım.

Derin, beni kendimden geçiren öpücükler arasında, “Bacaklarını indir,” diye emretti.

Ayak bileklerimi çözüp bacaklarımı masanın kenarından sarkıttım.

“Mükemmel.” Elleri bornozumun altından kalçamı okşarken midemde kelebekler çırpınıyordu. O ellerle, o çok yetenekli parmaklarla neler yapabileceğini çok iyi biliyordum ve buna fazlasıyla hazırdım.

Ama o çok istediğim dokunuş gelmedi.

Gömleğinin düğmelerini beceriksiz parmaklarımla açtım, dudaklarımı onunkilerin üzerinde tutmaya o kadar hevesliydim ki ne yaptığımı bakmaya zahmet bile etmedim. Sonuncusunu da açtıktan sonra gömleği pantolonunun içinden çekiştirerek çıkardım ve elleri kalçamı yoğururken bir şekilde bileklerindeki düğmeleri de açmayı başardım. O ağzımı, yanaklarımı, boynumu öperken ben de vücuduna yapışan gömleğini çekiştiriyordum.

Sonra geri çekilip ona baktım.

“Nate,” diye fısıldadım, daha da mükemmelleşen vücudu karşısında hayrete düşmüştüm. Son on sekiz ayda daha fazla kas yapmıştı, gövdesi sanki heykel gibi yontulmuştu, karın kasları hâlâ ağız sulandıracak kadar ihtişamlıydı ama vücudu eskisinden daha da muhteşem görünüyordu. Karnından aşağı uzanan, sekse davet eden çizgiler âdeta dilimle temas etmek için yalvarıyordu. Bakışlarımı onunkilere diktim. “İnanılmazsın.”

“Tek istediğim sensin.” Ensemi kavradı. “Ne kadar uzağa gittiğimin ya da ne kadar süre uzakta kaldığımın bir önemi yok. Her yerde seni hayal ediyorum. Başka biriyle olduğunu bilsem bile—”

“Değilim,” diye başımı sallayarak ona güvence verdim.

“Ya da *ben* başka biriyle olduğumda—” diye devam ettiğinde kalbim tekledi.

“Öyle misin?” Kalbimin yeniden düzenli atmasını beklerken avuçlarımı masaya dayayarak ondan uzaklaştım. O benim değildi. Ben de onun değildim. Yaptığımız anlaşma buydu.

Yine de o hep benimdi. Ben de hep onundum.

“Hayır. Altı aydan fazladır değilim.” Bana baktı ve bir an için aramızdaki bu bağa, görüştüğü kadınla ilgili o mektubu okuduğumda midemi kavuran mantıksız kıskançlığa lanet ettim. “Ama o zaman bile, her ne kadar bunu itiraf etmek beni aşağılık biri yapsa da tek istediğim sendin, Izzy.”

“Biliyorum.” Başımla onayladım. “Benim için de aynısı geçerli.”

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bu öpücük öncekinden daha yumuşaktı ama aynı derecede derin, aynı derecede güçlüydü. Nefesimi, düşüncelerimi ve kalmış olabilecek her türlü çekingenliği benden alıp bir kenara atmıştı.

Sonra üzerime eğildi, sırtım masaya yaslanana kadar beni arkaya doğru yatırdı.

“Seni görmek istiyorum,” dedi beni tekrar öpmeden önce.

Ellerim bornozumun kemerini buldu ve tıpkı ilk kez ellerini üzerimde hissettiğimde olduğu gibi çekiştirerek açılmasına izin verdim.

Başını kaldırdı, bakışları çıplak vücudumda gezinerek daha önce hiç görmediği kısımlara takıldı. “Tanrım... mükemmelsin.”

Gülümsedim, “Bunu geçen sefer de söylemiştin,” dedim kıpırdamamaya çalışarak.

“Hiçbir şey değişmedi.” Gözleri benimkilerle buluştu ve orada gördüğüm arzu beni eritirken masanın üzerinde tamamen rahatladım. “Seni öpeceğim, Isabeau Astor.”

Daha da geniş gülümsedim. “Bunu da daha önce söylemiştin.”

“Evet. Biliyorum.” Gülümsedi ve bacaklarımı kavramadan önce bir anlığına gamzesi belirdi, sonra dizlerimi bükerek ayaklarımı masanın kenarına koydu ve omuzları sığacak kadar bacaklarımı araladı.

Ah, *Tanrım*.

Ağzını dayayıp dilini klitorisime doğru kaydırırken nefesimi tuttum. O kadar iyiydi ki tek yapabildiğim haykırmak oldu, onu daha yakına çekmek için başını kavradım.

“Tadın cennet gibi,” dedi ağzını tekrar indirirken. Onunla göz göze gelecek kadar başımı kaldırdığımda içime saf bir zevk dalgası yayıldı.

Hayatımda gördüğüm en seksi adamdı ve bu gece ona dokunabilirdim.

Duygular bedenime hükmederken başım geriye düştü. Dilinin her darbesiyle sırtım yay gibi geriliyordu. Dudaklarının arasına aldığı klitorisimi her emişinde titriyordum. Önce bir parmağı sonra ikincisi içime kaydığında titremekten, daha fazlasını istemekten, inlemelerimle bunu talep etmekten kendimi alamadım.

Sadece vermek istediğini alabileyim diye kalçamı koluyla masaya sabitledi ve sonra beni zirveye doğru sürükledi. Beni boşaltmasını istediğimde oyuna devam etti. Devam etmesini istediğimde klitorisime bir fiske vurdu. Beni orgazmın kıyısına kadar sürüklerken boşalmanın tadını neredeyse alabiliyordum, orgazma ramak kala baskıyı azalttı.

“Nate!” Bu nefis işkence yeniden başladığında saçlarını çektim.

“Neye ihtiyacın var, Izzy?” diye sordu, yanan tenime usulca üfleyerek.

Nefesim kesildi, sırtım büküldü. “Sana ihtiyacım var!” Mümkün olan her şekilde. Ona nasıl hissettiğimi anlatmaya en çok bu kadar yaklaşabilmişim.

“Beni içine alamazsan çığlık atacakmışsın gibi mi?” Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi.

“Evet!”

“Sanki ben içine girmeden bir nefes daha almak zorunda kalırsan ölecekmişsin gibi mi?” Bana baktı, gözleri beni gönüllü bir tutsak gibi tutuyordu.

“Evet,” dedim bu kez fısıltıyla.

Başını onaylarcasına salladı. “Güzel. Çünkü benim de sana tam olarak böyle ihtiyacım var.” Başını bacaklarımın arasına

indirdi ve etrafımızdaki dünya yok oldu. Sadece ağzı, dili, parmakları vardı, zevki ustalıkla inşa ediyor, tüm vücudum gerilene kadar karnımdaki o enfes baskıyı koruyordu.

Sonra koptum, öyle bir güçle boşaldım ki çığlık attım. Belki kelimeler telaffuz etmişim. Belki adını söylemişim. Belki de sadece bir çığlıktı. Sesler etrafımda dalga dalga donuk bir uğultuya dönüşürken daha ne olduğunu anlamadan dokunuşunu hissettim ve ikinci orgazmın eşiğine geldim.

“Seni!” Parmaklarımla saçlarını kavrayarak, “Seni istiyorum, Nate,” dedim.

Bedenimi masanın en ucuna kadar sürükledi. Belli belirsiz bir kemer sesi, bir folyonun yırtıldığını duydum ve sonra aletin kalın başı tam girişimdeydi.

Ağırlığını başımın yanına dayadığı eline vererek üzerime eğildi, güzel yüzü benimkinin birkaç santim ötesindeydi. “Bana gerçekten istediğinin bu olduğunu söyle.”

“İstediğimi söyledim zaten.” Yanaklarını okşadım, şu anki görüntüsünü ezberledim. Mavi gözleri kristal berraklığında, göz bebekleri kocamandı, yanakları kızarmıştı. Ve haklıydı, onu içimde hissetmeden bir nefes daha almak zorunda kalırsam ölebilirdim.

“Tekrar söyle.” Çenesi gerildi, eliyle kalçamı kavradı.

“Seni istiyorum, Nathaniel,” diye fısıldadım ve onu öpmek için uzandım. “Seni içimde istiyorum.”

Sanki fikrimi değiştirme ihtimalim varmış gibi bana baktı ve sonra içime girdi, derine, daha derine... vücudumun her santimini tüketti, artık geriye bir ben ya da o kalmayana dek. Artık sadece biz vardık.

Beni sınırlarıma kadar zorladığında ikimiz de inledik.

İyi olup olmadığımı sormadı. Kalçamı kasıklarına doğru kaldırırken ve onu bu şekilde öperken sormasına hiç gerek yoktu. İyi olmaktan daha fazlasıydım. Muhteşemdim.

Neredeyse tamamen içimden çıkana kadar kalçasını geri çekti, sonra tekrar içime daldığında haykırdım, yavaş, sert itişlerden oluşan acımasız, mükemmel bir ritim tuttukurken kollarımı etrafına doladım.

“Buradan. Kalkıp. Yatağa. Gitmeliyiz.” Kalçasının ileri geri hareketiyle, sözcüklerin ağzından çıkışı aynı ritimdeydi.

“Yatak sonra. Şimdi daha sert ol.” Tek söyleyebildiğim buydu. İsmi dışındaki diğer bütün kelimeleri benden çalmıştı.

“Bunu tekrar yapabiliriz, değil mi?” diye sordu dudaklarıma doğru. “Sadece masada değil.”

“Dayanabildiğin kadar çok.” Şu anda kafasını nasıl toparlayabildiğini anlayamıyordum. Bacaklarımı beline dolayıp her itişini karşılayarak ritme ayak uydurdum.

“Meydan okumanı kabul ediyorum.” Sırıttığında gamzesi ortaya çıktı.

Kalbim bu adama duyduğum aşkla yerinden çıkacak gibiydi.

Derin öpüşlerle dilini dilime sürterken içimde de aynı ritimle gidip gelmeye devam ettiğinde tekrar boşaldım. Nefes nefeseydik. Tekrar birlikte boşaldık, tekrar, tekrar ve her nasılsa her seferi bir öncekinden daha iyiydi, ta ki bedenim bir uçurumun kenarında sallanıp durana, nefesim dudaklarına doğru küçük iniltiiler hâlinde çıkana kadar.

“Kahretsin, seninle olmak muhteşem bir his,” dedi, nefes alışverişi benimki kadar düzensizdi. “Sana asla doyamayacağım. Bana sarılmana. Teninin tenimde yarattığı hisse. Gözlerinin kararmasına. Evet, aynen böyle, bunun gibi.”

Tekrar üzerime uzanıp tam olarak ihtiyacım olan şeyi vererek içime girdi ve beni, kendimi, dünyayı unutturacak bir zevke sürükledi.

Dudaklarımda onun adı, parmaklarımin altında tenini hissederken çözüldüm, paramparça oldum ve âdeta yeniden yaratıldım. Bu tarif edilemez bir histi. Tek yapabildiğim kal-

çası çılgınca hareket ederken kendimi dalgalara bırakmak ve o doruğa çıkarken ona katılmaktı.

Üstümde titredi ve bağırarak boşaldı, bittiğinde beni ezmemek için hemen üzerimdeki ağırlığını ayarladı. Birbirimize baktık, ikimiz de nefes nefeseydik. İkimiz de sanki evrenin anahtarını elinde tutuyormuş gibi diğerini izliyorduk.

Yavaşça bedenime geri dönerken ayak bileklerimin belinden kaymasına izin verdim. “Dayanabileceğim kadar çok,” dedi, dudakları kıvrılıp hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye dönüşerek. “Öyle demiştin, değil mi?”

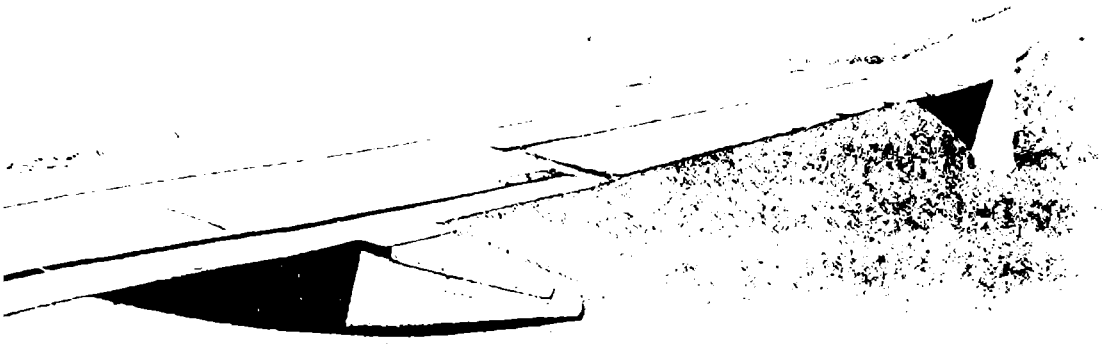
Başımla onayladım.

“Elimizde sadece bu gece var.” Kaşları çatıldığında ne demek istediğini anladım.

Bu bir şeyleri değiştirmemişti. Zamanlamamız hâlâ doğru değildi. O yarın birliğine geri dönüyordu, ben de başkente uçuyordum.

Parmaklarımı yanağında gezdirdim. “O zaman bunu değerlendiresek iyi olur.” Ve değerlendirdik de.

Ama ertesi gün uçağıma bindiğimde yine de ağlıyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İZZY

Kandahar, Afganistan

Ağustos 2021

Bir an Nate'le tartışıyordum, sonraki an camlar patlarken Nate üzerime siper olmuş hâlde yerde yatıyordum. Yüreğim ağzımda atarken tüm vücudum kaskatı kesilmişti.

Başka bir patlamanın sesi kızların ve ailelerinin çığlıklarına karıştı.

“Roket saldırısı!” diye bağırdı arkamızdaki güvenlik ekibinden biri ama hangisi olduğunu göremedim.

“Siktir,” diye küfretti Nate. Sonra kollarıyla beni sarıp ayağa kalktı. İnsanüstü bir hızla hareket ederek beni yakındaki bir duvarın arkasına taşıırken göğsüne yaslandım. Ayaklarım yere bastığında çömeldik ve beni kolunun altına aldı. Sonra satranç takımına işaret ederek onlara bilmediğim dilde bir şeyler söyledi.

Onlar bize doğru koşarken bir patlama sesi daha duyuldu. Afgan askerleri koşarak yanımızdan geçip gittiler. Art arda üç patlama sesi daha duyuldu.

Korkudan ağzımda metalik bir tat oluşmuştu. Bu kızların ölümüne ve buraya gelerek *Nate'in* hayatına sebep olursam kendimi asla affetmeyecektim.

“Biliyorum. Orada kolay hedefsiniz,” dedi Nate. Telsizle konuşuyordu. “Hareket edin. Savaş helikopterlerini de yanınızda götürün.”

Bir sonraki patlama duvarı titretti ve Nate bana daha sıkı sarıldı.

“Hiçbir şey yapamayız,” diye açıkladı. “Roketler muhtemelen kilometrelerce öteden ateşleniyor. Elimizden gelen tek şey beklemek.”

Başımla onaylayıp yakınımıdaki kıza (Kaameh) güven verircesine gülümsemeye çalıştım. Onu evrak işleri için harcadığım saatlerden tanıyordum. Annesi ona elinden geldiğince siper olmuş, koruyordu.

Diğerlerini aileleri ve birini de bir Afgan askeri koruyordu.

Kırık dökük pencereden pervane sesleri gittikçe daha da az duyulur oldu. Helikopterler gidiyordu.

Başka bir patlama sesi duyulduğunda irkildim ama etrafımızdaki her şeyi inceleyen Nate kıpırdamadı bile. Geçmişte ne zaman birlikte olsak hep tetikte olurdu, hep bakardı, hep diğerlerini izlerdi ve artık nedenini anlıyordum. Onca yıl boyunca endişelendiğim tepkiler, onu burada hayatta tutan tepkilerdi.

Hiçbir patlama olmadan bir dakika kadar geçti, sonra bir dakika daha. Çavuş Gray bekleme salonunun diğer tarafından sırtı duvara dayalı hâlde, “Sanırım bitti,” dedi.

“Bence de,” diye seslendi bir başkası.

“Helikopterler gitti. Umursayacakları bir şey kalmadı,” diye ekledi bir başkası.

Nate yanağımı kavrayıp çenemi yukarı kaldırdı. “Yaralandın mı?”

Hiç ses çıkaramadım, sadece başımı iki yana sallamakla yetindim.

Diğer Özel Kuvvetler mensupları satranç takımını ve ailelerini kontrol etmek için içeri girerken geri çekilip beni inceledi. “Bir şeyin yok.”

Başımı onaylarcasına sallamaya başladım ama duramadım.

“Sorun yok, Izzy.” Beni kendine çekti. “Sadece şok ve adrenalin. Gececek. Derin nefes al.”

Her seferinde bir nefes alarak ciğerlerime hava doldurmaya çalıştım, ta ki küt küt atan kalbim yavaşlayana, sonra daha da yavaşlayana ve en sonunda da sabit bir ritme kavuşana kadar.

“İşte böyle,” dedi usulca, elini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek. “Gray, bana durum raporu getir.”

Gray gitti.

“Bu dünyada herhangi bir süper gücün olsaydı bu ne olurdu?” diye sordu Nate.

Gözlerimi kırpıştırarak baktım.

“Hadi, İz. Oynayalım.”

“Bir daha asla uçmak zorunda kalmamak için çok hızlı koşabilmek,” diyebildim. Başımı kaldırarak Nate’e baktım. Bakışları benimkiyle buluştuğunda endişeli olması dışında durumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Böyle bir şey olduğunda hep sakin ve soğukkanlı olacağımı düşünmüştüm,” diye fısıldadım. “Donup kaldım.”

“Bana Isabeau Astor’ın esasında normal bir insan olduğunu mu söylüyorsun yani? Mükemmel değil miymiş?” Sırıttı ve gamzesi belirlediğinde yine nutkum tutuldu.

“Her kusurumu biliyorsun.”

“Erkekler konusunda korkunç zevkin de dâhil,” diye alay etti. Homurdandım.

“Ha şöyle,” Başparmağını yanağımda gezdirdi ve ayağa kalkarak benim de kalkmama yardım etti. Etrafımızdaki herkesin aynı şeyi yapıp yapmadığını kontrol etti. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama uzun bir gece olacak.”

Başımla onayladım. “Çünkü helikopterler gitti ve biz burada mahsur kaldık.”

“Mahsur kaldık ve etrafımız sarılı,” dedi. “Ama endişelenme, tepeden tırnağa silahlı aracımız gelecek. O zamana kadar burada güvende olmak için elimizden geleni yapacağız.” Dudaklarının bir köşesi kalktı. “Bu arada otuz santim kuralı hâlâ geçerli.”

Gözlerimi devirip kendimi toparladım ve Nate de aylardır dışarı çıkarmak için çalıştığımız insanları karşılamaya giderken tüm şakacılığını bir tarafa bıraktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, güvenlik ekibindekilere daha yüksek bir görüş açısı sağlamak için ikinci katta konuşlandığımız VIP salonunun bir yarısında oturuyorduk. Güvenlik güçleri vardiyalı çalışıyordu; bazıları devriye geziyor, bazıları oturuyor, bazıları da uyuyordu.

Nate hariç. O sürekli benim yanımda duruyordu, otuz santim kuralını sadece tuvalete gittiğimde tuvalet kâğıdını onun vermesinin söz konusu olmayacağını söylediğimde çiğnemişti. En azından havaalanının tehlike açısından temiz olduğuna emin olduktan sonra kaskı çıkarmama izin vermişti. Asıl çatışma kilometrelerce uzaktaydı. Havaalanının etrafına karanlık çökmüştü ve ekibin çoğu nihayet yemek yemek için yerleştğinde salondaki ışıklar sönmüştü. Yemekleri yanlarındaydı ve bu yiyecekleri şu anda birkaç sıra ötede uyuyan ailelerle paylaşıp sanki sadece uzun bir mola veriyorlarmış gibi sandalyelere uzandılar.

Diğerleri gülerken Çavuş Rose parmağıyla Gray'i göstererek, "Öyle olmadı," dedi.

Nate başını iki yana sallasa da arkadaşlarının anlattığı hikâyelerle yüzüne bir gülümseme yayıldı. En azından arkadaşları olduğunu varsayıyordum. Üniformalarında isimleri yazmasa da birkaçıyla yakın olduğunu söyleyebilirdim. Nate'in gülümsediğini görmek, kısa bir süre için bile olsa başımı döndürmüştü. Tekrar yapıp yapmayacağını görmek için kendimi onu izlerken buldum.

Beni ona bakarken yakalayınca, "Ne?" diye sordu.

"Sadece seni gerçekten gülerken görmeyeli uzun zaman olduğunu düşünüyordum. İşe bak ki bir havaalanındayız."

“Lanet olası havaalanları.” Gamzesi tekrar belirdi. “Bir şeyler yemelisin,” dedi ve bana açılmış, ısıtılmış bir paket uzattı. “Spaghetti ve inan bana, seçenekler arasındaki en iyisi.” Saatine baktı. “İlaçlarının etkisi geçiyor olmalı, yani her an açlıktan gözün dönebilir.”

Paketi alırken dudaklarım aralandı. “Bunu hatırlıyorsun.” Başıyla onayladı.

“Tamam, madem sadece biz varız,” dedi Gray, karşıımızdaki sandalyesinde arkasına yaslanarak. Telsiz birimi onun yanındaydı, sanırım bu da onu iletişim sorumlusu yapıyordu. “Bize Çavuş Green’den bahseder misin?”

Diğer bütün Özel Kuvvetler mensupları, hatta pencerede oturan adam bile dönüp bana baktı.

Ben ilk lokmamı alırken Nate, “Hayır,” diyerek başını iki yana salladı.

Mükemmel bir öğün sayılmazdı ama midemin guruldamasını durdurabilirdi.

“Hadi ama,” diye homurdandı Gray. “Seni tanıdığı çok açık.” Bana sırtıp kaşlarını kaldırdı. “Tanıyorsun, değil mi? Eminim bize anlatmadığı tonlarca hikâye biliyorsundur.”

Geniş koltukta bağdaş kurdum ve Nate’e baktım.

“Siz sürekli kendinizden bahseden bir grup narsist olduğunuz için.” Gray’e ters ters baktı.

“Sen de *hiçbir şey* söylemiyorsun ama,” diye karşı çıktı Black. Sanırım sarışın olanın adı Black’ti. Köşedeki kara sakallı adamın adının da Lilac ya da onun gibi saçma bir şey olduğuna emindim.

“Bize bir şeyler anlatmak zorundasın.” Gray öne doğru eğilip ellerini birleştirdi. “Lütfen. Bu fırsatı bir daha asla yakalayamayacağız.”

Bir lokma daha yiyip Nate’e baktım.

Bir an için göz göze geldik ve gözlerini devirdi. “Peki. Sadece...” İç çekti. “Sana güveniyorum.” Ne demek istediğini

anlayarak başımı onaylarcasına salladım. Hayatının kişisel ayrıntılarını paylaşmıyorsa bunun bir nedeni olmalıydı. Zaten benimle de detayları neredeyse hiç paylaşmamıştı. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

Gray bir sevinç nidası koparıp masal zamanıymış gibi yere oturdu. “Bizim oğlanı ne zamandır tanıyorsun?”

“Neredeyse on yıldır.” Yeterince zararsız bir detaydı.

“Peki yumurtadan mı çıktı? Bir uzay gemisiyle mi indi?” diye sordu Lilac. “Yoksa Tarzan gibi mi büyüdü?”

“Hayır.” Güldüm. “Bir çiftlikte büyüdü.” *Çiftlik*. Babasının hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını ya da Nate’in tehdit ettiği gibi orayı satıp satmadığını merak ederek ona baktım.

Göz göze geldik ve ifadesi yumuşadı.

“Çiftlik mi?” Gray’in gözleri büyüdü. “Gerçekten mi?” diye sordu Nate’e.

“Gerçekten.” Nate başıyla onaylayıp yüzünde hafif bir tebessümle uzaklara baktı. Bir lokma daha yedim.

“Başka neler biliyorsunuz, Bayan Astor?” Black ellerini birbirine sürterek sordu.

“Kurabiyeli dondurma sevdiğini.” Sırıttım.

“Hain,” diye suçladı Nate, gözleri parlıyordu.

Bir an için Afganistan’da olduğumuzu unuttum. Hayır, Tybee Adası’nda bir sokaktaydık, elimizde dondurma külahlarıyla gülüşüyor, cilveleşiyorduk. Neredeyse cevizli dondurmanın tadını alabiliyordum. Hem sanki bir ömür önce yaşanmış gibiydi hem de daha dün gibi.

Nate benim için böyle biriydi işte: Bir ömür kadar uzak ve dün kadar yakın. Sadece otuz santim mesafede.

“Bu çok iyi.” Gray bir Nate’e bir bana baktı. “Hiç evlendi mi?”

Spagetti az kalsın boğazıma kaçıyordu ama güç bela yuttum. New York’tan bu yana geçen üç yılda acaba Nate birini bulup evlenmiş miydi? Evlenmiş olsaydı şimdiki zamanının bir

parçası oldukları için bu adamların mutlaka haberi olurdu. Bu düşünce neden lanet bir bıçak gibi tenimi kesiyordu? Dün geceye kadar Jeremy'nin yüzüğü parmağımdayken bunu yargılayacak durumda değildim.

Ama anlaşılan hiç tanışmadığım ve asla tanışmayacağım bir kadını kısıkanıyordum. Onun kalbine, kahkahasına, gülümsemesine, geceleri ona sarılan kollarına, vücuduna, çocuklarına sahip olacaktı.

Tanımadığım o kadından nefret ettim.

“Yani bu bir hayır mı?” diye sordu Gray.

Ama en yakın akraba formunu hiç değiştirmemişti.

“Sadece bir kez,” diye cevap verdim, Nate'in bana nasıl baktığını görmezden gelerek.

“Gerçekten mi?” Lilac'ın kaşları kalktı.

“Gerçekten.” Sırıttım. “En azından ben ameliyattayken bekleme odasından atılmamak için hemşirelere öyle söylemiş.”

Nate homurdandı. “Bunu asla unutmayacaksın.”

Gray güldü. “İnanılmaz. Pekâlâ, yanında taşıdığı bantlı künye de neyin nesi?”

Kaşlarım çatıldı, Nate'e baktım.

Kaskatı kesildi.

“Gerçekten bilmiyorum,” diye cevap verdim, soruya verdiği tepkiyi örtbas etmek için elimden geleni yapıyordum. “Ama yarasının sebebini söyleyebilirim.” Elini tutup arkasındaki yara izini görebilsin diye Gray'e doğru çevirdiğimde eli sıcaktı.

Brown, “Gerçekten aptalca bir neden olsun lütfen,” diye yalvardı. “Bize bir şeyler ver hadi.”

Sırıttım. “Fiji'de mercanlar yüzünden oldu. Kolyem düşmüştü, onu almak için yüzerken elini kesti.” Elini bırakmadan önce oyalandım, gözlerimiz buluştu.

“Bayağı mühim bir kolye olmalı,” dedi Gray. “Mercan bıçak gibi keser.”

“Öyleydi,” dedim Nate’ten gözümü ayırmadan, o öğleden sonra şnorkelle dalıştan döndüğümüzde benimle nasıl seviştiğini hatırlayarak. Bedenim bu anıyla ısındı, onun da gözlerinin karardığını görünce acaba aynı anıyı mı hatırladı diye merak ettim. “Hâlâ en sevdiğim takılarımdan biri, bunu bana iki kez verdiğini düşünürsek –önce doğum günümde, sonra da bulduktan sonra– öyle olması gerek zaten.”

“Sana hep çok yakıştırdı,” dedi usulca. “Doğru kolyeyi seçmek saatlerimi almıştı.”

Nate söz konusu olduğunda kalbimin etrafını saran buz kütlesi sadece çözülüyor, eriyordu. Bizi en başta birbirimize bağlayan her neyse hâlâ oradaydı, her zamanki gibi somut bir varlıkmişçasına aramızda duruyordu. Onu gömmüştük, görmezden gelmiştik, yakıp kül etmiştik ama koparmayı başaramamıştık. En azından ben başaramamıştım.

Her zaman orada olacaktı.

Telsizden bir ses geldi, Gray çağrıya cevap verirken dikkati oraya kaydı.

Rose, “Bize anlatabileceğin utanç verici başka hikâyeler var mı? Ona karşı kullanabileceğimiz herhangi bir şey?” diye sordu. Sanırım Rose’du. Lilac da olabilirdi.

Nate tek kaşını kaldırdı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.” Bakışlarımı Nate’inki-lerden ayırıp Rose’a gülümsemeyi başardım.

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Green,” dedi Gray, telsizi kaldırarak.

Nate ayağa kalkıp otuz santim kuralını çiğneyerek koridoru geçti. Gray, Nate’in boş bıraktığı yere kayarak, “Korktuğu bir şey var mı peki?” diye sordu.

“Örümcek? Yarasa? Salatalık?”

Salatalık sorusuna güldüm. Nate telsizi kaldırırken hayır dercesine başımı salladım. Nate’in neden korktuğunu çok iyi

biliyordum ama bu benim paylaşabileceğim bir sır değildi. Ve gördüğüm kadarıyla babası gibi biri olmaya hiç de yakın değildi.

O kadar alçak sesle, “Ben Navarre,” dedi ki korkuyla ilgili ortaya attıkları saçma öneriler –kediler, kucaklaşmak, yılanlar– arasında zar zor duyabildim. Hiçbirinden korkmuyordu, bu yüzden cevap vermedim.

“Navarre mı?” diye fısıldadım. Nate söylenenleri başıyla onaylarken omuzlarının dikleşmesini izledim ama cevabı etrafımdaki seslerin uğultusu arasında kayboldu.

“Görevdeki kod adı,” diye cevapladı Gray sessizce. “İsimlerimizdeki renk kodları kim olduğumuzu anlamamanız için. Kod isimlerimizse çağrının diğer ucunda kimin olduğunu bilmemize yardım eder.”

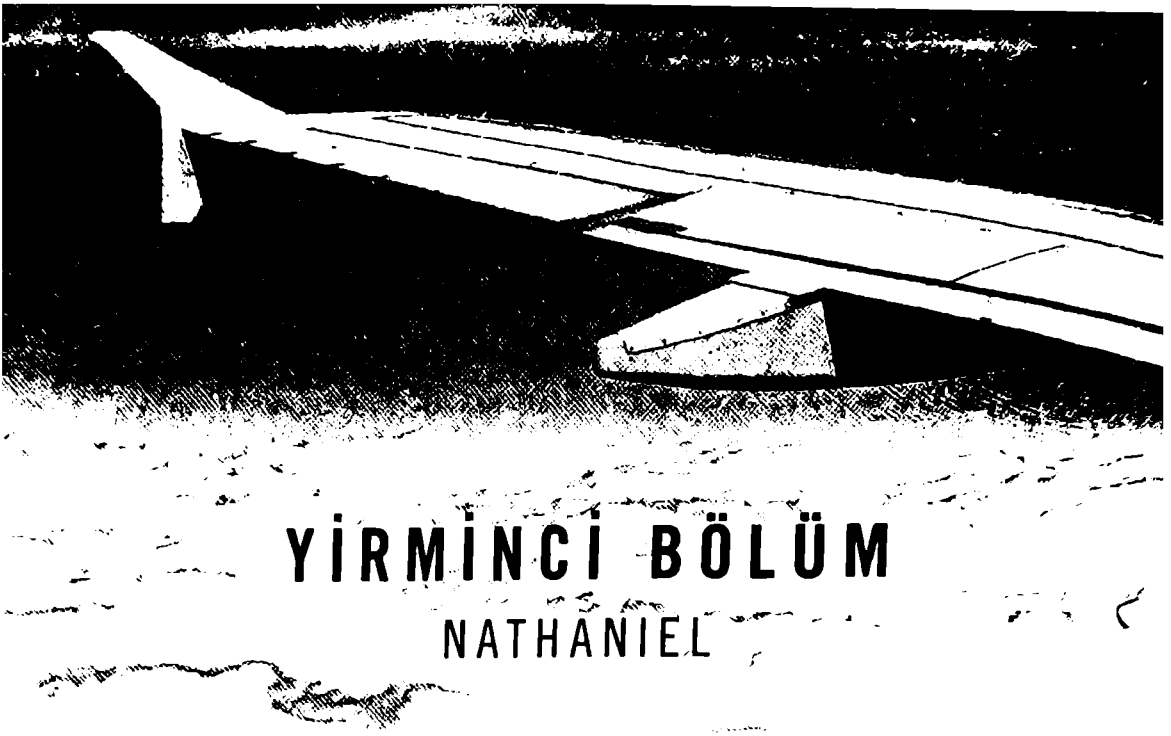
Navarre. Zemin ayaklarımın altından kaydı sanki.

Isabeau’nun sevgilisi, onu sadece şafakta ve alacakaranlıkta görmekle lanetlenmişti. Onu sevmeye ama ona asla dokunmama mahkûmdu. Ona asla sarılamamaya. Asla birlikte gerçek bir hayat kuramamaya.

Gray, “İyi misin?” diye sordu.

Başımla onayladım.

Sanırım Nate de aramızdaki bağı koparmayı başaramamıştı.

Tacoma, Washington

Haziran 2017

Havaalanına doğru hızla giderken Torres'in kamyonetinin yolcu koltuğundan, "Uçuşuma üç saat kala beni gitmekten vazgeçirmeye çalışmadığını biliyorum," diye homurdandım.

Hızla gidiyorduk çünkü gitmeden önce beni son bir antrenman yapmaya ikna etmişti.

"Tabii ki hayır." Bir cipin yanından geçip üç şeritli trafiğe girmeden önce bana bir bakış attı. "O biletler için ne kadar para ödediğini gördüm." Kara kaşları çatıldı.

"Devam et ve ama de, çünkü ardından bir *amanın* geleceğini biliyorum." Rampayı çıkarken ağırlığımı yer değiştirdi. *Keşke kamyonetimi havaalanına park etmek için para ödeseydim de arabayı kendim kullansaydım*, diye düşünmeye başlamıştım.

"İkimiz de seçmeleri geçtiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzun farkında mısın acaba?" Kırmızı ışıktaki ani fren yaptı.

Psikolojiyi geçmiş olmam bir mucizeydi ama duymak istedikleri cevapları vermekte oldukça iyiydim.

"Evet." Kuzey Carolina'da Özel Kuvvetler Değerlendirme ve Seçme için kendimizi kanıtlamak üzere dokuz hafta geçirmiştik. Ben, Torres, Rowell ve birliğimiz dışında Pierson adlı başka biri daha geçmeyi başarmıştı, bu da son on sekiz ayımızı hem

görevde hem de görev dışında eğitim alarak geçirdiğimizden oldukça mantıklıydı.

Cehennem gibi bir dokuz haftaydı ama buna değmişti.

Pierson başardığı için çok heyecanlıydı ama bunun Torres, Rowell... ve benim için sadece bir basamak olduğunu biliyordum. Yıllar önce Izzy'yle uçaktayken aklımdan geçen, Özel Kuvvetler'e girmenin harika olacağı düşüncesi artık gerçekleşmiş bir hayaldi. Yaptığım işte çok iyiydim ve itiraf etmeliyim ki en iyisi olmak istiyordum.

"Ve sen de Bragg'e konuşlanmaya hazırlanmak için sadece birkaç haftamız olacağını bile bile Fiji'ye gidiyorsun." Işık değişti ve Torres havaalanına doğru döndü.

"Izzy'yle *yıllardır* bu seyahati konuşuyoruz," dedim, kulağa ne kadar savunmacı geldiğinin farkındaydım. "Hem bu tatil uzayacak falan değil. Bragg'e gitmek için zamanında dönmüş olacağım." Annemin altı ay önceki cenazesinden beri onu görmemiştim ve ayrılırken durumumuzu da tam olarak netleştirmemiştik. O geceyi birlikte geçirmiş, annemden, geleceksizliğimizden ya da o odanın dışında önemli olan herhangi bir şeyden hiç bahsetmemiştik. Izzy doyuma ulaştıktan sonra çarşaf güzel bacaklarına dolanmış hâlde uykuya dalmıştı, ben de garip olacağı kesin bir veda için onu uyandırmak yerine uyumasına izin vermeyi seçmiştim.

O geceyi hep rüyalarımda yaşattım.

Annesinin bir askerin peşinden gitmesiyle ilgili söyledikleriye... kâbuslarım olmuştu. Izzy'nin beni aştığını bilmekle bunu doğrudan annesinden duymak farklı şeylerdi.

Torres bana yan yan baktı. "Geri dönsen iyi olur. Bunu birlikte yapmaya karar vermiştik, unutma."

"Evet, evet." Başımla onayladım. O benim en yakın arkadaşımdı ve bu tecrübeyi birlikte yaşamak isteyeceğim tek kişiydi ama bugünlerde biraz gergindi. Ya da belki de sadece Izzy'ye

ulaşmaya odaklandığım için bana öyle geliyordu. “Biliyorum. Seçmeler bittiğine göre artık tek olayımız Delta olacak.”

“Harika olacak.” Sırıttı. “Babam izinden gittiğim için çıldırarak.”

Ne kadar mutlu olduğunu görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

Giden yolcu kapısına yanaştığımızda, “Kız arkadaşın-olmayanın bundan haberi var mı?” diye sordu.

Arabadan inip ön kapıyı kapatarak valizlerimi almak üzere arka kapıyı açtığımda midem kasıldı.

“Ona söyledin, değil mi?” Yüzündeki ifade eşit derecede yargılayıcı ve endişeliydi. “Çünkü bana anlattığın Izzy, hukuk fakültesinden yeni mezun olduğunu düşünürsek ileriye dönük bir plan konuşmak isteyecektir.”

“Söyleyeceğim.” Sırt çantamı omuzlayıp valizimi kaldırıma taşıdım.

“Son birkaç aydır hangi cehennemde olduğunu sanıyor peki?” Yüzümü buruşturdum. “Tam olarak açıklamadım.”

“Ama ona geri döneceğini söyledin.”

“Birkaç hafta önce ona bir e-posta gönderip seyahatin hâlâ geçerli olup olmadığını sordum.” Ona her şeyi yüz yüze söylemem gerekiyordu ama öyle bir fırsatımız olmamıştı.

“Cidden o uçağa bineceksin, L.A. Havaalanı’na gelmesini umacaksın ve sonra da son altı ayda gerçekten yanında olabilecek bir erkek arkadaş edinmemiş olması için dua mı edeceksin?”

“Aşağı yukarı.” Geleceğini söylemişti ama e-postası kısaydı, final zamanı olduğu düşünüldüğünde bu normal gelmişti. Tabii fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündükçe midem düğümlenmiyor değildi. İkimiz de biletlerimizi ocak ayında almıştık, tatil masraflarını ben karşılamıştım ama altı ay önce ellerimi kendime saklayamadığım için tüm ilişkimizi mahvettiğimi bilmenin acısının yanında bu maddi bedel hiçbir şeydi.

“Peki.” Güneş gözlüğünü indirip üzerinden baktı. “Şu belirsiz ilişki olayın bir gün fena hâlde canına okuyacak.”

“Biliyorum.” İç çektim. “Ama canıma okuyacağı gün gelene kadar hayatımdaki tek güzel şeyi mahvetmeyeceğim.”

“Özel Kuvvetler seçmelerini geçtiğini unutma. Bu fena hâlde havalı bir şey,” diyerek sırttı.

“Doğru. Çok havalıyız. Bıraktığın için teşekkürler.” Saint Louis Blues şapkamı gözlerime kadar indirip kapısını kapadım.

Beş saat sonra Los Angeles’ta 4482 sefer sayılı Nandi uçağı için kapıda bekliyor, dakikalar geri sararken gergin bir enerjiyle ayağımı yere vuruyordum. Biniş kartımı tekrar tekrar kontrol edip doğru kapıda olduğumdan emin oldum. Doğru kapıdaydım.

Izzy ortalarda yoktu.

Telefonumu elime alıp aramayı düşündüm ama gelmeyeceğini on beş dakika sonra değil de şimdi bilmek hiçbir şeyi değiştirmezdi. En azından kendime söylediğim yalan buydu. Korku kanımı dondurdu.

Son birkaç aydır e-postalarımız giderek kısalmıştı.

Görevlendirme ve seçim arasında hiç telefonda konuşmamıştık.

Fikrini değiştirmek, biriyle çıkmak, başka birine âşık olmak için her türlü hakkı vardı. Tanrı biliyordu ya o benim olsaydı, gerçekten benim olsaydı, bir haftalığına başka bir adamla Fiji’ye gitmesine asla razı olmazdım.

Birkaç dakika sonra görevli etrafımdaki tatil kıyafetli, çiçekli gömlekli ve kargo şortlu insanlara uçağa binmeye hazırlanmalarını söyledi.

Yolculara uçağa binmeleri için anons yaptıklarında ayağa kalkıp sırt çantamı omzuma atarak etrafımdaki herkesi inceledim, sarı saçlarını ve ısıltılı kahverengi gözlerini aradım.

Sonra görevli bizim grubu uçağa çağırdı. Lanet olsun. Gerçekten gelmemişti.

Yine de hâlâ zaman vardı ve Izzy birini ekecek türden bir kadın değildi. Arardı. Yazardı. Bana kızgın olduğunu ya da gelmeyeceğini söylemek için güvercinle bile olsa haber gönderirdi.

Sıraya girdim, kapı girişinde biniş kartımı okuttum ve her adımda kalbim çarparak körükte yürüdüm. Kendi koltuğumu ve yanındaki boş koltuğu bulduğumda kalbimin çarpıntısı kulaklarımda donuk bir uğultuya dönüşmüştü.

Cam kenarındaki koltuğa oturdum çünkü kazadan sonra cam kenarında hiç rahat edemiyordu, sonra yapabileceğim tek şeyi yaptım ve bekledim. Pencerenin perdesini kaldırıp piste bakarak dikkatimi dağıtmaya degecek bir şey bulmaya çalıştım. Bu işe yaramayınca *Madde 22* kitabımı ve fosforlu kalemimi çıkardım.

İnmem mi gerekiyordu? Kendi başıma mı gidecektim? Doğruca D.C.'ye uçup benimle konuşması için ona yalvarmalı mıydım?

Chanel kokusu etrafımı sardığında gülümsedim.

"Az daha kaçıırıyordum," dedi ve ona döndüm. Bundan çok daha küçük bir uçakta onunla konuştuğum ilk kelimelerdi bunlar. Izzy'nin gözleri biraz kızarmış ve şişmişti, sanki ağlamış ama saatler önce durmuştu, koltuğuna gömülürken ısıltı ısıltı gülümsedi. "Uçağım D.C.'den rötör yaptı."

"Merhaba, Izzy." Bakışlarımı üzerinde gezdirerek gevşek topuzunu, yüzünün etrafına düşen bal sarısı birkaç teli ve yumuşak dudaklarının kıvrımını inceledim. Koltuklarımız arasındaki küçük bariyerden eğilip onu deli gibi öpmek istiyordum. Onu düşündüğümde çok daha fazla özlemiştim.

"Merhaba, Nate," dedi usulca, aklına kazıyacağı yeni yara izleri arıyormuş gibi yüzümü taradı. Görebileceği yerlerde hiçbir yara izi yoktu.

"Ağlamışsın." Midem buruldu. Izzy başıyla onayladı.

"Konuşmak ister misin?" Tek yapması gereken bana kimi öldüreceğimi söylemekti.

“Hoşlandığım birinden ayrıldım.” Omuz silkti. “Bu seyahat ona haksızlık olurdu. Pişman değilim. Doğru seçimdi.” Kemerini bağladı ve elime uzanıp parmaklarımızı birbirlerine kenetledi.

Acı çekmesinin sebebi olmanın verdiği suçluluğun ağırlığı altında nefes almak zordu ama elime basit bir dokunuşuyla yine yuvamda gibi hissetmeye başlamıştım.

Acı göğsüme çöreklenirken duygularımı kelimelere dökmekte zorlanıyordum. “Izzy,” diye fısıldadım. Onun acı çekmemesi için yapamayacağım şey yoktu, bu onun seçimi olmadığı anlamına gelse bile. “Yapmak zorunda değildin. Şimdi de gelmek zorunda değilsin. Bu uçaktan inebilirsin, kesinlikle sana kırılmam.”

“Ama ondan ayrılmak zorundaydım.” İç çekip arkasına yaslandı ve yanağını koltuğa yaslayacak şekilde dönerek bana baktı. “Çünkü ondan ne kadar hoşlandığımın bir önemi yoktu. Onunla bir ömür geçirmektense seninle bir hafta geçirmeyi tercih ederim. Bu ikimize da haksızlık, anlıyor musun?”

Yakında Izzy’yi göreceğimi bildiğim ya da hiçbir şeyin onun yanında hissettiklerimle kıyaslanamayacağını fark ettiğim için bitirdiğim ilişkilerimi düşündüm.

“Evet, biliyorum.” Göğsümdeki acı büyüdü, elini tutup yumuşacık tenine bir öpücük kondurdum. Bunu telafi edecektim. Etmek zorundaydım.

Yirmi dört saat sonra ıssız kumsalda yürüyorduk, su ayaklarımızımıza vuruyordu. Uçmuştuk, sonra tekrar uçmuştuk, sonra bana düşünmek bile istemediğim kadar pahalıya mal olan su üstü bungalovumuza ulaştığımızda yan yana sızmıştık.

Yıllar sonra ilk kez deliksiz uyumak, onun yanında uyanıp göğsünün ritmik iniş kalkışını izlemek cennete en çok yaklaştığım andı.

Ya da belki onun suya gülümseyerek bakışını, güneşin çıplak omuzlarını öpüşünü izlediğim şu andı.

“Peki, gelecek yıl için ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Daha buraya geleli bir gün bile olmadı ve sen gelecek yılı mı soruyorsun?” Elimi cebime atıp yanımda getirdiğim küçük kutuya dokundum. “Ben daha çok acaba jet ski mi kiralsak yoksa yürüyüşe mi çıksak diye düşünüyorum.”

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp bana sırtıttı. “Plan yapmak bir şeyleri dört gözle beklememi sağlıyor. Buraya gelmemiz bile iki yılımızı aldı, kim bilir başka bir seyahate çıkmamız ne kadar sürer.”

“Çok haklısın.” Adanın güzelliğine, yemyeşil bitki örtüsüne, beyaz kumlarına ve hiçbir kameranın yakalayamayacağı güzellikteki denizine baktım. “Buraya gelebildiğimize hâlâ şaşıyorum.”

“Ben de.” Vücudumu baştan aşağı süzerken gözlerinde keşke bungalovda kalsaydık dedirten yakıcı bir ifade belirdi. Herhangi bir varsayımda bulunduğumdan değil tabii. Onunla bir hafta geçireceğim anlamına geliyorsa seve seve uslu dururdum. Kaşları çatıldı ve önüme geçerek beni olduğum yerde durdurdu. “Bu da ne?” Parmak ucunu kolumu kaplayan dövmenin altında zar zor görünen bir yara izinin üzerinde gezdirdi.

Tabii ki fark etmişti. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Sormayı, tartışmak istemediğim konuları açmayı, cevaplar için beni zorlamayı tercih etse de etmese de fark etmiyordu.

“Endişelenecek bir şey yok,” diye temin ettim onu. Kaşlarını çatarak baktı.

“Bir şarapnel parçasıydı.” Omuz silktim. “Annemin ölümünden sonra geri döndüğüm sıralarda—” Yutkundum. Bakışlarını gözlerime dikti. “Gerçekten önemli bir şey değildi. Dört dikiş ve biraz antibiyotikle atlattım.”

Dudaklarını büzdü ve parmağını kolumun üzerinde gezdirebilmek için pozisyonunu değiştirdi. “Seni her gördüğümde daha çok yara izi görüyormuşum gibi hissediyorum.”

“Çünkü öyle.”

“Peki bu senin için sorun değil mi?” Elini çekti, suratı düşmüştü.

“Bu benim işim.” Orada yaptığım şey geceleri evinde güvenli uyumasını sağlıyorsa buna değerci.

Gözlerini kaçırdığında midemin ezildiğini hissettim. “Üniversite masraflarını karşılamak için orduda daha kaç yıl görev yapman gerekiyor?”

“Ah, onu çoktan geçtim.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. “Geçip giden şeylerden bahsetmişken...” Cebimden küçük bir kutu çıkardım. “Sanırım hukuk fakültesinden mezun olduğun için seni tebrik etmedim.”

Kadife kutuyu uzattığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. “Nate...”

“Lütfen al. Isırmaz, İz.” Sırıttım.

“Yapma bunu.” Bana ters ters baktı, sonra kutuya baktı.

“Ne yapmayayım? Sana hediye almayayım mı?” Küçük kutuyu burnunun tam önünde salladım. “Biriktirdiğim onca risk tazminatıyla başka ne yapabilirim ki?”

“Sanki dikkatimi dağıtabilirmişsin gibi gamzeni gösterme.” Alnında iki küçük sevimli çizgi belirdi.

“Gamzem dikkatini mi dağıtıyor?” Kahretsin, gamzelerimi kendi çıkarım uğruna daha sık kullanmam gerekiyordu ama bunun için onu daha sık görmem gerekirdi.

“Konuyu değiştirmeyi bırak. Nedir o?” Kutuyu işaret etti.

“Açıp öğrenebilirsin.” Artık sırtımdan duramıyordum.

“Nate.” Nefesini tuttu. “Yani küçük bir kutu. Gerçekten küçük kadife bir kutu ve ikimiz aramızdaki bu şeyi hiç tanımlamadık. Yani benim için sorun değil ama bu kutu o kutuysa gerçekten hazırlıklı olmam gerekiyor. Normalde buna gülüp geçerdim ama Fiji’deyiz, sahildeyiz ve—”

Güldüm. “Sakin ol, Izzy. Yüzük değil. Sana bunu yapmazdım.”

“Ah, iyi o zaman.” Omuzları çöktü. “Bir saniye.” Başını kaldırıp bana baktı. “Sana bunu yapmazdım derken? Ne demek bu?”

Başımı yana eğdim ve gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Hediye kabul etmek senin için her zaman bu kadar zor mu? Sana bir yüzük itelemek yapacağım son şey olurdu. Önce beraber bir şeyler inşa etmeden, uğruna çalıştığın her şeyden vazgeçmeni istemek bana göre bir şey değil. Bu sana haksızlık.” Zaten evet diyeceğinden de emin değildim. Muhtemelen bunu asla kabul etmeyecekti. Ailesinin onayını fark ettiğinden de çok arzuluyordu ve ben kızları için ideal koca olmaktan çok uzaktım. Varlıklı bir aileden gelmiyordum. Siyasi bağlantılarım yoktu.

“Ah.” Bu *ah* sesi ilkinden tamamen farklıydı ama iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı olduğuna karar veremedim.

“Hediye, Izzy. Hediye.” Kutuyu salladım.

“Teşekkür ederim.” Kutuyu elimden aldığı anda bu ânı aklıma kazıdım. Gözlerindeki heyecanı, dişleriyle alt dudağını ısırışını, çıplak ayaklarının üzerinde hafifçe zıplayışını. Göğsüme anlamlandıramadığım duygular çöreklendi. Bu kadına nasıl bu kadar çok ihtiyaç duyup onu bu kadar az görebiliyordum? Nasıl benim için her şeyken benim yaşadığımdan tamamen farklı bir dünyada var olabiliyordu?

Kutuyu açtığında nefesi kesildi ve şaşırılmış bakışlarını gözlerime çevirdi. “Nate, bunu yapmamalıydın.”

İşte yine sırtıtmaya başlamıştım. Izzy’yle birlikteyken hiç gülümsemediğim kadar gülümsüyordum. “Kesinlikle yapmalıydım. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum.”

“Sana bir servete mal olmuş olmalılar.” Yine mavi kutulu mağazadan sipariş ettiğim elmas küpelere baktı. Kutuyu geri uzattı. “Tutabilir misin?”

Başımınla onaylayıp kutuyu aldım. Kulağındaki küpeleri çıkarıp kutuya koydu. “Taşıyabilirim,” dedim ve kutuyu cebime attım.

“Nasıl oldu?” Güneş elmasların üzerine vursun diye başını çevirdi.

“Senin kadar güzel değiller ama iş görürler.” Telefonumu çıkarıp kamerayı açtım, ne kadar muhteşem olduğunu görebilmesi için selfie moduna getirdim.

“Hadi beraber fotoğraf çekelim.” Kolumdan çekistirdi, hızlıca bir dizi selfie çektim ve sonuncusunda yanağından öptüm.

“Küpeler mükemmel. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Onu alnından öpüp bıraktım. Bir ilişkiden yeni çıktıysa isteyeceği ya da ihtiyaç duyacağı son şey benim ona fazla dokunmam olabilirdi.

“Palau’yu düşünüyordum.” Döndü, yüzünde güneşten de parlak gülümsemesiyle bana bakarak geri geri yürüdü.

“Palau mu?” Kahretsin, muhteşemdi.

“Gelecek yıl için.”

“Doğru.” Boğazımda giderek artan bir sıkışma hissiyle yutkundum. “Ondan sonraki yıl da Peru’ya gideriz belki. Machu Picchu’ya kadar yürüyebiliriz.”

İzin alabilirsem. Görevde olmazsam. Delta değerlendirmesinde olmazsam.

“Kulağa eğlenceli geliyor.” Elini uzattığında tuttum. “Yine de izin istemem gerekecek. Ekimde işe girersem şirkette bir yıldan fazla zaman geçirmiş olurum, tabii baro sınavını geçersen. Yakında sınava gireceğim. Sonunda okulu bitirdiğime inanamıyorum.”

“Harika iş çıkardın.”

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. “Arka arkaya çok iyi birkaç firmayla görüşmem var. En azından barodan önce benimle görüşmek isteyenlerle.”

“Anlatsana.” Konuşmasını sonsuza kadar dinleyebilirdim. “Biri Boston’da, New York’ta da sevdiğim bir tane var ve bir

tane de çok çok sevdiğim var.” Bana bir bakış attığında yanakları kızardı. “İki tane Seattle’da, bir tane de Tacoma’da. D.C.’deki baro sınavını geçtiğim sürece o belgenin her yerde geçerliliği olacak.”

Gözlerimi kırıştırdım, duraklayıp ona döndüm. “Tacoma ve Seattle.”

Başıyla onayladı ve gözlerimde, esasında ona vermek zorunda olmadığım bir cevap bulmaya çalışırken derin bir nefes aldı. “Şöyle bir şey düşünüyordum, bu tehlikeli bir düşünce ama kendimi durduramıyorum, bu yüzden Luke’tan ayrıldım—”

Luke. Onu tanımadığım hâlde şimdiden nefret ediyordum.

“Sadece bu yolculuk yüzünden değil, yıllardır birbirimizden kopamadığımızı kabul etmediğimiz için, Nate. *Yıllardır.* Ve sürekli doğru zaman olmadığını ve kendimize yarım yamalak bir uzun mesafe trajedisi değil, gerçek bir şans borçlu olduğumuzu söyleyip duruyoruz, değil mi?” Yanıma gelip kollarımı kavradı. “Kiminle çıktığının bir önemi olmadığını fark ettim. Hepsi geçici çünkü ben seni bekliyorum. Bizi bekliyorum.”

“Izzy.” Yüzünü kavradım, her bir kelimeyi içime çektim ve aynı zamanda hepsini reddettim.

“Artık mezun oldum, Nate. Her yere gidebilirim. Her şeyi yapabilirim. İstersen sen de ayrılabilirsin.” Kolumu daha sıkı kavradı ve gözlerindeki, ses tonundaki yoğunluk kalbimin sıkışmasına neden oldu. “Birlikte olabiliriz. Sadece e-postalar, mektuplar ve altı çizili kitaplar göndermekle kalmayıp gerçekten birlikte olabiliriz. İstersek yan yana uyanabiliriz, hatta sadece çıkabiliriz bile. İstersen Tacoma’ya taşınabilirim—”

“Tacoma’da olmayacağım,” dedim usulca.

“Ne?” Kaşları çatıldı.

“Ayrılamam ve Tacoma’da olmayacağım.” Başparmağımı elmacık kemiğinde gezdirerek yumuşacık teninin tadını çıkardım. “Fort Bragg’de olacağım.”

“Fort Bragg mi?”

“Kuzey Carolina.” Darbeyi yumuşatacakmış gibi yavaşça başımla onayladım. “Sana son birkaç aydır nerede olduğumu söylemedim. Neden sık e-posta gönderemediğimi de.”

“Görevde olduğunu düşündüm.” Geri çekildi.

“Hayır. Seçmelerdeydim. Şey gibi...” Nasıl tarif edebilirdim ki? “Özel Kuvvetler için seçmeler.”

“Torres’le gittin,” dedi. “Hep yapmak istediği şey buydu, değil mi?”

“Doğru.” Mektuplarımı okuduğunu hep biliyordum ama bu kadar dikkatli okuduğunu bilmiyordum. “Dördümüz gittik. Rowell ve diğer yakın arkadaşla—”

“Justin ve Julian. Hatırlıyorum.”

“Pierson da. Hepimiz geçtik.”

“Tabii ki geçecektiniz.” Gülümsemek için kendini zorlasa da tebessümü gözlerine ulaşmadı. Uzanamayacağım bir noktaya dek geri çekildi. “Ayrılmıyorsun. Aksine daha zor görevlere hazırlanıyorsun.”

Plastik bir oyuncak gibi tekrar başımla onayladım. “Evet. Yaklaşık bir yıllık bir eğitim olacak ve sonra...” Kelimeler ağzımdan çıkmadı. “Ondan sonra nereye gideceğimi zaman gösterecek.”

“Zaman gösterecek.” Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırsa da okyanus esintisi saç tellerini yeniden savurdu.

“Fayetteville’de senin baktığın türden hukuk büroları olduğunu hiç sanmıyorum. Muhtemelen havalı firmalarla görüşüyorsundur, değil mi? Yüksek maaşlı, prestijli olanlarla.”

“Evet. En etkili firmalara, bir fark yaratabileceğim yerlere bakıyorum ama... zorunda değilim.” Geriye doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha, ta ki dalgalar ayaklarının üzerinden geçene kadar.

“Evet, zorundasın. İlerlemeni engelleyen o adam olmayacağı, Izzy. Asla kendi istekleri için her şeyden vazgeçmeni isteyen o pislik olmayacağı.” Ayaklarımı kuma sağlamca

basmaya devam ettim ve ona uzanmadım. “Sana evet demek, Fayetteville’e taşınmanı ve bir yıllığına orada hukuk firmasına girmeni söylemek çok kolay olurdu. Sonra da sana toparlanıp benimle birlikte bir sonraki görev yerime taşınmanı söylemek kolay olurdu. Seninle birlikte olmak kolay olurdu. Aramızdaki bu şey kolay...” Kuma baktım.

“Neden hep ben çok konuşuyorum da senin konuştukların asla yeterli olmuyor?”

Gözlerine bakmak için yavaşça kafamı kaldırırken hüznle gülümsedim. “Çünkü birbirimizi dengeliyoruz. Oturup uğruna çabaladığın onca şeyi benim yüzümden elde edemeyeceğini fark ettiğinde gözlerindeki o ışığın öfkeye dönüşmesini izleyemem. İlerlemene engel olursam buna dayanamam.”

“Yani elimizdeki tek şey bu mu?” Kollarını iki yana açtı. “Asla gerçek anlamda hayatı paylaşmadan sadece yarattığımız bu anlara sığınıp kalacak mıyız?”

“Pırıl pırıl bir gökyüzü. Kristal berraklığında bir deniz. Ve sen Isabeau, hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Elimizdeki tek şey buysa bunlar bana yeter de artar.”

Titrek bir nefes aldı. “Onunla sonsuza dek yaşamaktansa seninle bir hafta geçirmeyi tercih edeceğimi söylediğimi biliyorum.”

Nefesimi tuttum.

“Ama sonsuza kadar bekleyemem, Nate. Şansımızı deneyeceğimiz ya da yolumuza devam etmek zorunda kalacağımız bir an gelecek.”

“Biliyorum.” Bunu bilmek benim için en kötü kâbuslardan da beterdi.

“Çünkü sen ve ben asla sadece arkadaş olamayız.”

“Biliyorum.”

“Belki sen yapabilirsin,” dedi ayak bileklerine gelen suyu tekmeleyerek. “Ama ben yapamam. Artık sana sahip olmanın

nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sana bakıp da seni istememeyi asla başaramam.”

Şu anda aramızdaki az miktardaki mesafe bile beni öldürüyordu. “Benim için de aynısı geçerli.”

Omuzları çöktü, başını gökyüzüne doğru kaldırdı. “Neden hep bombok bir zamanlamamız oluyor?”

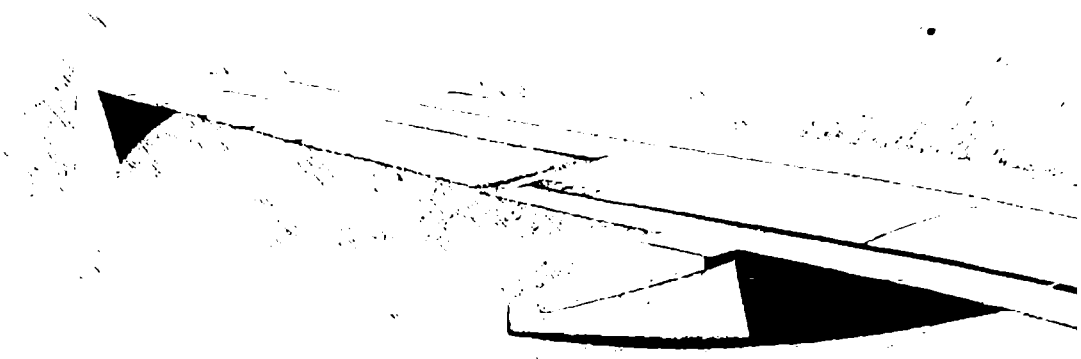
“Çünkü sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir.”

“Sadece... biz buradayken bunu düşüneceğine söz ver, tamam mı?” Tekrar baktı bana. “Bir ihtimalden daha fazlası olursak bunun nasıl bir şey olabileceğini bir düşün.”

“Tamam. Düşüneceğim.” Bunu zaten onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla düşünmüştüm ve hep aynı sonuca varmıştım fakat yine de bu isteğini reddetmem mümkün değildi.

Cevaben bana gülümsemesi buna değerdı. “Bir haftamız var. O yüzden buraya gel ve hep hayalini kurduğum gibi beni suyun içinde öp, Nathaniel Phelan.”

Lafını ikiletmedim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

IZZİ

Kandahar, Afganistan

Ağustos 2021

Uyurken pozisyonumu değiştirip sırtüstü döndüm. Başımın altındaki yastık sıcaktı ama yastık kılıfının kumaşı ense kökümüne sürtünüyordu. Ama koku –metal ve naneyle karışık sıcak bir şey– tanıdık bir hisle iç çekmeme neden oldu.

Zihnim rüya gördüğümü –her zaman olduğu gibi– kabul ederken ona daha sıkı tutundum ve kaybetmemek için daha derin bir uykuya dalmak üzere kendimi zorladım.

Parmaklar yanağımı hafifçe okşadığında dokunuşa doğru eğildim. “Uyan, Isabeau.” Sesi beni kadife gibi sarmıştı, tıpkı Fiji’de her sabah elleri ve ağzını kullanarak beni uyandırdığı, bedenimin ateşler içinde kalmasına neden olup sonra içime girip ikimize de o muhteşem hisleri yaşattığı zamanlardaki gibi...

“İstemiyorum,” diye mırıldandım. Uyanmak, onun gitmiş olacağı, nerede olduğunu merak edeceğim bir günle daha yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

“Uyanmak zorundasın,” dedi usulca. “Gitme vakti geldi.”

“Her zaman gidiyorsun zaten.” Başımı daha rahat bir konuma getirip derin derin nefes aldım, uykuya geri dönmeye hazırdım. “Hiç kalmayı düşündün mü?”

“Sayısız kez.” Parmaklar saçlarımı okşadı. “Ama burada kalamayız. Gitmek zorundayız.”

Rüyamda görmek istediğim şey bu değildi. New York'taki daireme geri dönmek istiyordum. Kapıyı açıp onu orada dikilirken bulmak istiyordum. Söylediğim her şeyi geri almak ve her şeyi farklı şekilde yapmak istiyordum.

“Izzy.” Sesi hâlâ yumuşaktı ama daha ısrarcıydı.

Gözlerimi zorla açtığımda ödülüm bana bakan gözleri oldu. Tanrım, o gözlerle, o ağızla uyanmaktan daha güzel bir şey olamazdı, şu anda sert bir çizgi hâlinde olsa bile. “Hepimiz güneş doğarken uyanmayı tercih etmeyiz, Nathaniel.”

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı, nabzım hızlanmaya başlayınca tamamen ayıldım. O ağzı öpmek, onun içinde kaybolmak, sadece Nate'in bana bahsedebildiği o tatlı unutkanlığı hissetmek istiyordum. “Güneşin doğuşunu sevmiyor olabilirsin ama uçuşumuzu kaçırsak bir geceyi daha havaalanında geçirmek isteyeceğinden pek emin değilim.”

Gözlerimi kırptıştırırken her şeyi hatırladım.

Kandahar'daydık, bu kaşındıran kumaş da Nate'in kamuflej pantolonuydu. Ya başım kucağında uyuyakalmıştım ya da beni buraya, sırtını duvara yasladığı yere taşımıştı. Kalbim olduğum yerde kalmam için yalvarıyordu, geçen hafta bakışlarına hâkim olan o soğuk ilgisizlik kaybolmuştu ve ben her ânın tadını çıkarmak istiyordum.

Hissettiğim öfkeyi bir kenara bıraktım, aslında beni kendinden uzaklaştırdığı için onu suçlayamazdım. İnsanları kendine yaklaştırmak Nate'in doğasında yoktu ve bir kere yaklaşmanıza izin verdi mi de size sonuna kadar güvenirdi. Oysa ben bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu yüzüstü bırakmıştım. New York'ta olanların sorumluluğu ikimize de aitti. “Hiç olmadığı kadar uzun süredir aynı yerin havasını soluyoruz, farkında mısınız?”

Kaşları çatıldı. “Neredeyse. Fiji tatilimiz uçuşlarla birlikte dokuz gündü. Şu anda sekizinci gündeyiz.”

“Fiji'yi daha çok sevmiştim. Orada kimse bize ateş etmiyordu.”

“Bir savaş bölgesine gelersen olacağı budur, İz. İnsanlar sana ateş eder.” Elini uzattı, tuttum ve ağrıyan kaslarıma rağmen doğruldum.

Ensemi ovuşturup omuzlarımı esneterek, “Sen uyuyabildin mi?” diye sordum.

“Yeterince.” Ayağa kalktı, kollarını esnetince dövmesi hafiften görüldü. “Helikopterler havalandı. Onlar gelmeden önce yaklaşık kırk beş dakikamız var. Hadi seni buradan çıkaralım.”

İkimiz de tuvaleti kullanırken otuz santim kuralından feragat etti ama gidişimiz hakkında zaten bilgilendirilmiş olan satranç takımı ve ailelerini kontrol ederken yanımda durdu.

Dünkü olaylardan sonra en azından dönüşümüzün sorunsuz geçmesi için içimden dua ettim.

Her geçen saniye havadaki endişe yoğunlaştı, korkunun sırtımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum ama kızlar için gülümsemeye çalıştım. Altısı da tıpkı kısa Skype görüşmelerimizden hatırladığım gibiydi, meraklı ve eğlenceliydiler. Ayrıca kusursuz İngilizce konuşuyorlardı, bu da bana keşke lisede Fransızca dışında bir dil seçseydim de ben de onların dilini konuşabilseydim dedirtti.

Herkes eşyalarını toplarken Koç Niaz’a, “Tüm vizeler bu zarfın içinde,” deyip mühürlü büyük bir dosya uzattım. “Kaybetme riskini göze almak istemedim.”

Kısa boylu kadın çantasını omzuna atıp gülümseyerek, “Teşekkür ederim. Ayrılırsak diye bunları ailelere dağıtacağım,” dedi. Gözleri dolu doluydu. “Size ne kadar teşekkür etsem az. Bunca yolu gelmek zorunda kaldığınız için üzgünüm ama—”

“Açıklamak zorunda değilsiniz.” Gerçekten duygulanmıştım, boğazım düğümlendi. Daha önce hiç bu kadar önemli bir şeyin parçası olmamıştım. Yirmi sekiz yıllık ömrüm boyunca hiç bu kadar anlamlı bir şey yapmamıştım. “Yardım edebildiğim için mutluyum,” diyebildim ellerini sıkarak.

Gray yaklaşıp Nate'in omzuna doğru eğildi. "Beş dakika uzaklıktalar."

Nate bana baktığında başımı onaylarcasına salladım.

"Vakit geldi," dedi, sesi bekleme alanını doldurarak. "Otuz santim," diye hatırlattı bana. Diğer Özel Kuvvetler mensupları sorumlu oldukları ailelerin başına geçerken biri de dışarıda kapıyı gözlüyordu.

Nate'in bana uzattığı kaskı uyurken karışmış topuzumun üzerine geçirdikten sonra çelik yeleği giydim. En azından onsuz uyumama izin vermişti.

Odadan koridora çıkıp merdivenden aşağı inerken bir yığın yemek paketinin yanından geçtik. "Bilerek mi bırakıyorsun bunları?" diye sordum.

Başıyla onayladı, etrafımızı incelerken tetikteydi. "Burada yeterince yiyecekleri yok. Mahsur kalmış hâldeler."

"Ve onları öylece bırakacak mıyız?" Ona baktım ama görev moduna geçmişti. Yanaklarımda gezinen dokunuşlar ve gülümsemeler yok olmuştu. Bu, Amerika'da görmediğim bir Nate'ti.

"Herkes kurtarılmak istemez, Izzy." Terminal boyunca ilerlemeye başladığımızda silahını kavradı.

"Burası bizim vatanımız," dedi sağ tarafımdaki Afgan askeri. "Ve burayı ölümüne savunacağız."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece başımla onayladım ve çıkışa yaklaştıkça çantamı daha sıkı kavradım. Dün sığındığımız salonun kapısının önünden geçtik. Patlayan pencereler çoktan kapatılmıştı.

Black ve diğer iki Afgan askerinin koruduğu kapıya yaklaşıırken Nate, "Nefes almaya çalış," dedi.

Arkamızda gruplar hâlinde helikopterlere yürüyen kızlar duymasın diye sesimi alçaltarak, "Ya tekrar roket atmaya başlarsa?" diye sordum.

“Apacheleri getirmişler,” dedi Nate. “Roket atmaya başlarsa konumlarını ele verirler ve sonra da bunun bedelini misliyle öderler.” Kapıya ulaştığımızda gerilip duraksadı.

“Doğru, çünkü savaş çok mantıklı bir şey.” Panik yüzünden kalp atışlarım hızlandı. Bu gibi durumlara gelemiyordum. Bu kadarını kendime itiraf edebilirdim.

“Yanımdan ayrılma,” diye emretti yumuşak bir sesle. “Seni o helikoptere bindireceğim.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Dün patlamalar başlamadan önce içeri girebildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu da biliyordum.

“Ben ya da kızlardan biri arasında seçim yapmak zorunda kalırsan–”

Nate bana döndü, çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü kendisine doğru kaldırdı. “Ben o adam değilim.” Bunu o kadar alçak sesle söyledi ki ben bile zar zor duydum, arkamızdaki ailenin duyamayacağını biliyordum.

“Hangi adam?”

“Otuz saniye,” diye seslendi Gray, grubumuzun sonundan.

“Onurlu olanı yapan adam,” dedi Nate, gözlerime bakarak. “Söz konusu sen olduğunda değilim.”

“Hayır, öylesin,” diye çıkıştım.

Başını iki yana salladı. “Seninle benim aramda bir fark var, İz. Her zaman vardı. Dünyanın yok olmasına yirmi dört saat kaldığını öğrenseydin ne yapardın? Nereye giderdin?”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Bu, dikkatimi dağıtmak için bana sorduğu en tuhaf soruydu. “Serena muhtemelen haber yapıyor olurdu, annemle babam da pek sakinleştirici tipler değiller, bu yüzden sanırım insanlara en çok yardımımın dokunacağı bir yere giderdim.”

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. Bakışları ağzıma kaydı ve çenemi bıraktı. “Evet. Aramızdaki fark da işte bu.”

Ne demek istediğini soracak vaktim olmadı. Pervane sesleri havayı doldurdu, camdan dışarı baktığımda dört helikopterin piste indiğini ve iki helikopterin daha yaklaştığını gördüm.

“Tamam!” Nate omzunun üzerinden seslendiğinde kapılar açıldı. Başka bir Özel Kuvvetler mensubu ve Afgan askerleri tarafından dışarı çıkarıldık.

Dün geldiğimiz yolda hızla ilerlerken kalbim delicesine çarpıyordu. Burası şimdi farklı görünüyordu; daha uzun, altında yürüdüğümüz kemerler her nasılsa daha az güzel ve daha... açıktaydı. Ya da belki de değişen sadece benim onlara bakışımdı.

Pistin açıklığına çıktığımızda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Dün kesinlikle orada olmayan bir oyuğun yanından geçtiğimizde kanım kulaklarıma hücum etti. Nate, beni sabahın bu saatlerinde güneş henüz ısıtmadığından serin olan pistten geçirerek en uzaktaki helikoptere götürdü.

Nişancı bize eliyle işaret ettiğinde Nate beni kaldırıp Blackhawk’a bindirdi. İtiraz ederek zaman kaybetmedim. Her zamanki yerime geçerek yolundan çekildim.

Ama o arkamdan binmedi.

Başımı kapıya çevirdim. Nate pistte bekliyor, terminale bakıyordu. Nefesimi tuttum. Son yirmi dört saatte öğrendiğim bir şey varsa o da saniyelerin önemli olduğuydu.

Ve Nate pistte kaldığı sürece kalbim her bir saniye tekledi.

Sonra Lilac göründü, yanında iki Afgan askeri vardı, biri Kaameh’i taşıyordu. Onu helikoptere, kapının hemen yanına yerleştirdi, ardından ailenin kalanı helikoptere bindi. Tam karşımdaki koltuklara oturdular, nefes nefeseydiler, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Öne doğru eğilip Kaameh’i Nate’in genellikle oturduğu pencere kenarındaki koltuğa oturttum, annesiyle babası da küçük kardeşini kendi koltuklarına oturtmak için uğraşıyorlardı.

Nate ve Lilac da helikoptere bindi. Nate’in vücudu benimkine temas ettiğinde nihayet nefes alabildim, sonra bir tane

daha ve bir tane daha, ta ki kalbim iyice hızlanana kadar. O iyiydi. Biz de iyiydik.

Helikopter havalandı ve pist giderek gözden kayboldu.

Nate kucağıma uzanıp elimi tuttu, parmaklarımızı kenetledi ve Kandahar'dan uzaklaşırken birbirimize sıkıca tutunduk. Uçuğumuz her kilometrede nefesim düzene giriyordu. Bu ânın uzun sürmeyeceğini, beni sonsuza kadar idare edemeyeceğini biliyordum. Etmedi de.

Elini çektiğinde elimde olmadan kederlendim.

Ama sol elimin parmağının bir nedenden ötürü boş olduğunu bilmiyordu.

Ona söyleyip söylemeyeceğime henüz karar vermemiştim, bilmek isteyip istemeyeceğini bile henüz bilmiyordum.

İndiğimizde kızlarla sarılarak vedalaştık ve hemen ardından aileleriyle birlikte havaalanına gitmek üzere ciplere bindirildiler. Kısa sürdü. Beklenenden daha kısaydı. Ama sorunsuzca halletmiştik.

“Şu hâline bak, bir fark yaratıyorsun,” dedi Nate beni kendi cipimize götürürken.

“Nasıl iyi geliyor bilemezsin,” diye itiraf ettim arabaya binerken. “Muhtemelen elimden gelen en iyi şey bu.” Washington'da geçirdiğim onca zamanın meyvesi buysa her şeye değmişti.

Nate kapımı kapayıp öne bindi. Elçiliğe giden yol boyunca gülümsedim.

Ama kaotik lobiye girdiğimizde ve endişeli kalabalığın arasından geçip devraldığımız cam cepheli konferans salonunun boş olduğunu gördüğümde gülümsemem yüzümden silindi.

Bakışlarımı takip eden Nate sesini alçaltarak, “Dallama'yı bulup ona iyi olduğunu söylemen gerekiyor mu?” diye sordu.

Binbaşı yanımıza gelip sert bir ifadeyle, “Tebrikler, takımı kurtarma operasyonunda iyi iş çıkardın,” dedi.

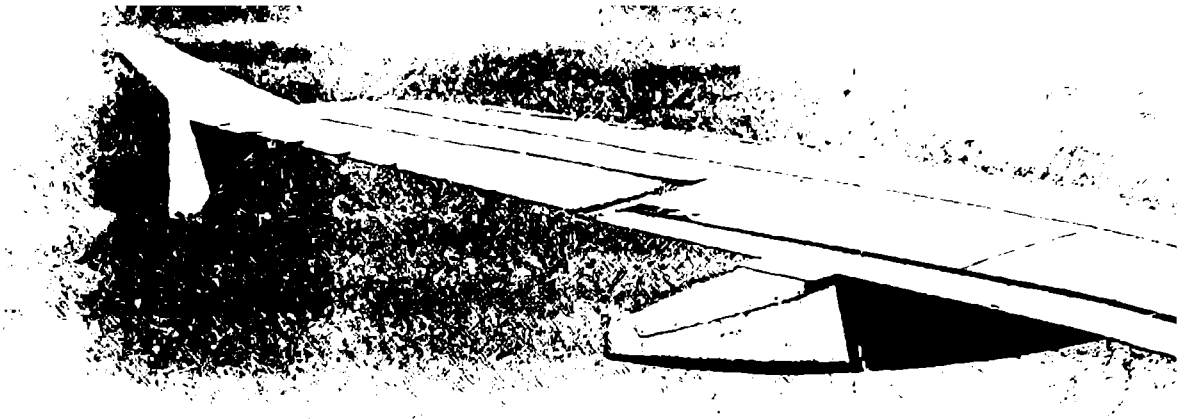
“*Ekibim* nerede?” diye sordum midem burularak.

“Dışişleri Bakanlığı elçiliğın kısmen boşaltılmasını emretti.” Binbaşı önce Nate’e, sonra bana baktı. “Bunu söylediğim için üzgünüm ama ekibinizdeki diğer kişiler birkaç saat önce, burada olması planlarda yer almayan kongre adayı Covington’la birlikte gittiler.”

Sendelememle Nate elini belime koyarak beni tuttu. “Ne demek *gittiler*?” diye sordu neredeyse kükreyerek.

“Senatörler seyahatlerini iptal etti, onlar da uçağa binip gittiler,” diye açıkladı Binbaşı, yüzümü incelerken sesi yumuşayarak. “Patronunuzu arasanız iyi edersiniz.”

Beni burada bırakıp gitmişlerdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İZZY

Fiji

Haziran 2017

Su üzerindeki bungalovumuzun terasında mehtabı izlemek kadar güzel bir şey yoktu. Omzumun üzerinden açık kapının ötesine, burada geçirdiğimiz son beş gün içinde yatağın onun tarafı hâline gelen yerde uyuyan Nate'in çıplak sırtına baktım. Çarşaf sırtının alt kısmında, kalçasının nefis kıvrımının hemen üzerinde duruyordu ve komodinden gelen loş ışık, şimdi uyku hâlindeki kaslarının her bir çizgisine vuruyordu.

Tamam, belki de bu dünyada aydan daha güzel bir şey vardı.

Esinti kalçamda biten, incecik askılı ipek geceliğimi dalgalandırırken bakışlarımı Nate'ten çevirip tekrar suya döndüm. Gecenin bir yarısıydı, meraklı gözlerden uzaktaydık –yanımızdaki bungalovlarda birileri varsa bile bu saatte uyanık olmazlardı– ama Nate muhteşem, ağız sulandırıcı şekilde çıplak dolaşmakla ilgili hiçbir çekincesi olmasa da ben o kadar rahat değildim.

Uyuyamamıştım. Bedenimi coşkulu bir yorgunluğa sürüklemiş olsa da zihnim o uyuduktan çok sonra bile dönmeye devam ediyordu.

Sadece iki günümüz kalmıştı.

İki gün sonra Amerika'ya geri dönecektik. Gerçeğe dönecektik. Birbirimizin neyi olduğumuzu ya da birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi asla bilemediğimiz bir hayata.

Bana biraz olsun ilgi gösteren her erkeği Nate olmadığı için uzaklaştırdığım bir hayata geri dönecektim. Luke'tan ayrıldığım da üzüntüden ağlamamıştım. Ağlamıştım çünkü onunla aylar geçirdiğim hâlde ancak biraz olsun hoşlanmaya başlayabilmişim ve bu utanç verici bir kolaylıkla kenara atmaya razı olduğum bir hoşlantıydı.

Aşk mı? Bu kelime hayatımdaki tek bir adama aitti ve o benim olamıyordu. Gerçek anlamda olamıyordu.

Ben bu hayatta sadece Nathaniel'e umutsuzca, amansızca âşıktım.

Ama o beni kalbine alamıyordu. Hep onun yörüngesindeydim, yüzeyinin altında yattığını bildiğim hasarı bir anlığına görmeme izin vermişti fakat o yeni yaralar edinirken uzaktan çaresizce izlemeye mahkûm edilmişim.

Belki de yıllar önce beni kurtardığı içindi. Belki de sadece onun yanıdayken hissettiğim rahatlık, kendim olabilmem, sadece kendim olabilmem ve bunun fazlasıyla yeterli olmasıydı. Belki de annesinin cenazesinde bana bakış şekliydi, sanki onu boğmak için elinden geleni yapan bir okyanusta tek tekne benmişim gibi. Ya da belki de tek bir dokunuşuyla tüm rasyonel düşünceleri silebilmesiydi.

Kalbimi ele geçiren her neyse bu sadece Nate'te vardı.

Ve sadece iki günümüz kalmıştı.

Nasıl bir saatini bile uyuyarak geçirebilirdim ki?

Kollarımı karnıma doladım ve ihtiyacım olan cevapları verecekmiş gibi aya baktım. Kuzey Carolina'ya mı taşınmam gerekiyordu? Yılın sadece birkaç gününde onun yanında olabilmek için yapmak istediğim işten vazgeçmeli miydim, üstelik onun istediği bu değilken?

Bir ses duyup başımı yatağa çevirdiğimde Nate'in bedeninin sarsıldığını gördüm.

Onu uyandırmamak için sessizce yanına gittim, bir sorun olup olmadığını görmek için izledim. Yaklaşık bir dakika sonra

yatakta kendi tarafıma dikkatlice oturdum ve yatağı fazla sarsmamak için bacaklarımı yavaşça yukarı çektim.

Tekrar sarsıldı, beni ürküten bir çığlık attı.

Kâbus görüyordu.

“Nate.” Ona doğru eğilip omzuna hafifçe dokundum.
“Nate, uyan—”

O kadar hızlı hareket etti ki ödüm koptu.

Sırtım yatağa çarptı ve nasıl olduğunu anlayamadan Nate üzerimdeydi. Gözleri kocamandı, bakışlarında yoğun bir ifade vardı ve ön kolunu—

Diğer eli yatakta bir şey ararken köprücük kemiğime bastırıyordu.

Nefesim kesilirken, “Nate!” haykırdım.

Yüzünde bir dehşet ifadesi belirirken geriye doğru sıçradı, ağırlığını ânında üzerimden kaldırdı ve kendini yatağın kenarına attı. “Kahretsin. Izzy. Tanrım. *Izzy*.”

Yatak başlığına yaslandım, az önce olanları anlamaya çalışıyordum.

“Çok özür dilerim.” Elini bana uzanacakmış gibi kaldırdı, sonra tekrar indirdi. “Seni incittim mi?”

“Hayır.” Yüzündeki kederli ifadeyle kalbim ezildi. “Ben iyiyim,” diye onu temin ettim.

Başını ellerinin arasına aldı. “Çok özür dilerim.”

“Ben iyiyim, Nate. Şaşırdım ama iyiyim.” Nabzım çok hızlı atıyordu ama sesindeki mutsuzluk karşısında göğsümün sıkışmasının yanında hiç kalırdı. “Nate, bana bak.”

Bana bakmak için yavaşça başını kaldırdı.

“Bana zarar vermedin.” Başımı iki yana sallayarak şokun etkisinden sıyrıldım ve mantığım devreye girdi. “Kâbus görüyordun ve ben seni korkuttum. Sana asla dokunmamalıydım. Bunu bilecek kadar TSSB bilgim var ama unuttum... özür dilemesi gereken benim.”

“Sakın *benden* özür dilemeye kalkma.” Dizlerini göğsüne çekti.

Yaklaştım ve yatağın ortasında durup ona yer açtım. “Beni boğmadın. Solunum yolumu kesmedin. Beni yere fırlatmadın. Sen. Bana. Zarar. Vermedin.”

Yataktan kalkarak şortunu giydi. “Ve vermeyeceğim de.”

“Bu da ne demek şimdi?” Kapıdan geçip terasa çıkarken midem kasıldı. “Nate!”

“Biraz uyu, Izzy.” Yüzünü bana döndü ama geri geri yürümeye devam etti. “Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.”

“Sanırım biliyorum,” diye söze başladım ama Nate dönüp terastan aşağıya, suya atladı. Korkuluğa doğru koştum ama ay ışığı bile görmeme yetmedi. “Nate!” Etrafımızdaki kimseyi uyandırmamaya çalışarak olabildiğince yüksek sesle fısıldadım.

Ama ortaya çıkmadı.

Yirmi dakika boyunca terasta bekledim.

Bir on beş dakika da yatakta bekledim. Ya da belki yirmi. Sonra sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapadım.

Yavaşça uyandım ve kollarımı başımın üzerinde esnettim, sonra ellerimle Nate’i aradım.

Ama yoktu.

Gözlerimi açtım ve doğrulup yatağın boş tarafına baktım. “Buradayım,” dedi Nate solumdan.

Soluma baktım ve Nate’i köşedeki kanepede otururken buldum, giyinmişti bile. Gözlerinin altında gölgeler vardı.

“Bütün gece ayakta mıydın?” Yataktan inip kanepenin diğer ucuna oturdum.

“Şeyden sonra... uyuyamadım.” Sesi kesildi, bakışlarını kaçırarak sehpanın üzerine eğilip bana bir kâğıt uzattı. “Her

neyse, bir liste yaptım. Son birkaç gündür konuştuğumuz her şey var.”

Listeyi ondan alıp okudum. “Gelecek yıl Palau, ondan sonraki yıl Peru, sonra Borneo, Kanarya Adaları ve Maldivler.”

“Unuttuğum bir yer var mı?” diye sordu dirseklerini dizlerine dayayarak.

“Seyşeller,” dedim.

“Doğru.” Kalem uzatıp, “Yaz bakalım,” dedi.

Bir ona bir kaleme baktım, sonra yavaşça alıp alttaki boşluğa *Seyşeller* yazdım, biraz fazla bastırdım, kalem kâğıdı deldi. “Kahretsin.”

“Gelecek yıl için uçak rezervasyonu yaptırdım bile. Palau’yu istiyordun, değil mi?” diye sordu cep telefonunu masanın üzerine koyarken.

Nabzım hızlandı. “Rezervasyon mu yaptırdın?”

Başıyla onayladı. “Gelecek yılın ekim ayı için yaptırdım ama hangi firmayla çalışacağına ya da benim buralarda olup olmayacağıma bağlı olarak tarihleri değiştirebiliriz.”

Başka bir deyişle görevde olup olmamasına bağlı olarak.

Kâğıt ve kalemi telefonun yanına koydum, bacaklarımı altıma katlayarak arkama yaslandım. Nate’in gözleri vücudumda gezinirken tenim ısındı ve bu bakışın içimde ateşlediği arzuyu görmezden gelmek adına elimden geleni yaptım. “Biletleri nereden aldın? Hangi şehirlerden?”

Derin bir nefes aldı. “Benimkini Kuzey Carolina’dan aldım, seninkini de New York’tan.”

Dudaklarım aralandı.

“Saat farkı uygun olduğu için Serena’ya mesaj attım, çalışmak istediğin firmanın orada olduğunu söyledi. Hani şu geçen yıldan beri bahsettiğin.”

Onunla birlikte olmak için Kuzey Carolina’ya taşınmayı değerlendirmemi bile istememişti. İlişkimizi bu şekilde, haya-

tımı, hatta kalbimi tüketen yılda-bir-kaçamak şeklinde yaşamak istiyordu.

“Bu dün geceyle mi ilgili?”

“Sadece bu işi bitirdiğimizden emin olmak istedim.” Sesini alçalttı. “Bunu yapmak için yıllarca konuştuk ve gerçekleştirmemiz de yıllar sürdü. Artık birbirimizi görebileceğimizi biliyoruz.”

“Sadece bir haftalığına olsa bile mi?”

“Bir hafta hiç yoktan iyidir,” dedi.

“Peki ne kadar süre sonra ‘hiç’ olacak?” Ondan biraz uzaklaşmak için ayağa kalktım. “Daha ne kadar oradan bir hafta sonu, buradan bir hafta çalmaya çalışacağız?”

“Mecbur olduğumuz sürece.” Adımlarımı izledi, vücudu sakın ve hareketsizdi ama gözleri yaptığım her hareketi değerlendiriyordu.

“Bu bir cevap değil!”

“Verebileceğim tek cevap bu.” Kahretsin. O kadar sakindi ki. Orduda ne kadar kalmayı planlıyordu? Ne hâle geldiğini göremiyor muydu? Ben görebiliyordum. Gün gibi ortadaydı.

“Dün gece hakkında konuşmayacak mıyız?”

“Bir kâbus hakkında konuşmamızın anlamı yok,” dedi, gözleri hareketlerimi takip ediyordu. “Herkes gibi kâbus görüyorum. Muhtemelen sen de görüyorsundur.”

“Evet, ama ben bunun için terapiye gidiyorum.” Yatağın kenarına oturdum. “Lütfen bana biriyle görüştüğünü söyle.” Elimi kaldırdım. “Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, hayır, beni incitmedin. Dün gece için kızgın değilim. Bana zarar vermek-tense kendini feda edeceğini biliyorum.”

Çenesi kilitlendi ve uzaklara bakarak açık kapıdan görünen manzaraya odaklandı. “Seçmelerde yapılan psikolojik değerlendirmeyi geçtim, yani görünüşe göre iyiyim. Rüyalarımı kontrol edemiyorum, Izzy. Ve bir psikiyatristle kâbuslar hakkında konuşmaya başladığım an Özel Kuvvetler’le işim biter. Beni atarlar.”

“Dün gece ne arıyordun?” diye sordum. “Beni altına aldığında elin bir şey arıyordu.”

Yavaşça nefesini verip ellerini kısa saçlarında gezdirdi. “Görevdeyken genellikle yastığımın altında bir silah bulundururum, rüya görüyordum—” Başını iki yana salladı. “Bunun bir önemi yok. Ve dürüst olmak gerekirse dün gece olanlar gibi şeyler ilişkimizin bu şekilde gayet iyi yürümesine katkıda bulunuyor.”

“Ama gayet iyi yürümüyor ki!” Yerimde duramayarak ayağa fırladım. Sanki bedenim içimden geçen yoğun duyguları taşıyamıyordu. “Böyle devam edersek bu gerçek bir ilişki olmaz, Nate.”

“Öyle olduğunu hiç söylemedim.” Ayağa kalktı ama bana yaklaşmadı, sadece odada bir ileri bir geri gezinmemi izledi. “Şansımızı boşa harcamayacağımız konusunda anlaşmıştık, hatırladın mı? Anlaşmıştık—”

“Üç yılda çok şey değişir,” diye karşı çıktım. “O kadar zamandır bekliyorum ki, Nate. Üç yıl boyunca çıktığım kişileri sürekli seninle kıyasladım. Sürekli nerede olduğunu, nasıl olduğunu merak ettim. Beni iç dünyana alıp almayacağını, görevde neler olduğunu anlatıp anlatmayacağını merak ettim.”

“Hiçbirini bilmek istemezsin.” Ellerini ceplerine soktu, soğukkanlı ve sakın bir görüntü çiziyordu.

“Hayır, istiyorum! Bana gerçekten izin vermezsen seni nasıl tanıyabilirim ki?”

“Beni herkesten daha iyi tanıyorsun—”

“Hayır, görmeme izin verdiğin kadarını herkesten iyi tanıyorum.” Döndüm, sırtım kapıda ona bakıyordum.

“Sana ne söylememi istiyorsun, Iz?” Başını yana eğdi ve zaman zaman gördüğüm –annesinin cenazesinde de takındığı– o maske ortaya çıktı. “Orada olduğum kişi, seninleyken olduğum kişi değil. O adamı tanımanı gerçekten istemiyorum.”

“Bu da ne demek?” Aramızda sürekli mesafeler olmasının ve gerçek bir ilişki yaşayıp yaşamayacağımızın belirsizliğinin

yarattığı zorlukları sanki o hiç yaşamıyormuş gibi düşünmeme neden olacak kadar sakın görünmesinden nefret ediyordum.

“Şu demek...” İçini çekti. “Ben hayatımdaki o ayrımı yapabiliyorum. Orada olanları Amerika’daki hayatımdan nasıl ayıracağımı öğrendim. Yıllar önce savunma mekanizmalarından bahsetmiştin, hatırladın mı? İşte bu da bir savunma mekanizması.

Hatırlıyordum.

“Peki ya seni tümüyle tanımak istiyorsam?”

“İstemezsin.” Kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“İstiyorum,” diye karşı çıktım.

“Hayır. İstemezsin. Bunu seni kendimden uzaklaştırmak için saklıyor değilim, İz, seni korumak için yapıyorum. Bunlarla uğraşmak zorunda kalmayasın diye.”

“Yanında olacağıma güvenmediğin için mi?” Ona iki adım daha yaklaştım. “Annenin cenazesinde oradaydım. Bana ihtiyacın olduğunda geldim.”

“Haklısın, geldin ve bunun için sana yeterince teşekkür etmediğimi biliyorum—”

“Bana teşekkür etmene gerek yok, Nate. Orada olmak istedim! Tanrım, anlamıyor musun? Acı çektiğini bile bile senden uzak durmamın mümkün olmadığını anlamıyor musun?”

“İşte tam da bu yüzden sana söylemedim.” Sesi yükseldi. “Yaptığım şeyleri, yapacağım şeyleri bilmek istemezsin. Bilersen bir daha asla bana aynı gözle bakamazsın. Fırlayarak kâbus-tan uyanmanın kötü bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Hayır, kötü değil. Artık Özel Kuvvetler’e girdiğim için daha fazlasını bilmemen *gerektiğinden* bahsetmiyorum bile. Çoğu gizli bilgi. Izzy, hayatımdaki tek iyi ve bozulmamış şey sensin. Bildiğim tek huzur sensin. Mecbur kalmadığım hâlde seni neden bombok bir hayatın içine sürükleyeyim?”

“Yani neler yaşadığını asla bilemeyecek miyim? Sana nasıl yardım edeceğimi?” Yumruklarımla birlikte göğsüm de sıkıştı.

“Neden bunu isteyesin ki?”

“Çünkü sana âşığım!” diye bağırdım, sonra şok içinde iki elimle ağzımı kapadım. Kahretsin, bunun ağzımdan çıkmaması gerekiyordu.

Gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Isabeau, hayır.”

Bungalovdan çıkıp terasa doğru geri geri giderken yanaklarım sıcaktan yanıyordu. Hemen şimdi uçtan atlayıp yüzmeye başlarsam öğleden sonra bir sonraki adaya ulaşabilir ve bu konuşmanın geri kalanından kaçabilirdim.

“Bana âşık olmazasın,” dedi, başını iki yana sallayarak. Yüzündeki ifade yıkımı yansıtıyordu.

“Sen de bana nasıl hissedeceğimi söyleyemezsin!” Sırtım korkuluğa çarptığında gidecek başka yerim kalmamıştı. “Bunu söylediğimi unutamaz mıyız?”

“Hayır.” Gelip tam önümde durdu ve bir eliyle arkamdaki korkuluğu kavradı.

“Nedenmiş? Birlikte olmadığımız zamanlarda olan her şeyi görmezden gelmemi istiyorsun. Bana yalnızca mektuplar ve e-postalar aracılığıyla söylemeye tenezzül ettiğin şeylerle yaşamamı istiyorsun.” Çenemi kaldırıp ona ters ters bakmaya çalıştım ama gözlerindeki endişe ve kaygı öfkemi azalttı.

“Çünkü birlikte değilken olan her şey saçmalık,” dedi. “Gerçek olan bu.” Elimi kaldırıp göğsüne koydu. “Uğruna yaşadığım gerçeklik bu.”

Kalbi parmaklarımın altında düzensizce atıyordu. “Ama yine de seni sevmeme izin vermiyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Sevemezsin, Iz. Sevemezsin. Senin için yeterince iyi değilim, henüz değilim. Dün gece olanlara bak. Bir kâbus gördüm ve kolumu senin—” Sertçe yutkundu. “Bak, sadece korkmak değil bu... elimizdeki tek şansı mahvetmek beni dehşete düşürüyor. Gerçeği mi istiyorsun? İşte, gerçek bu, böyle hissediyorum. Seni kaybedemem.” Gözleri gözlerimi ararken göğsümde görmezden gelmeye çalıştığım bir

çatlak hissettim. Çok yakından bakarsam kalbimde bir fay hattı bulacağımı biliyordum.

“Ama tam anlamıyla benimle birlikte olmak da istemiyorsun,” diye fısıldadım. İşte o zaman anladım. O kendi yolunu seçmişti ve benim onu takip etmeme izin vermeyecekti. Öyle ya da böyle her zaman savaşta olacaktı ve benim kaderim, eğer bu seçimi yaparsam, altı yıl önce o uçakta tanıştığım çocuğun yıllarca sürecektir savaş sonucunda yavaşça dönüşeceği kişiyi izlemek olacaktı.

Kalbimdeki çatlak acı verici bir sarsıntıyla genişledi.

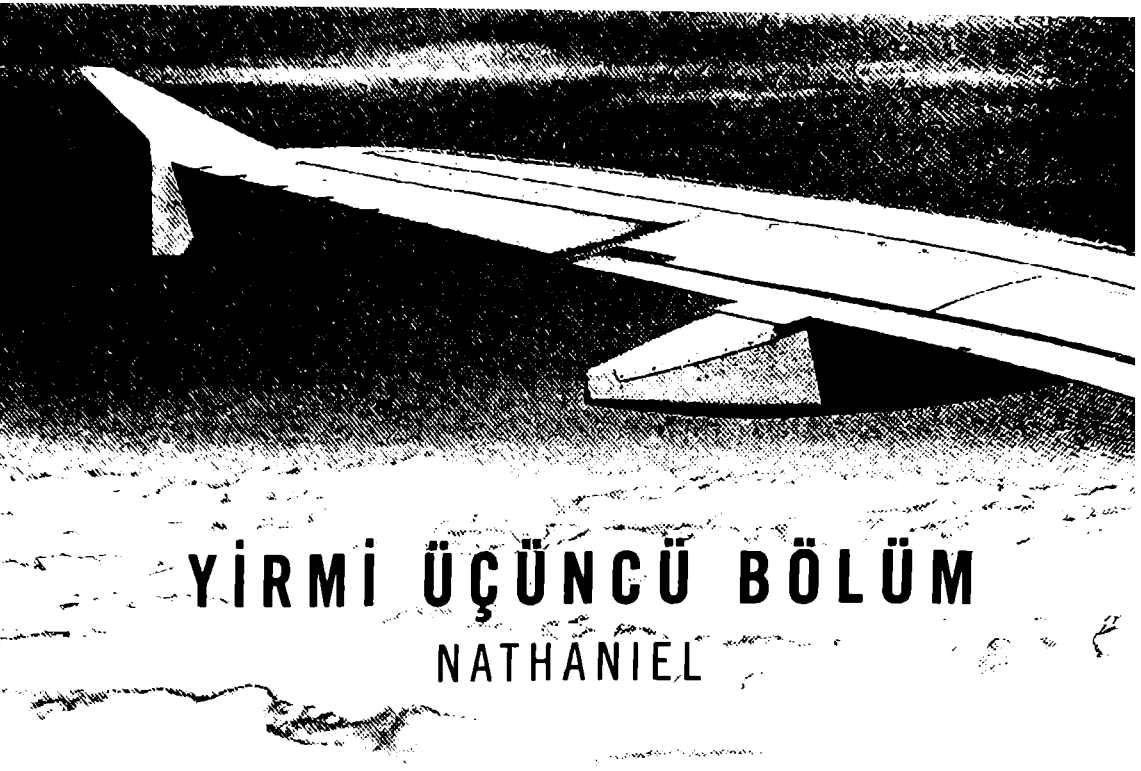
“Ne kadarına izin verersen o kadar alacağım.” Yüzümü ellerinin arasına alarak âdeta ruhuma baktı. “Ve birbirimize ne kadar verebilirsek o kadarını yaşayacağız.” Başını yavaşça eğerek alnını alnıma bastırdı.

“Sana sadece verebileceğim kadarını verebilirim, Izzy. Yeterli olmadığını biliyorum ama elimden gelen tek şey bu.”

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindiğinde âdeta eridim.

Gerçekten boku yemiştim. Tek gereken bu kadardı işte, dudaklarının bir dokunuşuyla ona teslim oluyordum. Çünkü onu öyle çok seviyordum ki, ne kadar yanlış olursa olsun konu Nate olunca o ne kadar veriyorsa o kadarına razıydım.

Böylece sonraki iki gün boyunca bana verdiği her şeyi aldım ve sonra eve döndüm, New York'ta teklif edilen iş için hazırlandım ve onu Palau'da göreceğim zamana kadar gün saymaya başladım.

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

İlimli sözlerle ifade etmek gerekirse ülke parçalanıyordu.

Ve Isabeau gitmeyi reddediyordu.

Bu seçeneğini kaybetmek üzereydi.

Kabil'e döneli yirmi dört saat olmuştu, büyükelçilik ancak kaos olarak adlandırılabilir bir durumdaydı. Binanın içinde, kendine barınacak yer arayan ya da ülkeden çıkmanın yollarını kollayan insanlar vardı ve dışarıda bunun en az on katı kadar insan içeriye girmek istiyordu. Havaalanında kurulmakta olan geçici alanın nasıl görüldüğünü tahmin etmek zor değildi.

Âdeta yığılmış barut fiçilerinden oluşan bir dağın ortasında daydık ve yanan fitilin titrek alevinin bize yaklaşmasını izliyorduk. Yıkım çok yakındı. Tek mesele ne zaman olacaktıydı.

Webb, elçiliğin bodrum katındaki konferans odasının duvarına yansıtılan, düşmüş vilayetin güvenlik kamerası görüntüsünü işaret ederek, "Herat," dedi. Birimiz hariç hepimiz öğlen brifingi için toplanmıştık. Graham benim emrimle Izzy'nin yanında kalıyordu. Webb tıkladığında farklı bir vilayette benzer bir sahneyi gösteren başka bir fotoğraf belirdi. "Leşkergâh, yani Helmand'ın tamamı artık Taliban'ın elinde."

Çenem kasıldı.

Konferans masasının etrafında zaten gergin olan atmosfer bir kademe daha yükseldi ama kimse tek kelime etmedi. Hepimiz bu topraklarda, hükümetin kontrolü daha ne kadar elinde tutabileceğine dair ilk tahminlerin çok cömert olduğunu bilecek kadar zaman geçirmiştik ancak bizim gözetimimizdeyken böyle dağılmasını izlemek kelimelerle tarif edilemez bir şeydi.

“Listeye Kandahar’ı da ekleyin,” dedi ve tekrar tıkladı. Ekranında aynı görüntülerin benzerleri belirdi. Afganistan’ın en büyük üç şehrinden ikisi artık Taliban’ın elindeydi.

Havaalanındaki askerler–

Parker karşımdaki koltuğunda öne doğru eğilirken tam da benim düşüncelerimi dile getirerek, “Birim 03 peki?” diye sordu. Siyah bıyığının seğirmesi tedirginliğinin tek işaretiydi.

“Şimdilik havaalanını tutuyoruz,” diye cevap verdi Webb. “Ama durum pek iç açıcı görünmüyor. Yollar kesildi ve tek tahliye yolu hava. Yiyecek ve mühimmatları da azaldı.”

“Yani kısaca boku yediler,” dedi Black.

“Afgan Özel Kuvvetleri bir şeyler üzerinde çalışıyor,” dedi Webb. “Emirlerde bir değişiklik olursa size bildireceğim.”

Bu da bir bok yapmamıza izin verilmeyeceği anlamına geliyordu. Çenem kasıldı. Kapana sıkışmışlardı. Etrafları sarılıydı ve aklıktan ölüyorlardı.

“Devam edelim...” Webb kaç vilayetin düştüğünü gösteren bir sonraki görüntüye tıkladığında Kandahar’daki durumla ilgili hislerimi bir kenara ittim. Taliban’ın geri aldığı her vilayet kırmızıyla işaretlenmişti ve tonlarca kırmızı vardı.

Torres arkamdan, “Malum foto muhabiriyle aramızda çok fazla kırmızı alan var,” diye mırıldandı.

Sanki hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi.

“Dün gece itibarıyla üç bin askerimiz yola çıktı ve tüm sivillere, Afgan müttefiklere ve diplomatlara ayrılmaları talimatı verildi.” Bana baktığında ne demek istediğini anlayarak başımla onayladım. “Elimizdeki bilgilere göre Seksen İkinci

Hava İndirme Tugayı'nın bin askeri daha bugün yetkilendirilecek. Havaalanının güvenliğini sağlamak öncelikli hedefimiz."

Bir sonraki görüntü, havaalanının dışında giderek artan kalabalığı gösteriyordu.

Evet, o fitil bize doğru yaklaşıyordu.

"Son iki günde kırk altı uçuş gerçekleşti ve gördüğünüz gibi talep arzdan oldukça fazla," diye devam etti Webb.

"Siktiğimin Saygon'u," diye mırıldandı Elston, eliyle sakalını ovuşturarak.

Su şişeme uzandım, boğazımdaki endişe düğümü daha da büyümesin diye bir yudum su içtim. Izzy'nin gitmesi gerekiyordu. Ancak uçağa bindiğinde yapılması gerekenlere konsantre olabiliyordum.

"Ve sonuncusu ama en önemlisi." Webb bir sonraki fotoğrafa tıkladı; Kabil'in, insansız hava aracıyla çekilmiş, şehre giden sıkışık yolları gösteren ve küçük vilayetin dışında Taliban tarafından ele geçirilmiş kontrol noktalarını belirten tepeden bir fotoğraftıydı. "Düşman kapılara yaklaşıyor. Sanırım Cumhurbaşkanı Gani'nin artık kontrolü elinde tutmadığını söylemek yanlış olmaz."

Kandahar'la aynı duruma düşmek üzereydik. Sandalyeler gıcırdadı, herkes oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Mezar-ı Şerif?" diye sordum.

"Direniyor," diye yanıtladı Webb. "Ama ne kadar süreceğinden emin değiliz." Buradaki her şey hakkında genel bir fikir birliği varmış gibi görünüyordu. Webb emirleri dağıtırken, "Kongre ekiplerinin çoğu tahliye edildiğine göre görevlerimiz değişecek," dedi. Birim dörder kişilik ekiplere ayrıldı, ki bu bizim için yeni bir şey değildi, bazıları tahliye için önemli kişilere, diğerleri ise çeşitli görevlere atandı.

Brifing sona erdi ve herkes ayağa kalktı.

Sandalyemi iterken Webb, "Green," dedi, diğerleri odadan çıkarken ben kaldım. Kapı kapanınca, "Bayan Astor'la ilgili olarak..." diye başladı.

“Onu ilk uçağa bindireceğim.”

“Senatör Lauren’a büyükelçiye yardımcı olmak üzere kalma talebinde bulunmuş.” Bir kaşını kaldırdı.

“Onu öldüreceğim.” Burnumun köprüsünü sıktım.

“Senatör Lauren bu talebin... çok asil bir davranış olduğunu düşündü ve zamanı geldiğinde Bayan Astor’ı güvenle dışarı çıkarabileceğimiz sürece kabul edeceğini söyledi. Sanırım ikimiz de zamanın hızla yaklaştığı konusunda hemfikiriz. Ah, bir de kız satranç takımıyla ilgili bize sunulan bariz fırsatı değerlendiremediğimizi düşünürsek gayretle çalışan yardımcısını fotoğraflayacak bir fotoğrafçı bulmamız çok iyi olurmuş.”

“Tabii.” Lanet olası politikacılar ve onların lanet olası halkla ilişkileri.

Dizüstü bilgisayarını kapayınca projeksiyon boş mavi bir ekrana dönüştü. “Korumakla sorumlu olduğun kişinin parçalanmakta olan bir ülkede neden kalmak istediği konusunda bilmem gereken bir şey var mı?”

“Ablası Mezar-ı Şerif’te görev yapan bir foto muhabiri.” Dört günlük sakalımı kaşıdım. “Bayan Astor, ablası gelene kadar gitmek istemiyor; görünen o ki inatçılık bu ailede genetik ve Serena’nın tercümanının vizesi henüz onaylanmadı.”

“Hımm.” Gözleri hafifçe kısıldı, bu da tecrübelerimden bildiğim kadarıyla aldığı bilginin görevi nasıl etkileyeceğini hesapladığı anlamına geliyordu. “Kızgın bir senatörle uğraşacak ya da Taliban’a yeni bir YouTube malzemesi verecek havada değilim.”

“Ben de öyle.” Serena’nın başına böyle bir şey gelmesine izin veremezdim.

Başıyla onayladı. “Her zamanki ekibini yanında tut. İki kız kardeşi de buradan çıkarmak güzel olurdu, özellikle de yüksek profilleri göz önüne alındığında ama önceliğimiz küçük olan.”

“Anlaşıldı.” Göğsüm sıkıştı. Serena’yı önemsiyordum ve onu geride bırakmak istemiyordum ama onun için Izzy’yi feda

edemezdım. Fakat asıl sorun Izzy'nin bunu kabul etmeyeceği gerçeğiydi.

Webb'i arkamda bırakıp dışarı çıktığımda Torres'i duvara yaslanmış beni beklerken buldum.

"Nasılsın?" diye sordu, loş koridorda benimle birlikte yürüyerek.

"İyiyim. Belli olmuyor mu?"

"Daha az endişe saçan hava trafik kontrolörleri gördüm ama sen iyiymi diyorsan..." Omuz silkti.

"Diyorum," diye homurdandım. Merdivenden kalabalık lobiye çıktım, sonra Izzy'nin süitine doğru ilerledim. Konferans odası elçilik personeli tarafından ele geçirilmişti, hepsi de vize-leri tamamlamak ve ellerinden geldiğince çok sayıda mülakatı işleme koymak için uğraşıyordu.

Graham kapının önünde nöbet tutuyordu, ona doğru yürüdüğümü görünce kara kaşları havaya kalktı.

"Webb'e sorman gerekebilir ama bana kalırsa oraya gireceğın için iki kat mutlak tehlike tazminatı almalısın," dedi yan gözle Izzy'nin kapısına bakarak.

"Ben de size tekrar bakmanızı söylüyorum!" diye bağırdı Izzy, sesi dışarıya kadar geliyordu.

"Gördün mü? Gerçek mermilerle ateş ettiğine eminim."

"Beni korkutmuyor," diye yalan söylerken dudaklarımın bir köşesi yukarı kalktı. "Diğerlerini buraya getir. Hâlâ Astor görevindeyiz," diye emrettim.

"Tamamdır," deyip harekete geçti.

Derin bir nefes alıp odaya girdim. Izzy sabit telefonu kanepede oturduğu yere sürüklemiş, dosyaları önündeki masanın üzerine yaymıştı.

Başını kaldırıp bana bakma zahmetine bile girmeden, "Ben de size o formun teslim edildiğini söylüyorum, o yüzden bir daha bakın," diye tersledi. "Taj. T-A-J Barech. Başvurusunu nisan ayında yaptı."

Serena'nın tercümanı.

Sol tarafındaki pencere pervazına oturdum. Böylece hem onu hem de kapıdan ona doğru gelenleri görebilecektim.

“Evet, sırada on sekiz bin başvuru olduğunu biliyorum.” Izzy hâlâ yüzüksüz olan eliyle ahizeyi sıkıca kavramıştı, saçını omzunun üzerine attı.

Dikkatim ânında boynuna kayd, eskiden boynunu öpmem çok hoşuna giderdi.

Dallama'yla aralarında ne olmuştu da Izzy'yi almadan buradan gitmişti? Yoksa nişanlılık terimi artık onlar için geçerli değil miydi? Kendi kendime sormayacağıma, beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu sokmayacağıma söz vermiştim ama söz konusu Izzy'ydi.

Sağ elinin parmaklarını kanepenin kenarına vurarak, “Anlıyorum,” diye devam etti. “Ama bunları olabildiğince çabuk işleme koymak sizin için ne kadar zorsa ABD kuvvetleriyle çalıştığı bariz olan bir tercümanın şu anda Afganistan'da oturmuş tahliyesinin gerçekleşebilmesi adına vizesinin zamanında işleme konması için dua etmesi çok daha zor.”

Kahretsin, kızgınken çok güzeldi. Öfkesinin sebebi olmadığıma seviniyordum. Henüz değildim.

“Hayır, rahatlamayacağım ve sizi Washington'daki rahat ofisimden aramıyorum. Kabil'deki büyükelçilikteyim.” Ahizeyi kulağından çekti ve gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı.

“Benim devralmamı ister misin?” diye teklif ettim. “Oadaki eğitimli katil benim, unuttun mu? Dışişleri Bakanlığı'nı katletme konusunda takdire şayan bir iş yapmadığından değil tabii.”

Bana ters ters baktı ve telefonu tekrar kulağına götürdü. “Ah, buldunuz demek. Güzel. Bana gecikmenin ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Çünkü tamamlanmış dosyası şu an elimde.” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne eksik?” Masanın üzerindeki

dosyayı karıştırdı. “Askerlik kaydı burada. On iki yıl boyunca çeşitli birlikler için çevirmenlik yapmış—” Omuzları düştü.

Pencere kenarından kalkıp yanına gittim ve omzunun üzerinden dosyayı okudum.

“Tavsiye mektubu.” İçini çekti, kâğıtları tekrar karıştırdı. “Burada da yok. Tavsiye mektubu almak ne kadar zor olabilir ki?”

Midem kasıldı. Epey zordu.

“Hoparlöre alsan iyi olur,” dedim usulca.

“Benim halledemediğim şeyi sen nasıl halledecek—”

“Bir general ya da sancak subayı lazım,” diye cevap verdim. “Var mı böyle bir tanıdığın?”

Ağzını kapadı ve hoparlör düğmesine basıp ahizeyi yerine koydu.

“—ve o mektup elimize geçene kadar işlemlerimiz durma noktasında, Bayan Astor.” Adamın üstten konuşan tonu sinirlerimi gerdi. “Onun önünde evrakı tamamlanmış binlerce kişi var. Tavsiye mektubunu gönderebilseniz bile onu listenin başına taşımak haksızlık olur ve mülakat randevuları konusundaki sıkıntı göz önüne alındığında—”

“Şu lanet olası mülakatı halledebilirim,” diye araya girdi Izzy, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Önümüzdeki birkaç saat içinde o tavsiye mektubunu size ulaştırabilirsem dosyasını işleme koyabilir misiniz, koyamaz mısınız?” diye sordum.

“Özür dilerim ama kiminle görüşüyorum?” diye sordu adam.

“Astsubay Kıdemli Üstçavuş Green,” diye cevap verdim. “Özel Operasyonlar Komutanlığı’ndan.”

Izzy’nin bakışları benimkilere kaydı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, “Mektup elinize geçerse dosyayı yirmi dört saat içinde işleme koyabilir misiniz?” diye sordum.

“Pardon, yirmi dört saat içinde buraya bir mektup gönderebileceğinizi mi söylüyorsunuz yani?” Sesinde alaycı bir ton

vardı. “Çünkü şu anda burada evraka boğulmuş durumdayız ve bir mektubun mucizevi biçimde ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için diğer dosyaları bekletecek vaktim yok.”

“Size—” Saatimi kontrol ettim ve zaman farkı hesaplamalarını yaptım. “İki saat içinde ulaştırabilirim. Dosyayı mülakat statüsüne geçirebilir misiniz, geçiremez misiniz?”

“Ulaşırsa.” Göz devirmenin sözel bir karşılığı olsaydı bu o olurdu. “Dosyaya mektubu göndereceğinize dair bir not düşeceğim. Hangi birimden olduğunuzu söylemiştiniz?”

“Bragg’dan Otuz Üçüncü Lojistik Grubu.”

Izzy’nin ağzı açık kaldı.

“Lojistik, ha?” Hoparlörden klavye sesi geliyordu.

“Evet, bizi bilirsiniz. Pis işleri hep biz hallederiz.”

“Doğru. Peki bu mektup kimden gelecek?”

“Senden çok daha kıdemli birinden,” diye cevap verdim. “E-postasını aldın mı?” diye sordum Izzy’ye.

Başıyla onayladı.

“Güzel, o zaman burada işimiz bitti.” Düğmeye basarak aramayı sonlandırdım.

Barech’in dosyasını kapatıp elime aldığımda Izzy, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Çözebileceğim tek sorunu çözeceğim.” Dosya elimde kapıyı açtığımda Graham, Parker ve Elston’ın çoktan dışarıda beklediğini gördüm. Webb’in kod ismini söyleyerek kızıl saçlıya —yani Elston’a— “Bunu Apex’e götür,” dedim, “ve ona bir tavsiye mektubu için generali uyandırması gerektiğini söyle.”

“Tamam.” Dosyayı alıp koridorda gözden kayboldu.

“Çavuş Black.” Sıhhiyecimize döndüm. “Burayla Mezar-ı Şerif arasındaki tüm kontrol noktalarının durumunu ve hangilerinin ikna etmemize gerek kalmadan Amerikalı bir foto muhabirinin geçmesine izin vereceğini öğrenmek istiyorum.”

“Tamamdır.” Bir kez başıyla onaylayıp Elston’ın gittiği yöne doğru yola koyuldu.

“Çavuş Gray, Serena Astor’a güvenilir bir cep telefonu verebilecek birini bulun.” Denemeye değerdı.

“Tamamdır.” Alt kattaki kargaşa devam ederken koridoru boş bırakarak ters yöne gitti.

Izzy ayağa kalkarken, “Ne oldu?” diye sordu, bir yandan da bluzunu düzeltiyordu. Gözlerinin derinliğini ortaya çıkaran bir zümrüt yeşiliydi ama bu gözlemimi kendime sakladım.

“Son beş dakikada mı?” Dokuzuncu gündeıydık. Bu, üst üste en çok vakit geçirdiğimiz zamandı. “Hiçbir şey.”

“Seni endişelendiren de bu.” Çıplak ayakla mutfağa gidip buzdolabından iki şişe su çıkardı, sonra birini bana attı. Şişeyi yakaladım. İtiraf etmeliyim ki bana kızgın olduğunda bile beni düşünmesi hoşuma gidiyordu. “Anlayabiliyorum çünkü tam şurada sıkıntılı bir ifade var.” Kaşlarının arasındaki noktaya dokundu. “Her zamanki huyun.”

“Benim bir huyum yok. Bunu yıllar önce benden söküp aldılar.” İçerken boğazındaki hareketi görmemek için şişenin kapağını çevirip bir yudum aldım. Boynu neden beni çılgına çeviriyordu?

“Hımm.” Elindeki şişeyi tezgâhın üzerine koydu. “Sanırım seni *onlardan* daha iyi tanıyorum. Şimdi ne olduğunu anlatacak mısın? Yani, bariz olanın dışında.”

“Hükümetin ordu tarafından devrildiği bir dönemde Kabil’e gelmiş olmandan mı bahsediyorsun?” Elimdeki şişeyi bırakıp süitin ortasına doğru yürüdüm. Böylece onu tezgâha kaldırıp bir zamanlar beni sevdiğini hatırlayana kadar öpmek gibi aptalca bir şey yapmayacaktım.

“Evet. Onun dışında.” Kalçasını kanepenin koluna yasladı.

“İçimde bir his var.” Omuz silktim.

“Ah, duyguları tartışmaya mı geçtik? Ne kadar olgunlaşmışız.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Alaycı olduğu bariz olan bu söz damarıma basmıştı. “Hatırladığım kadarıyla son karşılaşmamızda hisleri konusunda tamamen açık olan bendim.”

“Benim hatırladığım kadarıyla ikimiz de burada işlerimizi halledebilelim diye geçmişimizi görmezden gelmemi isteyen sendin.” Bacaklarını uzatıp bir ayak bileklerini diğerinin üstüne attı.

“Evet, bu her geçen saat daha da zorlaşıyor,” diye itiraf ettim, pantolonunun kalçasını, bacaklarını sarışına bakmamaya çalışarak. Pencereleden aşağıdaki avluya bakmak için odada yürürken, “Fırtına öncesi sessizlikteyiz,” dedim. Bu işin artık huzurlu ya da estetik bir yanı kalmamıştı. Çaresiz insanların karmaşık kuyruklar oluşturduğu bir bekleme odasından başka bir şey değildi.

Kendimi yaklaşan kavgaya hazırlayarak yüzümü ona döndüm. “Burası havaya uçmak üzere, İz. Burada kalamazsın.”

“Senin ayrılmak gibi bir niyetin olduğunu görmüyorum,” dedi omzunun üzerinden rahatça.

“Biz aynı değiliz.”

“Farkındayım.” Gözlerini kaçırdı.

“Senatör, güvenliğini sağlayabildiğimiz ve seni dışarı çıkarabildiğimiz sürece kalmana izin verdi.” Önüne geçmek için hareket ettim. Bana öyle bir baktı ki keşke çelik yelegimi giyseymdim diye düşündüm. “İz, korkunç bir hızla o noktaya yaklaşıyoruz. Haritaları gördüm. Yarından itibaren Kabil bu ülkeden tek çıkış noktası olacak.”

Titrek bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. “O zaman burada olmamız iyi bir şey, değil mi? Çünkü ablam olmadan hiçbir yere gitmem.”

Çenem kasıldı. “Serena’yı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama ben seni korumak için emir aldım. Zamanı geldiğinde, bana gitmeye hazır olduğunu söyleyen de söylemesen de seni bir uçağa bindireceğim.”

“Ne yapacaksın, Nate?” Kollarını kavuşturarak ayağa kalktı. “Beni omzuna atıp tekme ve çığlıklar eşliğinde uçağa mı taşıyacaksın?”

İlerledim, ayak parmağımız uç uca gelene ve bana bakmaya devam edebilmek için arkasına yaslanmak zorunda kalana kadar dibine girdim. “Mecbur kalırsam evet. Seni güvende tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi tahmin bile edemezsin.”

“Çünkü ben senin görevimim.” Bunu bir suçlama gibi söylemişti.

“Çünkü seninle tanıştığımndan beri yaptığım tek şey bu, Isabeau.” Ona dokunmak, sarılmak ve gitmesi için yalvarmak için yanıp tutuşuyordum.

“Elimde bir tek o kaldı, Nate.” Aramızdaki hava her zaman olduğu gibi gerilirken o da kendini tutuyordu. “Ben annemle babam için bir prestij basamağıydım, senin için de sadece bir hatırayım ama o...” Sol elinin boş parmağını ovuşturdu. “Serena bu dünyada koşulsuzca yanımda olan tek kişi, beni asla terk etmeyen tek kişi ve onu ölüme terk edersem bununla yaşayamam. Çekip gidersem burada onu önemseyen kimse kalmaz. İkimiz de ona ne olacağını biliyoruz.”

“Onunla birlikte ölmeyi mi tercih ediyorsun? Çünkü bu çok gerçek bir olasılık. Geçmesi gereken altı yüz elli kilometreden fazla bir düşman bölgesi var, tabii gitmeyi kabul ederse. Elimizdeki tüm hava kaynakları kullanılıyor. Ona bir Uber çağırıp gönderemem ve bekleyemeyiz. Bekleyemezsin.”

Alt dudağı titrediğinde sessizce küfrettim. “Bir günü hak ediyorum,” dedi sonunda.

“Bir gün mü?” diye tekrarladım.

“Seni bekleyerek geçirdiğim onca yıla karşılık bana verebileceğin en küçük şey bu. Serana’nın gidip gitmeyeceğini görmek için lanet olası bir gün. Yirmi dört saat.”

Bana tokat atmış gibi doğruldum ve bir adım geriledim.

“Özür dilerim.” Gözleri açıldı ve eliyle ağzını kapadı. “Nate, özür dilerim. Bunu söylemem çok yanlıştı.”

“Eğer yirmi dört saat içinde burada olmazsa baş belası gibi davranıp gitme konusunda benimle kavga etmeyeceğini kabul ediyor musun?”

“Ekibin de benimle ülkeye dönecek mi?” Gözlerinde yalvaran bir bakış belirdi, o kadar tanıdıktı ki dejavu yaşadım.

“Dönemeyeceğimizi biliyorsun.”

Ve işte oradaydı. Eninde sonunda yüzünde hep gördüğüm ifade.

Hayal kırıklığı ve acı. “Burası havaya uçarken sen burada kalacaksın.”

“Dikkatli ol, Iz. Bana ne olacağını umursuyormuş gibi konuşuyorsun.” Aramıza biraz mesafe koydum.

O da peşimden geldi. “Sana ne olduğunu hep umursadım!” Umursamadığı zamanlar hariç.

“O zaman bunu aşman gerek.” Zorla omuz silktim. “Burada olmasaydım Irak’ta ya da senin asla bilemeyeceğin bir düzine başka yerde olurdu. Serena’nın söylediklerini duydum, Lauren için çalışmaya gitmişsin çünkü o savaşı bitirmek için yasaları zorluyormuş.” Kalbim aynı anda hem gururla doldu hem de kırıldı. “Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar kibirli değilim ama eğer öyleyse, eğer hayatını bu hedefin peşinden koşarak yaşıyorsan o zaman durmalısın, Izzy. Sen bile her savaşı sona erdirecek kadar güçlü değilsin. Geceleri uyumanızı mümkün kılan şeyleri yapmak için benim gibi adamlara her zaman ihtiyaç olacaktır.”

Saçının tek telini dahi hak etmeyen bir adamın yanında uyuyor olsa bile.

“Bir hayatı hak ediyorsun.” Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve sanki son üç yıl hiç yaşanmamış gibi bana baktı. Sanki hâlâ hafta sonları ve diğer zamanlarda birbirimizi görmek

için her fırsatı değerlendiriyor, ikimiz de bir ilişkimiz olduğunu bildiğimiz hâlde bunu inkâr ediyormuşuz gibi.

“Benim bir hayatım var.” Izzy’nin parçası olmak istemediği bir hayat.

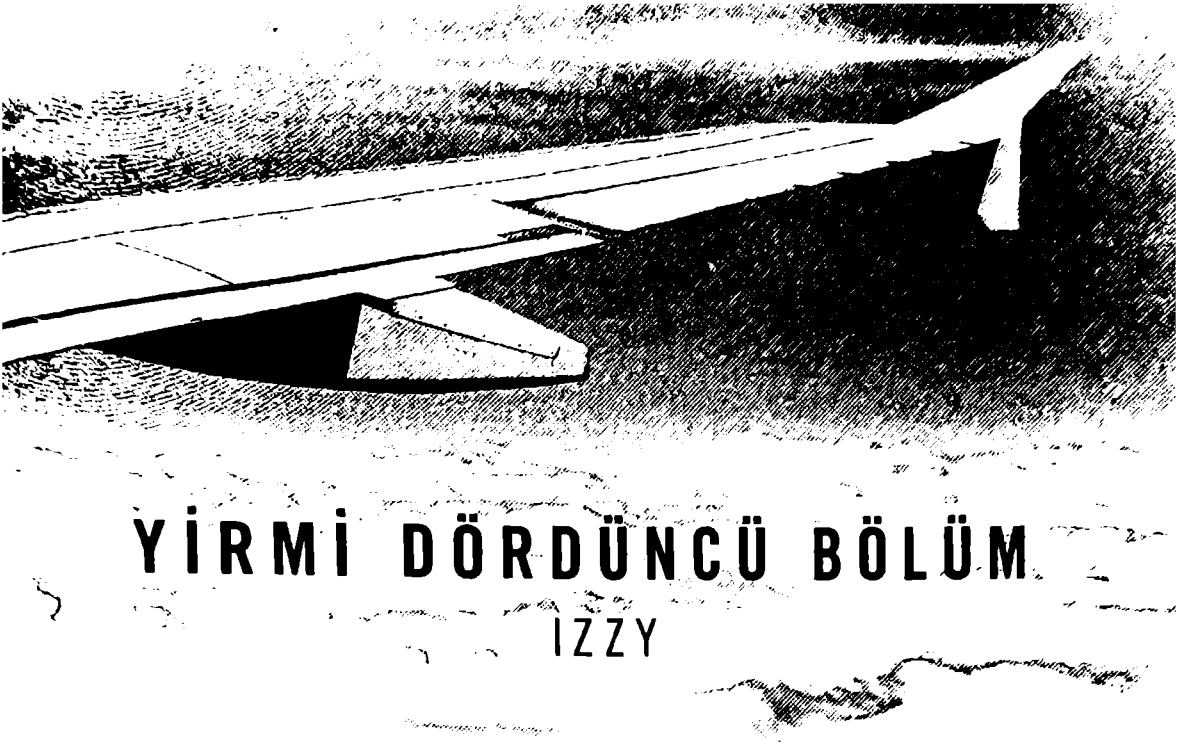
“Gerçek bir hayat, Nate.” Yanıma gelip elini kaldırdı ve kalbimin üzerine koydu. “Bir yuva... bir gelecek.” Alt dudağını ısırды ve sonra içini çekti. “Kimi seçersen onunla.”

Savunma kalkanlarım çatladı ve acı, konu onun aşk hayatına geldiğinde mesafemi koruyacağıma ve çenemi kapalı tutacağıma dair kendi kendime verdiğim sözleri bastırarak içeri doldu.

“Covington’la yaşadığın şey bu mu? Bir gelecek mi? Bir yuva mı? Çünkü ben bu işin cazibesini göremiyorum.”

Profesyonellik buraya kadarmış.

“Cazibe mi?” Elini geri çekti. “O en azından *yanımdaydı*.”

New York
Ekim 2018

New York hakkında kimsenin bana söyleme zahmetine girmediği tek şey Manhattan'da ayakkabı kutusundan daha büyük bir eve paramın asla yetmeyeceğiydi. Ya da belki de herkes sürekli olarak annem ve babamdan para alarak yaşayacağını varsayıyordu.

Ancak Brooklyn'de tek yatak odalı küçük bir apartman dairesine param yetmişti. Dumbo'da ikinci katta, gerçek bir dolabı olan bir apartman dairesiydi ve en güzel yanı da özgürlük kokusuydu. Ailemin beklentilerinden ve onların işlerini ilerletmek için hukuk diplomamı kullanmam adına sürekli başımın etini yemelerinden kurtulmuştum.

Serena kanepenin kolçağına tünediği yerden, "Kanepenin üzerinde böyle durduğumda buradan okyanusu görebiliyorum!" diye seslendi. Bir saattir buradaydı ve şimdiden heyecandan yerinde duramıyordu. Ablam hep böyleydi, hiç yerinde durmazdı.

"Yerinde olsam dikkatli olurum. Pek de sağlam bir kanepede değil." Ceketimi yemek odasındaki sandalyenin arkasına asıp az önce teslim aldığım market siparişini yerleştirmeye geri döndüm.

"Yoksa bunu bir tereyağı bıçağıyla mı birleştirdin?" diye sordu parke zemine atlayarak.

“Pek sayılmaz.” Dudaklarımın bir köşesi yukarı kalktı. “Nate ziyarete geldiğinde kurmuştu...” Aklımdan bir hesap yaptım. “Sekiz ay önce.”

“Yani Nate’in montaj yeteneklerine güvenmiyor musun?” U şeklindeki mutfakta benimle karşıdaki tezgâh arasına sıkışarak kahve kremasını alıp buzdolabına koydu.

“Güveniyorum. Ama kutudan çıkarken neye benzediğini de biliyorum.” Çıplak ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek poşetteki öteberiyi en yüksek rafa koydum.

“Sekiz ay oldukça uzun bir süre,” dedi tezgâha yaslanarak. “O zamandan beri onu hiç görmedin mi?”

“Hayır.” Göğsüm mengeneyle sıkılmış gibi acıdı. “Mesajlarına ve mektuplarına bakılırsa evde olduğundan daha uzun süredir görevde.” Meyve ve sebzeleri kaldırdım. “Bir eğitimde ya da okulda değilse tabii...” Omuz silktim çünkü nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Bu durum, yani Özel Kuvvetler ya da her ne yapıyorsa, normal mi?”

“Ben nereden bileyim?” Bir kutu kahveyi ona uzattım. “Arkana koyabilirsin.” Gerçek şu ki, son yedi aydır sağdan soldan duyduklarım dışında ondan neredeyse hiç haber almamıştım.

Yana doğru eğilip tezgâhtan inmeden kahveyi yerine koydu. “Ama ondan haber aldın, değil mi?”

“Evet.” Son kalanları da yerleştirip tezgâha yaslandım. “Yani son bir ayda değil. Bana meşgul olacağını söylemişti.” Bir tür teste girmişti ama ayrıntı vermemişti, bu da bundan bahsetmemem gerektiği anlamına geliyordu.

“Meşgul mü?” Altı aylık Maine Coon cinsi yavru kedim Tybee tezgâhın üzerine atlayınca Serena kaşlarını kaldırdı.

Onu yere indirmeden önce çenesinin altını kaşıyarak, “Burada olmaman gerekiyordu diye anlaşıştık, öyle değil mi?” dedim. Dinlediğinden değildi tabii. Tybee bana kedilerin ne zaman ne isterlerse onu yaptıklarını öğretmişti. Onların bu

umursamaz tavırlarını kiskanıyordum. Omuz silktim. “Mesaj attı ve bu ay haberleşemeyeceğini ama benimle O’Hare’de buluşacağını söyledi.”

Serena gözlerini kırptırdı. “Yani yarın öylece Palau’ya uçacaksın ve seninle O’Hare’de buluşmasını mı umacaksın?”

“Geçen sefer işe yaramıştı.” Tekrar omuz silktim. Endişelenmem gerek yoktu. Nate hayatımda yapacağını söylediği şeyleri her zaman yapan tek insandı. “Nate söz konusu olduğunda habersiz kalmak bile iyi haber demek. Bir şeyler ters gitmiş olsaydı bana söylerdi. Sevgililer Günü’nde buradayken önümüzdeki dört yıl için seyahatlerimizi planladık. Bilet alamadık ve tatil köylerinin çoğunda rezervasyon yaptıramadık, bu yüzden Nate bir seyahat acentesine başvurarak tarihler uygun olduğunda ayarlamaları yapmaları için düşünmek bile istemediğim kadar çok para döktü.” Son derece tatlı ve romantikti ama yine de önümüzdeki dört yıl boyunca bu şekilde yaşamayı planladığını söylemişti. O kadar ileri gitmişti ki eşlerin bile fazla bir araya gelemediğini söylemişti. Oysa ben kız arkadaşı bile değildim. “Görevlendirmeler yüzünden tarih değiştirmek zorunda kalmayacağımızı varsayarsak –ki şüphesiz kalacağımızı söyledi– onun izinli olduğu zaman izin alabilmek için dua etmem gerekecek.”

Gözleri kısıldı. “Peki çoğu zaman nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmemek seni rahatsız etmiyor mu?”

“Elbette rahatsız ediyor.” Omuzlarımı kaldırdım, sonra indirdim. “Ama bunu bilmeye hakkım yok.”

“Ya bir şey...” Kelimelerle boğuştu. “Ona bir şey olursa?”

“O zaman umarım biri –muhtemelen arkadaşlarından biri– bana söyler.”

Başını yana eğip beni incelemeye koyuldu. “Kuzey Carolina’da koca bir ailesi, karısı ve çocukları olabilir ve sen bunu bilmiyor olabilirsin.” Parmağını bana doğrultup, “Ve sakın bir daha bana omuz silkmeye kalkma,” dedi.

Dimdik durdum. “Öyle bir şey yok. Nereye gönderildiğini bilmiyor olabilirim ama biriyle çıktığı zaman bana hep dürüst oluyor, tıpkı benim ona olduğum gibi.”

“Peki biriyle çıkmayalı ne kadar oldu?”

“İki ay.” Hugh büyük bir hataydı, boşluğu doldurma, Nate olmadan yaşayıp yaşayamayacağımı görme çabasıydı. Tezgâhtan çekildim ve mutfaktan çıkıp oturma odasıyla bağlantılı yemek odasına girdim. “Bu hafta tatilde olduğunu sanıyordum. Benimle röportaj yapmayı bırak.”

“Öyle bir şey yaptığım yok!” Tezgâhtan atladı ve arkamdan yatak odasına geldi. “Sadece senin için endişeleniyorum.”

Bu ikimiz için de geçerliydi ama bunu ona söyleyemezdim. Giysi odasına geçerek üstümdekileri çıkarıp pijamamı ve Nate’in bana Noel’de hediye ettiği, birliğini temsil eden logolu *sweatshirt*ü giydim. “Bu arada bir hafta boyunca Tybee’ye bakacağın için teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Gerçekten yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.”

Giysi odasından çıktığımda onu yatağıma uzanmış, tavana bakarken buldum. “Ama yeni gazetede ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum.”

“Görünüşe göre yeterince sıkı değil.” İç çekti.

Yanına uzandım. “Dökül bakalım.”

“İstediğim görevi alamadım. Daha kıdemli bir foto muhabirini gönderiyorlar.” Sesi patronunu taklit edercesine yükseldi. “Ama endişelenme, vaktim gelene kadar Washington’ı takip etmeye devam edebilirim.”

“Üzgünüm.” Gözlerimdeki yalanı görmemesi için bakışlarımı tepemizdeki vantilatörün kanatlarına diktim. O ülke sevdiğim adamı kiskacına almıştı, doğrusu ablama da el atmasını hiç istemiyordum. “Gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum.”

“Sadece anlamlı bir konuda haber yapmak istiyorum.” Parmaklarını göğüs kafesinin üzerinde birleştirdi.

“Bunu yapabileceğin tek yer Afganistan değil,” dedim usulca. “Eminim başkentte de pek çok anlamlı şey oluyordur. Orası hükümetimizin merkezi.” Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu ama onun ihtiyaç duyduğu şeyin bu olmadığını biliyordum.

“Ne kadar çok şeyin olmadığına şaşırırsın.” Başını bana doğru çevirdi. “Senatör Lauren’ın tasarısı yine başarısız oldu. Komiteden bile çıkamadı.”

Kaşlarım çatıldı. “Hangisiydi o?”

“Afganistan’dan çekilme tarihini belirlemeye çalışan tasarı.”

“Ah.” Sanki bir şekilde acısını dindirebilirmişim gibi elimi kalbime koydum. “Çok yazık.”

“Yazık demişken,” başını elinin üzerine koyarak bana doğru döndü, “annemle babam şirket hukuku seçimini nasıl karşıladı?”

“Hey!” diye gözlerimi devirdim. “Günümün en az yarısını kâr amacı gütmeyen kuruluşların sözleşmeleriyle uğraşarak geçiriyorum—”

“New York’un en zengin şirketlerinin vergi avantajı için kurduğu şirketler mi?” Güldü, sonra bakışlarımı yakalayınca dudaklarını ısırdı. “Tamam, tamam.”

“Sadece birkaç yıllığına. Annemle babama hukuk fakültesi masraflarımı geri ödeyene kadar.”

“Ayrıcalıklı büyüdüğün için kendini suçlu mu hissediyorsun?” Tek kaşını kaldırdı.

“Ailemizin çıkarları uğruna çalışmadığım için sürekli suçluluk duymaya dayanamıyorum,” diye dürüstçe cevap verdim.

“Biliyor musun, Isa,” dedi babamızın taklidini yaparak. Sırıttım. “Bütün hayatını bizim daha az vergi ödememizi yasal hâle getirmeye adarsan ailene çok büyük bir iyilik yapmış olursun.”

“Onun gibi bir şey,” diye güldüm. “Artık dayanamıyorum.”

“Bunu anlıyorum. Sen gittiğinden beri D.C.’deki dairenin masraflarını zar zor karşılıyorum ama onlardan yardım iste-

meyeceğim.” Parmağını burnuma doğru salladı. “Sırf benim için D.C.’ye geri taşınabilirsin, biliyorsun değil mi? Annemi ve babamı unut. Orada bir sürü kurumsal iş var. Politik olanları kabul etmek zorunda değilsin. Odan sensiz çok boş.”

“O zaman bir ev arkadaşı bul,” diye dalga geçtim.

“Doğru.” Gözlerini benden kaçırdı. “Bir ilişkiyi sonuna kadar götürememenin o fotoğrafı komodininin üzerinde tutmanla bir ilgisi olabilir mi?”

Bahsettiği şeyin *Nate’in* Fiji’de yanağımdan öperken çektiği fotoğrafımız olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. “Sanırım onu komodinin üzerinde tutmamla ilgisi var.”

Bakışlarını yavaşça tekrar benimkilere çevirdi. “Aranızdaki şeyin tanımlanamaz olduğunu biliyorum ama Izzy, bu daha ne kadar böyle devam edebilir? Sen burada, o ise... her yerdeyken?”

Boğazıma bir taş oturdu. “Nate’in kendine göre sebepleri var.” Fiji’deki o gece yaşananlar onu benden daha çok korkutmuştu ama bu konuda bir uzmandan yardım alacak kadar değil. “Ve benim onun nedenlerine katılmamam önemli değil. Kariyerim ve kendisi arasında seçim yapmama izin vermiyor. Ben de onu benimle kariyeri arasında seçim yapmaya zorlayamam. Onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum, Serena.”

Saçımı geriye doğru yatırdı. “Biliyorum. Ama hayatını ilk kez düz vites kullanan bir şoför gibi, ileri doğru sarsılarak ve tekrar tekrar durarak yaşamayı izlemekten nefret ediyorum.”

“Onu seviyorum.” Yaptıklarımı açıklamanın başka bir yolu yoktu.

“Evet.” Bana hüznle gülümsedi. “Ama o da senin için aynı şeyleri hissediyor mu?”

Mideme bir ağırlık yerleşti, kıpırtısız ve mide bulandırıcıydı. “Bilmiyorum. Ama cevabı öğrenene kadar Palau’dan dönmemeye kararlıyım. Kaybedecek çok şeyi olan o kişi olmaktan bıktım.”

Nate beni hayal kırıklığına uğratmazdı. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum. Sadece bu ilişkiye bir şans verme zamanının *şimdi* olduğunu açıkça belirtmem gerekiyordu.

Ertesi gün Şikago, O'Hare'de uçağa biniş çağrısını duyduğumda midem düğümlendi. Fiji'ye giderken uçağım rötar yaptığında Nate de böyle mi hissetmişti?

Ayağa kalkıp çantamı omzuma atınca üzerime bir suçluluk duygusu çöktü. O seyahatte ona mesaj atacak, acısını dindirecek zaman bulmalıydım.

Sanırım intikam zamanıydı.

Biniş sırasına girerken diğer yolculara baktım, herkesten bir karış uzun birini görmeyi, bir çift kristal mavisini gözün çoktan bana bakıyor olmasını ümit ettim. Henüz gelmemişti.

Ama gelecekti. Nate beni hiç hayal kırıklığına uğratmazdı. Daha önce hafta sonunu *havuzu temizleyerek* geçireceği için (göreve gitmesi gerektiğini söylemek namına kullandığı ifade buydu) planlarımızı iptal etmiş miydi? Elbette. Ama hiç aramazlık etmemişti.

Sıra ilerlerken telefonumu kontrol ettim, ardından biniş kartım için uçuş uygulamasını açtım. Biniş kartımı okutup uçağa binerken görevli kapıdaki herkese uçağın tamamen dolu olduğunu hatırlattı.

Nate'in *first class* bilet almakla işi biraz abarttığını düşünerek başımı iki yana salladım, koltuğuma oturup çantamı ayaklarımın arasına koydum. Onun için okuyup altlarını çizdiğim dört yeni roman getirmiştım, buraya geldiğinde seçtiğini vermek üzere çantayı yukarıdan indirmeye uğraşmak istemiyordum.

Uçuş görevlisi kibar bir gülümsemeyle, "Kalkıştan önce bir şey alır mıydınız?" diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim. Tüm *first class* yolcularının *check-in* yapıp yapmadığı konusunda bilginiz var mı? Seyahat arkadaşımı henüz göremedim de.”

“Bilmiyorum, üzgünüm.” Boş koltuğa baktı. “Merak etmeyin. Kapıların kapanmasına daha kırk dakika var. Bu kadar büyük bir uçakta herkesi oturtmak biraz zaman alır.”

“Teşekkür ederim.” Hostes diğer koltuklara geçerken arkama yaslandım ve Fiji’ye giderken Nate’e yaşattıklarım için kendime kızdım. Çantamdan telefonumu çıkarıp mesaj yazdım.

Izzy: Yanımdaki koltuk fena hâlde boş görünüyor.

Gönder tuşuna basıp bana cevap yazdığını gösteren üç hareketli noktayı görmek için ekrana baktım ama yoktu. Hava-yolu şirketinin uygulamasını açıp buraya geliş uçağını aradım.

Beş dakika önce inmişti.

Bu her şeyi açıklıyordu. Muhtemelen hava limanının karşı tarafındaki bir kapıdan koşarken telefonunu uçak modundan çıkarmamıştı. Koşuyor olsa iyi olurdu. Birkaç dakika içinde onu göreceğim düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, nabzım hızlandı.

Ama o dakikalar da geçip gitti.

Uçuş görevlisi kalkış için el çantamı yerleştirmemi ister miyim diye sorarken bana anlayışlı bir bakış attı.

Kemerimi bağladım, sonra utanmadan koridora doğru eğilip kapıyı gözlemek için koltuk bölmelerinin üstünden bakmaya koyuldum. Görevli kapıya doğru ilerlediğinde midem kasıldı, Nate’i aramayı düşündüm.

Hiç çalmadan beni doğrudan sesli mesaja yönlendirdi, bu da kapalı olduğu anlamına geliyordu. “Nate, sanırım kapıları kapatıyorlar, gerçekten endişeliyim. Görünüşe göre uçağın rötar yapmış ve şu anda uçaktan inip inemeyeceğimi bilmiyorum, o yüzden sanırım ancak Hawaii’deki bir sonraki aktarmada sana

yetişebilirim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.” Telefonu kapadım.

Uçağı kaçırmıştı.

Bir sonrakini de kaçırdı.

Ertesi gün gözlerim kızarmış hâlde otele giriş yaptım. “Isabeau Astor ama başka bir isim altında olabilir.”

“Burada işte, buldum isminizi,” dedi görevli gülümseyerek, içtenlikle karşılık veremeyecek kadar yorgundum. “Size bungalovunuza kadar eşlik edeceğiz.”

“Nathaniel Phelan’ın giriş yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz?”

“Hayır, yapmamış, hanımefendi.”

Başımla onaylayarak teşekkür ettim ve görevlinin peşine takıldım. Adımlarım robotikti, içim giderek daha da sıkılıyordu.

“Buyurun.” Görevli bungalovun kapısını açtı ve bavulumu içeri koydu. “Size yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?”

Nate’in nerede olduğunu söylemediği sürece yoktu.

“Hayır, teşekkür ederim.” Adama bahşiş verdikten sonra *jet lag*im ve endişeli kalbimle baş başa kaldım. Nate’in benimle birlikte olması gereken büyük boy yatağa oturup telefonumu çıkardım ve Nate’le tamamen yalnız kalmak istediğim için uluslararası paket almadığıma lanet ettim.

Ama *Wi-Fi* vardı. Önce e-postalarımı, sonra da sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim fakat Nate’ten hiçbir şey yoktu.

Sonra onunkini kontrol ettim. En son beş hafta önce paylaşım yapmıştı; Torres ve Rowell’la balık tutmaya gittiklerinde. İkisinin de adı J’yle başlıyordu ama Nate onlardan çoğunlukla soyadlarıyla söz ettiği için hangisinin Justin hangisinin Julian olduğunu hatırlayamıyordum. Kahverengi gözlü, gülümseyen adamla ve uzun boylu sırıtan sarışınla hiç tanışmamıştım, onla-

rın sayfaları da Nate'inki gibi kilitliydi. İkisi de Nate'le birlikte Özel Kuvvetler'e girmişti ama bahsettiği dördüncü arkadaşı fotoğraflarda artık hiç görünmüyordu. Nate balık avından döndükten sonra beni aramış, sonra yine ortadan kaybolmuştu.

Görkemli bungalova baktım. Duygularımı bir kenara bıraksam bile burası ona bir servete mal olmuş olmalıydı. Gelmemesi mümkün değildi. Nate her zaman gelirdi. Her zaman.

Ama içime şüphe düşmüştü. Son sekiz aydır eskisi kadar sık konuşmuyorduk. Ben firmaya yeni giren birinin yapması gereken mesaiyi yaparken o ise her ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Yatağa uzandığımda, kapıdan girip beni öpeceği ânı kaçırmaktan korkarak yorgunlukla mücadele ettim.

Gözlerimi açtığımda hava aydınlanmıştı ama güneş farklı bir yönden parlıyordu.

Yataktan fırladım, yaklaşık on bir saattir kıyafetlerimle uyuduğum için vücudum kaskatı olmuştu. Önce banyoya bakarak, "Nate?" diye seslendim.

İçeri girip beni uyurken bulsaydı uyandırmazdı. Bu konuda sinir bozucu derecede fedakârdı.

Banyo boştu, sürgülü cam kapının kilidini açıp terasa çıktım. "Nate?" Rüzgârın ve dalgaların sesi sesimi bastırdı.

Bir dakika. Kapı kilitliydi. Kilidi açmamıştı. Dehşet duygusunun sırtımdan buz gibi kaydığını hissettim, odaya geri dönüp komodinin üzerindeki telefonu aldım ve resepsiyonu aradım. "Merhaba, lütfen bana Nathaniel Phelan'ın giriş yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

"Bir dakika, hayır, üzgünüm, hanımefendi."

Midem kasıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sonra telefonu ahizeye yerleştirdim. Nate gelmemişti.

Telefonumu açıp uluslararası servis ücretini kabul etmek için gereken mesajı attım ama tek mesaj Serena'nın iyi yolculuklar dileyen mesajıydı.

Bu... imkânsızdı. Rehberimden Nate'in numarasına bulup aradım ve telefon yine iki kez çaldı. Dün –ya da önceki gün müydü– telefonunun kapalı olduğundan emindim ama ya beni sesli mesaja yönlendirdiyse?

“Ben Nate. Mesaj bırakın.” Çok kısa ve özdü, tıpkı onun gibi.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim bip sesinden sonra. “Ben buradayım ama sen yoksun. Ne mesaj attın ne de aradın, sana bir şey olmuş olabileceğinden korkmaya başlıyorum çünkü beni bu şekilde ekmeyeceğini biliyorum. Sadece...” Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Ara beni, Nate. Bir şey olmuş olsa bile lütfen bana iyi olduğunu söyle.”

Aramayı sonlandırdım.

O gece tek başıma yemek yedim, işinin uzadığını ve her an içeri girebileceğini umuyordum.

Ertesi sabah güneşin ısıttığı terasta ayaklarımı suya sarkıtıp telefonumu can simidi gibi tutarak oturdum.

Her kalp atışının arası acıyla doluydu. Bu duyguyu biliyordum. Yüzme yarışlarında tribünlerde annemi ve babamı arayıp her seferinde boş koltuklarla karşılaştığım zamanki o tüketici duyguydu bu. Jeremy, onun için hayatımdaki her şeyi değiştirdikten sonra benimle Georgetown'a taşınmak yerine Yale'de eş aramaya karar verdiğinde içimi parçalayan o histi. Annem ve babam ben uçak kazası geçirdikten sonra yanıma gelmek yerine seyahatlerine devam etmeyi seçtiklerinde damarlarımda buz gibi dolaşarak beni uyuşturan o duyguydu. Sayısız kez bu duruma düşmüş, sevdiğim birini beklerken onun önceliğinin hiçbir zaman ben olmadığımı fark etmiştim.

Bu hisse karşı koydum, kanayan yüreğim şüphelenen zihnim Nate'in bunu yapmayacağına dair söz verdi ama saatler geçtikçe gerçek ortaya çıktı.

O gelmeyecekti.

Sonunda kabullenip Serena'yı aradım.

“Çifte kumru tatilinizde ne demeye beni arıyorsun?” diye sordu. “Tybee’nin selamı var bu arada.”

“O burada değil.” Sesim hissettiğim kadar düz çıkmıştı.

“Nate mi?”

“O burada değil,” diye tekrarladım güçlkle. “Kimse geldi mi? Üniformalı biri?” diye geveledim. Aklıma gelen tek açıklama buydu.

“Hayır, Izzy. Kimse gelmedi,” dedi sesi yumuşayarak. “Sen iyi misin?”

“Hayır.” Gözlerim doldu, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken burnumun direği sızladı. “Belki de görevlendirilmiştir? Ama bana her zaman mesaj ya da telefonla şifreli uyarı gönderirdi. Arkadaşlarından hiçbirini de tanımıyorum ki. Arayıp sorabileceğim tek bir kişi bile yok.” Gerçek hayatı hakkında o kadar az şey biliyordum ki bu utanç vericiydi. Serena haklıydı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir ailesi olabilirdi. Beni hayatının dışında tutmuş, asla içeri girmeme izin vermemişti.

Ama cenaze töreninde yanında durduğumda kimse en ufak bir tepki dahi vermemişti.

Belki yeni bir kız arkadaşı vardı? Belki bir... eşi?

“Ah, tatlım. Çok üzgünüm.”

“Ne yapmam gerekiyor? Kalmak aptallık olur, gitmekse...” Bunu yüksek sesle söylemeyi kendime yediremedim.

“Eve dön ya da kalıp güneşin tadını çıkar.” Çok mantıklı. Çok Serenavari bir cevap.

“Onsuz burada olmak istemiyorum.”

“O zaman sorunun cevabı bu işte.”

Ağlamaya başladım ve bir daha durmadım. Otelden ayrılırken görevliler endişelendi. Aktarmalı uçuşlarda da gözyaşlarım akmaya devam edince oradaki görevlileri de korkuttum. Zaman dilimleri ve tarihler değiştikçe gözyaşları durmaksızın dökülmeye devam etti, sanki yıllarca sürdü. İnsanlar bana baktı, mendil uzattı ve bu beni daha çok ağlattı.

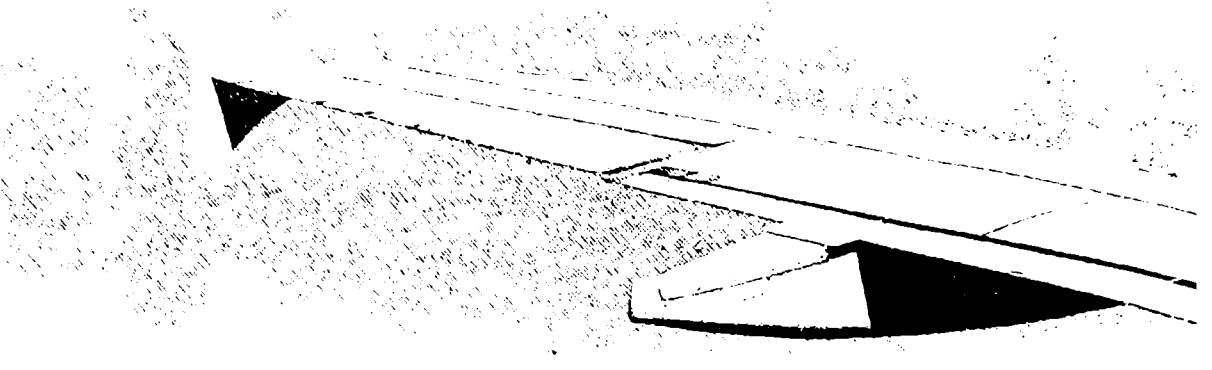
Daireme girdiğimde gözlerim neredeyse ağlamaktan şişip kapanmıştı. Alev gibi yanıyor ve kaşınıyorlardı. Serena'yı gördüğümde gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Sanki bitmek bilmeyen bir gözyaşı kaynağım var gibiydi.

Bana sıkıca sarıldı, tıpkı küçüklüğümüzdeki gibi beni kucaklayıp hafif hafif salladı. Ben omzunda hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Sorun yok," diye fısıldadı.

"Bitmeli, değil mi?" diye kekeledim, kelimeler ağzımdan kırık dökük çıkarak. "Kazayla ya da bilerek yapmış olması fark etmez, bu şekilde yaşamaya devam edemem, Serena. Bitmeli."

"Çok üzgünüm." Bana sıkıca sarıldı.

Nate ve ben şansımızı denemek için o kadar uzun süre beklemiştik ki artık o fırsatı kaçırmıştık.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

IZZİ

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

Buna nasıl cüret ederdi?

En azından yanımda olan biriyle evlenmenin *cazibesini* görmüyor muydu?

“Yani *yanında* olması ana kriterin mi?” Nate’in yüzündeki şaşkınlık neredeyse gülünçtü.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” İyi ki elimde bir şey yoktu yoksa ona fırlatabilirdim. “Bunu temel kriter olarak benimsememin sorumlusu kim acaba?” Başımı yana yatırdım. “Standartlarımın düşük olduğunu düşünüyorsan nedenini görmek için aynaya bakman yeterli. Hayatımdaki onca insan arasında gerektiğinde ortaya çıkacağına güvendiğim tek kişi *sendin* ve sen ortadan *yok oldun*.”

Ellerini kaldırıp yavaşça geri çekildi. “Böyle saçma bir konuyu tekrar açmadan gitsem iyi olacak.”

Ben öfkelenmeye hazırlarken onun sakin ve soğukkanlı kalmasını sağlayan olağanüstü yeteneği hem gıpta ettiğim hem de nefret ettiğim tek özelliği idi.

“Tekrar açmak mı?” Başımı salladım. “Hiç konuşulmamış bir konuyu tekrar açamazsın.” Baş edemediğim duygular içimde bir gel-git şiddetiyle kabardı, tutunmaya çalıştığım kontrolün son zerresini de yalayıp yutarak ortaya tüketen bir aşk ve yas

dalgası çıkardı. “Ayrıca sen benim aşk hayatım hakkında bir şey bilme hakkını yıllar önce kaybettin.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Benden uzaklaşarak tezgâhın üzerine bıraktığı suya doğru yürüdü, sonra da votka şişesiymiş gibi fondip yaptı. Boş şişeyi avucunda ezdikten sonra bana döndü, her zamanki soğukkanlılığı kaybolmuştu. “Elindeki o yüzüğü görür görmez seninle evlenmeye layık olan kişinin kim olduğunu soramamanın beni öldürmediği mi sanıyorsun?”

“Artık bir önemi yok, öyle değil mi?” Sol elimi kaldırıp gösterdim. “O artık benim nişanlım değil. Mutlu musun?”

“Asıl soru bunun *seni* mutlu edip etmediği.” Yüzüğün gitmiş olmasına şaşırmamıştı bile. Elbette bir noktada fark etmişti. Nate *her şeyi* fark ederdi. Ama nedenini sormamıştı. Bilmek istemediği için miydi? Yoksa bilmeye hakkı olmadığını düşündüğü için mi?

Ağzımı açtım ve tekrar kapadım. “Karmaşık bir durum.”

“Anlatmak ister misin?” Tezgâhın ucuna yaslanmıştı, gerekenden daha fazla yer kaplıyordu. Nate’le ilgili her şey hâlâ olağanüstü geliyordu. Onu bu özel savaş üniforması içinde görmeye alıştığımı düşünsem de aslında alışmamıştım.

Aynı anda hem rahatsız edecek kadar nefes kesici hem de sinir bozucuydu.

“Pek sayılmaz.” Elimini indirdim.

“Peki.” O sessiz, sabırlı hâliyle bana baktığında öfkem daha da arttı.

“Şunu yapmayı kes.”

“Neyi yapmayı keseyim?” Sakalını kaşıdı. “Seni hayatta tutmak için elimden geleni yapmayı mı? Ablanın tercümanının belgelerini kabul ettirmek için torpil yapmayı mı? Bedenimi şu anda seni öldürmeye çalışan her neyse ona siper etmeyi mi? Yoksa senin ihtiyaçlarını mantığın üstünde tutmayı bırakmayı mı? Daha açık olman lazım.”

“Öyle,” diye mırıldandım, yüzünü işaret ederek. “Bana öyle bakmayı kes.”

“Pek çok şey yapabilirim ama ne yazık ki kendi akıl sağlığım için sana *bakmadan* edemiyorum.” Omuz silkti. “Bana Dallama’yla neden evlenmediğini söylememenin benim seni görmezden gelemememle hiçbir ilgisi yok.”

“Beni aldattı, tamam mı?” *Of.* Bunun ağzımdan *çıkması* gerekiyordu. Nate’in vücudu gerildi ama konuşmadı.

“Duydun mu?” Başımı iki yana sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım. Sehpanın üzerindeki dosyalarla ilgileniyor olmam gerekiyordu, değerli vaktimi Nate’le kavga ederek harcamamalıyım.

“Evet, seni duydum,” dedi Nate alçak bir sesle. “Ben sadece bu ifadeyi anlamlandırmaya çalışıyorum.”

“Anlamlandıracak ne var ki?” Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, toplamak bugün çok daha mantıklı olurdu. “Açık ilişki yaşamamanın tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyordu. Ben onun için yeterli değildim.”

“O zaman o lanet olası bir aptalmış.” Bunu o kadar inanarak söylemişti ki neredeyse kanacaktım.

Kalbim tekledi. “Böyle şeyler söyleme. Bilmiyorsun...” Yüzüme bir sıcaklık yayıldı.

“Hayır, biliyorum.” Bakışlarındaki sıcaklık nefesimin kesilmesine neden oldu. “Onun için yeterli değilsen o zaman hayatını tamamen perişan hâlde geçirecek çünkü bu dünyada seninle boy ölçüşebilecek kimse yok. Seni aldattıysa yeterli olmadığın için değil, o yeterli olmadığı içindir.”

Bir elimi içinde kelebekler uçuşan mideme koydum. Neden Jeremy’ye karşı hiç böyle hissetmemiştim? Neden tüm tutkum, doymak bilmez arzularım sadece Nate’e yönelikti? Jeremy’yle seks iyi olmadığından değil. Güzeldi. Ama tek bir dokunuşuyla dünyanın geri kalanını yok etmiyordu ya da bir öpücüğüyle ruhumu ele geçirmiyordu.

Sadece Nate'e karşı böyle hissediyordum. Sorun zaten hep bu değil miydi?

Dudaklarımdan mantıksız bir kahkaha yükseldi. "Yine de tam benim tipimdi, değil mi?"

"Anlayamadım."

"Önemli olan açılardan yanımda olmayan biri." Omuz silktim, başparmağımı yüzüksüz parmağımın üzerinde gezdirip oradaki hafifliğin tadını çıkardım. "O iğrenç yüzüğün ne kadar büyük bir ağırlık yarattığını ancak geri verince fark ettim. Onunla ilgili her şeyin beni ne kadar ağırlaştırdığını."

Derin bir nefes aldı, tezgâhtan uzaklaşıp yanımdan geçerek kapıya doğru yürüdü. "İkimiz de işimize dönmeliyiz."

"Ondan ayrılmama neden olan şeyin sadakatsizlik olmadığına biliyorsun."

Aniden durdu.

"Madem her şeyi açık açık konuşacağız hadi o zaman konuşalım," dedim arkasından.

"Benimle bu konulara girmek istemezsin."

"İstiyorum."

Yavaşça yüzünü bana döndüğünde nabzım hızlandı. Bana bakan Çavuş Green değildi. Hayır, gözlerindeki savaş benim Nate'ime aitti. Georgetown'daki, Illinois'daki, Tybee'deki Nate'ime.

"Sorun sadakatsizlik değildi," diye tekrarladım, sesim yumuşayarak. "Newcastle'ın yerini almadan önceki altı hafta boyunca bunu biliyordum ve hiçbir şey yapmadım. Kampanya mitinglerinde kameralara gülümsedim, yatakları ayırdım ama ilişkimizi bitirmedim. Bana neden ayrıldığımı sor, Nate."

Başını iki yana salladı.

"Sor."

"Neden?" Kelime ağzından boğuk çıkmıştı.

“Çünkü bir insanı ne kadar sevebileceğimi biliyorum ve onu o şekilde sevmiyordum.” Nabzım kulaklarımda gümbürderken yutkundum. “Seni tekrar gördüğüm anda bunu anladım.”

Öfkesine hâkim olmaya çalışırken çenesi gerildi ve omuzları dikleştirdi ama ben geri adım atmadım. Nate bana asla zarar vermezdi. Bu konuşmayı dokuz gün boyunca ertelemiştik, artık daha fazla ertelenemezdi.

“Söyle.” Ona doğru ilerlediğimi görünce geri çekildi ve mutfığa geçerek aramızdaki mesafeyi korudu. “Her ne düşünüyorsan söyle gitsin.” Elçilikteki ilk gece o da aynı şeyi talep etmemiş miydi?

“Madem onu yeterince sevmediğini biliyordun, o zaman neden en başta evet dedin?” Sesi yükseldi, efsanevi otokontrolü sonunda kaybolurken bir bağırışa dönüştü. “Biliyor musun? Hayır. Boş ver. Nedenini bilmek istemiyorum. Tanrım!” Ellerini tezgâha vurup başını öne eğdi. “Üç lanet yıl geçti ama hâlâ aynı noktadayız.”

“Ben *bu noktadan* hiç gitmedim ki!” Elimle kalbimin üzerine vururken göğsüm yanıyordu. “Sıkışıp kaldım, Nate. Sonsuza dek yirmi beş yaşındayım, zamanda ve mekânda donmuş, o koridorda durmuş, senin geri dönmeni bekliyorum.”

“Bu saçmalık, ikimiz de bunu biliyoruz.” Başını kaldırdığında yüzünün her çizgisine kazındığını gördüğüm acı, benim hissettiğim ıstırapı yansıtıyordu. “Bizi hiç istemedin. Gerçekten istemedin. İşler zora girdiğinde istemedim. Fiji’de şansımızı denememiz için fikrimi değiştirmeye çalışan sendin ama ben bu ilişkinin pimini çektiğimde kılını kıpırdatmadın. Lanet olsun. Beni. İstemedin.” Her kelimededen acı damlıyordu.

“New York’ta olan bu değildi. Nasıl böyle bir şey söylersin?” Şok içinde ağzım açık kaldı.

“Nasıl mı söylerim?” Bir eliyle kalçasındaki kılıftan bıçağını çıkarırken diğeriyle gömleğinin altından kolyesini çıkararak bantlanmış gümüş künyeyi ortaya çıkardı. Aşağı bakarak bandı

dikkatlice kesti ve bandın altından bir şey çıkardıktan sonra bıçağı kınına geri soktu. “Böyle söyleyebilirim.” Aramızdaki tezgâha bir şey koyduğunda bir *klik* sesi duyuldu.

Künyeden geri kalanı tişörtünün altına sokup elini tezgâhtan çekti.

Orada pırlanta bir yüzük duruyordu.

Pırlanta yüzük.

Aman Tanrım. Nefes alamıyordum. Dünyada ciğerlerimi doldurmaya yetecek, kalbimin pompalamayı reddettiği kana oksijen verecek kadar hava yoktu.

“Seni her lanet gün yanında taşıyan bendim.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

NATHANIEL

New York

Ekim 2018

Brooklyn'de Dumbo mahallesinde kaldırımda yürürken yağmuru neredeyse hiç hissetmiyordum. Yumruğumun içinde şimdiye kadar taşıdığım en önemli kutuyu taşıyordum.

Ya da belki de bu sabah erken saatlerde taşımıştım.

Bu sabah mıydı? Günler kesintisiz bir bulanıklık içinde geçmişti. Akşamdı ve bütün öğleden sonra araba kullanmıştım, bu yüzden aynı gün olduğundan oldukça emindim.

Kalabalığın arasından sıyrıldım, adımlarım bir New Yorklu gibi hızlıydı, son bir yıldır eğitildiğim üzere uyum sağlıyordum. Sonunda doğru binayı buldum, apartman sakinlerinden biri çıkarken kapıyı yakaladım ve zile basmadan içeri girebildim.

Beni eve alıp almayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kutuyu sımsıkı tutarak merdivenleri çıktım. Ne yaparsam yapayım zihnimde dönen düşünceleri durduramıyordum; esasında tüm planın nasıl gitmesi gerektiğini düşünmeden edemiyor, önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl geçebileceğini tahmin etmeyi bırakamıyordum.

Izzy ne yapacağını bilirdi. Bu dünyada beni koşulsuz seven tek kişi oydu, annem öldüğünden beri güvenebildiğim tek kişiydi. Hangi yolu seçmemiz gerektiğini bilirdi.

2214. Onun dairesi.

Kapının ziline bastım ve geri çekildim. Kapı hemen açılmayınca volta atmaya başladım. Hareket etmeyi bırakırsam devam edebileceğimden emin değildim.

Yerçekimi yoktu. Ayaklarımı sabit tutan hiçbir şey yoktu. Gerçekliğim aynı anda hem bir ihtimaldi hem de sıfır ihtimaldi ve hangi yolu seçeceğim yalnızca onun ne söyleyeceğine, ne seçeceğine bağlıydı.

Sürgünün sesini duyunca kapının önünde durakladım. Kapı açıldığında kır saçları jöleli, üç parçalı takım elbisesi bir yıllık kiramdan daha pahalı görünen yaşlı bir adamla karşılaştım. Eleştirel bakışları üzerimde gezindi ve kim olduğumu anlayınca koyu renk gözleri sertleşti. *Izzy'nin gözlerine* benziyordu. Dairesindeki resimleri görmüştüm, bu onun babasıydı. “Buyurun, sizin için ne yapabilirim?”

“Ben—”

“Kimi aradığının gayet farkındayım. Sizin için ne yapabileceğimi soruyorum,” dedi alaycı bir tavırla. “Çünkü Isa’yı görmeyeceksin. Isa” –beni işaret etti– “bu ilişkiyi çok uzun yıllardır sürdürüyor ve evet, sen sormadan söyleyeyim, seni tanıyorum. Onun için ne kadar kötü olduğun hakkında bir fikrin var mı?”

Kutuyu daha sıkı kavradım. Izzy’nin babasının karşısında sinirlerime hâkim olmalıydım. Dünya altımda yetişemeyeceğim bir hızla dönüyormuş gibi hissettiğimde bile kendimi tutmalıydım.

“Buradaki kira kontratını bozmak ve sonunda onu ailesinin ona ihtiyaç duyduğu yere götürmek binlerce dolara mal olacak.” Ondan on beş santim daha uzun olmama rağmen her nasılsa bana tepeden bakmayı başarıyordu. “Kuracağı ailede senin yerin yok.”

“Baba?” Izzy’nin içeriden gelen sesi verebileceğim her türlü cevabı engelledi. “Kim geldi?”

“Ben hallederim, Isa. Endişelenmene değecek bir şey yok.” Esasında her kelimesi bana yönelikti. “Değmez, biliyorsun,”

dedi daha yumuşak bir sesle. “Tek yaptığın onun zamanını boşa harcamak.”

“Baba, kapıda kim–” Ekoseli pijama altı ve bol kapüşonlu *sweatshirt*üyle babasının yanında belirdi ve beni gördüğü anda konuşması kesilerek dünyanın en aşağılık insanıymışım gibi bakmaya başladı. Güzel gözleri o kadar şişmişti ki artık şiş kelimesi bile doğru tanım sayılmazdı, suçluluk duygusu kalbimi ele geçirdi. Benim yüzümden ağladığını düşündüm.

“İçeri gir, Isa.”

“Bize beş dakika ver,” dedi ona bakarak.

Babasının ifadesi hafifçe yumuşadı. “Beş dakika. Ama anlaşmamızı unutma.” Bana alaycı bir bakış attı ve Izzy’yi kapıda bırakarak dairenin içinde gözden kayboldu.

“Hayatta olduğunu bilmek gü–” Bana bakarak koridora çıktı ve kapıyı arkasından çekti, cümlemin devamı dilinde ölmüş gibiydi. “Nate?” Adımı gerçekten ben olduğumdan emin değilmiş gibi söylemişti, ki ben de artık emin değildim.

Bakışlarına, onu görmek için yanıp tutuşan boş gözlerle karşılık verdim. O tüm bunların anlamıydı. Beni ısıtacak ya da yakıp kavuracak güneşti.

O her şeydi. Her zaman öyleydi.

Düşüncelerimi tutarlı sözcüklere dökmekte zorlandım. “Her şeyi kafamda planlamıştım,” diye ağzımdan kaçırdım. “Altı saat araba kullanmak insana söyleyeceklerini prova etmesi için gerekli zamanı sağlar, öyle değil mi?”

“Altı saat araba mı kullandın?” Kaşları çatıldı.

“Başka ne yapabilirdim ki?” Kahretsin, düşüncelerimi toparlayamıyordum. “Ama şimdi buradayım, baban taşınacağını söylüyor ve sen bana görmek isteyeceğin son kişiymişim gibi bakıyorsun–”

“Beni yüzüstü bıraktın!” dedi, sesinden acı yayılıyordu. “Hayır, daha da kötüsü, gelme zahmetine bile girmedin! Gelmeyeceğini anlayana kadar Palau’da iki gün geçirdim. Bunu

bana neden yaptın? Sen hayatımda, asla...” Derin bir nefes aldı. “Ne oldu? Aradım. Mesaj attım. Ben—”

“Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum.” Kelimelerim birbirine karıştı. Ona söylemem gereken şey, kaçırdığım bir tatilden çok daha büyüktü ve eğer doğru kelimeleri, mükemmel kelimeleri kullanamazsam o zaman her şey boşa gidecekti.

“Tamam, anlat o zaman.” Tenine bir ürperti yayıldığını görebiliyordum, kollarını beline doladı.

“Ben sadece... Düzgün düşünemiyorum ve bunu itiraf etmek, beni böyle görmeleri muhtemelen daha başlamadan atılmama neden olur ki bu çok ironik çünkü grubumuzda her zaman akli başında olan ben olmuşumdur. Bu yüzden Pierson'ın ikinci hafta elenmesi beni şaşırtmadı. Kara navigasyon becerileri sağladı ancak kadro onun üzerine gitmeye, seçimlerini sorgulamaya başladığı anda kararsızlaştı ve sonra da gitti.”

“Nate, ne dediğini anlamıyorum.” Başını iki yana salladığında histerik bir kahkaha attım. “Tabii ki anlamıyorsun, çünkü saçmalıyorum. Ama artık sınırın ne olduğunu bilmiyorum, en azından bugün. Bugün Julian'ı gömdüğüm için dağılmaya hakkım var mı? Yoksa kendimi tutmam ve annesi önümdeki sırada hıçkırı hıçkırı ağlamamış gibi mi davranmam gerekiyor?”

“Tanrım, Nate.” Bir anda yüzü değişti ve bana doğru uzandığında bir adım geriledim.

“Yapma. Bana dokunursan dağılacığımı biliyorum ve gördüğün gibi zaten sınırdayım.” Boşta kalan elimle yağmurdan ıslanmış yüzümü sildim. “En kötüsü de onu hiçbir zaman Julian olarak düşünmemiş olmam, biliyor musun? Evet, adı buydu ama biz ona hiç öyle hitap etmedik. Ama annesi devamlı, hiç durmadan adını söyledi ve devamlı, hiç durmadan ağladı. Artık kafamda duyduğum tek şey bu.”

“Ne oldu?” diye sordu, sesi yumuşamıştı. “Bu yüzden mi gelmedin? Julian öldüğü için mi?”

“Seyahat. Doğru ya.” Odaklanmaya çalıştım. Bir yol seçmem gerekiyordu. *Onun* bizim için bir yol seçmesine ihtiyacım vardı. Ancak ayaklarım tekrar yere bastığında ilerleyebilecektim.

Hayatımda hiç bu kadar kopmuş hissettiğimi hatırlamıyordum.

“Seyahat,” diye yavaşça tekrarladı ve ben kendi düşüncelerime daldığımı fark ettim.

“Orada olmam gerekiyordu.” Mülakat sorularından birine cevap verir gibi başımla onayladım, sanki sorgulama hiç bitmemişti. “Tarihler o kadar mükemmel denek gelmişti ki, sanki kader bunu emretmiş gibiydi. Sanki her zaman bu şekilde olması gerekiyordu.”

“Ne şekilde?”

“Hepimiz seçmeleri geçtikten sonra Subay Eğitim Birliği’ne geçmeden önce ne istediğini anlamak için seninle on gün geçirebilecektim.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Tabii ki anlamıyorsun. Anlamak zorunda da değilsin. Lanet olsun, çenemi kapalı tutarak çok iyi bir iş yaptım, değil mi? Seni her şeyin dışında tutarak.” Sıkıttığım yumruğumun tersiyle alnımı ovuşturdum, gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım, tüm gürültüyü, bugün olan her şeyi susturdum ve önümde duran kadına odaklandım. “Her şeyi berbat ediyorum.”

“*Neden* bahsettiğini bilmediğim için gayet iyi gidiyorsun diyebilirim. Ama beni endişelendirdiğin kesin.” Endişesi kaşlarının arasında beliren iki çizgiden belli oluyordu. Gözlerinde çok fazla öfke, çok fazla kalp kırıklığı ama aynı zamanda sevgi vardı. Vardı, değil mi? Bana karşı tüm hislerini öldürmemiştim, değil mi?

“Dünyadan soyutlanmış hâldeydik,” dedim zihinsel yumruklarımın odak noktama tutunarak. “Bu yüzden seni aramadım. Julian’ın ailesi tatildaydı, onlara haber veremediler, cep telefonlarımız zaten onlardaydı, birinin resmî kanallardan önce

ağzını açmaması için telefonları sakladılar.” Elimdeki küçük mavi kutu kaydı, kenarları açıldı, daha az sıkmaya çalıştım. “İlk başta onlara inanmadım, yani kurula. Bunun son mülakatın bir parçası olduğunu düşündüm, bu tür haberlerle nasıl başa çıkacağımızı görmek için yapıyorlar sandım. Yani, onu daha yeni görmüştüm ve o... her zamanki gibiydi. Ardından birkaç gün geçti fakat bizi serbest bırakmadılar. İşte o zaman hepsinin benim hatam olduğunu anladım.”

“Nate,” diye fısıldadı, omzunun üzerinden kapalı kapıya bakarak. “Neden başka bir yere gitmiyoruz?”

Çünkü babası evdeyken beni içeri davet edemiyordu.

“Yapamam. Bunu hemen halletmeliyim. Beni bekleyen insanlar var ve senin ne istediğini bilmeliyim ki neyi seçeceğimi bileyim, Izzy.” Kafamda her şeyin bir mantığı vardı –en azından bu kısmının– ama çok karışık bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Kutu. Doğru. Soruyu, benim yerime kutu soracaktı.

Sağ elimi araladım ve kutunun üst kısmını başparmağımla hafifçe vurarak açıp ona doğru çevirdim.

“Aman Tanrım.” Elini ağzına kapadı.

“Muhtemelen istediğin gibi bir şey değildir. Bunu yaklaşık bir yıl önce seçtim ve sonra yaklaşık on dört kez ikileme düştüm. Varlıklı bir aileden geliyorsun ve muhtemelen daha büyük bir şey isteyeceğinin farkındayım ama–”

“Nate, bu düşündüğüm şey mi?” Kocaman gözleri yüzükten yüzüme kaydı.

“Nişan yüzüğü.”

Ağzı açıldı, kapandı ve sonra aynı şeyi yine tekrarladı. “Şu anda bana evlenme teklif ediyor olamazsın.”

“Ediyorum.” Başımla onayladım, midemde oluşan düğümler yüzünden başım dönüyordu.

“Hayır. Etmiyorsun.” Başını iki yana salladı. “Etmediğini biliyorum çünkü bana bunu asla yapmayacağına söz vermiştin, *önüme bir yüzük koyup uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçmemi*

istemeyecektin, bir şeyleri inşa etme fırsatımız olmadan bunu yapmayacaktın. O sahilde bu sözleri kullanmamış mıydın?”

“Anlamıyor musun? Birlikte olabilmemizin tek yolu bu. Yıllarca bu hayatın sana haksızlık olacağını, çok daha iyisini hak ettiğini düşünerek kendimle mücadele ettim ve hâlâ da daha iyisini hak ediyorsun. Ediyorsun ama seni seviyorum, Isabeau. Sadece seni sevdim. Sadece *seni* seveceğim. Aslında bunu denizde yapmam gerekiyordu, hatta belki de uçakta, bir nevi tanışma şeklimize yâd edecektik, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” diye fısıldadı, bana şaşkınlıkla bakarken eli göğsüne kapandı. En azından bunun şaşkınlık olduğunu sanıyordum. Dehşet ya da korku da olabilirdi.

“Ama sonra Julian... öldü ve fark ettim ki o kişi ben de olabilirdim. Ben *olmalıydım*. Sana bir seçenek sunmam gerekirken seni korumak için çok fazla zaman harcadığımı anladım ve çok üzgünüm.”

“Nate, sağlıklı düşündüğünü sanmıyorum. Ben daha yaşadığın yeri bile görmemişken evlenmemizi mi istiyorsun? Birlikte hiçbir zaman bir haftadan fazla zaman geçirmedik—”

“Dokuz gün,” diye itiraz ettim.

“Zamanın yarısında nerede olduğunu ya da ne için seçildiğini bile bilmiyorum. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Kesinlikle.” Kahretsin, bunu yanlış yapıyordum. “Ama beni seviyorsun ve sadece seçim yapmana ihtiyacım var, İz. Ne istersen yapacağım. Seni sonuna kadar hayatıma dâhil edeceğim. Sana söyleyebileceğim her şeyi söyleyeceğim ve birlikte Kuzey Carolina’ya döneceğiz. Ordudan ayrılmamı istersen ayrılırım.”

“Ne?” Kaşları yukarı kalktı. “Ordudan ayrılmak istemiyorsun. Bunu hiç istemedin.”

“Ama benimle birlikte olacağın anlamına geliyorsa bırakırım. Ben varım, İz. Kararımı verdim. Ve bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmediğini biliyorum ama sen istersen bırakırım.

Sadece ne yapmamı istediğini söyle, ben de yapayım,” diye yalvardım. Seçim onundu. Ben onundum.

“Benden senin için böyle bir karar vermemi isteyemezsin, Nate.” Başını iki yana salladı. “Bu hiç adil değil. En kötüsü de beni o kadar uzun süre dışladın ki böyle bir seçim yapmana yardımcı olacak kadar bile detay bilmiyorum.”

Kapı açıldı. “İsa—”

Izzy arkaya uzanıp kapıyı babasının yüzüne kapadı.

Babası. Parçalar yerine otururken gözlerimi kırıştırdım. “Kira kontratını iptal ettiğini söyledi. Taşınıyor musun?”

“Evet.” Verdiği mücadeleyi gözlerinde görebiliyordum. “Hayır. Bilmiyorum... Bilmiyorum. Gerçekten istemiyorum ama bu onları mutlu edecek ve sanırım onlar da gerçekten vicdan muhasebesi yaptılar... değiştiler. Yani gerçekten ihtiyacım olduğunda geldiler.”

“Bunu yapma. Sonunda yanında olmaya karar verdiler diye istediğin şeyden vazgeçme.”

Kaşları havaya kalktı. “*Senin* yaptığın şey de bu değil mi?”

“Hayır. Ben sana *senin için* her şeyden vazgeçmemi isteyip istemediğini soruyorum.” Bunu göremiyor muydu?

Ağzı açıldı ve kapandı.

Sırtıma bir korku yayıldı. Hayal ettiğim tüm sonuçlar arasında –benim New York’a taşınmam, onun Kuzey Carolina’ya taşınması, birlikte *herhangi* bir yerde olmamız– onun beni istememesi hiç aklımdan geçmemişti. Bu sahne tamamen yanlıştı.

“Çünkü bunu doğru şekilde yapmıyorum, değil mi?” Tek dizimin üzerine çöküp kutuyu havaya kaldırdım. “Evlen benimle, Isabeau Astor.” Birlikte olmak kaderimizdi. Bu sadece zamanlama meselesiydi. Tybee’den beri hayatımı bu temel üzerine kurmuştum.

“Nate...” diye fısıldadı, yüzünden binlerce duygu geçerken bana bakıyordu.

“Lütfen,” dedim usulca. “Lütfen beni seç, Izzy. Bizi seç. Ailenin senden istediği hayat yerine bizi seç. Bir hayat kurmaya zamanımız olmadığı hâlde bunu teklif ediyor olmama rağmen bizi seç. Bize o zamanı vermeyi seç. Geleceğimizi seç. Ne istersen yapacağım. Sadece evlen benimle.” Vücudumdaki her kas gerilip onun cevabına odaklandı.

Omuzları düşerek umudumu da beraberinde götürdü. “Yapamam, Nate. Bu şekilde olmaz.”

Göğsüm, kaburgalarımın ardında paramparça olan kalbimi zapt etmeye çalışıyormuş gibi sıkıştı. “Hayır diyorsun,” dedim, anlaşılır olması için her kelimeyi üstüne basa basa söyleyerek ve yavaşça ayağa kalktım.

“Bunun doğru olmadığını söylüyorum.” Başını iki yana salladı.

Ama o benim için hayatım boyunca doğru olan tek şeydi.

Kutuyu kapayıp ceketimin ön cebine tıktırırken zihnim bir yön bulmaya çalışıyordu. Ordu, ordu yok. Delta, Delta yok. Izzy olmadan hiçbirinin önemi yoktu ve o beni seçmiyordu. Beni istemiyordu.

Tek yaptığın onun zamanını boşa harcamaktı. Babası haklıydı.

Tatiller ve hafta sonları söz konusu olduğunda iyiydim ama evlenmek için yeterince iyi değildim.

“Zamanını boşa harcadığım için üzgünüm,” dedim koyu kahverengi gözlerine son kez bakarak. Birçok kez ağlamasına neden olmuşum. Yıllarını boşa harcamasına neden olmuşum.

Artık durma zamanı gelmişti.

“Boşa harcamadın–” diye başladı ama ben çoktan harekete geçmişim, artık hayatımın hangi rotada ilerleyeceğini bildiğim için mantık ön plana geçiyordu.

“Nate!” diye seslendi arkamdan.

Dağılmadan önce buradan çıkmalıyım.

Giriş kapısını açıp yağmura çıktım. İyi olacaktım. Uçak kazası geçirdikten sadece birkaç saat sonra tekrar uçağa binmiş-

tim, bu da ondan farklı olmayacaktı. Izzy terapiye gitmekle ilgili ne demişti? Savunma mekanizmalarından bahsetmişti. Çoğu insanın uğruna cinayet işleyeceği bir kariyerim vardı. En iyilerin en iyisiydim. İhtiyacım olan savunma mekanizması buydu.

Ya da belki de değildi.

Kalabalığın arasına dalıp bir şekilde park yeri bulmayı başardığım yere doğru yürüdüm.

Kapıyı açıp direksiyona geçtim, sonra kontağı çalıştırdım. “Siktir!” Hiç kimseye ve herkese bağırdım. “Sen olsan ne yapardın?” diye sordum Torres’e. “Benim yerimde olsaydın sen ne yapardın?” Gözlerimi kapadım ve kendimi tüm dünyaya kapayabilmeyi diledim.

Ben içimi dökerken o yolcu koltuğunda uyukluyormuş gibi tek gözünü aralayarak, “Sanırım işler istediğin gibi gitmedi,” dedi. “Amma saçmaladım. Tabii ki gitmedi, yoksa bu kadar çabuk dönmezdin.”

“Sen olsan ne yapardın?” diye sorumu tekrarladım.

“Sormana gerek yok. Cevabı zaten biliyorsun.”

“Ama yine de soruyorum.”

“Benim söylememi mi istiyorsun? Tamam, söyleyen ben olayım o hâlde. Sınıfımızdan sadece sekiz kişi seçildi.” Elbette mantığını kullanacaktı. Bu onun en güçlü yanıydı.

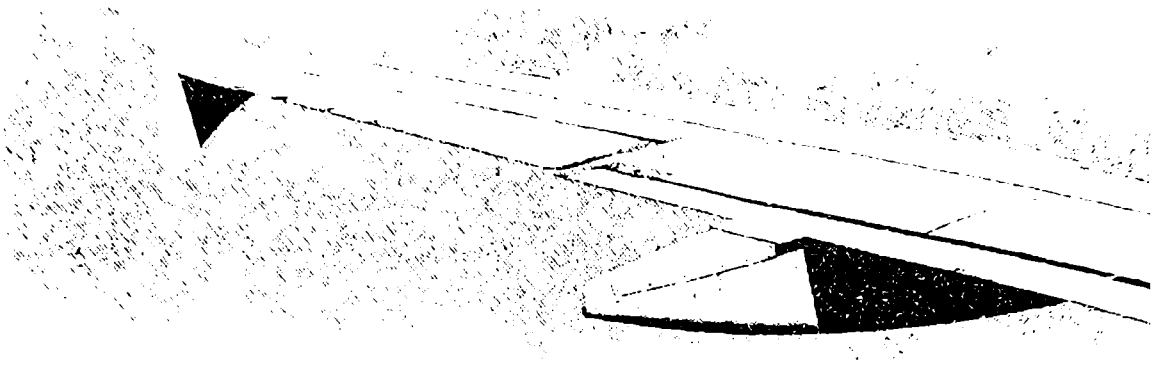
“Bunu biliyorum.”

“Ya sınıfımızın çoğunluğu gibi başarısız olursun ya da Bragg’e döner, o sekiz kişiden biri olursun. Bana göre ikincisi birincisinden çok daha iyi.”

Haklıydı. Genelde öyleydi zaten.

“Bragg o zaman.” Direksiyonun yanındaki düğmeyi çevirmemle ön cam silecekleri yağmuru ve kararsızlığımdan geriye kalanları silip götürdü.

Kamyoneti vitese takıp trafiğe daldım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

“Nate,” diye fısıldadı Izzy, neredeyse üç yıldır yanımda taşıdığım yüzüğe bakarak.

“Beni istemedin. Beni gerçekten sevmedin. Belki fikir olarak sevdin ama gerçekte olduğum kişiyi hiç sevmedin.” Bu, sterilize edilmeyi gerektirmeyen görevlerde zinciri boynuma takarken ya da botuma bağlarken kendime söylediğim basit bir gerçektir. Bunu kendime, ülkeme hizmet etmek için hayatımı feda etmemin sorun olmadığını ve görevler arasında neden yeniden düşünsün diye yalvarmak üzere Izzy’nin kapısına dayanmamam gerektiğini hatırlatmak için söyledim.

Beni tekrar sevmesi için yalvarmak üzere.

“Bu doğru değil.” Şaşkın bakışlarını yüzükten ayırıp gözlerime baktı.

“Hayır dedin.” Bu cümleyi söylemeye o kadar alışmışım ki artık canımı yakmıyordu. Daha ziyade, kelimeler, daha fazla iyileşemeyen açık bir yaranın üzerinde sürtünen zımpara kâğıdı gibiydi.

“Ben hayır demedim!” Bana doğru uzandığında yanından geçip gittim.

Bana dokunursa her şey biterdi. Kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum, onu uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapmakla

yakınıma çekmek arasında kalmıştım. Artık Dallama'yla nişanlı değildi. Onun değildi. Ama yine de ona bana asla vermediği bir evet vermişti.

“Yapamam dedin,” diye hatırlattım ona. “Georgetown Hukuk eğitimi almamış olabilirim ama *yapamam* ve *hayır* kelimelerinin eş anlamlı olduğuna eminim.”

“Ama aynı anlama gelmiyorlar ki!”

“Cidden anlambilim tartışması mı yapacağız?” Pencereye doğru yürüyüp avluyu tekrar kontrol ettim. Nedense şimdi daha fazla insan varmış gibi görünüyordu.

“Bu konuda mı? Kesinlikle,” diye karşılık verdi.

Yüzümü ona döndüm. “Tamam, *yapamam*ın anlamını tartışmak istesen bile sana sevdiğim ve seveceğim tek kadın olduğunu söyledim, sana evlenme teklif ettim. Peki sen ne dedin?” Tavana bakarak hepsini ezberimden tekrarladım. “*Bu doğru değil. Bu can yakıcıydı ama en sevdiğimi de unutmayalım: Şu anda bana evlenme teklif ediyor olamazsın.*”

Ağzı bir anda kapandı.

“Evet, bana beni istemediğini gayet net söylerken kullandığın her kelimeyi hatırlıyorum. Beni tercih etmedin.” Çirkin, içimi burkan duygular beni sarsıyor, üç yıl boyunca kilitlediğim kutudan çıkmaya çalışıyorlardı. “Teklif etme şeklim mi yanlıştı? Covington neyi doğru yaptı? Büyük bir jestle mi yaptı? Seni nüfuzlu herkesin izleyebileceği özel bir restorana mı götürdü yoksa bir maça götürüp dev ekranlarda mı haykırdı?”

“Hayır, Nate.” Başını iki yana sallayarak sanki mağdur gibi davranmaya *hakkı* varmışçasına bana baktı.

“Sana onu seçtiren yüzüğünün daha büyük olması mıydı?” İfadesindeki her nüansı inceleyerek bir yalan aradım. “Daha yüklü banka hesabı mıydı? Güçlü aile bağlantıları? Ailenin onu gerçekten onaylamış olması? Ya da seni kurtarmak için bir aile jetinin olması? Hangisi?”

“Nasıl böyle düşünebilirsin?” Yanakları tekrar kızardı, kulaqlarının ucu kıpkırmızı oldu. “Beni tanıyorsun!”

“Seni tanıdığımı *sanıyordum*,” diye itiraf ettim. “Ama sonra bir baktım bir pistteyim, görevim seni korumak ve sen otuz iki bin fitteki bir uçağa sinyal verebilecek bir yüzük takıyorsun, asla yapmayacağına yemin ettiğin işi yapıyorsun.” O andan bu yana nasıl sadece dokuz gün geçmişti? “İyi bir adam olsaydı bununla yaşayabilirdim ama Dallama gibi biri?”

“Aman Tanrım. Yarım saniye susar mısın?” Sesi giderek yükseliyordu.

“Elbette. Bana söyleyeceğin hiçbir şey daha önce söylediklerinden daha kötü olamaz sonuçta.”

Öfkeyle parlayan gözleri kısıldı. “Ben asla hayır demedim.”

“İşte yine aynı konuya geri döndük.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Ve seni sevmediğimi de asla söylemediğimden eminim.” Yavaşça yanıma yaklaştı. “Biliyorum çünkü sana hiç yalan söylemedim. Bir kere bile. Peki, sen dürüstçe aynı şeyi söyleyebilir misin?”

Yüzümü buruşturdum. “Sana söyleyebileceğimi söyledim.”

“Hayatımız boyunca toplam ne kadar zaman geçirdik? Yirmi gün mü?” Yutkundum.

“Aslında yirmi yedi ve eğer bana bu kadar az sayıda gün geçirdikten sonra evlenme teklif etmenin abartılı olduğunu söylemeye kalkarsan o zaman sana seni tanıdıktan yedi yıl, sevmeye başladıktan üç yıl sonra evlilik teklifinde bulunduğumu hatırlatırım.”

Dudakları aralandı. “Söyleyeceğim şey bu değildi. Birlikte yirmi günden az zaman geçirmiştik ve sana o kadar âşıktım ki hayatımın sensiz nasıl olacağını düşünemiyordum.”

“Beni seviyordun ama beni reddettin, öyle mi?” Ona bakıp uyduracağı bahaneyi bekledim.

“Teklifini kabul edemeyeceğimi söylememin seni sevmekle hiçbir ilgisi yoktu, Nate. Sorun seni sevmemek değildi. Benim için değildi.” Kaşları çatıldı.

“Palau’da seni ektiğim için mi? Fiji’deyken istediğinde seni hayatıma dâhil etmediğim için mi?” Göğsüm daraldı. Neden şimdi bu sorulara cevap almak için bastırıyordum ki? Neden kalbimde *Isabeau Astor* yazan kutuyu açmıştım?

“Hayır, bununla hiçbir ilgisi yoktu.” Bir adım attı. “Beni hayatına dâhil etmeni istedim mi? Kesinlikle istedim. Tek istediğim buydu, ama olmadı—”

“Hayatıma dâhil olmak mı istiyorsun? Peki. En yakın arkadaşlarımdan birini öldürdüm, Izzy. Bunu bilmek hayatıma dâhil olduğunu hissettirir mi?” Ellerimi havaya kaldırdım.

Dudakları aralandı, hemen sonra kapandı.

“Eminim artık dâhil olmak istediğine pişmansındır, ha?” Kollarım iki yanıma düştü.

“Anlamıyorum,” dedi, şaşkınlıkla alnını buruşturarak. “Julian’dan mı bahsediyorsun?”

“Evet!” Sözünü kestim. “Benim yüzümden öldü. İkimiz de seçmeler sırasında yetmiş kilometrelik yürüyüşümüzü tamamlamıştık ki üstümüze bir çingiraklı yılan saldırdı, beni yoldan çekince yılan onu soktu.” Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylüyordum.

Gözlerini kırptırdı. “Nate, bu senin hatan değil.”

“Öyle mi? Ona bunu bildirmemiz gerektiğini söylediğimde reddetti ve seçmelerin neredeyse sonuna geldiğimizi, sadece mülakat kaldığını, bu kadar çok ilerledikten sonra sağlık sorunu yüzünden çekilemeyeceğini söyledi. İlk etapları atlatmak—” Ellerimi başımın üstüne koyup gözlerimi kapadım. “Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Hepimizin yaptığı en zor şeydi.” Devam edebilmek için iki kez derin nefes almak zorunda kaldım. “Ben de ona tamam dedim. Mülakat biter bitmez yardım almayı kabul ettiği sürece söylemeyecektim.” Bana *sırıtmıştı*, ikimizin de

başaracağından o kadar emindi ki. “Zehirli bir yılan ısırığıyla mülakata girmesine izin verdim ve mülakat sırası bana geldiğinde, en yakın arkadaşlarımdan birinin yan odada anafilaktik şok nedeniyle öldüğünü söylediklerinde, bunun lanet olası mülakatın bir parçası olduğunu düşünerek tepki vermedim. Birimde sakın, soğukkanlı bir asker isteyeceklerini düşündüm ve karşılarında öyle davrandım. Sonrasında ikimizin de geleceğini düşündüm ama gerçekten ölmüştü.” İşte. Söylemiştim.

Biri kapıyı tıklattı.

“Aman Tanrım. Nate, onu sen öldürmedin.” Gözlerini hü-
zün kaplamıştı ama ben onun merhametinin bir zerresini bile
hak etmiyordum.

“Evet, ben öldürdüm. Daha önce söyleseydim, yardım
getirseydim şimdi hayatta olurdu. Ama ben buradayım, o ise
toprağın altında. Yeteri kadar dâhil oldun mu hayatıma, Izzy?”

Kapı bir kez daha tıklatıldı.

“Bu yüzden o kadar perişan hâldeydin. Mesele sadece öl-
müş olması değildi.” Bana doğru geldi, yüzü öyle bir buruştu
ki her kelimayı geri almak ve ona sarılmak istedim. “Sende bir
sorun olduğunu biliyordum. O kadar endişelendim ki yarım
saat boyunca orada öylece durdum, sıırıslıklam hâlde—”

“Evlenme teklif ettiğimde içerideydin.”

“Peşinden geldim!”

“Sen... ne?” Beynimdeki kablolar kesişmiş olmalıydı çünkü
kısa devre yapıyormuşum gibi hissettim.

Kapı gümbürtüyle çalınmaya başladı. “Bölmek istemezdim ama
sizinle hemen konuşmam gerek,” diye bağırdı Graham kapıdan.

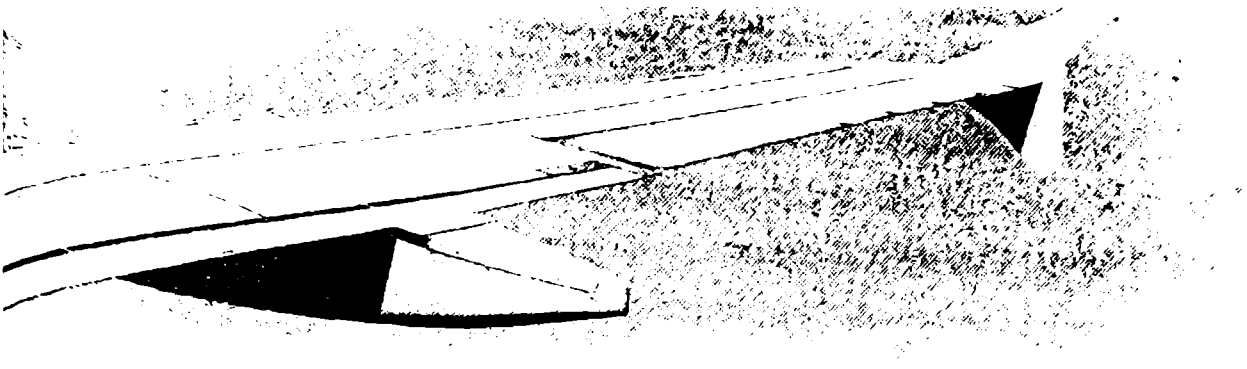
“Peşinden geldim,” diye fısıldayarak tekrarladı, çaresizlik
sesinin boğuk çıkmasına neden olurken üniformama tutunuyordu.

“İçeri gel,” diye seslenmeyi başardım.

Kapı açıldı ve Graham içeri girdi, yüzü gergindi.

“Ne oldu?” Midem gerildi, kötü haberlere hazırlandım.

“Bunu söylediğim için üzgünüm ama Mezar-ı Şerif düşüyor.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

IZZY

New York

Ekim 2018

Serena havluyu vücuduna sıkıca sararak, “Ne yaptın?” diye bağırdı. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Annemle babamın oturma odasında durmuş, benden cevap beklemelerine aldırış etmeden onu duştan çıkarmıştım. “Beni duydun!”

“Ve öylece gitmesine izin mi verdin?” Serena’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Onu durduracak gücüm yoktu ki!” Tanrım, o kadar... kaybolmuştu ki. Kalbim acıyor, onun peşinden gitmemi ve ihtiyacı olan her şeyi vermemi istiyordu. “Ne yapmam gerekiyordu?”

“Evet dersin diye düşünmüştüm, onsuz perişan olduğun ortada ve seyahate gelmemek için oldukça iyi bir nedeni varmış gibi görünüyor.”

“Evet demek mi? *Kendisi* gibi değildi. Bana gerçekten evlenme teklif etmiyordu, Serena! Bugün Julian’ı toprağa vermenin yarattığı travmaya tepki veriyordu.”

“Bekle. Bugün arkadaşını mı toprağa vermiş? Bunu söylemedin.” Kaşları çatıldı. “Julian hangisiydi?”

Aklıma sırtan uzun boylu sarışın adam geldi. “Sanırım soyadı Rowell’di. Özel Kuvvetler’e birlikte girdiği adamlardan biriydi. En iyi arkadaşlarından biri.” Yüzümü sıvazladım. “Çok

acı çekiyordu. Ben de onu *incittim*. Ama aklı başında olmadığı belliyken teklifini nasıl kabul edebilirdim ki? Mantıksız davrandığını görmesini sağlamaya çalıştım. Benim tanıdığım Nate asla böyle bir teklifte bulunmazdı ve ben bunu söylediğimde...” Yüzünü düşündükçe boğazım düğümlenmeye başladı. “İyi bir gece uykusuna ya da yardıma ihtiyacı var, nişanlanmaya değil.”

Bana gerçek anlamda evlenme teklif etseydi boynuna atlar ve asla bırakmazdım.

“Sence buradan gidip bir terapistin kapısını mı çalacak?” Omuzlarımı kavradı. “Onu seviyor musun?”

“Kendi hayatımdan daha çok.” Ne yaparsam yapayım duygularımı bastıramıyordum.

“O zaman git onu bul ve buraya getir ki ihtiyacı olan yardımı alabilsin. Git, Izzy.”

Başım la onayladım ve koridora, oradan da oturma odasına koştum.

Annem, “O adamın peşinden gitmeyeceksin!” diye bağırdı.

“Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun!” diye tersledim. Çok kızacaklardı. Kızdınlardı. Nate olmadan hayatın bir anlamı yoktu ve bunu kabullenemiyorlarsa zaten beni hiçbir zaman gerçekten sevmemişler demekti.

Dairemden çıkıp kapımı kapama zahmetine bile girmeden merdivenden aşağı koştum. Ağır cam kapıyı açıp kaldırıma çıkarken, “Nate!” diye bağırdım.

Dışarıda düzinelerce insan vardı. Hiçbiri Nate değildi.

Elimi kapüşonlu *sweatshirt*ümün cebine sokup telefonumu çıkardım ve onu aradım. Telefon çalarken, “Aç, aç, aç,” dedim.

Beni sesli mesaja yönlendirdi. Ya da telefonu kapalıydı. Ama tahminim ilkiydi.

Daha iyi görebilmek için apartmanımın girişindeki merdivene çıktım ve onu tekrar ararken sokakları taradım. Açmadı.

Göğsüm buruşturulup atılmış bir kâğıt parçasıydı sanki. Sarılmaya ihtiyacı varken onu uzaklaştırmıştım. Bu ilk gerçek sınavımızdı ve ben onu yüzüstü bırakmıştım.

Serena da elinde şemsiyeyle yanıma geldi, birlikte yarım saat boyunca orada durduk, yanımdan geçen her bir insana baktım, kalbim aklımın bildiğı şeyi kabul etmeyi reddediyordu.

O gitmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

IZZY

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

Nate'in ekibi etrafımızda koşuştururken kanepede oturmuş, anlayamadığım bir dilde yayımlanan Mezar-ı Şerif haberlerini izliyordum.

Çavuş Rose, "Aç mısın, Izzy?" diye sordu. *Bayan Astor* demeyi bir saat önce bırakmışlardı.

Gözlerimi televizyondan ayırmadan başımı iki yana salladım. Serena orada bir yerdeydi.

Nate, Çavuş Black'e son bir saat içinde şahsen ilgilendiği bir yığın dosyayı uzatarak, "Bunların hepsi işleme alındı ve kâtime geri gönderilmeleri gerekiyor," dedi.

"Ne dediklerini anlamıyorum," diye fısıldadım, bir yastığı göğsüme bastırarak.

"Ah." Çavuş Rose eğildi. "Darice konuşuyorlar. Peştucam daha iyidir." Omzunun üzerinden baktı. "Green!"

"Nate de Peştuca biliyor," diye fısıldadım, *Green*'i kullanmadığımı fark edince yüzümü buruşturdum.

"Evet. Darice, Farsça, Fransızca da biliyor, hatta o anda hangi konuda çalışıyorsa oranın dilini de. Adam dur durak bilmiyor." Bana baktı. "Stres yapma. Hepimiz onun gerçek adını biliyoruz."

Nate sol tarafıma oturduğunda ona yaslanmamak için kendimi zor tuttum. Tartışmamızda tam olarak bir sonuca varmamıştık. Sadece durmuştuk.

“Ne diyorlar?” diye sordum.

Nate, “Taliban şehir sınırlarındaki ön hatlara girdikten bir saat kadar sonra şehrin kontrolünü ele geçirmiş,” diye anlattı. “Hükümet güçleri ve milisler savaşımadan kaçmış.”

Çavuş Rose küfretti.

“Geriye Afgan hükümetinin kontrolü altında sadece Kabil ve Celalabad kaldı.” Nate bana baktı. “Bunları izlememelisin.”

“Neden izlemeyeyim? O bunu yaşıyor. Bir keresinde bana bir durumu görmezden gelmenin, durumu onu yaşayan insanlar için daha iyi hâle getirmediğini söylemişti.” Yastığı daha sıkı kucakladım. “O bunu yaşıyor.”

Kapı açıldı ve Çavuş Black içeri girip Çavuş Gray’in bir telsizci her ne yaparsa onu yapmaya hazırlandığı yemek alanına doğru ilerledi.

“Başarısız oldum,” diye fısıldadım.

Çavuş Rose başımın üzerinden Nate’e baktı, sonra ayağa kalkıp diğerlerine katıldı.

“Olmadın,” diye güven verdi Nate. “Serena kendi seçimini yaptı. Hepimiz kendi seçimlerimizi yapabiliriz. O kız takımını sen çıkardın.”

“O kız takımını sen çıkardın. Ben evrak işlerini hallettim,” dedim. Yenilgi hissi mideme çörekledi. “Buraya geldiğimden beri tek yaptığım Serena’yı gitmeye ikna edememek ve başka bir yerde ihtiyaç duyulurken ekibinin zamanını boşa harcamak oldu.” Nişanlımı da kaybetmişim ama bunu olumlu sonuçlar hanesine yazıyordum. Durumu aileme açıklamak zorunda kalacak olmam umurumda bile değildi. Onlarla haftalardır konuşmamamın bir nedeni vardı.

“Newcastle da gelseydi şu anda Kandahar’da olacaktı,” dedi Nate. “Covington’ın dönüş uçuşunu kaçırmış olurdu. Ben hâlâ

bu odada olurdum.” Mükemmel ağzına bir gülümseme yayıldı. “Ama başını kucağıma koyup uyumasına izin vermezdim. Benim de sınırlarım var.”

“Ama benimle yok mu?”

“Seninle asla olmadı,” dedi yumuşak bir sesle. “Şu anda pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama az önce öfkeme yenildiğim için özür dilerim.”

Ona yandan bir bakış atıp, “Yenilmedin,” dedim.

“Yenildim. Sadece sen bunu bilmiyordun.”

“Green,” diye seslendi Çavuş Gray. Nate ayağa kalktı, ben de televizyona bakmaya devam ettim.

“Izzy,” dedi Nate bir dakika sonra.

Omzumun üzerinden bakınca elinde hantal görünümlü bir telefon tuttuğunu gördüm.

“Serena.”

Kanepeden fırladım, neredeyse sehpaye takılıyordum. Telefonu Nate’in elinden kaptım. “Serena?”

“Yoldayım, Izzy,” dedi. “Senin adam kimi tanıyor bilmiyorum ama bu havalı telefon ve Taj’la bir arabadayım.”

“İyi misin?” Gözlerim doldu, yüzümü kapayıp başımı eğdim.

“Ben iyiyim. Ama Kabil’e altı yüz elli kilometre ve bir sürü kontrol noktası var. Evrakım bizi oraya ulaştıracaktır ama beni bekleyemezsin.”

Midem kasıldı. “Sensiz gidemem.”

“Gidebilirsin ve gideceksin de. Binebildiğim ilk uçakla ben de peşinden geleceğim ama sen de buradan derhâl gitmelisin. Bana söz ver.”

“Sen buraya gelmeden çıkıp çıkamayacağımı bile bilmiyorum, bu yüzden anlamsız bir tartışma yapıyoruz,” dedim ama başımı kaldırdığımda Nate’in başını iki yana salladığını gördüm.

“Bu şeyin şarjını bitirmek istemiyorum, o yüzden kapamam gerek. Ama Iz, bana gideceğine söz ver.”

“Söz veriyorum,” diye fısıldadım. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu Nate’e uzattım. Nate ablama, “Yarın gece için ona bir uçak bileti buldum,” dedi gözlerini bana dikerek. “Onu omzuma atıp uçağa bindireceğim ve koltuğa bizzat kendim bağlayacağım.”

Gözlerine baktım. Gamzesi beliriverdi.

Öf.

“Serena, sakın kendini öldürtme. Izzy fırsatı varken seni helikoptere bindirememenin verdiği suçluluk duygusundan asla kurtulamaz.” Aramayı sonlandırıp ahizeyi Gray’e geri verdi.

“Teşekkür ederim,” dedim Nate’e. “Her ne yaptıysan. Teşekkür ederim.” Duymayı hak ettiği şeyin yakınından bile geçmiyordu ama söyleyebildiğim tek şey buydu.

Bir kez başıyla onayladı. “Söylediklerimde ciddiydim. Yarın gece o uçağa seni ben bindireceğim.”

Bu da onunla sadece yirmi dört saatim kaldığı anlamına geliyordu.

Yatakta döndüm ve gece yarısını biraz geçe yatağa girdiğimden beri her saat başı yaptığım gibi tekrar saate baktım. Dışişleri Bakanlığı şu anda kapalıydı, vizeler için aramaya ve takip etmeye devam etmenin bir anlamı yoktu ancak birkaç saat içinde Nate havaalanına gitme zamanının geldiğine karar verene kadar mülakatlara yardımcı olabilirdim.

Saat sabahın dördüydü, yani muhtemelen uyanmıştı.

Sırtüstü uzanıp tavana bakarak karmakarışık düşüncelere daldım.

Nate onu sevmediğim için evlenme teklifini reddettiğimi sanmış, sonra da nişan yüzüğümü bir künyeye bantlayıp hep yanında taşımıştı. Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyordu?

Burada yatıp onunla geçirebileceğim son saatleri boşa harcamak beni –ya da bizi– bir yere ulaştırmayacaktı.

Yataktan çıkıp süitimin oturma odasına doğru yürürken kalbim küt küt atıyordu, ay ışığı pencerelerden içeri süzülürken lambanın düğmesine bastım.

Mutfağa geçtim ve kollarımı göğsümde kavuşturup yüzüğe baktım. Mükemmeldi. Sade. Kuyumcуда yanında olsaydım ben de tam olarak bunu seçerdim. Üstelik bunu Fiji'den sonra almıştı. Sadece onunla geçireceğim anlar için yaşamaya başladıktan sonra. Bizim için ortak bir gelecek görmüştü.

Yerinden almak için üç kez denemek zorunda kaldım. Bant kalıntılarından dolayı hafif yapışkandı ve bu yüzden daha da mükemmeldi. Yüzüğün temsil ettiği, sahip olabileceğimiz hayat fikri kalbimi acıttı.

Anahtarımı aldım ve üzerine düşünüp kendimi durdurmaya fırsat vermeden odamdan çıktım.

Çavuş Rose, Nate'in kapısının yanında durduğu yerden bana şaşkınlıkla baktı. "Her şey yolunda mı, Bayan Astor?"

Kahretsin. Koridoru doğruca geçip Nate'in kapısını çalacak hâlim yoktu ya.

"Bebek bakıcılığı, ha?" Sütyen takmadığım için biraz utanmış bir hâlde kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Nöbetçiyim, evet." Sakalının ardında bir gülümseme gizler gibiydi.

"Tabii. Ben de..." *Odama geri dönüp bunlar hiç olmamış gibi davranacaktım.*

"Biliyor musun?" dedi ön cebinden bir oda anahtarı çıkarıp. "Bu sabah biraz ortalığı karıştırma havamdayım. Neden olmasın?" Omuz silkip anahtarı Nate'in kilidine dokundurdu.

Kolun üzerindeki ışık yeşile döndüğünde hiç tereddüt etmedim. "Teşekkür ederim." Gülümseyip kapı kolunu tuttum ve tekrar kilitlenmemesi için hızla çevirdim.

"Sadece ona benim yaptığımı söyleme."

Başımla onaylayıp Nate'in kapısını açtım, içeri girdim ve cesaretimi kaybetmeden önce kapıyı arkamdan kapadım. Banyodan ışık sızıyordu, duşun sesini duydum ama oda karanlıktı.

"Nate?" Onu korkutmak istemediğim için usulca seslendim, bu hatayı en son yaptığımda neler olduğunu hatırlıyordum ama belli ki akan suyun sesinden beni duyamıyordu.

Dudaklarım aralandı. İçerideydi. Çıplaktı. İçime bir sıcaklık hücum etti, suyun sesi nihayet kesildiğinde anahtar kartı şifonyerin üzerine koymadan önce onunla kendimi yelpazeledim. Ama yüzüğü sanki ona ulaşmamın anahtarıymış gibi elimde tutuyordum.

Ona hâlâ tüm kalbimle âşıktım ve bu savaşıma değerdi.

"Nate?" Yatağıyla masasının arasında durarak nazıkçe seslendim.

"Izzy?" Kumaş hışırtılarının sesini duydum ve banyodan havluyla çıktı.

Bir havluyla.

Beline sarılmış tek bir havluyla. Daha kurulanmamıştı bile. Hayır, vücudunda dilimi gezdirdiğim çizgilerden aşağı akan su damlacıkları vardı hâlâ. Göğüs kaslarından aşağı akan, diğer damlalarla bir araya gelip karın kaslarının oluşturduğu derin vadiye düşerek beni sevişmeye davet eden o...

"Izzy."

Bakışlarım Nate'in yüzüne doğru kaydı ve lanet olsun ki tüm vücudum alev aldı. "Merhaba."

Kaşları kalktı. "Merhaba? Saat—" saatine baktı, "sabahın dördü ve sen sadece merhaba demek için mi uğradın? Mümkünse ona kadar uyuyan kız mı?"

"Üzerinde havlu var." Gerçekten bulabildiğim en iyi karşılık bu muydu?

"Duştaydım. Bilirsin, doğal akış böyledir. Duş. Havlu. Giysiler. Sen nasıl oldu da—" İçini çekti. "Boş ver, seni kimin içeri aldığını zaten biliyorum."

“Kızma.” Yüzük avucuma batsa da yumruğumu kapalı tuttum.

“Kızgın değilim. Kafam karışık ama kızgın değilim.”

“Uyuyamadım. Seninle sadece birkaç saatim kaldığını biliyorken bunu yapamadım.” Son kısım ağzımdan kaçiverdi.

Gözleri karardı. Ona ulaşamayacağım o kilometrelerce yüksek duvarların arkasına çekiliyordu ve ben bunun olmasına izin veremezdim. Bu gece olmazdı.

“Şoktan evlenme teklif ettiğini sanıyordum,” diye geveledim tanıştığımız günkü zarafetimle. *Büyüdüğümüzü görmek güzel.*

“Bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Zorundayız.” Yaklaştım ama çok değil. “Hâlâ Palau’ya gelmeyişinin etkisindeydim ve ailem oradaydı, bir kez olsun ebeveyn gibi davrandılar ve sonra sen geldin, arkadaşını kaybettiğin için perişan olduğun belliydi, benden orduda kalıp kalmayacağına karar vermemi istedin ve sen... sen değildin. Cümlelerin karmakarışıktı, gözlerin çılgın gibi bakıyordu ve kendin gibi davranmadığını kanıtlamak için ortaya koyduğum her argümana rağmen ne yapman gerektiğine karar vermem için bana ihtiyacın olduğunu söylemeye devam ettin. Geriye dönüp baktığımda benim de aklım başımda değildi ama Nate, gerçek olduğunu düşünmemiştim.”

“Tek dizimin üzerine çökmüştüm,” diye fısıldadı.

“İnan bana, hatırlıyorum.” Son adımı attım ve boştaki elimle yanağına dokundum. “Tek düşünebildiğim, istediğim her şeyin bu olduğuydu ama yine de evet deseydim en kötü ânında senden faydalanmış olacaktım. Kendine geldiğinde bu tekliften pişman olacaktın.”

“Sen aileni seçtin.”

“Seçmedim.” Başımı salladım. “Elbette Lauren’ın ofisine girmek için babamın bağlantılarını kullandım ama bu sadece hiçbir zaman geçmeyen o yasa tasarısına yardım etmek içindi.

Serena sana doğruyu söyledi. Washington'a ailem için gitmedim. Senin için gittim."

Kaşları hafifçe çatıldı, sadece ona ulaşmaya başladığımı anlamama yetecek kadar.

Korkumu bastırdım ve devam ettim. "Bana Jeremy'ye neden evet dediğimi sormuştun."

Gözlerini kapadı. "Hayır, Izzy. Beni dağılmaya o kadar yaklaştırdın ki aynada kendime zar zor bakabiliyordum, bu yüzden eğer hatalarımı sıralayacaksan—"

"Ona evet dedim çünkü tanıdık ve kolaydı, doğru adama hayır diyerek hayatımın en büyük hatasını yapmıştım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ve her gün bu pişmanlıkla yaşadım." Diğer avucumu açıp yüzüğü gösterdim. "Sen bunu yanında taşımış olabilirsin ama ben seni hep burada taşıdım." Elimi kalbime koydum. "Evet demeliydim ve sonuçlarına aldırmadan sana sımsıkı sarılmalıydım. Dakikalar sonra ortadan kaybolacağını bilseydim bunu yapardım. Evet demeliydim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Nate. Bir saniye bile."

Gözleri bir an için parladı, sonra ensemden kavrayarak beni kendine çekti.

Nihayet.

Onunla öpüşmek yuvaya dönmek gibiydi.

Dili dudaklarımın arasından geçti, tutku alevlenip damarlarım ateş gibi yayılırken eridim. Bana son dokunduğu andan beri uykuda olan arzularım titreyerek uyandı. Neredeyse dört yıl boyunca onun öpücükleri olmadan nasıl yaşamıştım? Ona sarılmadan?

Tadı aynıydı, nane ve Nate gibi ama ona yeterince yaklaşmıyordum. Geri çekildiğinde ben yaklaştım, dilimi dişlerinin arkasındaki hassas çıkıntıda gezdirdim ve nefesinin kesilmesinin, beni yana doğru çevirirken daha sıkı kavramasının tadını çıkardım.

Yatağının kenarına oturup beni bacaklarının arasına çerkerken yüzüğü komodinin üzerine bıraktım ve onu sanki bu son seferimiz olabilirmiş gibi, ağzını son kez ağzımda hissedekmişim gibi öptüm. Eğer bu anlar onu öpebileceğim, ona dokunabileceğim son paha biçilmez anlar olacaksa her şeyi istiyordum, sonuna kadar tadını çıkarmak istiyordum.

Eli kalçama kayd ve beni tutup kendine doğru çekti. Dudaklarımız unuttuğum bir ritimle hareket ediyordu. Bu açlık ve ihtiyaçtı ve hâlâ acı verici derecede muhteşemdi.

Dudakları dudaklarımda, "Tekrar söyle," dedi, elleri şortumun altına kayarak çıplak kalçamı avuçladı.

Alt dudağını ısırarak, "Hangi kısmı?" dedim şakadan. Tanrım, bunu özlemiştim. Onun kollarında olmanın ne kadar doğru bir his olmasıyla ilgili her şeyi özlemişim.

"Hangi kısmı olduğunu biliyorsun." Geri çekilip gözlerimin içine bakınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Seni hep sevdim. Sana âşığım, Nathaniel Phelan." Ellerimi kaldırıp ıslak saçlarında gezdirdim. "Ve sen de beni seviyorsun."

"Seviyor muyum?" Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı.

"Seviyorsun." Parmaklarım boynunda ve omuzlarında gezindi. "Sevmeseydin kod adın Navarre olmazdı."

Dudaklarımı tekrar esir aldı, dilinin ilk birkaç darbesiyle öpücük kontrolden çıktı. İstedğim şey buydu, ihtiyacım olan şey buydu ve bu sadece yaşadığımız birkaç dakika için değil, hayatımın geri kalanı için de geçerliydi. Onun kollarında olmadan bir gün daha geçirmek istemiyordum.

"Sana ihtiyacım var." Daha önce hiç bu kadar anlamlı bir cümle kurmamıştım ve her kelimesi doğruydu. Ona mümkün olan her şekilde ihtiyacım vardı.

"Biliyorum. Tanrım, biliyorum." Elini aramıza indirdi, parmakları belimde kışkırtıcı hareketlerle dans ediyordu. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Çenemi ve kulağımın hemen altındaki noktayı öptükten sonra dudaklarını boynuma bastır-

dığında sırtımdan aşağı inen saf arzuyla titredim ve kasıklarım tutkuyla sızladı.

Ağzı göğsümden aşağı inerken başım geriye düştü, sonra kumaşın üzerinden mememin tepe noktasını kavradı ve dişleriyle meme ucumu hafifçe ısırıldı.

“O uçaktan indiğin andan itibaren sana dokunmak istiyordum,” dedi ve atletimi aşağı indirerek meme uçlarımı emdi.

İnledim ve parmaklarımı çıplak omuzlarına gömerek bedenimi iyice onu yasladım.

“O lanet yüzüğü parmağından çıkarıp atmamak ve sana birlikte nasıl hissettiğimizi hatırlatana kadar seni sımsıkı sarmamak, uzun uzun öpmek için elimden gelen her şeyi yaptım.” Dişlerini üzerimde gezdirdi ve parmaklarını karnımın altına kaydırıldı. “Seni düşünmediğim, seni özlemediğim, seni istemediğim, seni sevmediğim bir gün bile olmadı.”

Dizlerimin bağı çözüldü.

“Lütfen bana sana sahip olabileceğimi söyle.” Parmakları külotumun lastiğine ulaştı.

“Seninim.”

Başını kaldırıp beni sertçe, hararetle öptü, aynı anda parmakları bacaklarımın arasında ilerlediğinde ağzına doğru inledim. Kolunu kalçamın arkasına dolayarak beni dik tuttu ve iki parmağını diliyle eş ritimde içime kaydırıldı.

Ah, Tanrım. Ona duyduğum ihtiyaç ve şehvet içimde girdap gibi dönüyor, *daha yakın, daha yoğun ve şimdiye* ait olmayan her düşünceyi birbirine katıyordu. Nate her zaman vücudumla nasıl oynayacağını bilmişti, saatlerce beni orgazmın eşiğinde tutar, ben artık dayanamayana kadar devam ederdi ama daha fazla bekleyemeyecektim. Bu sefer bekleyemeyecektim.

Başparmaklarımı pijamamın ve iç çamaşırlarımın lastiğine geçirerek ikisini birden bacaklarımdan sıyrıp kenara attım.

“Izzy,” diye inledi dudaklarıma doğru, sonra boştaki eliyle tişörtümü çekiştirdi. “Seni hissetmek muhteşem.”

“Durma,” diye yalvardım, başparmağını da ekleyerek beni tam sevdiğim şekilde, ihtiyacım olduğunu bildiği şekilde okşamaya başladı. Ulaşabildiğim her yerine dokundum, ellerimi kollarında, göğsünde, geniş sırtında gezdirdim.

“Durmam imkânsız.” Yılların bastırılmış arzusu vücudumu sıkıca sarmıştı. Her öpücük beni daha da yukarılara taşıyordu, parmaklarının her darbesiyle neredeyse zevkten acı çekiyordum.

Ama bu şekilde boşalmak istemiyordum, bunca zamandan sonra olmazdı.

Havluyu belinden çözüp ellerimle aletini kavradım. Onu okşarken inledi, ben de başparmağımı ucunun üzerinde gezdirdim.

“Seni içimde istiyorum.”

“Güzel çünkü ben de tam olarak orada olmak istiyorum.” Kucağına oturup bacaklarımı ayırarak dizlerimin üzerinde yükseldiğimde gözleri benimkilere kilitlendi, içime girmeye hazırды. “Seni seviyorum, Isabeau Astor.”

Kelimeler ruhuma ulaştı, santim santim üzerine otururken onu öptüm, kendini yukarı doğru itip tümüyle içime girerken onu sıkıca kavradım.

İkimiz de inledik.

Özlediğim şey buydu. Sadece vücudu değil, oydu. Bana bakışından, dokunuşundan, bu dünyada bedenlerimizin uyumundan, kalplerimizin ortak ritminden daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

“Kahretsin, Izzy.” Kalçamı kavrayıp beni kaldırdı, kasları esnedi, sonra tekrar içime girdi. “Seninle olmak gördüğüm her rüyadan daha güzel. Her anıdan. Her fanteziden. Çok daha seksi.”

“Tekrar,” dedim, kollarımı boynuna doladım ve istediğimi verdiğinde kasıklarının üzerinde hareket ettim. Her darbesi vücuduma yayılıyor, el ve ayak parmaklarım saf, katıksız zevkin en tatlı uğultusuyla karıncalanıyordu.

Sonra bir anda durdu, altımda donup kaldı.

Loş ışıktaki yüzünü görebilecek kadar geri çekilerek, "Nate?" diye sordum.

"Yapamayız." Kalçamı tekrar kaldırdı, acı verecek kadar yavaştı, kendi içgüdüleriyle savaşıyormuş gibiydi, gerginliği yüzünün her çizgisinden okunuyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Evet. Yapabiliriz." Üzerinde hareket ederek onu sonuna kadar içime aldım ve içimde yarattığı olağanüstü duygu karşısında alt dudağımı ısırđım.

Ağzından, "Prezervatifim yok," kelimeleri döküldü. "Böyle bir şeyi planlamıyordum."

"Ah." Kalçam kendiliğinden hareket etmeye başladı, sanki bedenim onu mahrum ettiğim şeyi almaya fazlasıyla istekliydi. "Sorun değil."

Kaşları havaya kalktı, parmaklarını kalçama gömmüştü.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Ve hiç korunmasız seks yapmadım, yani tehlike yok." Jeremy'nin cinsel birlikteliklerini öğrendikten sonra bir sürü test yaptırdığımdan bahsetmiyordum bile.

"Ben de," diye itiraf etti, altımda gerilmişti. "Emin misin?"

"İstesem bile durabileceğimden emin değilim, ki istemiyorum." Dizlerimin üzerinde doğruldum ve bir iniltiyi bastırarak tekrar aşağı kaydım.

"Hatırladığımdan daha iyi hissettirmene şaşmamalı ve inan bana sevişmelerimizin ne kadar olağanüstü olduğunu çok iyi hatırlıyorum." Eli kalçama gitti ve içime girerken beni tutkuyla öptü. Ardından benim de aynı şevkle karşılık verdiğim bir tempo tutturdu.

İçimdeki gerilim arttıkça arttı, yakında zirveye ulaşacağımı biliyordum, ertelemeye çalıştım.

Devam etmeliydi. Bu devam etmeliydi.

Bedenlerimiz tam bir uyum içinde hareket ediyordu, mahrum kaldıkları fakat asla unutmadıkları bir dansın partnerleriydiler.

“Dünyada bunun eşi benzeri yok,” dedi öpücükler arasında. “Hiçbir şey senin sıcaklığınla, uyumunla, hissettirdiklerinle kıyaslanamaz, Izzy.” Bir kolunu sırtıma dolayarak beni yatağa sırtüstü yatırdı, sonra sert hareketlerle içime girdi. “Seni mümkün olan her şekilde istiyorum.”

Çekildiğinde hayal kırıklığıyla inledim ama beni karnımın üstüne çevirdi ve kalçamdan çekerek dizlerimin üzerine kaldırdığında tenimin her santimi bir daha alevlendi. Tanrım, evet. “Şimdi.”

Beklemek zorunda kaldığım her saniye işkence gibiydi.

Aletini girişime yerleştirip ileri doğru itti, o kadar derinlere girdi ki, “Nate!” diye haykırmaktan kendimi alamadım.

“Başlığa tutun.” Nefesi benimki kadar kesikti, tenimin her santimini okşayan elleri duyduğum iştah kadar açgözlüydü.

Yatak başlığının ahşap çerçevesini kavradım ve bir sonraki hamle için kendimi geri ittim. Tarif edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Her hareket ettiğinde zevkten deliriyordum.

“Harikasın.” Beni inleten bir ritim tuttururken eliyle sırtımı okşadı. “Tanrım, bunu özlemişim. Seni özlemişim.”

Kelimeler yoktu, sadece beni mantığın sınırına iten zevk sarsıntıları vardı. Orgazmım o kadar yakındı ki içimde ilk dalgaların yükseldiğini hissettim, her an boşalabilirdim. “Henüz değil,” diye inledim, kaslarım gerilmişti. “Nate, henüz bitmesini istemiyorum.”

“Bitmeyecek,” diye söz verdi, parmaklarıyla meme uçlarımı okşarken. “Benim için bırak kendini.”

Parçalara ayrıldım, orgazm dalga dalga bedenime yayıldı. Yastığına doğru çılgık attım, altında gevşerken ellerim yatak başlığından düştü. Cennet gibiydi. O cennetti ve ben daha fazlasını istiyordum.

Elbette hareket edebildiğim anda.

“Kahretsin,” diye inledi, elleri kalçama doğru kayd, tekrar içime girerken yavaşça okşadı ve ona duyduğum arzuyu bir

öncekinden daha sıcak bir aleve dönüştürdü. “Yeterince yakın değilsin. Asla yeterince yaklaşıyorum.”

Kolunu göğsüme sarıp beni kaldırdı ve tekrar tekrar içime girerken sırtımı göğsüne bastırdı.

Geriye uzanıp ensesini kavradım ve onu öpmek için başımı çevirdim. Terden kayganlaşmış bedenlerimiz tekrar tekrar buluşurken vahşice öpüştük.

“İçimde olman harika.” Tırnaklarımı ensesine geçirdim.

“Tanrım, seni seviyorum.” Daha derine ittiğinde inledim. “Seni görmem gerek.”

Sadece birkaç saniyeliğine içimden çıkmıştı ki kendimi sırtüstü yatarken buldum. Nate tüm fantezilerimin tanrısı gibi üzerimde geziniyordu. Ağırlığını bir dirseğine vererek tekrar içime girdi, daha iyi bir açı yakalamak için nefes nefese dizlerini kaldırdım.

“İşte buradasın.” Yüzümü kavradı, hızını artırırken gözlerimin içine bakıyordu. “Benim Isabeau’m.”

Başımınla onayladım, her itişinde ve geri çekilişinde içimdeki basınç yeniden arttı.

Tek istediğim oydu, her zaman. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım kollarımı ona dolayarak.

Bu sözcükler kontrolünü kaybetmesine neden olmuş gibiydi çünkü gözleri karardı, kasıklarından çıkan şaklamalar hızlandı ve çılgın bir ritim kazandı. Kasları parmaklarımın altında gerildi ve eli yüzümden düşerek aramıza uzandı.

Yaklaşmıştı, yüzünün sert çizgileri o kadar güzeldi ki doruğa ulaşmak için savaşıırken başka tarafa bakamıyordum.

“Bırakma sırası sende,” dedim ona.

“Önce sen.” Parmakları klitorisimi okşadı ve bir patlamayla boşaldım, ikinci orgazmım çok aniydi, o kendi ritmini bulurken beni kıvrandırıyor, üç kez daha itti ve üstümde titredi, sonuncusunda gözleri kocaman açıldı.

Yanıma doğru düştü, hemen yan tarafına dönüp beni de yanına çekerek sarıldı, hayranlık ve... kararlılık yüklü bir ifadeyle bana bakıyordu.

Nefes alışım nihayet yavaşlarken elimle yüzünü okşayarak, “İyi misin?” diye sordum.

“Bunu benim sana sormam gerekirdi.” Gülümsedi. Sırtımadı. Gerçek, kalp durduran bir gülümsemeydi.

“Daha iyi olamazdım.” Uzanıp onu usulca öptüm, öperken gözlerim yaşardı. Birkaç saat sonra Amerika’ya dönecektim. “Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum, Nate. Ve şu anda duymak istediğinin bu olmadığını da biliyorum. Denedim. Gerçekten denedim. Ama var olmak yaşamakla aynı şey değil.”

“Biliyorum.” Sözlerimi ağzıyla durdurdu. “Kahretsin, biliyorum.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Ne yapacağız?”

Elini saçlarımda gezdirdi. “Duşa gireceğiz, sonra seni birkaç kez daha boşaltacağım ve sonra bugünün bize hazırladıklarıyla yüzleşeceğiz.”

Söz yok. Tatlı yeminler yok. Gün batımından sonrası için planlar yok. On yıl sonra, o tanıdık topraklara geri dönmüştük.

Tam da planladığı gibi yaptı, duşta beni ağzına alarak boşalmamı sağladı ve sonra sırtım fayansın üzerinde kayarken yine içime girdi, sanki yeterince mücadele ederse bizi bu anda tutabilecekmiş gibi bana sahip oldu.

Havluları bedenlerimize daha yeni sarmıştık ki biri kapıya üç kez vurdu.

“Burada dur,” dedi Nate, banyodan çıkmadan önce şiş dudaklarımı hızlıca öptü ve kapıyı arkasından kapadı.

Aynanın buharını silip karşımdaki kadına baktım.

Yanaklarım al al olmuştu, gözlerim ışıldıyordu ve boynum Nate’in sakalları yüzünden hafifçe kızarmıştı. En sevdiğim hâlime benziyordum, sadece Nate’le birlikteyken var olan hâlime.

Banyo kapısı açıldı ve Nate'in ciddi ifadesi karşısında gerildim.

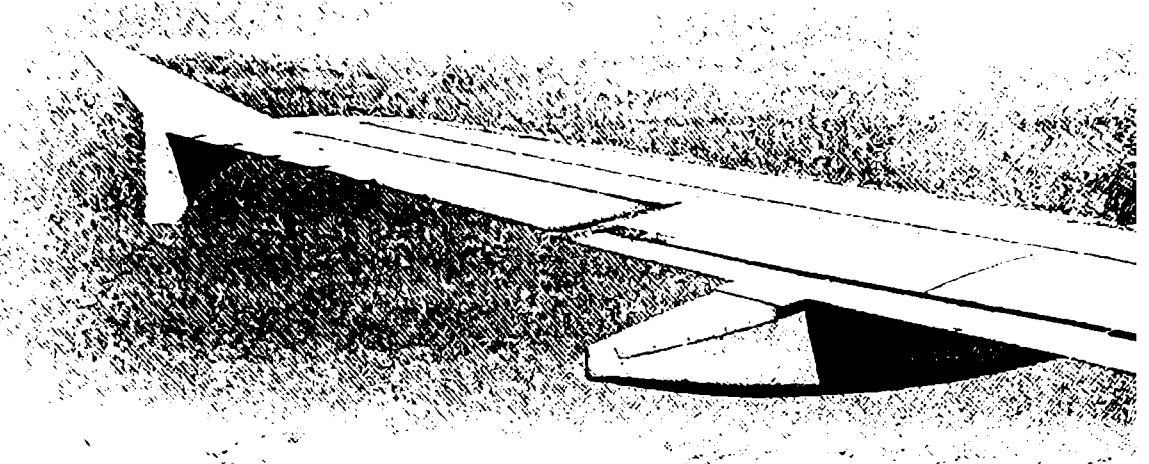
“Ne oldu?” En kötüsünden korkarak ona döndüm. “Serena mı?”

Başını iki yana salladı. “Giyin. Şehrin kapısındalar.”

Dudaklarım aralandı. “Celalabad'da mı?”

Çenesi gerildi. “Hayır. Dün gece biz uyurken Celalabad'ı almışlar. Burada, Kabil'deler.”

Lanet olsun.

OTUZUNCU BÖLÜM

NATHANIEL

Kabil, Afganistan

Ağustos 2021

Chinook elçilikten tahliye edilen elli kişiyle birlikte havalandırırken çatıdaki giriş kapısını arkamızdan kapatan Elston, “Bu da üç yüz eder,” dedi.

Yeşil Bölge’nin güvenlik hattının ötesinde şehre kaos hâkimdi ve burada da durumumuz pek iyi değildi. İnsanlar paniklediklerinde tehlikeli olurlardı ve tahliye oldukça istikrarlı ilerliyor olsa da içeridekilerin beyaz bayraklı kamyonetlerden birini gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini kim bilebilirdi?

“Sadece birkaç bin kişi kaldı,” dedim tam savaş teçhizatıyla merdivenden inerken. “Sence ne kadar zamanımız var?”

“Cumhurbaşkanı teslim olma pazarlığı yapmadan ve Taliban Yeşil Bölge’de felekten bir gece çalmaya karar vermeden ya da Bayan Astor’ı gerçekten buradan gitmeye ikna etmeden önce mi?” diye sordu.

“Bahse girerim akşam yemeğinden önce Yeşil Bölge’ye girerler,” dedi Torres bize yetişerek.

“Birkaç saattir pazarlık yapıyorlar, bu yüzden o kısmın çabucak gerçekleşeceğinden eminim. Güçleri hâlâ kapıların dışında olduğu için şanslıyız ve Bayan Astor’a gelince...” Üçüncü katı geçip ikinci kata doğru yöneldiğimizde içimi çektim. “Ona

saat beşte buradan çıkacağımızı söyledim, istese de istemese de gidecek.”

Sabahtan beri elçilik çalışanlarıyla birlikte oluru olan son dakika vizelerini işleme koyuyor ve boş pasaportları topluyordu. Graham’a onun yanından ayrılmaması için kesin talimat vermiştim ama otuz santim kuralını uygulamaya kalkışırsa kışına tekme basacaktım.

Elçilikte aşağılara indikçe gürültü artıyordu ve lobide kargaşanın hüküm sürdüğünden hiç şüphem yoktu. Beklenen an herhangi bir istihbaratın tahmin ettiğinden daha çabuk gelmişti, yine de kaçınılmaz tehlike insanı delirtiyordu.

İkinci kata girdiğimizde Elston, “Onu daha erken bir helikoptere bindirmek istemediğinden emin misin?” diye sordu. Izzy’nin kapısı ardına kadar açıktı, Parker nöbet tutuyordu ve koridorun diğer tarafında bir sıra sivil vardı.

Torres, “Bu iyi bir soru,” diye ekledi.

“Caddelerdeki tıkanıklığı görmüyor musun?” diye sordum.

Bakışlarıyla koridoru tarayarak, “Uluslararası Uzay İstasyonu’ndan bile görülebileceğine eminim,” diye cevap verdi. “Yaprak oynamıyor.”

“Arabalarıyla kaçan bütün insanlar havaalanına gidiyor. Apex’in şimdiden orada iki ekibi var ve tam bir kâbus olduğunu söylüyorlar. Safi kargaşa. Uçağı saat onda ve o sirkin içinde olması gerekenden daha fazla kalmasını istemiyorum. En azından burada kontrollü bir ortamdayız.”

Elston kapıda Parker’ı geçip Izzy’nin süitine girerken, “Şimdilik,” dedi.

“Şimdilik,” diye onayladım. Bu durum değiştiği anda Izzy bir sonraki helikoptere binecekti ve ona yer açmak için kimi atmam gerektiği umurumda bile değildi.

Izzy’nin görmesini asla istemediğim yanım tüm gücüyle ortaya çıkmıştı; yöntemlerimden hoşlanmayabilirdi ama o hayatta kalacaktı, benim için bu yeterliydi.

Onu hemen buldum, küçük yemek masasının bir kenarına oturmuş, karşısındaki sivilin söylediklerini başıyla onaylıyordu. Çok sayıda mülakatın yapılmasına yardımcı olabilmek adına kendini konsolosluk görevlisi ilan etmişti anlaşılan.

Yanımıza gelen Graham, “Son iki saattir durmaksızın insanlarla görüşüyor,” dedi sessizce.

“Öğle yemeği yedi mi?” Gözlerimi ondan ayırmadan sordum. Sakalımın boynunda bıraktığı kızarıklık, onu görmeyeli geçen saatler içinde hafif bir gül rengine dönüşmüştü. Krem rengi bluz ve koyu renk pantolon giymişti, saçlarını ciddi bir topuz yapmış olmasına rağmen altımda beni sevdiğini söylerken çıplak vücuduna dökülen saçları gözümün önünden gitmiyordu.

Beni. Seviyordu.

“Yedi.”

Başımınla onayladım. Güzel. Havaalanında yemek durumunun nasıl olacağını kim bilebilirdi ki?

Graham endişeyle kaşlarını çatarak, “Askerî uçakla mı uçacak yoksa sivil uçakla mı?” diye sordu.

“Sivil.” Çenem gerildi. “Birkaç saat öncesine kadar en sık onlar kalkıyordu.”

“Hımm.” Graham, karşısındaki sivil kadının kalkıp Izzy’nin elini sıkmasını izledi.

“Bayan Astor’a ilgi duymaya mı başladınız, Çavuş Gray?” diye sordu Elston sırtarak.

“Ben daha çok Green’in aklını başına toplamasıyla ilgilieniyorum.” Dosyasını taşıyan sivil yanından geçerken başını yana eğdi. “Ayrıca, ondan hoşlanıyorum. İyi biri.”

Izzy omuzlarını esnetip ayağa kalkarken yanına gittim.

Ellerimi iki yanımda tutmak için kendimi zorlayarak, “İyi misin?” diye sordum. Onu öpemezdim. Burada öpemezdim. Yalnız olmadığımız sürece bunu yapamazdım.

“Sadece olabildiğince çok insanı geçirmeye çalışıyorum,” dedi bana usulca gülümseyerek.

Kahretsin, özellikle bu tebessümü özlemiştim. Sadece mutlu olduğunda ya da güldüğünde değil, hoşnut olduğunda da bana böyle tebessüm ederdi. “Bir savaş bölgesinin merkez üssünde bulunan birine göre oldukça sakinsin.”

“Çavuş Gray benim için Serena’ya ulaştı.” Sırıttı. “Yolu yarılamış.”

“Kontrol noktaları peki?” diye sordum.

“Şimdiye kadar hepsinden geçmişler, ben de...”

“Ne?” Midem kasıldı.

“Büyükelçiyi, hizmetlerim karşılığında Taj’ın görüşmesini telefonda yapmasını kabul etmeye ikna etmiş olabilirim.” Yüzünü buruşturdu. “Yani mülakat hizmetimden bahsediyorum... diğer hizmetlerden değil.”

“Umarım öyledir.” Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. “Yani Taj’ın vizesi hazır mı?”

Döndü ve masanın üzerine eğildi.

Kıçına bakmadım.

Ama baksaydım da sorun olmazdı çünkü beni seviyordu, öyle değil mi?

“İşte burada.” Evrakı salladı. “Bunu çantama koymam gerekiyor.”

Ondan alıp ceplerimden birine yerleştirdim. “Ben taşıyım. İşler kötüye giderse çantanı alıp alamayacağını bilemeyiz ama beni alacağından emin olabilirsiniz.”

Bakışları dudaklarıma kaydı. “Benimle gelecek olman hoşuma gitti.”

Midem buruldu. “Havaalanına kadar.” Söylenmesi gerekiyordu. Onu güvenli bir yere götürdüğüm an yeni talimatlar alacaktım.

“Biliyorum.” Gülümsemesi hüzne dönüştü ve bunu söylemek zorunda kaldığım için kendimi tekmelemeyi düşündüm. Göz ucuyla bana baktı. “Sıradaki kişi bekliyor.”

“Seni yalnız bırakayım.” Elim seğirdi ama tabii ki ne kadar istesem de yanağını okşayamazdım. “Çavuş Gray’e yakın dur. Bir sonraki grubu çatıya götürmem gerekiyor.” Başıyla onayladığında ondan uzaklaştım. “Gözünün önünden ayrılmasına izin verme,” diye emrettim Graham’a.

“Uçma vakti gelene kadar odadan çıkmayacak,” diye onayladı.

Koridora doğru ilerlerken Torres’in başıyla odamı işaret ettiğini gördüm.

Tekrar Elston’a baktım. “Beş dakika.”

O onayladıktan sonra Torres’le beraber odama girip kapıyı kapadım. “Şehir boka batmış durumda,” dedim gitmeye hazırlanmak için eşyalarımı çantama atarken.

“Öyle görünüyor.” Yüzünü buruşturarak küçük masanın kenarına oturdu.

“Neler oluyor?” Boynumdaki zinciri zırhlı yeleğimin altına daha rahat oturacak şekilde ayarladım.

“Sadece seni kontrol etmek istedim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım, bu sırada burnuma hafif bir duman kokusu geldi. Gizli belgeleri yakmaya başlamışlardı.

“Hey.” Sanki tutukluymuş gibi ellerini kaldırdı. “Eğer dikkatin Izzy’de değil, onunla ilgili başka şeylerdeyse o zaman dışarıda kimseye bir faydan dokunmuyor demektir.”

“İma ettiğin buysa dikkatim dağınık değil.” Banyoya yöneldim ve fırsatım varken o işi de hallettim.

“Sanırım bu güvenli bir varsayım,” dedi ben sifonu çekerken.

Ellerimi yıkayıp başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim.”

“Birkaç saat içinde ondan ayrılıyorsun ve tecrübelerime dayanarak söylüyorum, onunla vedalaştıktan sonra her zaman biraz perişan olursun.”

Kapıyı çekerek açtım ve en yakın arkadaşıma ters ters baktım. “Her zaman değil—”

Tek kaşını kaldırdı.

Pes ettim. “Peki. Bu...” Beni psikiyatriste göndermeyecekleri ya da görevden almayacakları doğru kelimeyi aradım. “Izzy’yi yeniden bulmak, hayatıma girmesine ramak kalması ve sonra onu sadece Amerika’ya değil, on yıldır içinde sıkışıp kaldığımız döngüye geri göndermekle *ilgili*.”

“Peki.” Başıyla onayladığında odada volta atmaya başladım.

“Yani, yapabileceğimizin en iyisi bu mu gerçekten?” Hayal kırıklığımın içine tıktığım kutudan çıkmasına izin verdim ve bu beni mahvetti. “On yıl oldu, şimdi ne yapacağım? Seni tekrar görmek harikaydı deyip altı ay içinde görüşmek üzere uygun bir hafta sonum var mı diye mi bakacağım?”

“Bu daha önce senin için işe yaramıştı.”

“Fakat bizim için daha önce hiç işe yaramadı. Lanet olası sorun da bu. O daha fazlasını istiyor ve ben bunu ona veremiyorum. Bir hayat, bir yuva, hayaller—”

“Sen de istiyorsun.” Omuz silkti.

Volta atmayı kestim. “Bunun için zamanım yok.”

“Ah, siktir git. Bunlar hep istediğin şeylerdi. Ordu sadece seni oraya götüren bir araç olacaktı, hatırladın mı? Çünkü ben hatırlıyorum. Özellikle edebiyat diploması aldın, böylece orduyla işin bittiğinde öğretmenlik yapabilecektin.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Asla istemediğin bir hayatı yaşadığın için mutsuz olduğun aklına geldi mi hiç?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım ve saate baktım. Helikopter yirmi dakika içinde geri dönecekti ve bir sonraki tahliye grubunu çatıya çıkarmamız gerekiyordu.

“Kendine o kadar uzun zamandır yalan söylüyorsun ki artık gerçeğe dönüştü.” Torres içini çekip yüzünü ovuşturdu. “O yüzüğü yanında taşıyorsun çünkü bir gün onun parmağına takacağına dair sana umut veriyor. Bir gün bu hayatla işin bitecek. Şansını deneyeceğin gün için yaşıyorsun.”

“Belki de deneyecek bir şey yoktur.” Göğsüm kalbimin üzerine çökecekmiş gibi hissetsem de sesimi olabildiğince düztuttum. “Belki daha iyisini hak ediyordur.”

“Peki. Bana bu gezegende onu senden daha çok sevebilecek tek bir erkek göster, o zaman bu konuşmayı yapabiliriz.” Omuzları çöktü. “Ona söz verme zamanı geldi.”

“Ne sözü?” Sakalımı kaşıdım. Birkaç gün sonra kaşınma aşamasını geçecekti.

“Bu sefer ordudan ayrılacağına dair söz.” O kadar basitmiş gibi.

“Sence birimden ayrılmalı mıyım?” Bunu düşünmek bile... kahretsin, bu duyguları enine boyuna irdeleyemiyordum bile çünkü keşfettiğim şeyler hoşuma gitmeyebilirdi.

“Bence bunu yapmak” –etrafımızı işaret etti– “hiçbir zaman senin hayalin olmadı. Ama benim hep hayalimdi ve beni buraya kadar taşıdığını inkâr etmiyorum ama dostum, görevi bırakmazsan o kadını sonsuza dek kaybedeceksin.”

Böylece konuşma sona ermişti. Döndüm ve kapıdan geçip koridora çıktım, Torres de daha hafif adımlarla peşimden geldi.

Elston’ın kaşları kalktı. “Her şey yolunda mı?”

Torres, “Hayır,” diye mırıldandı.

“Evet. Bir sonraki grubu alalım.”

Üç saat sonra atmosfer değişmekten de öte panik duygusu ve silah sesleriyle dolmuştu. Afgan hükümetinin şehri teslim ettiği haberi elçilikte bir yangın gibi yayılmıştı.

Kelimenin esas anlamıyla ortalık yangın yeri ydi.

Kovalar doldurulup ateşe verilmişti, havaya siyah duman bulutları yayılıyordu, helikopter her an gelebilirdi.

Artık gitme vakti gelmişti.

Ben Izzy’nin üzerine çelik yelek geçirip yanlarını bağlarken, “Hâlâ birkaç görüşmeyi tamamlayabilirim,” diye itiraz etti. Süiti boştu.

“Yapamazsın. O mülakatları vizeye dönüştürebilecek herkes gitti.” Helikopter üstüne helikopter geliyor, gerekli personeli tahliye ediyordu ve biz de bir sonrakinde olacaktık. O olmadığı sürece bir sonraki uçuşta kimin geride kalacağı umurumda değildi.

“Burada hâlâ binlerce insan var!”

“Ve burada ölme ihtimalleri yüksek. Sen onlardan biri olmayacaksın.” Yüzünü kavrayıp onu sertçe ve hızla öptüm, sonra kaskını başına yerleştirdim.

“Bunu kendim de yapabilirim.”

“Belki hoşuma gidiyordur.” Parmaklarımın tersini yanağında gezdirdim. “Sırt çantanı al.”

“Senin sırt çantan,” diye mırıldandı, çantasını omuzlarına asarken.

“Onu sana bir daha benim sayılamayacak kadar uzun zaman önce verdim. Pasaportun yanında mı?” O uçağa binip buradan gitmesine ihtiyacım vardı.

Bana sert bir bakış attı. “Sensiz de seyahat ettim, Nate.”

“Haklısın.” Koridordan gelen gürültünün içinde onu kapıya doğru yönlendirdim. “Otuz santim, Izzy.”

“Biliyorum.” Nefes alışverişi hızlandı, göz bebekleri korkuyla büyüdü.

“Hadi çıkaralım buradan.” Sol elimi uzattım ve parmaklarımızı birleştirdik. Bu kapıların ardındaki kargaşada ondan ayrılma ihtimalim sıfırdı. Kapıyı açtığımda ekibimin çoğunun Izzy’nin kapısını bloke etmiş hâlde beklediğini gördüm.

Elston çoktan çatıya çıkmış, keskin nişancı ekibini destekliyordu.

“Hadi,” dedim.

Etrafımızı sardıkları anda harekete geçtik, ara sıra koşarak ve kalabalığı yarararak ilerledik.

“Arkamızda çok fazla insan bırakıyoruz,” dedi Izzy, başını çevirip ters yönde koşan bir adamı izlerken.

“Bu son helikopter değil,” dedim ona.

Graham merdivene giden kapıyı açarken omzunun üzerinden, “Burası tamamen dolu,” dedi.

“Hareket edecekler,” diye cevap verdim, yorumu yer bırakmadan. Elim omzumdan sarkan tüfeğimin üstündeydi. Durum gerektirmedikçe insanları korkutmaya gerek yoktu.

Graham başıyla onayladığında ilerlemeye başladık.

Merdivenden çıkarken Graham kalabalığın arasında bize yol açtı, duman kokusu biz yukarı çıktıkça daha da yoğunlaşıyordu. Elçilik yerleşkesinin neredeyse her binasında küçük yangınlar vardı. Yanlış ellere geçecek boş bir pasaport, ABD topraklarında bir düşmana yol açabilirdi ve bu kabul edilemez bir riskti.

Izzy’yi kendime çektim, etrafımızdaki kalabalığı incelerken kalp atışlarım alışılmadık biçimde yükselmişti, buraya ait olmayan birini arıyordum, oysa buradaki herkesin bir noktada elçiliğe girmesine izin verildiğini çok iyi biliyordum. Muhafızlar hâlâ dışarıda duruyordu.

Yaklaşmakta olan Chinook’u bekleyen herkesi aşarak çatı girişine ulaştık. Belki bu beni duygusuz bir pislik yapıyordu ama tek bir önceliğim vardı ve merdiven boşluğunda bekleyen yüzlerce insan o öncelik değildi.

Şu anda değillerdi.

Biz kapıda dururken Izzy silah sesiyle irkildi. “Muhtemelen kutlama içindir,” dedim ona.

“Senin de bu yüzden elin tüfeğinin üstünde,” diye mırıldandı etrafımızdaki ekibe bakarak. “Neden hepiniz silahlarınızı çıkardınız?”

“Sadece kutlama olmaması ihtimaline karşı,” dedi Torres, Parker’ın yanına geçerek.

“Sadece önlem amaçlı,” dedi Parker. “Endişelenecek bir şey yok.”

“Doğru. Sıradan bir tahliye.” Izzy elimi sıktı. Başparmağımı hızla atan nabzının üzerinde gezdirdim. Chinook yaklaşıırken pervanelerin sesi havayı doldurdu.

“Görünüşe göre bizim aracımız,” dedim ona.

Helikopter çatıya indi, arka kapı alçalırken rüzgâr bizi savurdu.

Izzy, “Sanırım futbol sahasından havalandığımızda daha çok hoşuma gitmişti,” dedi.

“Benim de öyle,” Elini bir kez sıkıp bıraktım. “Tam arkamda dur. Otuz santim.”

Başıyla onayladı. Silahımı iki elimle doğrulttum.

Her türlü tehlikeye açık çatıya çıktığımızda gözlerimle etraftaki binaları taradım. Helikoptere ulaşmak, binanın kenarına yaklaşmak anlamına geliyordu; ben beyaz bayrakları ve kamyon kasalarına monte edilmiş elli kalibrelikleriyle Taliban araçlarının geçit törenini görebiliyorsam Izzy de görebiliyor olmalıydı.

Yeşil Bölge ihlal edilmişti ve Arg’ye, yani başkanlık sarayına doğru ilerliyorlardı. Elçilik ABD’ye ait olabilirdi ama artık düşman topraklarındaydık.

Vücudumu Izzy’ninkiyle binanın kenarı arasına yerleştirdim, silahımı aşağıda tutarak etrafta tehdit olup olmadığını taramdım. Biz helikoptere binerken Elston da bize katıldı, kapıdan tırmanıp Chinook’a bindi.

Diğerleri binerken bizi çıkışın kenarına yakın tuttum, son kapasiteye ulaştığımızda oturduk ve arka kapı yükselirken Izzy’yi uçağın sert metaline doğru çektim. Etrafta mermilerin uçuştuğu pek çok helikopterde bulunmuştum ama şu anda boğazımda düğümlenen türden bir endişeyi hiç yaşamamıştım.

Kalkışa geçtiğimizde Torres loş ışıktaki bana bilmiş bir bakış attı, ona orta parmağımla hareket çekmemek için kendimi zor tuttum

İkimiz de sorunumuzun ne olduğunu çok iyi biliyorduk.

Izzy için endişeleniyordum.

Havaalanı cehenneme dönmüştü. Ağlayan çocuklar, şaşkın erkekler ve endişeli kadınlar terminali doldurmuştu. Üstelik onlar şanslı olanlardı.

Tel örgülerin dışında içeri alınmak için feryat edenler o kadar şanslı değillerdi.

Izzy'nin kapısına vardığımızda midem altüst oldu.

Uçuşu iptal edilmişti.

Dünyada düşüncelerimi anlatmaya yetecek kadar küfür yoktu ama Izzy sadece derin bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. "O zaman sanırım buradaki geçici elçiliği bulmalıyız."

"Sağlam plan," diye onayladı Elston.

Başımla onayladım; ABD ve NATO askerleri tarafından denetlenen, panik seviyesi giderek artan kalabalığın arasında yola koyulduk. Her kapıda hemen hemen aynı durum vardı, çok az sayıda uçuş gerçekleştirilebiliyordu.

"Aman Tanrım," dedi Izzy, yürüyüş yolunun ortasında durdu ve televizyona doğru döndü.

Başkanlık sarayı artık Afgan hükümetinin elinde değildi.

"İşler hızla boka sarıyor," dedi Graham.

Parker, "Boka sarmak da ne, tamamen boka batmış durumda," diye düzeltti. "O haber sitesine göre elimizde sadece havaalanı ve büyükelçilik var."

Üstelik ikisinin de ne kadar süre elimizde kalacağını kim bilebilirdi?

"Hadi gidelim." Kimin gördüğünü hiç umursamadan Izzy'nin elini tuttum ve geçici elçilik binasına ulaşmamız için Webb'in tariflerine uyarak havaalanında ilerlemeye başladım.

Histeri sınırındaki bir kalabalıktan idari cehenneme geçtik. Çaresiz sivillerin arasından ilerleyerek küçük barikatı aştık ve hâlihazırda tahliye edilmiş olan elçilik personeliyle karşılaştık.

Izzy, belli belirsiz gülümseyerek, “Yardım edebileceğim kimse var mı bir bakayım,” dedi, beni bırakmadan önce başparmağıyla avucumu okşadı.

“Bu bölgeden ayrılma,” dedim ona. “Uçuşlar hakkında ne öğrenebilirim bir bakayım.”

Başıyla onaylayıp ilk memura doğru ilerlemeden önce rozetinin net olarak seçilip seçilmediğini kontrol etti.

Graham’a, “Ablası hakkında bilgi edin,” diye talimat verdim.

Başını *oldu bil* dercesine salladığında ben de Izzy’yi buradan çıkaracak bir araç bulmak için işe koyuldum.

Genelde gün doğumlarını ve getirdikleri olasılıkları severdim ama bugünkü daha çok aynı lanet günün farklı bir versiyonu gibi geliyordu.

Otuz altı saattir buradaydık, şehir cehenneme dönüşmüştü. Gelen haberler üzücüydü. Tahliye edilmesi gereken yüz binden fazla insan vardı fakat tek bir uçak bile yoktu. Havaalanına vardığımız gece birkaç uçak kalkmayı başarmış olsa da dün tüm uçuşlar durdurulmuştu.

Izzy canla başla çalışmış, şu anda geçici elçiliğin en güvenli köşesi olduğunu düşündüğüm yerde sırt çantasını yastık olarak kullanarak yere uzanmış yatıyordu.

Ben Izzy’i seyrederken Graham sağımdan usulca, “Kızımıza bir uçak buldun mu?” diye sordu.

“Sayılır.” Başını sırt çantası yerine göğsüme koymasını, son anlarımızda ona sarılmayı istedim. Bir saat önce Webb’le yaptığımız brifing tam da tahmin ettiğim ve korktuğum gibi geçmişti.

Graham kaşlarını çatarak, “Bu saçma bir cevap,” diye karşılık verdi.

“Durum saçma.” Bu ifade hafif kalıyordu. “Bugün izin almayı umuyorlar ama insanların pistten çekilmesini sağlayana kadar kimsenin dışarı çıkma şansı neredeyse yok gibi bir şey.”

“Neredeyse mi?” Bana yandan bir bakış attı.

“Buradaki tek ABD grubu biz değiliz.” Kollarımı göğsümde kavuşturup Izzy’yi izlemeye koyuldum, gözlerinin altındaki mor gölgelere baktım, yüzünü santim santim ezberledim.

“Ah.” Graham ne demek istediğimi anlayarak başını salladı. “Anladım. Ablasından haberi var mı?”

Başımı iki yana salladım, midem kasıldı. “Hayır. Olmayacak da.”

“Ona kontrol noktalarından bahsetmeyecek misin? Muhabirlerdeki kurşun deliklerinden?” Graham kaşlarını kaldırdı, kara gözleri parlıyordu.

“Hayır.” Izzy ülkeye geldiğinden beri boğazıma yerleşmiş gibi gelen yumruyu yuttum. “Serena’nın gelmeme ihtimalinin yüksek olduğunu bilirse o uçağa asla binmez.”

Bir saat önce Izzy’yi koltuğuna bile bağlayamayacağımı öğrenmiştim. Sadece dua etmek ve uçağa bineceğine güvenmek zorundaydım.

Görev yerimiz değiştirilmişti.

Izzy kıpırdandı, gözlerini aralayıp saniyeler içinde benimkileri buldu. Esrarengiz bir biçimde nerede olduğumu her zaman hissederdi. Kaburgalarım o kadar gerilmişti ki göğsümdeki ağrıdan kırılacaklarını sandım.

Yavaşça doğrulup oturdu ama gülümsemedi, gevşek örgüsü omzunun üzerinden kaydı. Yüzümdeki her neyse beni ele vermiş olmalıydı ki bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Lanet olsun, bunu nasıl yapacaktım?

“Beş dakika?” diye sordu Graham.

“On,” dedi Torres arkamızdan.

“On,” diye onayladım. On asla yeterli olmayacaktı ama elimizdeki tek şey buydu.

Graham sırtıma hafifçe vurup toplanma alanımıza yöneldi.

Orada öylece gözlerim onunkilere kilitlenmiş hâlde durdum, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Yanlıştı. Onu terk etmenin yanlış olduğunu her hücremle biliyordum ama yine de bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Emir emirdi.

Önemli olan her açıdan benimken, asla benim olamayacağı bir duruma sokulmamızdan bıkmıştım.

Izzy ayağa kalkınca ben de kalktım, yüzü ciddiye.

“Sorun ne?” diye sordu.

Elimi beline koydum ve onu elçilik çalışanlarının görüşünden sakınabileceğimiz bir köşeye yönlendirdim.

“Gitmek zorundayım.” Her kelime ruhumu lime lime etti.

Dudakları aralandı. “Tamam. Ne zaman döneceksin?”

“Dönmeyeceğim.”

Koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı.

“Yeni bir görev geldi. Olmamız—” Yutkundum. “Olmamız gereken yerler ve yapmamız gereken şeyler var.” Neyin içine girmek üzere olduğumu ona söyleyebilseydim bile bunu yapmazdım, endişeden ölürdü.

Önümüzdeki birkaç saatle ilgili her şey Izzy’nin hayatının geri kalanını değiştirebilirdi.

“Ah.” Omuzları düştü. “Bu anlaşılabilir bir şey. Olabildiğince güvendeyim ve senin yeteneklerin havaalanında takılarak kesinlikle boşa gidiyor.” Bana baktı ve son on yılda pek çok kez gördüğüm türden, zorlama bir gülümseme takındı. Her gitmek zorunda kaldığımda takındığı türden.

“Beni dikkatle dinle.” Omuzlarını kavradım. “Saat üçte biri gelip seni alacak. Orta yapılı, kır sakallı, nasıl tanıştığımızı bilen biri. Benim gibi büyüleyici bir zekâsı yok ama seni buradan giden bir uçağa bindirecek.”

Kaşları çatıldı. “Nate, buradan uçak falan kalkmıyor.”

“Bu doğru olsa bile bahsettiğim uçak kalkacak. Şirket uçakları istedikleri zaman istedikleri yere gidebilir. Seni Ame-

rika'ya götürecek." Elim boynunun yan tarafına kaydı. Teni çok yumuşaktı.

Gözlerini kırptırdı. "Peki, benim için yerleri var mı?"

"Sen bir kongre danışmanısın. İnan bana, mümkün olduğunca sessizce eve dönmen onların çıkarına." Izzy gerçekleşmeyi bekleyen bir halkla ilişkiler kâbusuydu.

"Peki ya Serena?" Gözlerindeki umut içimi ezdi.

"Serena için de bir koltuğu var. Taj için de." Şimdiye kadar yaptığım tüm iyiliklerin geri ödenmesini istemek zorunda kalmıştım ama önemli olan tek şey onun güvenliğiydi. "Ablan saat üçe kadar dönmezse uçağa binmek zorundasın." Gözlerinin içine baktım, kabul etmesini, hayatında bir kez olsun uysal olmasını diledim.

Ağzını açtığında çenesi gerildi, çenesini okşayıp başparmağımı yumuşak dudaklarında gezdirdim.

"Lütfen, Izzy. Gitmek zorundasın. Hayatında yapacağın en zor şey bu olacak, biliyorum ama uçağa binmek zorundasın." Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kalana kadar eğildim ve ensesini okşadım. "Eninde sonunda havaalanı teslim olacak ve ben senin için burada olmayacağım. Buradan çıkmak zorundasın. Buradan gitmen gerekiyor."

"Onu bırakamam," diye fısıldadı sesi çatlayarak.

"Yapabilirsin. Yapacaksın. O da bunu isterdi." Eğer hâlâ hayattaysa.

"Seni bırakamam." Başını iki yana salladı.

"Sürekli giden ben olduğum için buna mecbur değilsin."

"Bir gün daha bekleyebilirim," diye itiraz etti kollarımı kavrayarak.

"Bekleyemezsin." Alnımı onunkine yaslayıp derin bir nefes aldım.

"Hatırlıyor musun, sana dünyanın yok olmasına yirmi dört saat kaldığını öğrenseydin ne yapardın diye sormuştum? Ve sen

de insanlara en çok yardımının dokunacağı bir yere gideceğini söylemiştin?”

“Şimdi bunun sırası değil, Nate.” Beni daha yakına çekti, gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Hatırlıyor musun?”

“Evet.” Başını salladı. “Kandahar’dan ayrıldığımız zamandı.”

“Bana sor.”

Alt dudağı titredi. “Dünyanın yok olmasına yirmi dört saat kaldığını öğrenseydin nereye giderdin?”

“Sen neredeyse oraya giderim. Tybee’deki o gece bunu biliyordum. Hatta muhtemelen o uçakta elimi tuttuğun anda bile biliyordum. Yeryüzünde beni senden uzak tutacak hiçbir güç yok.” Onu usulca öptüm. “İşte bu yüzden uçağa binmelisin, Izzy. Güvenli bir yere gittiğini bilmezsem düşünemem, odaklanamam, senden on iki adım bile uzaklaşamam.”

“Biz mıknaş gibiyiz, değil mi?” Kollarını boynuma doladı. “Her zaman birbirimizi buluruz.”

“Ve birbirimizi tekrar bulacağız, söz veriyorum.” Beni dibe çekmekle tehdit eden duygularla savaşıırken belini kavradım. “Henüz şansımızı denemedik.”

Parmak uçlarında yükselip beni öptü.

Ağzımı onunkinin üzerine kapadım ve son kez öpecekmişim gibi öpmeye başladım, sonunda başımı kaldıracak cesareti bulduğumda ikimiz de güçlkle nefes alıyorduk. “Seni seviyorum, Isabeau Astor. Uçağa bineceğine söz ver. Serena için kalmak istediğini biliyorum ama benim için gitmene ihtiyacım var.”

“Sen de bana eve döneceğine söz ver.”

“Söz veriyorum döneceğim. Seni bulacağım. Şansımızı deneyeceğiz.” Göğsüm onu ne kadar çok sevdiğimi, bırakın buradan, her durumda ondan uzaklaşmanın ne kadar zor olduğunu düşünerek yanıyordu.

“Seni seviyorum.” Bana daha sıkı sarıldı. Alnına kocaman bir öpücük kondurdum ve gözlerimdeki yanmayı en aza indirecek kadar derin nefes almaya çalıştım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Onu bırakıp geri çekildiğimde kolları iki yana düştü. Arkamı dönmeden önce ona son bir kez baktım ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım, bacaklarımı beni ondan uzaklaştırmaları için zorladım.

“Üzgünüm.” dedi Torres, yanından geçerken. “Onun senin için ne ifade ettiğini biliyorum.”

Her şey. O her şeydi. “Onunla gitmeni istesem gider miydin?”

“Yapabilseydim yapardım, biliyorsun.” Bana öyle pişmanlık dolu bir bakış attı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. “Ama yapamam Nate, nedenini biliyorsun.”

“Evet.” Geçici elçiliğin girişinde bıraktığım çantayı alıp omuzlarıma astım ve hissettiğim her duyguyu içime gömdüm. Şimdi Izzy yüzünden kendimi kaybetme zamanı değildi. Şimdi Izzy için harekete geçme zamanıydı. “Ne yazık ki biliyorum.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

IZZY

Kabil, Afganistan
Ağustos 2021

Nate gittikten sonra önce dakikaların, ardından saatlerin geçmesini izledim. Mümkün olan her yere yardıma koşabilmek için kendimi toparlamaya çalıştım.

Çok fazla insan vardı fakat yeterli sayıda yardımcı yoktu.

Ortama elle tutulur bir panik hâkimdi ve uçak seferleri yeniden başladığında bu enerji saf çaresizliğe dönüştü. Kayıp aile üyelerini bulmak için duyulan çaresizlik. Uzun zaman önce başvurusu yapılmış bir vizeyi almak için duyulan çaresizlik. Herhangi bir yere giden, herhangi bir uçakta yer bulmak için duyulan çaresizlik.

Mümkün olan her anda kafamı kaldırıp bu insan deryasında ablamı aradım ama nafileydi. Nate gitmişti. Serena'nın nerede olduğunu Tanrı bilirdi ve ikisine de yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

On ikinci –belki de daha fazlaydı, sayısını unuttum– askerî tercümana evrak işlerini hızlandırmak için hiçbir şey yapamayacağımı söyledikten sonra kendimi bu açıdan yenilgiye uğramış gibi hissettim.

Ben henüz hazır olmadan saat üç olmuştu, sıradaki kişiye işaret edemedemden solumda bir adam belirdi.

Kargo pantolon, siyah gömlek ve çelik yelek giymiş kır sakallı, silahlı bir adamdı.

“Isabeau Astor?” diye sordu.

“Sizi Çavuş Green gönderdi,” diye tahmin ettim, kalbimde bir çatlak oluşurken.

“İkimiz de adının Çavuş Green olmadığını biliyoruz ama evet.” Gerginlikle gülümseyerek başıyla onayladı. “Sizinle uçak kazası sırasında tanıştığınızı söyledi.”

Evet anlamında başımı salladım. “Gitme vakti geldi, değil mi?”

“Doğru.” Gözlerinde şefkat vardı. “Sanırım ablanız gelmedi?”

Bekleyen insan kalabalığına bakıp başımı iki yana salladım.

“Üzgünüm ama bekleyemeyiz.”

“Anlıyorum.” Onu geri çevirmek, kalabildiğim kadar kalıp elimden geleni yapmak istedim, dilimin ucuna kadar geldi ama zihnimde Nate’in yüzündeki ifade belirdi.

Güvenli bir yere gittiğini bilmezsem düşünemem, odaklanamam, senden on iki adım bile uzaklaşamam.

Son on bir gün boyunca beni korumak için hayatını tehlikeye atmıştı.

Belki Serena’yı eve getirmeyi, tercümanına yardım etmeyi, bu insanların hiçbirine yardım etmeyi başaramamıştım... Ama Nate’in başarısız olmaması için bunu yapabiliirdim.

“Tamam,” dedikten sonra Taj’ın vizesini aldım ve yanımdaki istasyonda bulunan elçilik görevlisine verdim. Sırt çantamı takıp Nate’in benim için gönderdiği adama baktım. Beni emanet ettiği adama. “Hazırım.”

Değildim ama gidecektim. Bunu Nate için yapacaktım.

Çünkü beni seviyordu. Çünkü yüzüğümü üç yıl boyunca taşımıştı. Çünkü beni o uçaktan çekip çıkarmıştı. Çünkü ona tutunmam gerekirken tutunmamıştım ve o zamandan beri bu kararımдан pişmanlık duyuyordum.

İsimsiz adamı havaalanı boyunca takip ederken her çehreye kazınan acıları ve korkuları bizzat gördüm. Tanıklık ettim.

Gördüğüm herkesin yüzündeki ifadenin bana dokunmasına, beni etkilemesine izin verdim çünkü Serena burada değildi ve onun yerine bunu ben yapacaktım.

Piste çıkarken, “Yerimi bir başkasına vermek istesem buna izin vereceğinizi sanmıyorum, öyle değil mi?” diye sordum.

“Gerekirse sizi koltuğa bizzat bağlayacağıma söz verdim.” Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. “Ve ben onun kadar ahlakçı biri değilimdir. Bunu gerçekten yaparım.”

Fokur fokur kaynayan betonun üzerinde yürüdük. Kızgın güneş ışınlarının arasından, on bir gün önce buraya indiğimizde çok güzel olduğunu düşündüğüm dağlara baktım.

Dünyamın bir kar küresi gibi sarsılması için on bir gün yetmişti. Şimdi yapabileceğim tek şey arkama yaslanıp küremin içine lapa lapa yağan karın nereye düştüğünü görmek ve manzarayı tanımayı ummaktı.

Rüzgâr siperlikleriyle kaplı uzun metal parmaklıklara doğru sessizce yürürken Nate gibi işimle duygularımı ayrıştırmayı öğrenmiş olmayı diledim. Ama aksine, ablamdan ve Nate’ten uzaklaştığım her adımda keskin bir kayıp duygusu hissediyordum. Dünyada en çok sevdiğim iki insanı nasıl bırakabilirdim?

Adam bir muhafıza başıyla işaret etti, o da devasa bir kapının sol tarafını açarak geçmemize izin verdi.

Logosuz gümüş bir uçak parmaklıkların ötesinde bizi bekliyordu.

“Uyarlanmış bir Lockheed Hercules,” diye açıkladı hiçbir şey sormadığım hâlde.

“Çok güzel,” diye cevap verdim, ne diyeceğimi bilemeden. Güldü. “Tam bir politikacısınız, değil mi?”

“Pek sayılmaz.” Politik olduğum zamanlarda bile bunu hep yanlış nedenlerle yapmıştım.

Beni merdivenden yukarı çıkarıp sadece klimanın değil, aynı zamanda her iki tarafta üçer tane olmak üzere sıralı koltukların bulunduğu uçağa bindirdi. Neredeyse tüm koltuklar doluydu.

“İşte yeriniz.” Uçağın sağ tarafında, iki boş koltuğun olduğu ön sırayı işaret etti.

“Teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz.” Kaşları kalktı. “Ciddiyim. Sakın lafını etmeyin.”

Başımla onayladım. Nate bana uçuştan bahsederken tekrar tekrar *şirket* kelimesini kullanmasını anlamayacak kadar saf değildim.

Cam kenarı boştu, bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamak için oraya geçtim. Bütün ülkeye bir Blackhawk helikopterinin penceresinden bakarak uçmuştum. Buradan da cam kenarında oturarak çıkabilirdim.

Kemerimi takıp Nate’le Serena’nın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Ama boş bir koltuk vardı...

Kalbim özlemle feryat ediyordu. Son dört yılda birçok uçakta boş koltukta oturmuş, sürekli Nate’in gelmesini beklemiştim.

Bu sefer böyle bir ihtimalin olmadığını biliyordum ve bu nedense daha da acı veriyordu.

Kulaklığımı almak için sırt çantamın fermuarını açtığımda içine tıktırılmış bir kitapla karşılaştım. Nate’in ilk geldiğimde okuduğu *Renklerden Moru* romanının bir kopyasıydı. Kitabı göğsüme bastırdım ve biri sağ taraftaki kapıyı kapatırken hıçkırıklara boğulmamak için elimden geleni yaptım.

Bir ya da iki dakika sonra uçak yavaşça ilerlemeye başladı ve boğazım o kadar sıkıştı ki nefes almakta zorlandım.

“Beni affet,” diye fısıldadım ama kime yakardığımdan emin değildim. Nate’e mi? Serena’ya mı? Gizli bir uçakta yeri olmayan, geride bıraktığım herkese mi?

Sonra durduk, pencereden dışarı baktım ama kalkış için sıra falan yoktu. Birisi kokpitten çıktı ve kapıyı hızla açıp basamakları indirdi.

Pilot kapıdan eğilerek “Hadi!” diye bağırdı.

Hemen sonra iki kişinin uçağa dalmasıyla geri çekildi.

Taj ve Serena.

Teşekkürler, Tanrım.

Gözü morarmıştı, mavi gömleğinin kolu kanlıydı ama buradaydı ve dolu gözlerle gülümseyerek bana doğru geliyordu. Orta koridordan geçip birkaç sıra gerideki boş koltuğa yönelen Taj çok daha kötü durumdaydı.

Ablam yanımdaki boş koltuğa çöktü ve çantasını dizlerinin arasında bırakıp beni kollarının arasına aldı.

“Başardın,” diye fısıldadım, pilot kapıyı kapatırken ona sıkıca sarılarak.

“Nate ve ekibi sağ olsun,” dedi ve sanki dayak yemiş olan benmişim gibi geri çekilip bana baktı.

“Ne?”

“Nate’in ekibi bizi tuttukları kontrol noktasına geldi,” diye açıkladı. “Buraya onlar sayesinde gelebildik.” Saçlarımı okşadı. “Nate ve senin sayende Taj’ın vizesi tamamlandı.”

Uçak tekrar hareket etmeye başladı. Serena öne doğru eğilerek çantasını açtı ve içinden bir şey çıkardı. Açık avucuma koyup gözlerimin içine baktı. “Seni sevdiğini ve şansınızı deneme zamanınız geldiğinde seni arayacağını söylememi istedi.”

Kalbim yerinden çıkarcasına atarken elime baktım. Zincir ve bantlanmış künye vardı.

Uçak pistte ilerlerken koltuğuma yaslandım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Nate’i arkamızda bırakarak havalanırken Serena diğer elimi tutuyordu.

“O iyi olacak,” diye söz verdi.

“Onu seviyorum.”

“İkinizle aynı odada bulunan herkes bunu anlar,” dedi. “Kolyenin olayı ne bu arada?” diye sordu çantasından kame-rasını almak için eğilirken.

Yüzüğüm ortaya çıkana kadar bandı yavaşça sıyırdım. “Bu bizim şansımız.”

“Muhteşem.” Şişip kapanmamış tek gözüyle afallamış hâlde bana baktı.

“Evet, öyle.”

Kaşları çatıldı. “Asker künyesi mi o?”

“Emin değilim,” dedim, bandı metalin geri kalanından çıkarmaya çalışarak. “Nate bana yüzüğü sadece sterilize edilmesi gerekmeyen görevlere götürdüğünü söyledi ama—” Nişan yüzüğümü güvende tutmak için sağ elime geçirdim, sonra yapışkan kalıntıları temizledim. “Bu künye onun değil.”

“Değil mi?” Ekranındaki resimlere tıklarken bana kısa bir bakış attı.

“Hayır.” Nate’in yanında taşıdığı tek kişi ben değildim. Künyede TORRES, JULIAN yazıyordu.

“Yanılmışım,” diye fısıldadım. Her zaman Julian’ın Rowell olduğunu düşünmüştüm, bu da Nate’le bunca yıldır ayrı geçirdiğimiz zaman hakkında ne kadar az şey bildiğimi gösteriyordu.

“Bak, bir saat önce ne çektim.” Kameranın ekranını bana doğru çevirdi.

Nate’in profilden çekilmiş bir fotoğrafıydı. Çenesinin inatçı duruşu ve mükemmel dudakları karşısında göğsüm sıkıştı.

“Biliyor musun,” dedi Serena sessizce, “Bunu yayımlarsam birlikten ayrılır.”

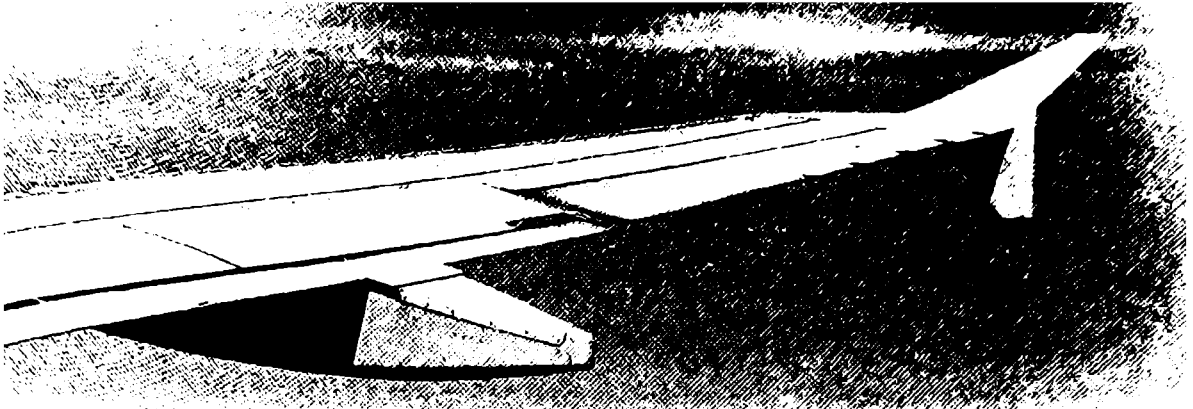
Dönüp ona baktım. Basit bir hareket her şeyi değiştirebilirdi. Birlikte olmak için gerçekten bir şansımız olabilirdi. Ama ne pahasına?

“Muhtemelen çok kızar—”

Künyeyi sıkı sıkı tutarak, “Hayır,” diye başımı salladım. “Nate ordudan ayrılacaksa bu onun seçimi olmalı.” New York’ta bu kararı onun adına vermemiştim, şimdi de vermeyecektim. Bana kendi isteğiyle gelmesini istiyordum.

“Peki ya o büyüğü güne kadar ne olacak?” diye sordu Serena.

“Bekleyeceğim.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

Fort Bragg, Kuzey Carolina

Eylül 2021

Boş koridorda durup son iki haftadır geçmeyi planladığımı kapıya bakarken derin bir nefes aldım. Aptalca ilk aramayı yapmanın en zoru olacağını düşünmüştüm ama değildi. Burada durup kapının yanındaki harflere bakarak kolu çevirip çevirmemeye karar vermek çok daha zordu.

Klinikte hastanelere hâkim olan o aşırı sterilize edilmiş koku yoktu ama zaten bizi muayene eden doktorlar da tipik doktorlar değildi.

“Yapabilirsin,” dedi Torres solumdan.

Sesimi alçak tutarak, “Yaparsam her şey biter,” diye cevap verdim. “Beni birlikten atarlar, biliyorsun.”

“Evet. Belki o zaman kendin için yaşamaya başlarsın. O kâbuslar için de biraz yardım al, böylece sevgilinin yanında uyumaktan korkmazsın. Sen baban değilsin. Asla baban olmayacaksın. Ama yine de yardıma ihtiyacın var. Muhtemelen çiftliğinle ne yapacağına karar vermelisin.”

Kapı koluna uzanırken ona baktım.

“Sal artık, Nate,” dedi bana gülümseyerek. “Sana ait olmayan şeyleri çok uzun süre taşıdın. Suçluluk duygusu? Sana ait değildi. Aslında o kadar da sevmediğin kariyerin? Sana ait

değildi. Ama ya Izzy? İşte o sana ait. Eğer o kapıdan kendin için geçmeyeceksen bunu onun için yapmayı düşün.”

Izzy.

İhtiyacı olduğunu bildiğim tek şeyi, Serena’yı ona verebilmek için Izzy’yi Kabil havaalanında bıraktığımdan bu yana altı hafta geçmişti. Onu her nefes alışımda özliyordum ama henüz zamanının gelmediğini de biliyordum.

Tek bir şansımız varsa bunu mahvedemezdim.

Torres’e son bir kez bakıp kapıyı açarak içeri girdim.

Dr. Williamson masasından başını kaldırıp bana profesyonel bir gülümsemeyle baktı ve önündeki koltuğu işaret etti. “Nasıl gidiyor, Phelan?”

Normalde ona iyi olduğumu söyledim. Olması gerektiği gibi uyuduğumu, yemek yediğimi ve dinlendiğimi söyledim.

Ama yalan söylemek bana hiçbir şey kazandırmamıştı, belki de gerçeği söylememin zamanı gelmişti.

Koltuğa çöktüm ve doktorun gözlerinin içine baktım. “Stres, görevlendirmeler... her şeyle başa çıkma mekanizması olarak bir arkadaşımınla sohbet ediyorum.”

Doktor koltuğunda geriye yaslanarak başını salladı. “Kulağa oldukça normal geliyor.”

“Evet, dört yıl önce ölmemiş olsaydı normal sayılabilirdi. Bana yardım edebilir misin?” Dizlerimi tutarak cevabını bekledim.

“Evet,” dedi. “Sanırım sana yardım edebilirim.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IZZİ

Washington, D.C.

Ekim 2021

Koltuğuma oturup çantamı yerleştirdim, diğer yolcular uçağa binerken kemerimi taktım.

Palau'dan beri ilk kez dolu bir valiz hazırlamıştım. Mayolar, pareolar, askılı elbiseler, her şey. Kabil'den ayrıldığımdan beri Nate'ten haber almamıştım, aktarma durağında benimle buluşma ihtimalini düşündüğümde nabzım hızlanıyordu. Ama gelmese bile –ki bu büyük bir ihtimaldi– Maldivler'deki bungalovumuza yerleşecek, öğlene kadar uyuyacak, güneşin altında yatıp onu hayal edecektim.

Çünkü o da böyle yapmamı isterdi.

Dünyanın durumu göz önüne alındığında hâlâ görevde olduğundan oldukça emindim ve bana söylediği gibi her zaman ona ihtiyaç duyulan bir yer olacaktı.

Son altı haftamı bir türlü gelmeyen o arama için telefonun başında bekleyerek ve devamlı kapıya bakarak geçirmiş, bir noktada şöyle bir sonuca varmıştım: Nate'le birlikte olmak istiyorsam, gerçekten dürüstçe onunla birlikte olmak istiyorsam iki şeye ihtiyacım vardı. Güç ve sabır.

Beni sevdiğini ve fırsat bulduğunda bana geleceğini bilmek için güç, o günleri beklemek için de sabır.

Ah, bir de bıçak kemiğe dayandığında aslında nefret ettiğim işimden biraz uzaklaşabilmek.

Havaalanındaki kitapçıdan aldığım romanı çıkardım, koridorun karşısındaki çift yerlerini alırken yeni bir fosforlu kalem açtım. Nate geldiğinde işaretlenmiş kitaplarla dolu bir kütüphanem olacaktı.

Nate ne zaman gelirse.

Güneş bulutların arasında bir anlığına parladı, yanımdaki pencereden içeri süzüldü ve sağ elimdeki pırlantayı parlattı. Böyle bir yüzük elektrik bandıyla kaplanıp saklanmamalıydı. Takmak için yapılmıştı ve Nate onu geri alana ya da sol elime geçirene kadar sağ elimde parlayacaktı.

Bağdaş kurdum ve arkama yaslanıp ilk sayfayı okudum.

“Affedersiniz, geçebilir miyim?” Tok sesi üzerimden ipek gibi kaydı ve kitabı yavaşça indirip başımı kaldırdığımda kalbim tekledi.

O değildi. O olamazdı. Ama oydu.

“Cam kenarı benim.” Güzel gamzesini göstererek gülümsedi. Yanımdan geçip sağ tarafımdaki koltuğa oturduğunda şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

“Sen...” En sevdiğim mavi gözlere bakarken soluğum kesildi. “Boston’a kadar benimle buluşmayacaktın.”

“Uçağımı değiştirdim.” Omuzlarını silkti. “Maldivler’de bir hafta geçireceksek bu yolculuğu mümkün olduğunca beraber yapmamız gerektiğini düşündüm.”

Elbette, çok mantıklıydı... Yani Nate’in sürekli görevde olmadığı bir dünyada mantıklıydı. Planladığı uçuşlara gerçekten gidebildiği bir dünyada.

“Sana söylemem gereken birkaç şey var.” Yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Görünüşe göre zamanımız var.” Kitabı kapayıp ona döndüm. “Benim de sana söylemem gereken şeyler var.”

“Öyle mi?” Uzandı ve elimi tuttu. Bu basit temas bile benim için cennetti.

“Siyasetten gerçekten nefret ediyorum.” Burnumu kıvırdım.

“Bu yeni bir şey sayılmaz.” Başparmağıyla tenimde küçük, rahatlatıcı daireler çiziyordu.

“İşimden ayrılmış olabilirim.” Sözlerim acele bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Sırıttı. “Bundan bahsetmen ne komik. Ben de işimden ayrılmış olabilirim.”

Söyleyecek bir şey ararken dudaklarım aralandı. Herhangi bir şey.

“Zamanı gelmişti.” Uzanıp yanağımı kavradı. “Sana deliler gibi âşığım ve artık bir ihtimal olmak istemiyorum. Birlikte-liğimizi kadere bırakmayacağım.”

Avucuna doğru eğilip ona baktım. Gözlerimi kapamaktan korkuyordum, tüm bunların bir rüya olmasından ve yatağımda tek başıma, gerçeğe uyanmaktan korkuyordum.

“Sanırım şansımızı denemenin zamanı geldi. Ne dersin?” Bakışları dudaklarıma kaydı. “Yani, bir terapi sürecinden geçtiğimi bilmelisin, bu yüzden çok etrafımda olmak istemeyebilirsin—”

“Evet.” Başımı salladım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak gibiydi. “Ben evet diyorum. Hadi şansımızı deneyelim. İster ağırdan alalım ister hızlı hareket edelim. Konuştuğumuz her şeyi yapalım ve yeni şeyler hayal edelim. Nerede yaşadığımız ya da ne yaptığımız umurumda değil, yeter ki bunu seninle yapabileyim. Seni seviyorum.”

“Izzy?” Uçak geriye doğru hareketlenip kapıdan ayrılırken kolçağa doğru eğildi.

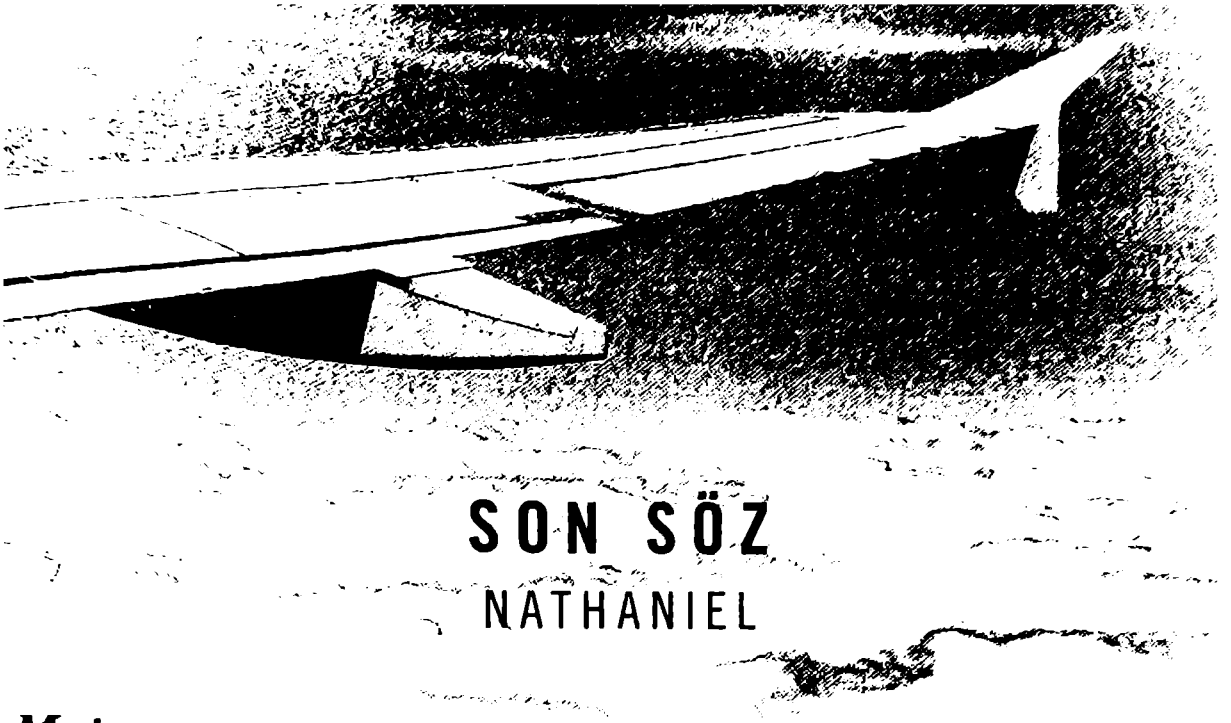
Ona yaklaştım. “Nate?”

“Şimdi seni öpeceğim.”

Dudaklarımız buluştuğunda gülümsedim, beni daha hararetli öpmeye başlayıp bunu kalkış boyunca devam ettirdiğindeyse iç çektim. Geri çekildiğimizde bulutların çok üstündeydik.

Geleceğin neye benzediğini bilmiyordum ama bize ait olduğunu biliyordum.

Ve bu dünyalara bedeldi.

SON SÖZ

NATHANIEL

Maine

Beş yıl sonra

Eylül güneşi tepemizde usulca sallanan çam ağaçlarının arasından benekler hâlinde üzerimize vuruyor, altımıza kalın bir örtü sermiş otururken ağaçların hışırtısı bize eşlik ediyordu.

Bacaklarımı uzatmıştım, Izzy'nin başı kucağımdaydı. Birbirimize olan biteni anlatmak için en sevdiğim yol buydu.

Maine'de sonbahar yılın en sevdiğim zamanıydı. Birlikteliğimize başlamak için mükemmel bir yer olmuştu. Çam ağaçları, ailelerimizden uzakta nefes alabileceğimiz yeterli bir alan ve ikimiz. Izzy'nin Serena'yı özlediğini biliyordum ama ablası zamanının çoğunu görev için yurt dışında geçiriyordu ve Serena ABD'de olduğunda birbirlerini görmek için hep zaman yaratıyorlardı.

Izzy yerel bir sivil toplum kuruluşu adına hazırladığı briefing benzeyen dosyayı okurken ben de bir öğrencinin ödevine not veriyor, *Macbeth*'e ilişkin yaptığı benzersiz analiz hakkında görüşümü bildiriyordum.

Huzur. İçimde dolaşan bu duygu, hayatım boyunca aradığım şeydi ve Izzy'nin olduğu her yerde huzur vardı.

Elimdeki kâğıdı okumayı bitirdikten sonra bir an durup Izzy'nin saçlarını geriye doğru taradım. Onunla kaç gün ge-

çirdiğimin bir önemi yoktu. Onu her gördüğümde daha güzel görünüyordu.

Elindeki dosyayı bıraktı. Güneş sol elindeki pırlanta yüzüğe ve altın alyansa vururken bana gülümsedi. “Bitti mi?”

“Üç tane daha var. Senin?”

Dosyayı ters çevirip uzunluğuna baktı. “Muhtemelen on dakika.”

“Öğleden sonrası için bir planın var mı?” Parmaklarımı çıplak kolunda gezdirdim. Ona dokunmaktan hiç bıkmıyordum. Yapmayı en sevdiğim şeydi. Onunla konuşmak dışında. Ya da onu öpmek. Aslında Izzy’nin dâhil olduğu her şeye her an hazırdım.

“Aklıma hiçbir şey gelmiyor.” Bir elini gömleğimin altına soktuğunda karnım gerildi. “Neden? Yapmak istediğin bir şey mi var?”

“Seni yatağa geri götürmeyi ve günün geri kalanını vücuduna tapınarak geçirmeyi düşünüyordum.”

Dudakları aralandı ve ayağa fırladı. “Evet. Tamam, hadi öyle yapalım.”

“On dakika daha bekleyemez misin?” Güldüm ama kâğıt yığınımı ve üzerinde oturduğumuz örtüyü toplamıştım bile.

“Hayır.” Karşı konulmaz bir sırtışıla geri çekilerek evimizin arka kapısına doğru ilerledi. “İş bekleyebilir.”

“Sana hiç bu kadar katılmamıştım.” Onu eve kadar kovaladım ve yakaladığımda kollarıma alıp örtüye doladım.

Kapıdan içeri girdiğimizde ödev kağıtlarıyla elindeki dosya yere düştü.

Sonra ellerim Izzy’yle doldu.

O haklıydı. İş bekleyebilirdi.

Sonunda sonsuza kadar zamanımız vardı.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, beni akla hayale gelmeyecek şekilde ödüllendirdiği için yüce Tanrı'ya teşekkür ederim.

Ben yazı mağarama çekildiğim dönemlerde hayatımızı idare ettiği için kocam Jason'a teşekkürler. Bu kitabı yazarken Afganistan ve Irak'ta geçirdiğin o uzun yıllarda yaşadığım duygulara geri döndüm. Üniformayla geçirdiğin yirmi iki yılın her biri için ölçülemeyecek kadar minnettarım ama artık emekli olduğun ve günlerimizi birlikte geçirebildiğimiz için daha da minnettarım. Teslim tarihine uymak adına harıl harıl çalışmama tepki vermeyen ve bana her zaman ilham veren çocuklarıma teşekkür ederim. Kız kardeşim Kate'e teşekkür ederim, bir asker çocuğu olarak büyümek senin gibi bir arkadaşla çok daha kolaydı. Biricik Emily Byer'a, beni hep aradığı için teşekkürler.

Lauren Plude, Lindsey Faber ve Montlake ekibine tüm bunları mümkün kıldıkları için teşekkürler. Sizlerle çalışmak rüya gibiydi! Sadece arkamda durarak hayatımı kolaylaştıran olağanüstü menajerim Louise Fury'ye teşekkürler.

Kutsal olmayan üçlümüzün üyeleri Gina L. Maxwell ve Cindi Madsen'e, her aradığımda cevap verdikleri için teşekkür ederim. Shelby ve Cassie'ye tuhaf çalışan beynime katlandıkları ve görüp görebileceğim en fırlama kızlar oldukları için teşekkür ederim. K. P. Simmon'a sadece iş bakımından değil, bir dost olarak da yanımda olduğu için teşekkür ederim. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına ve okura şükranlarımı sunuyorum, sektör sizin sayenizde bu duruma geldi. Okur grubum Flygirls'e, internetin Vahşi Batı'sında bana güvenli bir alan sağladıkları için teşekkürler.

Son olarak, Jason'ıma tekrar teşekkür ederim çünkü sen benim başlangıcım ve sonumsun. Senin sevgin ve desteğin olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Biliyorum, bu romandaki helikopter pilotlarının hiç repliği yok ama yazdığım her kahramanda biraz da olsa hep sen varsın.

